

တက္ကသိုလ်

ဂျော့နော့

ပြည်မသိုင်းနှင့် အဏ္ဏဝါလှိုင်း

စန္ဒာလုံးချစ်

ပြန်ရောက်လာသော ဆရာ

ခဏနေပြီ၊ အမော ပြေသွားတော့မှ ဆရာ ယာချီက ဆက်
ပြောသည်။

‘ဒီလိုနဲ့ သူနဲ့ကျုပ် အတွင်းအားချင်း ပြိုင်ကြတယ်၊ ကျုပ်
အတွင်းဒဏ်ရာရပြီး ဆက်မပြိုင်နိုင်လောက်အောင် ဖြစ်ပါတယ်။
ဆက်ပြိုင်ယင် ထိုင်ရာမထ ကျုပ်အသက် သေရမယ့် အခြေအနေ
ဖြစ်လာပြီး အရှုံးပေးပါပြီလို့ ကျုပ် ပြောရတော့မယ့် ဆဲဆဲမှာ
လဲ အတွင်းဒဏ်ရာရပြီး ဆက်မပြိုင်နိုင်တော့တဲ့ အခြေအနေ
ရောက်နေတာကို ကျုပ် တွေ့ရတယ်၊ ကျုပ်တို့ နှစ်ယောက်
နှစ်ယောက်ကို တယောက် ဘာစကားမှ မပြောကြပဲ အတွင်း
ဒဏ်ရာကို အတွင်းအား ကျင့်စဉ်နဲ့ ပြန်ပြီး ကုစားကြတယ်။
အတော်ကလေးကြာလဲ ကျုပ်တို့ နှစ်ယောက်စလုံး ဆက်ပြီး ယှဉ်
ပြိုင်နိုင်တဲ့ အခြေအနေမျိုး မရှိကြတော့ဘူး၊ ကျုပ်က ကျုပ်တို့နဲ့

၁၂ ❀ တက္ကသိုလ် ရဲ့ဆင်းဘောင်

လက်တံပူးပေါင်းပြီး ဒုစရိုက်ကောင်တွေကို တိုက်ခိုက်ချေမှုန်းဖို့ ထပ်ပြီး တိုက်တန်းပါသေးတယ်'

'ဒီတော့ သူ စိတ်ပြောင်း မသွားဘူးလား ဆရာယာချီ၊ ဘာပြန်ပြောသလဲ'

'ကျုပ်ကို သူ ဘာမှ ပြန်မပြောတော့ဘူး၊ တောင်အောက်ကို တခါတည်း ပြေးဆင်းသွားတယ်'

လုံခြုံရေးမှူးချုပ်ကြီး ပေကျုံးချီက သက်ပြင်း ရှည်ကြီးကို ချ၍ စိတ်ပျက်လက်ပျက် ခေါင်းခါယမ်း လိုက်သည်။ ညည်း ညည်းညူညူနည်း ပြောဆိုသည်။

'အင်း... လူတွေဟာ အတော့်ကို ခက်ကြတာပဲ၊ အခု ယိယဲ့ ဆိုယင် တကယ်ကိုထိတ်ထိတ်ကျဲ သိုင်းသမားကြီး တယောက်ပဲ၊ ခုတော့ ဘာမဟုတ်တဲ့ အသေးအဖွဲ့ ကိစ္စကလေးတခုကို ယိုးမယ် ဖွဲ့ပြီး ဒုစရိုက်ကောင်တွေကို တိုက်ခိုက် ချေမှုန်းရမယ့် ကိစ္စမှာ လျစ်လျူရှုထားခဲ့ဘယ်'

ကျောက်ရိဂျုံးကလည်း သူ့ဘာသာ စိတ်ထဲမှ ပြောနေမိမိ။

'ယိယဲ့ တပည့်ရင်းဖြစ်တဲ့ ယေ့ဟုန်ဖေ့ကလဲ ဒီလိုပါပဲလေ၊ အချစ်ရေးကိစ္စနဲ့ သူ့ စိတ်ထဲမှာ မကျေလည်တာနဲ့ပဲ သူ့ ဆရာလိုပဲ ဒုစရိုက်ကောင်တွေကို တိုက်ခိုက်ချေမှုန်းရမယ့် ကိစ္စမှာ စိတ်မဝင် စားဘူး ဖြစ်နေတယ်'

ထိုသို့ စဉ်းစားလိုက်ပြီးမှ ထပ်မံ တွေးမိပြန်သည်။

'အင်းလေ၊ သူတို့က ဆရာတပည့်ဆိုတော့ တစိတ်ထဲ တဘောတည်း ရှိကြမှာပေါ့၊ တကယ်လို့ ယိယဲ့သာ တို့နဲ့ပူးပေါင်း ပြီး ဒုစရိုက်ကောင်တွေကို တိုက်ခိုက် နှိမ်နင်းတဲ့ကိစ္စမှာ ပါဝင် ဘာမယ်ဆိုယင် ယေ့ဟုန်ဖေ့ကလဲ မလွဲမသွေ ပါဝင်လာမှာပါ'

ထိုစဉ် လုံခြုံရေးမှူးချုပ်ကြီး ပေကျုံးချီ က ဆရာယာချီကို ပြောသည်။

'ကဲ၊ ဆရာယာချီ အနားယူလိုက်ပါဦး၊ ကျုပ်နဲ့လျှောင်အင်း တို့နှစ်ယောက် နယ်စားကြီးဆီကို သွားပြီးဆရာယာချီအကြောင်း သွားပြောလိုက်ပါ ဦးမယ်'

'ကျုပ်အတွက်တော့ ဒုက္ခ မရှာကြပါနဲ့လေ၊ ခင်ဗျားတို့ ဆောင်ရွက်စရာရှိတဲ့ လုပ်ငန်းဆောင်တာ တွေကိုပဲ ဆောင်ရွက် ခြပါ၊ အနားယူလိုက်ယင် ကောင်းသွားမှာပါ'

ပေကျုံးချီနှင့် လျှောင်အင်းတို့နှစ်ယောက် အခန်းထဲမှထွက် သွားကြသည်။

ဆရာယာချီက အသက်ကို ပြင်းစွာရှုယင်း နောက်သို့ ပြန်မှီ နေသည်။

သူ၏ မျက်နှာမှာ စောစောကထက်ပိုပြီး ဖြူဖပ်ဖြူရောင် ဖြစ်လာသည်။ သူသည်လေသံသဲ့သဲ့ဖြင့် ကျောက်ရိဂျုံးကို မေး ခိုက်၏။

'ဘာတွေ စဉ်းစားနေတာလဲ တူမောင်၊ တူမောင်ကို ကြည့် ဘာ အတော့်ကို စိတ်လှုပ်ရှားနေပုံပဲ၊ တူမောင်လဲ စိတ်လှုပ် ရှားစရာ တခုနဲ့ ကြုံတွေ့နေရတယ်နဲ့တူတယ်'

ဆရာယာချီမှာ သူ၏ အတွင်းရေးကို ပြည့်ပြည့်စုံစုံသိထားပြီး သူဖြစ်သောကြောင့် ကျောက်ရိဂျုံးလည်း သူနှင့် ယေ့ဟုန်ဖေ့တို့ တွေ့ဆုံခဲ့ပုံများကို သေချာ ရှင်းလင်းပြောပြလိုက်လေတော့၏။

ဆရာယာချီသည် ငြိမ်သက်စွာ စိတ်ဝင်စားစွာ နားထောင်နေပြီးမှ ကျောက်ရိဂျုံးစကား အဆုံးတွင် သက်ပြင်း ရှည်ကြီးကို ချလိုက်သည်။

‘အိမ်-ယေ့ဟုန်ဖေ့ဟာ တူမောင်ကို ရှုံးသွားတယ်ဆိုတော့ စိတ်ထဲမှာ ကျေနပ်ဦးမှာ မဟုတ်ဘူး၊ သူ့ဆရာ ယိယဲက ပိုပြီး ကျေနပ်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ပိုပြီး အငြိုးထားကြ ရန်ထောင်ကြဦး တော့မှာပဲ’

ဆရာ ယာချီသည် ခဏမျှ စကားကို ဖြတ်လိုက်ပြီးမှ ဆက်ပြောသည်။

‘တူမောင်တို့ သုံးဦး သုံးဖလှယ် ဖြစ်ပျက်ခဲ့တဲ့ကိစ္စမှာ ဘယ်သူ့ကိုမှ အပြစ်ဆိုလို့ မဖြစ်ဘူး၊ ယေ့ဟုန်ဖေ့ကလဲ ပိုင်ရိပိန်အပေါ် တကယ်ကို စွဲစွဲသမ်းလမ်းနဲ့ အချစ်ကြီး ချစ်တဲ့သူကိုး၊ ဒါပေးယံ တူးသေးပိုင်ရိပိန်ကတော့ တူးမာင့်အပေါ်မှာ သစ္စာရှိပါတယ်၊ နှစ်နှစ်ကာကာလ ချစ်ပါတယ်၊ ပိုင်ရိပိန်အပေါ်တော့ တူမောင် တမျိုးတမည် မထင်စေချင်ဘူး’

‘ကျွန်တော် မထင်ပါဘူးဘာ၊ မမ ပိုင်ရိပိန်ဟာ ကျွန်တော့်အပေါ်မှာ သစ္စာထားတဲ့လူ ဆိုတာ ကျွန်တော် ယုံကြည်ပါတယ်၊ ဒါကြောင့်လဲ’

‘အဟွတ် အဟွတ် အဟွတ်’
ထိုစဉ် ဆရာ ယာချီသည် ချောင်း အဆက်မပြတ် ဆိုးလေသည်။ သူ့ရင်ဘတ်ကို လက်နှင့်ဖိပြီး ဝေဒနာ ခံစားနေရဟန်ဖြင့် မျက်နှာလည်း ရှူးမဲ့သွားသည်။

ကျောက်ရိဂျုံး ထိတ်စာနဲ့ ဖြစ်သွားပြီး ကပျာကယာထကာ ဆရာ ယာချီကို ပွေ့ထူသည်။ စိုးရိမ်တကြီးဖြင့်လည်း ရေရွတ်ပြောဆိုနေသည်။

‘ဘာ ဘာ ဘယ်လိုဖြစ်လို့လဲဟင်၊ ဘယ်လိုဖြစ်လို့လဲ’
‘အဟွတ် အဟွတ်... မော မော... သိပ်မောတယ်၊ အဟွတ် အဟွတ်’

ဆရာ ယာချီသည် စကားကိုပင် ကောင်းစွာ မပြောနိုင်တော့ပဲ ချောင်းတဟွတ်ဟွတ်ဆိုးကာ မောဟိုက်နေသည်။ တကိုယ်လုံးလည်း ချွေးတွေ ရွှဲရွှဲစိုအောင် ထွက်နေသည်။ ဆရာ ယာချီ ရသားသော အတွင်းဒဏ်ရာမှာ သူထင်ထားသည်ထက် ပိုဆိုးနေကြောင်း ထိုအခါကျမှ ကျောက်ရိဂျုံး သိရလေသည်။

‘ဘာရဲ့ အတွင်းဒဏ်ရာက အတော့်ကို ပြင်းထန်ပုံပဲ’
‘သိပ်ပြီး စိုးရိမ် အဟွတ် အဟွတ် မစိုးရိမ်ပါနဲ့ တူမောင်၊ အဟွတ် အဟွတ်၊ အတွင်းအားကျင့်စဉ်နဲ့ ရှူရှိုက်နည်းကိုသုံးပြီး အဟွတ် အဟွတ် ကုစားလိုက်ယင် ပျောက် အဟွတ် ပျောက် သွားမှာပါ’

‘ကျွန်တော် ခုမှ သတိရတယ်၊ မမ ပိုင်ရိပိန်ဆီမှာ နှစ်တစ်သောင်း အသက်ကယ်ဆေးကြီး ရှိနေတာပဲ၊ ကျွန်တော် သွားဘောင်းယူလိုက်ဦးမယ်’

‘အေးအေး...အဟုတ် အဟုတ်၊ ဘဘလဲ အတွင်းအားနည်းနဲ့ ကုစားလိုက်ဦးမယ်’

ဆရာယာချီက ပြောပြောဆိုဆို ငင်ပျဉ်ခွေ ထိုင်လိုက်သည်။ ကိုယ်ကိုလည်း မတ်မတ်ထား၍ မျက်လုံးအစုံကို မှိတ်ကာ အသက် ပြင်ပြင်း ရှူလိုက် ရှိုက်လိုက် လုပ်နေတော့၏။

ကျောက်ရိဂျုံးလည်း ဆရာယာချီ၏ အခြေအနေကို တွေ့မျှ စောင့်ကြည့်ပြီး စိတ်ချရမှ အခန်းပြင်ကို ပြေးထွက်ခဲ့လေသည်။

* * *

သူတို့ တည်းခိုသော အိမ်ကလေးတွင် ပိုင်ရိပိန် ပြန်ရောက်နေ လေပြီ။ သူမသည် ရှောက်ယဲကလေးကို ချီထားပြီး ယွင်းအော် နှင့် တီးတိုးစကား ပြောနေကြ၏။

စားပွဲပေါ်တွင် သူ၏ သံမဏိ သက်တန်ခားကို တင်ထား သည်ကိုလည်း ကျောက်ရိဂျုံး တွေ့ရသည်။ ပိုင်ရိပိန် ပြန်ယူလာ ခြင်းပင် ဖြစ်၏။

ကျောက်ရိဂျုံး ဝင်လာသည်ကို မြင်လိုက်ရသောအခါ သူတို့ ဝင်ယောက်စလုံး လှည့်ကြည့်ကြသည်။ ပိုင်ရိပိန်၏ မျက်နှာလေး မှာ ညှိုးငယ် နှမ်းလျနေသည်။ ယွင်းအော်က စိတ်သက်သာရာ သွားဟန်ဖြင့် သက်ပြင်းတချက် ချ၍ ပြောသည်။

‘ညီမလေး ပြောပြလို့ မမယွင်း အားလုံး သိပြီးပါပြီ၊ မောင် လေး ခေါင်းရှုပ်ရှုပ်နဲ့ ခြေဦးတည့်ရာ လျှောက်သွားနေမှာ မမက ဦးရိမ်နေတာ အခု ပြန်လာလို့ တော်ပါသေးရဲ့’

ကျောက်ရိဂျုံးသည် မျက်စိမျက်နှာပျက် ဖြစ်နေသဖြင့် ပိုင်ရိ ပိန်ကလည်း မေးလိုက်၏။

‘အစ်ကို ယေ့ဟုန်ဖေ့ရဲ့ အသက်ကို ကယ်လို့ မမအပေါ် မောင် မကျေမနပ် ဖြစ်နေတုန်းပဲလား’

‘အခုလဲ မဖြစ်ပါဘူး မမရယ်၊ စောစောကလဲ မဖြစ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော် လက်လွန် ခြေလွန်မဖြစ်အောင် မမပိုင်ရိပိန် အချိန်မီ ဘေးလိုက်တဲ့ အတွက်တောင် မမပိုင်ရိပိန်ကို ကျေးဇူးတင်မိပါ သေးတယ်၊ နို့ပို့ဆိုယင် ကျွန်တော့် လက်ချက်နဲ့ နောင်ကြီး ယေ့ဟုန်ဖေ့လဲ သေပြီ၊ ဒီအတွက် နောက်ထပ် ပြဿနာတွေ လဲ အများကြီး ကြီးထွားလာနိုင်ပါတယ်’

‘ဒါဖြင့် ခုထက်ထိ မောင် ဘာကြောင့် မျက်စိမျက်နှာ က်နေရသေးတာလဲ’

‘ဘဘယာချီအတွက် စိတ်မကောင်း ဖြစ်လို့ပါ’

‘ဟင်...ဘဘယာချီ ဘာဖြစ်လို့လဲ’

‘ဘာသာချီ အတွင်းဒဏ်ရာ ပြင်းပြင်းထန်ထန် ရထားတယ်’

‘အို...’

‘ဖြစ်ရလေ’

ပိုင်ရိပိန်နှင့် ယွင်းအော်တို့ နှစ်ယောက်စလုံး မျက်လုံးအပြူး သွား ဖြစ်သွားကြသည်။ စိုးရိမ်တကြီး ဖြစ်မိကြ၏။

‘အခု ဘာသာချီ ဘယ်မှာလဲ မောင်လေး’

‘ဦးကြီး ပေကျုံးချီရဲ့ ရုံးခန်းမှာပါ မမယွင်း’

‘ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ဒဏ်ရာရတာလဲ’

ကျောက်ရိရှုံးက ဆရာသာချီနဲ့ ယိယဲ့တို့ တွေ့ဆုံ ဖြစ်ပျက်ခဲ့ ပုံများကို အကျဉ်းချုံး၍ ရှင်းလင်း ပြောပြလိုက်သည်။ ယွင်း အော်နှင့် ပိုင်ရိပိန်တို့ နှစ်ယောက်စလုံး စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွား ကြသည်။

‘အင်း...တပြိုင်တည်းလိုလို ဘာသာချီနဲ့ ယိယဲ့ တို့လည်း ယှဉ်ပြိုင်ခဲ့ကြတယ်။ ဘာသာချီနဲ့ ယိယဲ့တို့ အရှုံးအနိုင် မပေါ် ကြပေမယ့် ယေ့ဟုန်ဖေ့ကတော့ မောင်လေးကိုရှုံးသွားတယ်။ ဒီ ပြဿနာဟာ မအေးတဲ့အပြင် ပိုပြီး ကြီးထွား လာဦးတော့ မှာပဲ’

‘ဒါတော့ ဘယ်တတ်နိုင်ပါ့မလဲ မမယွင်းရယ်။ ကျွန်တော်နဲ့ ယှဉ်ပြိုင်ဖို့ကိုလဲ နောင်ကြီး ယေ့ဟုန်ဖေ့က အတင်းစိန်ခေါ်ခဲ့ တာပဲ။ ဘာသာချီကိုလဲ ယိယဲ့က ခေါ်သွားတာပဲ’

‘ကဲ...ကဲ။ ဘာသာချီကို မမတို့ လိုက်ကြည့်ဦးမယ်’

‘လိုက်ကြည့်လော၊ ဩော်...မမပိုင်ရိပိန်ဆီက နှစ်တစ်ထောင် အသက်ကယ်ဆေး ယူလာခဲ့ပါဦး။ ဘာသာချီကို တိုက်ကြရ အောင်’

ပိုင်ရိပိန်ကလည်း ခေါင်းညိတ်၍—

‘ဟုတ်သားပဲ မောင်မောင်၊ ဒီဆေးကိုတောင် မမ မေ့နေ တယ်။ ဒီဆေးကိုသာ ကျွေးလိုက်လင် ဘာသာချီ သက်သာ သွားနိုင်ပါလိမ့်မယ်။ သိပ်ပြီး အစွမ်းထက်တဲ့ ဆေးပဲ’

ပိုင်ရိပိန်က ထရပ်ပြီး သိမ်းထားသောနှစ်တစ်ထောင် အသက် ကယ်ဆေးကို သွားယူသည်။

ကျောက်ရိရှုံးက သက်ပြင်းတချက် ချလိုက်ပြီး...

‘ပြောသာ ပြောရတယ် မမယွင်း၊ နောင်ကြီး ယေ့ဟုန်ဖေ့ ခေးခဲ့တဲ့ ဒီ နှစ်တစ်ထောင် အသက်ကယ်ဆေးဟာ ကျွန်တော် တို့ကို အများကြီး အကျိုးပြုပါတယ်။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်လဲ ဒီဆေးကယ်လို့ အသက် မသေခဲ့တာပဲ။ ကျွန်တော်တို့ လူစု အားလုံး နောင်ကြီး ယေ့ဟုန်ဖေ့ရဲ့ ကျေးဇူးမကင်းသလို ပြင်နေပြီ’

‘ဟုတ်တာပေါ့ မောင်လေး၊ ဒီတော့ကွယ်၊ နောက်တခါ သူနဲ့ မောင်လေးတို့ ဆုံမိကြလင် ဒီကျေးဇူးတွေကို ထောက် သားပြီး သူနဲ့ အဆင်ပြေအောင် ဆက်ဆံပါကွယ်။ သူဟာ အစွဲ အသမ်းကြီးတဲ့ စိတ်ကြောင့် အယူလွဲနေတာက လွဲလို့ လူ့ဇာတိ ဘယောက်ပါ’

‘ဟုတ်ကဲ့...မမယွင်း၊ နောက်ကျွန်တော်နဲ့သူ တွေ့ခဲ့ယင်တော့
ခုလိုအဖြစ်မျိုး မဖြစ်အောင် ကျွန်တော် ရှောင်ပါ့မယ်’

ထိုစဉ် နှစ်တစ်ထောင် အသက်ကယ်ဆေးကို ယူ၍ ပိုင်ရိပိန်
ပြန်ရောက်လာသည်။ ကျောက်ရိရှူးက စားပွဲပေါ်မှ သူ၏
သက်တန်ခားကို ကောက်ယူ၍ ကျောတွင် ပြန်လွှယ်လိုက်သည်။

ပိုင်ရိပိန်က ရှောက်ယဲကလေးကို ချီကာ သူတို့သုံးယောက်
သား ထွက်ခဲ့ကြသည်။ ဘာမှ မသိနားမလည်သေးသည့် ရှောက်
ယဲကလေးတယောက်သာ ပြုံးပျော်ရွှင်မြူးနေပြီး ကျောက်ရိရှူး၊
ပိုင်ရိပိန်နှင့် ယွင်းအောင်တို့၏ မျက်နှာများကမူ စိုးရိမ်ပူပန်မှုဖြင့်
လှမ်းမိုးနေကြသည်။

* * *

လုံခြုံရေးမှူးချုပ်ကြီး ပေကျုံးချီ၏ ရုံးခန်းထဲကို ရောက်
လာကြသောအခါ ပေကျုံးချီနှင့် လျှောင်အင်းတို့လည်း ပြန်
ရောက်နေပြီ ဖြစ်ကြောင်း တွေ့ကြရ၏။ သူတို့နှင့်အတူ လုံခြုံ
ရေး အဖွဲ့၏ သမားတော်ကြီးကိုလည်း တွေ့ရသည်။ ဆရာ

ယာချီကမူ အတွင်းအား ရှူရှိုက်နည်းဖြင့် ဝေဒနာကို ကုစား
နေတုန်း ဖြစ်၏။

ထိုကြောင့် ပေကျုံးချီ၊ လျှောင်အင်းနှင့် သမားတော်ကြီး
တို့သည် ငြိမ်သက်စွာပင် ထိုင်နေကြ၏။ ကျောက်ရိရှူးတို့
ခန်းထဲကို ဝင်လာကြသောအခါ ပေကျုံးချီက လက်ကာပြု၏။
ကျောက်ရိရှူးတို့လည်း ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် ငြိမ်သက်စွာ ထိုင်နေ
လိုက်ကြ၏။

ဆရာယာချီသည် အသက်ကို ပြင်းပြင်း ရှူရှိုက် လုပ်နေပြီး
ကိုယ်ကို မတ်မတ်ထားကာ တင်ပျဉ်ခွေ ထိုင်နေသည်။ ယခုလို
အချိန်မျိုးတွင် သူ့ကို အသံပြု၍ မဖြစ်ချေ။

‘အဟွတ်... အဟွတ်... အဟွတ်...’

ထိုစဉ် ဆရာယာချီသည် ချောင်းတဟွတ်ဟွတ်ဆိုး၍ လှုပ်
သားလာသည်။ မှိတ်ထားသော မျက်လုံးအစုံကို ဖွင့်၍လည်း
ဘေးဆီသို့ ကြည့်လိုက်၏။ သူ့မျက်နှာမှာ အနည်းငယ် ကြည်
သင်သယောင် ဖြစ်လာသော်လည်း ပြုစပ်ဖြူရော် ဖြစ်နေ သေး
သည်။ ဦးစွာ သူသည် ပေကျုံးချီကို ကြည့်၍...

‘ဪ... ခင်ဗျားတို့လဲ ပြန်ရောက်နေကြပြီကိုး’

ပြီးမှ ပိုင်ရိပိန်နှင့် ယွင်းအောင်တို့ကို ကြည့်ကာ...

‘အလကားကွယ်၊ တူမကြီးတို့တတွေ ဘာဖြစ်လို့ လိုက်လာ
ဒြဘာလဲ၊ ဘာရဲ့ ဒဏ်ရာက စိုးရိမ်စရာ မရှိပါဘူး’

‘မဟုတ်တာ ဘာဘယ်ရယ်၊ ခုချိန်မှာ ဘာကို သမီးတို့ ပစ်ထားလို့ ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ၊ လာရမှာပေါ့’

ပေကျုံးချီက ဆရာ ယာချီအနီးတွင် သွားထိုင်လိုက်ပြီး....

‘သမားတော်ကြီးက ဆရာယာချီရဲ့ အတွင်းဒဏ်ရာကို စမ်းသပ်ပြီး ကုစားပေးပါလိမ့်မယ်၊ ခွင့်ပြုပါ ဆရာယာချီ’

‘ကုပါလေ.... ကုပါ၊ ကျုပ် ကျန်းမာအောင် စေတနာနဲ့ဆေးကုတာပဲ၊ ကျုပ် မဟန့်တား မကန့်ကွက်ပါဘူး’

သမားတော်ကြီးက ဆရာယာချီ၏ လက်ကောက်ဝတ် နှစ်ဘက်ကိုကိုင်ကာ စမ်းသပ်ကြည့်သည်။ ချက်ချင်းပင် မျက်စိမျက်နှာ ပျက်သွားသည်။

‘အို.... ဆရာယာချီရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ထဲမှာ အတွင်း ဒဏ်ရာက ထွက်တဲ့ သွေးပုပ်တွေ ရှိနေတာပဲ၊ ဒီသွေးပုပ်တွေက အန်မထွက်ခင်တော့ ဆရာယာချီ ပိုပြီးဝေဒနာခံစားရတာပေါ့၊ အတွင်းဒဏ်ရာကလဲ ပိုပြီး ကြီးထွားလာရတာပေါ့’

ဆရာ ယာချီက အသာအယာ ခေါင်းညိတ်၍....

‘မွန်ပါတယ် သမားတော်ကြီး။ ကျုပ် အတွင်းဒဏ်ရာ ရရချင်းပဲ သွေးအန်မလို ဖြစ်ပါသေးတယ်၊ ဒီတုန်းက သွေးအန်လိုက်ယင် တဘက် ပြိုင်ဘက်က အတွင်းဒဏ်ရာ ရသွားပြီဆိုတာ သိသွားနိုင်တဲ့အတွက် ပါးစပ်ထဲကို ရောက်လာတဲ့ သွေးတွေကို ပြန်ပြီး မျိုချခဲ့ပါတယ်၊ ဒီသွေးတွေဟာ ခန္ဓာကိုယ် အတွင်း

ဒဏ်ရာက ထွက်လာတဲ့သွေးတွေ ဖြစ်လို့ အန်ထုတ်လိုက် ယင်သက်သာသွားမယ်ဆိုတာ သိပေမယ့် အန်မထုတ်နိုင်ခဲ့ပါဘူး’

ပေကျုံးချီက စိတ်မကောင်းစွာဖြင့် ဝင်ပြောသည်။

‘ဖြစ်ရလေ ဆရာယာချီရယ်၊ ယိယဲ့ ထွက်သွားပြီးတော့ အဲဒီသွေးတွေကို အန်မထုတ်လိုက်ဘူးလား’

‘အဲဒီအချိန်မှာ အန်လို့ မရတော့ပါဘူး၊ အန်တော့ကြည့်ပါသေးတယ်၊ လေတွေပဲ အန်တယ်၊ ပြန်လာယင်း လမ်းတလျှောက်ဘဲလဲ အန်ဖို့ ကြိုးစားပါသေးတယ်၊ ဒါပေမယ့် မရတော့ဘူး’

ပေကျုံးချီက သမားတော်ကြီးကို မေးလိုက်၏။

‘အခုနေ ဆရာယာချီ သွေးပုပ်တွေ အန်လိုက်ယင် သက်သာသွားနိုင်မလား သမားတော်ကြီး’

‘ချက်ချင်းကြီး မသက်သာတောင် ဖြည်းဖြည်းချင်း သက်သာသွားပါလိမ့်မယ်၊ စိုးရိမ်ရမယ့် အခြေအနေ မရှိတော့ဘူးပေါ့၊ သွေးပုပ်တွေ အန်မထွက်ဘူးဆိုယင်တော့ စိုးရိမ်စရာပါပဲ’

‘ဒါဖြင့် ဘယ်လို လုပ်မလဲ သမားတော်ကြီး’

‘ကျုပ်ဆီက အကောင်းဆုံး ဆေးကို တိုက်ကြည့်ရမှာပဲ’

သမားတော်ကြီးက သူ့အိတ်ထဲမှ ကြွဆေးပုလင်းကလေး သုံးလုံးကို ထုတ်ယူလိုက်သည်။ ကြွဆေးပုလင်းကလေးထဲမှ အဖြူဆောင် ဆေးလုံးကလေး သုံးလုံးကို ထုတ်ယူပြီး ဆရာယာချီကို သွေးလိုက်သည်။

၂၅ ၂၅ အဏ္ဏသိုလ် ရဲလင်းအောင်

ကျောက်ရိဂျုံးမှာ ပိုင်ရိပိန်ထံမှ နှစ်တစ်ထောင် အသက်ကယ် ဆေးကို ဆရာယာချီအား ကျွေးချင်သော်လည်း သူ့ထက် နားလည် တတ်ကျွမ်းသော သမားတော်ကြီးက ကုသနေသဖြင့် တာမှ ဝင်မပြောပဲ ငြိမ်နေမိ၏။

‘ခဏလောက် စောင့်ကြည့်ပါ၊ ဆေးက နိုင်မယ်ဆိုယင်တော့ ခဏကလေးနဲ့ သွေးအန်ပါလိမ့်မယ်။ ဆေးက မနိုင်ဘူးဆိုယင် တော့ သွေးအန်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒီတော့မှ တမျိုး ထပ်ကြံကြ တာပေါ့’

ဆရာယာချီသည် စိုးရိမ် ကြောက်ရွံ့သည့် အသွင်မျိုး လုံးလုံး မရှိပဲ ခပ်အေးအေး ပြန်ပြောသည်။

‘ကျွန်တော့်ရဲ့ ကုသိုလ်ကံပဲပေါ့၊ သမားတော်ကြီး ရယ်၊ တောင်ပေါ်မှာ ချက်ချင်း သေမသွားပဲ ဒီအထိ ပြန်လာနိုင်ပြီး ပြောချင်တာတွေ ပြောနိုင်တာကိုပဲ ကျေနပ်ပါပြီ၊ ခုမှတော့ ဖြစ်လိုရာ ဖြစ်ပါစေတော့’

‘အိုဗျာ.....မဟုတ်တာ၊ ဆရာယာချီရဲ့ ဝေဒနာ ပျောက်ကင်း သွားမှာပေါ့’

‘လုံခြုံရေးမှူးချုပ်ကြီးကို ကျုပ် အကြံတခုပေးချင်တယ်’

‘ပြောစရာရှိယင် နောက်မှ ပြောပါလား ဆရာယာချီ.....၊ တော်ကြာ မောလာပြီး ပိုဆိုးလာပါဦးမယ်’

‘ကျုပ် ပြောနိုင်ပါတယ်၊ ဒီတိုင်းကြီး ငြိမ်နေမယ့်အစား ပြောစရာရှိတာ ပြောနေတော့ စိတ်သက်သာရာ ရလို့ပါ’

‘ဆရာယာချီ ဘာပြောချင်လို့လဲ’

‘ကျုပ်တို့ကို တိုက်သွားတဲ့ ဒုစရိုက်ကောင်တွေ မကြာခင်မှာ အင်အားထပ်ဖြည့်ပြီး တကျော့ ပြန်လာလိမ့်ဦးမယ်လို့ ကျုပ် တွေးမိတယ်၊ ဒီဘခါ သူတို့ဟာ ဒုစရိုက်လောကက ပြိုင်စံရှား သိုင်းအကျော်အမော်ကြီးတွေကို စည်းရုံးပြီး ကျုပ်တို့ကို အပိုင် လာတိုက်ကြလိမ့်မယ်လို့ ကျုပ် တွက်ဆမိတယ်’

လုံခြုံရေးမှူးကြီး ပေးကျုံးချီက သက် ငြင်းတချက် ချလိုက်ပြီး

‘အင်း.... ဆရာယာချီရဲ့ တွေးခေါ် ယူဆချက်တွေဟာ မှန် ပါတယ်၊ ဒီမနက်ပဲ ဒုစရိုက်ကောင် သိုင်းသမားကြီး သေမင်း တမန်ဆီက ပို့လိုက်တဲ့စာကို ကျုပ်ရသယ်၊ ဒဏ်ရာရနေတဲ့ ဆရာ ယာချီ စိတ်မလှုပ်ရှားစေချင်လို့ မပြောတာ၊ အခုမှ ဆရာယာချီ ဆီက ဒီအကြောင်းကို စကားစလာလို့ ဖွင့်ပြောရတာ’

‘ဟင်.... ဟုတ်လား၊ သေမင်းတမန်ဆီက စာပို့လိုက်တယ်’

‘ဟုတ်ပါတယ်’

ဆရာယာချီသားမက ဤအကြောင်းကို မသိသေး သော ကျောက်ရိဂျုံးတို့ပါ အံ့ဩသွားကြ၏။ ခံပြင်းစိတ်လည်း ဖြစ်မိကြ ၏။ ကျောက်ရိဂျုံးက ဝင်မေးသည်။

‘စာသေမှာ ဘယ်လိုရေးထားသလဲ ဦးကြီး’

ပေးကျုံးချီက သူ့အင်္ကျီထဲမှ စာတစောင်ကို ထုတ်ယူပြီး ကျောက်ရိဂျုံးလက်ထဲကို လှမ်းပေးလိုက်ယင်း ပြောသည်။

‘အားလုံးကြားအောင် ကျယ်ကျယ်သာ ဖတ်ပါ တူမောင်’
ကျောက်ရိဂျုံးလည်း စာကို ဖြန့်ပြီး အခန်းထဲရှိ လူများ
ကြားသာရုံ ဖတ်သည်။

‘လုံခြုံရေးမှူးကြီး ပေကျိုးချီ သိစေရန်၊ ယခု တခေါက်
တိုက်ပွဲတွင် ကျုပ်တို့တတွေ အရေးနိမ့်ခဲ့ရသည်။ ဤသို့ အရေး
နိမ့်ခဲ့ရခြင်းမှာလည်း ခင်ဗျားရဲ့ လုံခြုံရေးအဖွဲ့ကို အထင်သေးပြီး
အချိန်မယူ စေ့စမ်းပဲ ဝင်တိုက်၍ဖြစ်သည်။ ခင်ဗျားတို့ ထံတွင်
ဆရာယာချီနှင့် ဝါးစိမ်းဘိုးဘိုးရဲ့ တပည့်တွေ ထောက်နေကြသည်
ကို ကျုပ်တို့တွေ လုံးလုံး မသိကြပါ။ တိုက်ပွဲ ဖြစ်ပွားတော့မှ
သိကြရသည်။ သို့သော် ထိုအချိန်တွင် အချိန် နှောင်းနေပြီ
ဖြစ်၏။ သူတို့တွေဝင်ကူလို့ ကျုပ်တို့ အရေးနိမ့်ခဲ့ရသည်။ သို့သော်
နှစ်လတင်းတင်း ပြည့်သည့်နေ့တွင် တောင့်တင်းသော အင်အား
ဖြင့် ပြန်လာကြမည်။ ထိုအခါ ခင်ဗျားတို့ကို မည် သို့ သော
ပုဂ္ဂိုလ်တွေကပဲ ကူညီ ကူညီ ကျုပ်တို့တတွေ အလွယ်တကူ အနိုင်
ယူကြပါမည်။ ကျုပ်တို့ အနေနှင့် အဓိပတိ သိုင်းရာဇာကြီးများ
ကို စည်းရုံးခေါင်းဆောင်လာကြမည်။ ကျုပ်တို့နှင့် ရင်မဆိုင်
လိုပါက ကြိုတင် ရှောင်တိမ်းဖယ်ရှားနေစေရန် ဤစားဖြင့် သတိ
ပေးလိုက်ပါသည်။ ပုံ- သေဇင်းတမန် တောင်ပင်လယ် သိုင်း
ရာဇာ’

‘တောက်’

ကျောက်ရိဂျုံးသည် စာကို ဖတ်ပြီးသောအခါ ခံပြင်းစိတ်ဖြင့်
တောက်တချက် ခေါက်လိုက်သည်။

ဆရာယာချီပင်လျှင် သူ့ရောဂါ ဝေဒနာကို မေ့သွားပုံ
သည်။ ဒေါသတကြီးနှင့် ပြောလိုက်၏။

‘ခွေးမသားတွေ၊ ခွေးပြေး ဝက်ပြေး ပြေးကြရတာတောင်မှ
လေးလုံးထွားသေးတယ်၊ လာကြစမ်းပါစေ၊ ဘယ်သူ့ ကိုပဲခေါ်ပြီး
သာပါစေ၊ သူတို့စကားကို နားဝင်ပြီး လိုက်လာခဲ့သူ မှန်သမျှ
သော ဖြစ်ကုန်မယ်၊ အဟွတ်... အဟွတ်ဟွတ်... အေ... အေ...
ဟေး...’

ပြောယင်းမှ ချောင်းတဟွတ်ဟွတ် ဆိုးလာကာ အော့မလို
အန်မလိုလည်း ဖြစ်လာသည်။ ယွင်းအော်က အနီးတွင်ရှိသော
အေးခဲကြီးကို ယူပြီး ဆရာယာချီ ပါးစပ်အောက်နားတွင် ခံပေး
သည်။ ပိုင်ရိပိန်က ရှောက်ယဲ ကို တဘက်ကချီယင်း ကျန် လက်
ဘဘက်ဖြင့် ဆရာယာချီ၏ ကျောက် အသာဖိပေးသည်။

ဆရာယာချီသည် သူ့ရင်ဘတ်ကို လက်နှင့် ဖိထားယင်း
လေတွေ အန်နေသည်။ သွေးပုပ်များကတော့ အန်ထွက်မလာ
ချေ။ သူ့မျက်နှာတွင် ချွေးသီး ချွေးပေါက်များလည်း ထွက်
လာသည်။ သူသည် အတော်ကလေးလည်း မောဟိုက် နွမ်းနယ်
သွား၏။

* * *

ဆရာယာချီ၏ အခြေအနေကိုကြည့်၍ သမားတော်ကြီးလည်း မျက်စိမျက်နှာ ပျက်နေသည်။ သူ့ဘေးနားတွင် ရှိနေသော လုံခြုံရေးမှူးချုပ်ကြီး ပေကျိုးချီက သူ့ကို တီးတိုး မေးမြန်းသည်။

‘ဘယ်လိုဖြစ်ဘာလဲ သမားတော်ကြီး၊ သွေးပုပ်တွေ့ မအန်ပဲ လေတွေပဲ အန်နေပါလား’

‘အချိန်ကြာသွားလို့ ကျုပ်ဆေးက သူ့ကို မတိုးတော့ဘူး လုံခြုံရေးမှူးချုပ်ကြီး။ ကျုပ်ဆီမှာ ဒီထက်ကောင်းတဲ့ ဆေးတွေ မရှိတော့ဘူး။ နယ်စားကြီးရဲ့ အထူးသမားတော်ကြီးဆီမှာတော့ ဒီထက်ကောင်းတဲ့ ဆေး ရှိပါလိမ့်မယ်။ အထူးသမားတော်ကြီး ကိုပဲ မြန်မြန် သွားခေါ်ပေါ့တော့’

သူတို့နှစ်ဦး၏ စကားများကို ကြား၍ ကျောက်ရိဂျုံးက ဝင်ပြောသည်။

‘ကျွန်တော့်ဆီမှာတော့ သိပ်ပြီးအစွမ်းထက်တဲ့နှစ်တစ်ထောင် အသက်ကယ်ဆေးကြီး ရှိပါတယ် သမားတော်ကြီး၊ အဲဒီဆေးကို တိုက်ယင် ဖြစ်မလား’

‘ဘယ်လို...နှစ်တစ်ထောင် အသက်ကယ်ဆေး ဟုတ်လား’
‘ဟုတ်ပါတယ်’

‘ဟာ...စောစောက ပြောရောပေါ့ တူမောင်ရယ်၊ ဒီလို အဖိုး တန်တဲ့ ဆေးစွမ်းကောင်းမျိုးသာရှိယင် ဆရာယာချီရဲ့ ဝေဒနာကို

ယ်လွယ်ကလေးနဲ့ ကုနိုင်တာပေါ့၊ နှစ်တစ်ထောင် အသက်ကယ် ဆေး ဆိုတာ သေခါနီး လူတောင်မှ လူကောင်း ပကတိ ပြန်ဖြစ် နိုင်တဲ့ ဆေးမျိုးပဲ၊ ဒီလိုဆေးမျိုးကို ကျုပ်တသက်မှာ ကြားဖူး သာ ကြားဖူးတာ၊ မမြင်ဖူးသေးဘူး’

ဆိုအချိန်တွင် ဆရာယာချီသည် လေအန်ရပ်သွားပြီးနောက်ကို ခုခံကာ မောဟိုက် နှမ်းနယ်လျက် ရှိနေသည်။ မျက်လုံးအစုံ သည်း မှေးမှိတ်ထားသည်။

ကျောက်ရိဂျုံးသည် ဆရာယာချီ အနီးကို ကပ်သွားပြီး ပြောသည်။

‘ဘာ...ဆေးသောက်ရအောင် ပါးစပ်ဟပေးပါ’
ကျောက်ရိဂျုံး အသံကြောင့် ဆရာယာချီကလည်း မျက်လုံး မဖွင့်ပဲ ပါးစပ် ဟပေးသည်။

ကျောက်ရိဂျုံးက နှစ်တစ်ထောင် အသက်ကယ်ဆေး အနည်း သိမ်ကို တိုက်လိုက်သည်။

အားလုံးပင် စိုးရိမ်စိတ်ဖြင့် ဆရာယာချီ အခြေအနေကို ကြည့်နေကြသည်။ မည်သူမှ စကားမပြောကြပဲ ငြိမ်နေကြသည်။ ဘာကြောင့် ဆရာယာချီသည် အမောပြေသွားသည်၊ မျက်လုံး ဖွင့်လည်း ပွင့်လာပြီး သူ့ဘာသာသူ မတ်မတ်ပြန်ထိုင်သည်။

‘ထွေးခံ ပေးစမ်း တူမကြီး’
ယွင်းအော်ကို ပြောလိုက်ရာ ယွင်းအော်လည်း ထွေးခံကိုယူ နှိုး သူ့ပါးစပ် အောက်နားတွင် ခံပေးသည်။ ချက်ချင်းပင်

ဆရာယာချီသည် တဝေါ့ဝေါ့နှင့် သွေးများကို အန်ထုတ် တော့၏။ သွေးများမှာ နီရဲ မနေပဲ ညိုမည်းနေသည်။ ထွေးခံ တဝက်မျှ သွေးပုပ်များ အန်ထုတ်ပြီးမှ အအန် ရပ်သွားလေ သည်။

သမားတော်ကြီးက ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင်ပင် ပြောသည်။

‘ဆရာယာချီရဲ့ အခြေအနေ ကောင်းသွားပါပြီ။ စိုးရိမ်စရာ မရှိတော့ပါဘူး။ အင်း...နှစ်တစ်ထောင် အသက်ကယ်ဆေးကြီးရဲ့ အစွမ်းဟာ ကျုပ် ကြားထားရတာထက်တောင် အစွမ်းထက်နေ ပါလား’

ထိုအခါမှ ကျောက်ရိဂျုံးတို့လည်း စိတ်သက်သာရာရသွား ကြ၏။ ဆရာယာချီ၏ ဖြူဖပ် ဖြူရော် ဖြစ်နေသော မျက်နှာမှာ လည်း သွေးရောင် ပြန်သမ်းလာလေသည်။ ကြည်ကြည် လင် လင်လည်း ဖြစ်လာသည်။

သမားတော်ကြီးက ဆေးပုလင်းငယ် ကလေး တပုလင်းကို ဆရာယာချီ လက်ထဲ လှမ်းပေးပြီး ပြောသည်။

‘နှစ်တစ်ထောင် အသက်ကယ်ဆေးရဲ့ အစွမ်းကြောင့် ဆရာ ယာချီရဲ့ အတွင်းဒဏ်ရာ တရက် နှစ်ရက် အတွင်းမှာ လုံးလုံး လျှော့လျှော့ ပျောက်သွားပါလိမ့်မယ်။ သွေးအား ပြန်ကောင်း လာဖို့ပဲ လိုပါ့ကယ်။ သွေးအားပြန်ကောင်းလာအောင် ဆေးကို မနက် နှစ်လုံး၊ ညနှစ်လုံးသောက်ပါ။ သုံးလေးရက်တော့သောက် ရပါလိမ့်မယ်။ ဒီသုံးလေးရက် အတွင်းမှာ အတွင်းအားကျင့်စဉ် ကိုလဲ ကျင့်ပေးပါ။ အလျင်အတိုင်း သွေးအား ပြန်ကောင်း လာပါလိမ့်မယ်’

ဆရာယာချီ၏ အခြေအနေမှာ စိတ်ချလက်ချ ရှိသွားပြီဖြစ်၍ သမားတော်ကြီးသည် အားလုံးကို နှုတ်ဆက်ကာ ပြန်ထွက်သွား လေတော့သည်။

‘အေးဗျာ၊ ယီယဲ့ကြောင့် ကျုပ်ဟာ အတွင်းဒဏ်ရာ ပြင်း ပြင်း ထန်ထန် ရခဲ့တယ်။ သူ့ တပည့် ယေ့ဟုန်ဖေ့ ကြောင့် အတွင်းဒဏ်ရာ ပြန်ပျောက်ရပြန်တယ်’

ဆရာယာချီ ဆိုလိုချက်ကို ကျောက်ရိဂျုံးတို့တတွေ နားလည် မသိလည်း ပေကျုံးချီနှင့် လျှောင်အင်းတို့ကမူ နားမလည်ကြ သေး။ ထို့ကြောင့် ပေကျုံးချီ မေးလိုက်၏။

‘ဘယ်လို ဆရာယာချီ၊ ဆရာယာချီရဲ့စကားကို ကျုပ်သဘော မပေါက်ဘူး’

‘နှစ်တစ်ထောင် အသက်ကယ်ဆေးဟာ အစက ယေ့ဟုန် ခေ့ ပိုင်တဲ့ ဆေးလေ၊ သူ့ကိုယ်တိုင် ပိုင်ရိပ်နီကို ပေးခဲ့တာ၊ အခု ယေ့ဟုန်ဖေ့ဆေးကြောင့် ကျုပ်အခြေအနေ ပြန်ကောင်းလာ တယ် မဟုတ်လား၊ ဒါကြောင့်ပါ’

ထိုအခါမှ ပေကျုံးချီနှင့် လျှောင်အင်းတို့ သဘောပေါက် သွားကြ၏။

‘အေးဗျာ၊ တော်ပါသေးရဲ့၊ ကျုပ်တို့တတွေ ဆရာယာချီ အတွက် စိုးရိမ်လိုက်ကြရတာ၊ အခုတော့ နေရထိုင်ရတာ ဘယ် လို့လဲ’

‘နည်းနည်း အားနည်းနေတာက လဲ့လို့ အတော် ကလေး မောင်းသွားပါပြီ လုံခြုံရေးမူး ချုပ်ကြီး၊ သမားတော်ကြီး’

ပြောသလို နောက်ထပ် သုံးလေးရက်လောက်ဆို လုံးလုံး ပြန်
ကောင်းသွားမှာပါ’

ဆရာယာချီ၏မျက်နှာမှာ သွေးရောင်သမ်းလာပြီ။ စကားသံ
မှာလည်း ကြည်လင်ပြတ်သားလာသဖြင့် ကျောက်ရိရှူးတို့ ဝမ်း
သာကြသည်။

‘စောစောက တူမောင်ဖတ်သွားတဲ့ သေမင်းတမန်ရှဲ့ စင်ကို
ကျုပ် ပြုပါဦး’

လုံခြုံရေးမှူးချုပ်ကြီး ပေကျုံးချီက ဆရာယာချီကို ပေးလိုက်
ရာ ဆရာယာချီက ဖြန့်ဖတ်သည်။ ပြီးမှ ပေကျုံးချီကို မေးလေ
သည်။

‘ဗီစာနဲ့ ပတ်သက်လို့ နယ်စားကြီးကော သိပြီးပြီလား’

‘သိပြီးပါပြီ’

‘ဘာပြောသေးလဲ’

‘နယ်စားကြီးကတော့ ဆရာယာချီနေကောင်းလာမှ တိုင်ပင်
ကြတာပေါ့လို့ ပြောတာပဲ’

‘ဗီစာအကြောင်းကို မသိခင်ကတည်းက ကျုပ်မှာ အကြံရှိပါ
တယ်။ စောစောတုန်းကတောင် ပြောမလို့၊ ရောဂါဖောက်လှာ
တာနဲ့’

‘ဆရာယာချီမှာ ဘယ်လို အကြံဉာဏ်မျိုး ရှိလို့လဲ’

‘ကျုပ်လဲ အစကတည်းက ခုစရိုက် သမားတွေဟာ ဒီလိုပုံစံ
မျိုးနဲ့ ထပ်လာကြ လိမ့်မယ်ဆိုတာ တွက်ဆထားမိ ပါတယ်။
တကယ်တမ်း သူတို့ဘက်က သူတို့ထက် ထက်မြက်တဲ့ အဓိပတိ
သိုင်းသမားဆိုးကြီးတွေ ပါလာယင်တော့ ကျုပ်တို့ အခုရှိနေတဲ့

အင်အားလောက်နဲ့ ခုခံ တိုက်ခိုက်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒီတော့
ကျုပ်တို့လုပ်ရမှာက ကျုပ်တို့နဲ့ သိကျွမ်းခင်မင်တဲ့ အရည်အချင်း
သိပြည့်ဝတဲ့ ကျုပ်တို့ ဖိတ်ခေါ်ယင်လဲ လာကြည့်ကြမယ် ထိပ်
တန်း သိုင်းသမားကြီးတွေကို ကျုပ်တို့ ဖိတ်ခေါ် ထားယင်
ကောင်းလိမ့်မယ်။ ကျုပ်တို့နဲ့တူပြီး ရောက်လာမယ့် ခုစရိုက်
ကောင်တွေကို တိုက်ခိုက်ဖို့ပေါ့’

ပေကျုံးချီက စဉ်းစဉ်းစားစားနှင့် ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်

‘သိပ်ကောင်းပါတယ် ဆရာယာချီ။ သိပ်ကောင်းပါတယ်။
ကျုပ်မှာလဲ ရင်းနှီးသိကျွမ်းတဲ့ ထိပ်တန်း သိုင်းသမားကြီးတွေ
ပါတယ်။ တကယ် လာနိုင်မယ့် ပုဂ္ဂိုလ်တွေကို ရွေးပြီးဖိတ်ခေါ်
နိုင်ယင် ဖြစ်ပါတယ်။ နယ်စားကြီးဆီ တင်ပြပြီး ကျုပ်တို့တွေ
အမြန်ဆုံး စီစဉ်ဆောင်ရွက် ကြတာပေါ့။ လောလောဆယ်တော့
ဆရာယာချီ ကျန်းမာအောင် အနားယူလိုက်ပါဦး’

‘ဘာကို ပြုစုဖို့ ဘာအနားမှာ ကျွန်မ နေလိုက်မယ်လေ’
ယွင်းအော်က ဝင်ပြောရာ အားလုံးက သဘောတူလိုက်၏။
ပေကျုံးချီသည် ဆရာယာချီကို ရုံးအဆောက်အအုံ သီးသန့်
နားထိုင်ခင်းဆက်လက်နေစေသည်။

ဘောက်တိုမယ်ရ ခိုင်းစေရန် လူတယောက်လည်း ပို့ထား၏။
ထိုရက်များအတွင်း ဆရာယာချီသည် သမားဘော်ကြီး ပေး
သောသောဆေးကို မှန်မှန်သောက်ပြီး အတွင်းအား ကျင့်စဉ်ကို
အောင်မြင်သည်။

လေးရက်မြောက်သောနေ့တွင် ဆရာယာချီသည် လူကောင်း
ပကတိ ပြန်လည် ကျန်းမာ အင်အား ပြည့်ဝ လာလေတော့၏။

နယ်စားကြီး၏ သဘောတူညီမှုဖြင့် ဆရာယာချီနှင့် လုံခြုံရေး
မှူးချုပ်ကြီး ပေကျိုးချီတို့သည် သူတို့နှင့် ရင်းနှီးသော သိုင်း
သမားကြီးများထံ ဖိတ်ကြားစာများလည်း ပေးပို့လိုက်ကြလေ
သည်။

အခန်း ○ ၆၅

နေရာသစ်

ကျောက်ရိဂျိုးတို့အတွက် ပေးထားသော အိမ်ကလေးမှာ
အခြားအိမ်များနှင့် နီးနီးကပ်ကပ် ရှိနေသည်။

ကျောက်ရိဂျိုးသည် ယွင်းအော်နှင့် ပိုင်ရိပိန်တို့၏ တိုက်တွန်း
ချက်ကြောင့် ဝါးစိမ်းဘိုးဘိုး ရေးသားထားသော ထိုက်ချီ၊
အုန်းရိ၊ ဆန်ချိုင်း ဓားသိုင်းပညာများကို လေ့လာသင်ကြား
ဆရာကျင့်လိုပြီ ဖြစ်၏။

ယင်း သိုင်းပညာများမှာ ဝါးစိမ်းဘိုးဘိုး၏ သီးသန့်
အထံပိုင် သိုင်းပညာသာဖြစ်၍ လေ့ကျင့်သင်ကြားသည့်အခါ

အခြားမည်သူမှ မြင်၍ မဖြစ်ချေ။ ၎င်းသိုင်းပညာ ပြန့်ပွား
မသွားအောင် တပည့်ဖြစ်သော ကျောက်ရိဂျိုးတို့ အနေနှင့်
ထိန်းသိမ်းကြရမည် ဖြစ်၏။

ကျောက်ရိဂျိုး အနေနှင့် ယခု ရက်ပိုင်း လပိုင်းအတွင်း
အခြား အရေးတကြီး ဆောင်ရွက်ရန် လုပ်ငန်းဆောင်တာများ
မရှိသဖြင့် သူ၏ သိုင်းပညာများ တိုးတက်မှုရှိစေရန် သင်ကြား
လေ့ကျင့်ရပေမည်။

ထို့ကြောင့် ကျောက်ရိဂျိုးသည် ယင်းအော်တို့နှင့် တိုင်ပင်
ကာ လုံခြုံရေးမှူးချုပ်ကြီး ပေကျိုးချီအား ပေကျိုးအကြောင်း
မူနီ ဖွင့်ပြော၍ အကူအညီတောင်းလိုက်သည်။

ပေကျိုးချီက ခဏမျှ စဉ်းစားလိုက်ပြီး....

‘ကျုပ်တို့ စခန်းနဲ့ သုံးမိုင်ကျော်ကျော် ဝေးတဲ့နေရာမှာ
တော့ အိမ်ကလေး နှစ်လုံးရှိတယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်း သုံး
ဆယ် ကျော်လောက်က ရှောင်လင် ကျောင်းတော်က ရွှင်ကျီ
တံယောက်က သူ့တပည့် တယောက်နဲ့ နေထိုင်ခဲ့တဲ့ နေရာဆိုပါ
တော့၊ အဲဒီနေရာကလေးက အကွက်အကွင်းလဲ ကောင်းတယ်။
လူသွားလူလာလဲ မရှိဘူး’

‘ရှောင်လင်ကျောင်းက ရွှင်ကျီ နေသွားတယ် ဟုတ်လား
ဦးကြီး၊ ဒီလိုနေရာကို ဘယ်လိုအဆက်အသွယ်နဲ့ လာနေတာလဲ၊
အခုကော မနေတော့ဘူးလား’

‘အဲဒီ ရွှင်ကျီက ကျုပ်လေးစားအားထားတဲ့ သိုင်းသမားကြီး
ပါပဲ၊ ကျုပ်ဆီကို ရောက်လာပြီး အနီးပတ်ဝန်းကျင် လူသူ

ကင်းရှင်းတဲ့ နေရာမှာ တရားအားထုတ်ချင်တယ်လို့ တောင်းဆို
ဘာနဲ့ ကျုပ်လဲ အဲဒီအိမ်ကလေး နှစ်လုံးကို ဆောက်ပေးလိုက်
တာပဲ၊ ရွှင်ကျီ အတွက် တအိမ်၊ သူ့တပည့်အတွက်က တအိမ်
ပေါ့’

‘ရှောင်လင် ရွှင်ကျီက ဘယ်လိုသဘောနဲ့ ဒီလိုနေရာမျိုးမှာ
ဘယ်တခြား လာနေတာလဲ’

‘ရွှင်ကျီက မပြောလို ကျုပ်လဲ မမေးမိပါဘူး၊ ဒါပေမယ့်
ကျုပ်ဘာသာတော့ တွေးကြည့်တယ်လေ၊ ရှောင်လင်ကျောင်း
ဆိုတာက သိုင်းလောကရဲ့ အထွဋ်အထိပ် သိုင်းကျောင်းကြီးပဲ
ဟုတ်လား၊ ပြီးတော့ သိုင်းလောကရဲ့ ပြဿနာ အရှုပ်အထွေး
တွေနဲ့လဲ ပတ်သက်နေတယ်၊ ကျုပ်ဆီကို လာနေတဲ့ ရွှင်ကျီဟာ
ရှောင်လင် ကျောင်းတော်ကြီးနဲ့ မသင့်မတင့် ဖြစ်လို့ပဲလား၊ သိုင်း
လောကသား တဦးဦးနဲ့ ပြဿနာ တက်ခဲ့လို့ပဲ ဒီမှာ လာနေတာ
လားလို့ ကျုပ်တွေ့မိတယ်၊ တခုခုတော့ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်၊ ဘာ
ဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကျုပ်ဆောက်ပေးထားတဲ့ အိမ်ကလေးနှစ်လုံး
မှာ ရွှင်ကျီတို့ ဆရာတပည့်က ဆယ့်ငါးနှစ်လောက် နေပြီးတော့
ဒီသူ လုပ်ကြံခံရလို့ သေသွားကြတယ်၊ ရန်သူက အဆိပ်နဲ့
ဒီဘဝဆိပ် လုပ်ကြံသွားတာလေ’

‘ဟင်....ဖြစ်မှဖြစ်ရသေ ဦးကြီးရယ်၊ ဘယ်သူ့ လက်ချက်လဲ
ဒီဘာကော ဦးဦးတို့ မသိရဘူးလား’

‘ဒီနေ့အထိ မသိကြပါဘူး၊ အဲဒီကတည်းက အဲဒီအိမ်ကလေး နှစ်လုံးမှာ ဘယ်သူမှ မနေပဲ ပစ်ထားခဲ့တယ်၊ တူမောင်တို့အနေနဲ့ အေးအေးဆေးဆေး သိုင်းပညာ လေ့ကျင့်ချင်တယ်ဆိုယင်တော့ အဲဒီနေရာဟာ အသင့်တော်ဆုံးပဲလို့ ကျုပ်တော်မိတယ်၊ တူမောင် လိုက်ကြည့်ပြီး နေ့မယ် မနေဘူးဆိုတာ ဆုံးဖြတ်လေ’

‘ဒီလို နေရာမျိုးဆို ကျွန်တော်တို့အတွက် အသင့်တော်ဆုံး ပါပဲဦးကြီး၊ လိုက်ကြည့်ဖို့တောင် လိုမယ် မထင်ပါဘူး’

‘ဒါပေမယ့် လိုက်ကြည့်ပါဦးလေ၊ အခုပဲ ကျုပ်ကိုယ်တိုင် လိုက်ပြပါမယ်’

ကျောက်ရိဂျုံးလည်း လုံခြုံရေးမှူးချုပ်ကြီး ပေးကျုံးချီနှင့် အတူ လိုက်ပါခဲ့သည်။

သူတို့နှစ်ဦး လုံခြုံရေးစခန်းမှ အရွှေဘက်သို့ ထွက်ခဲ့ကြလေ သည်။ တောင်ခါးပန်းကို ဖြတ်၍ လာခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ပြုပြင်ထားသောလမ်း မရှိသော်လည်း ခဲခဲယဉ်းယဉ်း မလာကြရ ချေ။ တောင်ခါးပန်းတွင် ရှိနေသော တောအုပ်ကြီးကိုလည်း ကျော်ခဲ့ကြရသည်။

မကြာခင် မတ်စောက်သော တောင်ကမ်းပါးကြီး တခုဆီသို့ ရောက်လာကြသည်။ တောင်ကမ်းပါးယံကြီး အောက်ခြေတွင် ကျောက်အိမ်ကလေး နှစ်လုံးကိုလည်း တွေ့ရသည်။ ကျောက်အိမ် ကလေး နှစ်လုံးစလုံး တောင်ကမ်းပါးယံကိုကျောပေး၍ ဆောက်

လုပ်ထားကြပြီး တအိမ်နှင့်တအိမ် ပေတစ်ရာကျော် ကွာဝေး သေးသည်။ အိမ်ကလေးနှစ်လုံး၏ရွေ့တွင် မြေကွက်လပ်ကလေး များရှိပြီး မြေကွက်လပ်ကလေးများကိုဝိုင်းကာ သစ်ပင်ကြီးများ ဆောက်နေကြ၏။

အိမ်ကလေးနှစ်လုံး၏ မလှမ်းမဝေးတွင် အ ရိန် ပျော့ ပျော့ ဝါးဆင်းနေသော ရေတံခွန်လေးတခု ရှိသည်။ အိမ်ကလေးနှစ် လုံး၏ ရွှေဘက် ပေ ၃၀၀ ခန့် အကွာတွင်မူ ချောက်ကမ်းပါး ကြီး ရှိနေသည်။

ကျောက်ရိဂျုံးသည် ကျောက်အိမ်ကလေးနှစ်အိမ် အတွင်းသို့ ဝင်ကြည့်ရသေးပဲနှင့် နေထိုင်ခင်းကို လွန်စွာ သဘောကျ သွားသည်။

‘သိပ်ကောင်းတဲ့ နေရာကလေးပါလား ဦးကြီး၊ မမ ယွင်း ဘော်တို့သာ ပါလာယင် သူတို့လဲ သိပ်ပြီး သဘောကျကြမှာပဲ’

လုံခြုံရေးမှူးချုပ်ကြီးက ရှင်ကျီ၏တပည့် နေသော ကျောက် အိမ်ကလေးထဲကို အလျင်ပြသည်။ ယင်းအိမ်ကလေးမှာ အိပ် နေရာနှင့် ဧည့်ခန်းဖြင့် ကျယ်ကျယ်ဝန်းဝန်း ရှိသည်။ မီးဖိုဆောင် နှစ်ခု ရှိသည်။ အသုံးအဆောင် ပစ္စည်းများလည်း ရှိနေသေး သည်။ သို့သော် လူမနေသည်မှာ ၁၅ နှစ်ကျော်ကျော် ရှိခဲ့ပြီဖြစ် သောကြောင့် ဖုန်မှုန့်များ အထပ်ထပ် ဖြစ်နေသည်။ ပင့်ကူအိမ် ကဲ့သို့ တို့လို့တွဲလောင်း ဖြစ်နေသည်။

ရွှင်ကျီတို့ ဆရာတပည့် မရှိတော့ကတည်းက ကျုပ်လဲ ဒီ အတိုင်းပဲ ပစ်ထားလိုက်တယ်လေ၊ လှဲကျင်းသုတ်သင်လိုက်မယ် ဆိုယင် သန့်ရှင်းသွားမှာပါ တူမေဇင်၊ တူမောင်တို့ နေမယ်ဆို ယင်တော့ လူလွတ်ပြီး လှဲကျင်းသန့်ရှင်းခိုင်းလိုက်ပါမယ်'

'ကျွန်တော်တော့ သိပ်သဘောကျနေပြီ ဦးကြီး၊ တခုတော့ ရှိကယ်၊ ရွှင်ကျီနေသွားတဲ့ နေရာဆိုတော့ ကျွန်တော်တို့ နေလို သင့်တော်ပါ့မလား'

'ဘာဖြစ်လို့ မသင့်တော်ရမှာလဲ၊ နောက်ဆုံး ဒီအိမ်မှာ မေ ယင်လဲ ဖြစ်တာပဲ၊ ဒီအိမ်က သူ့တပည့် နေခဲ့တဲ့ အိမ်ပဲ'

'အင်း... ဒီလိုဆိုတော့လဲ ဟုတ်ပါတယ် ဦးကြီး၊ ကျွန်တော် တို့ နေပါ့မယ်'

'တူမောင်တို့ အတွက် စားနပ်ရိက္ခာ အစိုအခြောက်ကို သိ ပြည့်ပြည့်ဝဝ ပေးပို့ထားပါမယ်၊ တူမကြီးတို့ စိတ်ကြိုက်ချက် စားကြပါ၊ ကဲ... ဟိုဘက်က ရွှင်ကျီ နေခဲ့တဲ့အိမ်ကို သွား ကြည့်ကြရအောင်'

ကျောက်ရိဂျိုးနှင့် ကျေးချီလည်း တဘက်အိမ်သို့ ထွက် ကြသည်။

တဘက်အိမ်မှာလည်း ကျယ်ကျယ်ဝန်းဝန်းရှိသည်။ သို့သော် အခန်းများ ဖွဲ့စည်းမထားပဲ အခန်းကျယ်ကြီး တခန်းသာ ရှိသည်။ တပည့်ဖြစ်သူ နေခဲ့သောအိမ်မို့ ပစ္စည်းပစ္စယများလည်း များများ မရှိချေ။ အိမ်နံရံများမှာ ပြောင်ချော ညီညာ သည်။

ထိုအိမ်ကလေးထဲတွင်လည်း ဖုန်မှုန့်များ၊ ပင့်ကူများ ရှိနေ သည်။ အိမ်အတွင်းဘက် နံရံတွင်မူ ရုပ်ပုံများ ရေးဆွဲထားသည်ကို မှုန့်များကြားမှ ခပ်ရေးရေး မြင်ရသည်။

ရသေ့များ လှုပ်ရှားနေသော ရုပ်ပုံများ ဖြစ်၏။ ရသေ့ပုံ များ၏ လှုပ်ရှားဟန်က ကုန်းကုန်းကွကွ၊ အချို့ ပုံကတော့ ခြေကားရားလက်ကားရား၊ အချို့ ပုံက ကုန်းကုန်းကွကွ ရှိနေ ကြ၏။

ရေးဆွဲထားသော လက်ရာမှာ ညံ့လှန်းသည့်ပြင် ရုပ်ပုံတိုင်း ခြေလက် အင်္ဂါ တခုခု ချွတ်ယွင်းနေသည်။

မည်သို့မှ အဓိပ္ပာယ်မပေါက်နိုင်သော ရုပ်ပုံများ ဖြစ်၏။ ကျောက်ရိဂျိုး ရေဘွက်ကြည့်ရာ ရသေ့ပုံပေါင်း နှစ်ဆယ့်လေးပုံ နှ့်သည်ကို တွေ့ရသည်။

'ဒီပုံတွေကို ဘယ်သူက ဆွဲထားပါလိမ့်၊ လက်ရာကလဲ ဒါးချို မရေးတတ်တဲ့သူက ရေးထားတဲ့ ဖုံမျိုးပဲ၊ ပြီးတော့ ဒါတိုင်း အင်္ဂါ စုံစုံလင်လင် ဆွဲမထားဘူး၊ ဘယ်လို သဘောနဲ့ ဒီပုံပုံမျိုးတွေကို ဆွဲထားတာပါလိမ့်'

ပုံများကို ကြည့်၍ ကျောက်ရိဂျိုး စိတ်ထဲမှ တွေးနေမိသည်။ 'အနီးတွင် ရပ်နေသော ပေကျိုးချိုကလည်း ကျောက်ရိဂျိုး အဘွားကို သိဟန်ဖြင့် ပြောလိုက်၏။

'ဒီပုံပုံတွေကို ကြည့်ပြီး တူမောင် စိတ်ထဲမှာ မတင်မကျ ဖြစ် နေသလား၊ ဒီပုံတွေကို ရွှင်ကျီ ရေးဆွဲထားတာလေ၊ ကျုပ် သိသလောက် ရွှင်ကျီဟာ ပန်းချီဆွဲတတ်တာ မဟုတ်ဘူး၊ ပန်းချီ ဆွဲလို့လဲ လုံးလုံးဝါသနာပါတာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒီရောက်မှ ဒီပုံတွေကို

ဘာစိတ်ကူးနဲ့ ဆွဲတာလဲတော့ မပြောတတ်ဘူး။ ရေးဆွဲလို့ မပြီးခင် မှာပဲ ကွယ်လွန်သွားတာပဲ’

လုံခြုံရေးမှူးချုပ်ကြီး ပေးကျုံးချီ လေးစားကြည်ညိုသော ရှင်ကျီ ရေးဆွဲထားသောရုပ်ပုံများ ဖြစ်ကြောင်း သိရသောအခါ ကျောက်ရိဂျုံးသည် ၎င်းရုပ်ပုံများကို အပြစ်တင် မဝေဖန်ခဲ့ တော့ချေ။

‘ရှင်ကျီအနေနဲ့ ပန်းချီ လုံးလုံးမဆွဲတတ်ပဲနဲ့ ဆွဲထားတယ် ဆိုတော့ ဒီလောက် ဖြစ်ဘာပဲ ချီးကျူးစရာပါပဲ ဦးကြီး’

‘ဘယ်နှယ်လဲ၊ တူမောင်တို့ ဒီကိုပြောင်းဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီလား’

‘ဆုံးဖြတ်ပြီးပါပြီ ဦးကြီး။ ကျွန်တော်တို့တော့ အတွက် သိုင်းလှေကျင့်ဖို့ အကောင်းဆုံး နေရာပါပဲ။ ဖြစ်မယ်ဆိုယင် ဒီနေ့ပဲ ရှင်းလင်းသုတ်သင်ပြီး မနက်ဖြန် ကျွန်တော်တို့ ပြောင်း နေပါမယ်’

‘ဖြစ်ပါတယ်၊ ဘာဖြစ်လို့ မဖြစ်ရမှာလဲ’

‘ခုဆို ကျွန်တော်ဟာ ထင်ရာသွား ထင်ရာနေလို့ရတဲ့ သိုင်း သမား တယောက် မဟုတ်တော့ပါဘူး။ မင်းမှထမ်းတယောက် ဖြစ်နေပါပြီ။ တော်ကြာ ကျွန်တော့်ဘာသာ ဒီမှာလာနေတော့ တာဝန်မဲ့ရာ ဖောက်နေမှာ စိုးလို့ပါ’

‘ဪ...ဒီအတွက်တော့ မစိုးရိမ်ပါနဲ့ တူမောင်၊ စခန်း မှာလဲ တခြား ဆောင်ရွက်စရာကိစ္စမှ မရှိသေးပါ။ ဆောင်ရွက် စရာ ပေါ်လာတော့လဲ တူမောင်ကိုအခေါ်လွှတ်မှာပေါ့၊ ဝေးတဲ့ ခရီးမှ မဟုတ်တာ၊ ပြီးတော့ တူမောင် ဒီမှာလာနေတာကလဲ အနားယူတဲ့ သဘောနဲ့ လာနေတာမှ မဟုတ်တာ၊ ဒီထက်ပိုပြီး

ဆက်မြက်အောင် သိုင်းပညာ လာပြီး လှေကျင့်တာပဲ၊ တူမောင် အရည်အသွေး မြင့်လာတာနဲ့အမျှ ကျုပ်တို့အဖွဲ့အတွက် တိုင်း ပြည်အတွက် အကျိုးရှိမှာပဲ၊ တူမောင် စိတ်ထဲမှာ ဒီမှာ သိုင်း လှေကျင့်နေတာကို တာဝန် ထမ်းဆောင်နေတာပဲလို့ သဘော သားရမယ်၊ သဘောပေါက်ပြီလား တူမောင်’

‘ဟုတ်ကဲ့၊ သဘောပေါက် နားလည်ပါပြီ ဦးကြီး’

* * *

နောက်တနေ့တွင် ကျောက်ရိဂျုံးသည် ယွင်းအောင်၊ ပိုင်ရိပိန် ရှောက်ယဲ၊ ကလေးတို့ကို ခေါ်ကာ တဲအိမ်ကလေး နှစ်လုံးဆီ ပြေးခင်းရွှေ့ခဲ့ကြသည်။

ဆရာယာချီနှင့် လုံခြုံရေးအဖွဲ့ဝင် တချို့က လိုက်ပို့ကြ၏။ သုံခြုံရေး အဖွဲ့ဝင်များမှာ စားနပ်ရိက္ခာများ၊ အိပ်ရာများကို သယ်ပိုးလာကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။

သိုင်းသမားကြီး ရွှင်ကျီနေသော အိမ်တွင် ကျောက်ရိ
ရှုံးက နေရန် ဆုံးဖြတ်၍ ယွင်းအော်နှင့် ပိုင်ရိပိန်တို့ သားအမိကို
ရွှင်ကျီ၏တပည့် နေသောအိမ်တွင် နေရန် နေရာချထားကြ
လေ၏။

ယွင်းအော်နှင့် ပိုင်ရိပိန်မှာ အိမ်ကလေးနှစ်လုံး အနေအထား
နှင့် နေရာအကွက်အကွင်းကို သဘောကျနေကြသည်။ ဆရာ
ယာချီပင် လွန်စွာ သဘောကျနေ၏။

‘ဟေး...ဟေး၊ သိပ်ကောင်းတဲ့ နေရာလေးပဲဟေ့၊ ငါတောင်
နေချင်လာပြီ’

‘နေချင်ယင် လာနေပါလား၊ ဘာ၊ ကျွန်တော်တို့အတွက်
ပိုပြီး ကောင်းတာပေါ့’

‘လောလောဆယ်တော့ လာနေလို့ မဖြစ်သေးပါဘူးကွာ၊
လုံခြုံရေးမှူးချုပ်ကြီးက သူနဲ့ နီးနီးနားနားမှာ ငါ့ကို နေစေချင်
သေးတယ်၊ သိုင်းလောက သိုင်းသမားကြီး တချို့ကို ဖိတ်ခေါ်
ထားတဲ့ ကိစ္စက ရှိသေးတယ် မဟုတ်လား’

မနေ့ကတည်းက ပေကျုံးချီသည် လုံခြုံရေးအဖွဲ့ဝင် အချို့ကို
လွှတ်၍ အိမ်ကလေးနှစ်လုံးနှင့် ပတ်ဝန်းကျင်ကို လှံကျင်း သုတ်
သင် ခိုင်းထားသဖြင့် ယခုအခါ သန့်သန့်ရှင်းရှင်းနှင့် ရှိနေ
သည်။

ဆရာယာချီနှင့် လုံခြုံရေးအဖွဲ့ဝင်များ ပြန်သွားကြသောအခါ
ယွင်းအော်နှင့် ပိုင်ရိပိန်တို့သည် ကျောက်ရိရှုံး နေထိုင်နေသည့်
ကျောက်အိမ်ကလေးထဲကို လာကြည့်ကြ၏။

သူတို့သည် ရွှင်ကျီ ရေးဆွဲခဲ့သော နံရံမှ ရုပ်ပုံများကိုလည်း
ဘူးမြင်သွားကြသည်။

ရုပ်ပုံများကို ကြည့်၍ ယွင်းအော် မျက်နှာမဲ့သွားသည်။

‘ဟင်း... ဒီရုပ်ပုံတွေ ရေးထားတာကလဲ ဘယ်လိုကြီးမုန်း
-သိဘူး၊ ဒီလို အချိုးမကျတဲ့ပုံတွေကို ဘယ်သူကများ ရေးထား
ပါလိမ့် မောင်လေးရယ်’

‘ဒီမှာ နေသွားတဲ့ ရွှင်ကျီ ရေးထားတဲ့ ပုံတွေပဲ မမယွင်း၊
သူက ပန်းချီပညာ လုံးလုံး မတတ်ပဲနဲ့ ရေးထားတာပဲ၊ ဒီတော့
မမယွင်းလို ပန်းချီပညာအကြောင်း နားလည်တဲ့ လူမျိုးရှဲ့ မျက်စိ
မဲ့မှာ ကိုးလို့ကန့်လန့် ဖြစ်နေမှာပေါ့’

‘ဒါဖြင့်လဲ လုံခြုံရေးမှူးချုပ်ကြီးက ဒီပုံတွေကို ဘာဖြစ်လို့
ခုတ်မပစ်တာလဲ’

‘သူ လေးစား ကြည်ညိုတဲ့ ဆရာကြီးရှဲ့ လက်ရာမို့လို့ ဖျက်
မပစ်ဘာ ဖြစ်မှာပေါ့၊ ပြီးတော့ ဒီပုံတွေအတွက် ဘယ်သူကမှ
အားနှင့်အယှက် ရှိတာမှ မဟုတ်ပဲ’

‘ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ပုံတွေက အင်္ဂါမစုံ
နဲ့ ဖြစ်နေတော့ ကြည့်ရ ပိုဆိုးတာပေါ့၊ ကြည့်ရကောင်းအောင်
အားတဲ့ အချိန်မှာ လိုနေတဲ့ နေရာလေးတွေကို အချောသပ်
ရေးလှီးမယ်’

ယွင်းအော်သည် ပန်းချီဆွဲရာတွင် ပါရမီအခံ ရှိသူဖြစ်ပြီးလျှင် ပန်းချီပညာကို ကောင်းစွာ လေ့လာ တတ်မြောက်သူ ဖြစ်၏။

သူများဆွဲပြီးသားပုံများကို လိုက်ပြီး တထပ်တည်းတူအောင် ဆွဲနိုင်သူ ဖြစ်လေသည်။

ကျောက်ရိဂျုံးက ယွင်းအော်၏ စကားကို လက်မခံဟန်ဖြင့် ခေါင်းကို ခါယမ်းလိုက်ပြီး.....

‘ဧပီတော့မှတော့ ဖြည့်ရေးမနေပါနဲ့ မမယွင်းရယ်၊ မမယွင်း ဖြည့်ရေးလိုက်ယင် ကောင်းမှာ မှန်ပေမယ့် ရှင်ကျိရဲ့ လက်ရာတွေ ပျက်ကုန်မှာပေါ့၊ လုံခြုံရေးမှူးချုပ်ကြီးက ကြိုက်ချင်မှုကြိုက်မှာ’

ယွင်းအော်က ဘာမှ ပြန်မပြောတော့ပဲ ရုပ်ပုံများကို စိတ်ဝင် စားစွာ တရုပ်ပြီးတရုပ် လေ့လာကြည့်ရှု နေတော့၏။

သူမ၏ အမှုအရာကို ကြည့်ပြီး ကျောက်ရိဂျုံးနှင့် ပိုင်ရိပိန်တို့ ပင် အံ့ဩနေကြသည်။ ကျောက်ရိဂျုံးက မနေနိုင်တော့ပဲ

‘မမယွင်း ရုပ်ပုံတွေက အချိုးမကျဘူးဆိုပြီးတော့ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်တောင် စိတ်ဝင်စားနေရတာလဲ’

ယွင်းအော်က ရုပ်ပုံများတို့ မျက်စိမခွာပဲ ကြည့်မြဲ ကြည့်နေ ရာမှ ပြန်ပြောသည်။

‘အင်း..... သိပ်တော့ဆန်းတယ်၊ သိပ်တော့ဆန်းတယ်၊ ဒီပုံ တွေဟာ နှစ် အတော်ကြာကြာ ရေးဆွဲထားရတဲ့ ပုံမျိုးပဲ၊ နှစ်အတော် ကြာအောင် ရေးဆွဲခဲ့တာတောင် ပြီးအောင် ဆွဲ မသွားနိုင်တာ အံ့ဩစရာပဲ’

ကျောက်ရိဂျုံး အံ့ဩသွားပြီး

‘ဟင်.... မမယွင်းက ဘယ်လိုလုပ်သိသလဲ’

‘ရေးထားတဲ့မင်ရဲ့ အရောင်အသွေးကို ကြည့်ပြီး ခန့်မှန်းလို့ ဘာပေါ့၊ ပန်းချီပညာကို နားမလည်တဲ့ သာမန်လူတွေကတော့ ကိုသိမှာမဟုတ်ဘူး၊ ဒီရုပ်ပုံတွေရဲ့ မှန်သားတွေကို မောင်လေး သေသေချာချာ ကြည့်စမ်း’

ကျောက်ရိဂျုံးနှင့် ပိုင်ရိပိန်တို့ နှစ်ယောက်စလုံး ရုပ်ပုံများကို သေချာစွာ ကြည့်ကြ၏။

သို့သော် သူတို့မျက်စိထဲတွင် မင်အထူအပါးမှ လွဲပြီး ဘာမှ ငူးသူးခြားခြား မတွေ့ရချေ။

ယွင်းအော်က ပြုံး၍ ပြောသည်။

‘မောင်လေးတို့ မျက်စိနဲ့ကြည့်ယင်တော့ မင်အထူအပါးကိုပဲ ခြင်ကြရမှာပဲ၊ တခြား ဘာမှမထူးခြားဘူး မဟုတ်လား’

‘ဟုတ်ကဲ့မမ’

‘အေး ပန်းချီပညာကို လေ့လာထားဖူးတဲ့ လူဆိုယင်တော့ မင်ရောင် အဖောင်းနဲ့အသစ်ကို ခွဲခြားကြည့်ရုံနဲ့ ဒီရုပ်ပုံတွေကို ခြင်ဘော်တော် ကြာအောင် ဆွဲခဲ့ရတယ်ဆိုတာ သိနိုင်ပါတယ်၊ မင်ရဲ့ ခန်းမှန်းချက်အရဆိုယင် ဒီပထမဆုံးပုံနဲ့ နောက်ဆုံး ပုံဟာ ခြင်နှစ်ကြာလိမ့်မယ်’

ကျောက်ရိဂျုံး မျက်လုံးပြူးသွားပြီး
 'ဗျာ၊ ငါးနှစ်တောင်ကြာတယ် ဟုတ်လား၊ ဟုတ်ပါ့မလား
 မမယွင်းရယ်၊ အလွန်ဆုံး သုံးရက်လောက်နဲ့ ရေးပြီးနိုင်မယ့် ဧပုံ
 မျိုးတွေကို ငါးနှစ်ကြာအောင် ဆွဲခဲ့ရတယ်လို့'
 'ရွှင်ကျီဟာ ဧပုံတွေကို စဉ်းစဉ်းစားစား လေးလေး
 နက်နက်နဲ့ရေးခဲ့လို့ဖြစ်မှာပေါ့၊ ရွှင်ကျီကဧပုံပုံတွေကို အဓိပ္ပာယ်
 ပဲ့ အပျင်းပြေရေးခဲ့တာတော့ ဟုတ်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ တခြား
 ဘယ်သူတွေမှ မသိပေမယ့် ရွှင်ကျီဟာအဓိပ္ပာယ်ရှိရှိ ရေးခဲ့တာပဲ
 ဖြစ်လိမ့်မယ်'
 'ဘယ်လို အဓိပ္ပာယ်နဲ့ ရေးခဲ့တယ်ဆိုတာ မမယွင်း တွေးမိ
 သလား'

'မတွေးမိပါဘူး၊ တွေးလို့လဲ ရမှာ မဟုတ်ပါဘူး'
 ပိုင်ရိုပိုင်ကလည်း ညည်းညည်းညူညူ ဝင်ပြောသည်။
 'ကဲပါ မမယွင်းရယ်၊ ညီမတို့အတွက် ဘာမှ အကျိုးရှိမယ့်
 ကိစ္စလဲ မဟုတ်ပဲနဲ့ ဦးနှောက်ခြောက်ခံပြီး တွေး မ နေ ပါ နဲ့၊
 ပစ္စည်းတွေ နေသားတကျထားပြီးယင် ချက်ဖို့ပြုတ်ဖို့ လုပ်ကြ
 ရအောင်'

ယွင်းအော်ကလည်း ခေါင်းညိတ်၍....
 'ဟုတ်ပါရဲ့ ညီမရယ်၊ မောင်လေးလဲ အချိန်ကုန်မခဲဘဲ ဘာ
 ဝါးစိမ်းဘိုးဘိုးရဲ့ သိုင်းကျမ်းကို လေ့လာပြီး လေ့ကျင့်ရမယ်'
 'ဟုတ်ကဲ့ မမ'

* * *

နောက် သုံးရက်အကြာတွင် ကျောက်ရိဂျုံးတို့သည် အတော်
 ခလေး နေသားကျသွားကြ၏။

ထိုအခါမှ ကျောက်ရိဂျုံးသည် ယွင်းအော် ထံမှ ဝါးစိမ်း
 ဘိုးဘိုး၏ ထိုက်ချို၊ လျှန်ရို၊ ဆန်ချိုင်း ဓားသိုင်းကျမ်းကို လေ့
 သာရန် တောင်းယူသည်။

'ဒီနေ့ကစပြီး ဘာရဲ့ သိုင်းကျမ်းကို ကျွန်တော် လေ့လာ
 မယ်၊ သဘောပေါက်တဲ့ အထိပေါ့၊ တရက်နှစ်ရက် လေ့လာပြီးမှ
 မတို့နဲ့ လက်တွေ့ လေ့ကျင့်မယ်'

ယွင်းအော်က....

'ဒီသိုင်းကျမ်းထဲက သိုင်းကွက်ဟာ သိပ်ပြီး ထူးဆန်း ထက်
 ကြံတယ်၊ လျှိုဝှက်သိပ်သည်းတယ် မောင်လေး၊ မမနဲ့ ညီမလေး
 ပိုင်ရိုပိုင်ကတို့ကို ဘာ ဝါးစိမ်းဘိုးဘိုး ကိုယ်တိုင် သင်ကြားပေးခဲ့
 ဘာအောင်မှ အပေါ်ယံသဘောလောက်သာ နားလည်ကြတယ်၊
 နေ့နဲ့တဲ့ အဓိက အချက်တွေကို မသိကြသေးဘူး၊ မမတို့အနေနဲ့
 ခိုက်ချို ဓားသိုင်းကိုတော့ ရန်သူနဲ့ တိုက်ခိုက်နိုင်ရုံ အဆင့်ပဲ တတ်
 သေးတယ်၊ ဆန်ချိုင်း ဓားသိုင်းကိုတော့ တော်တော်ကို သဘော
 ပေါက်သေးဘူး၊ မမ စိတ်ထင်တော့ ဘာ ဝါးစိမ်းဘိုးဘိုး
 ခိုက်တိုင် ဆန်ချိုင်း ဓားသိုင်းမှာ ဟာကွက် လွတ်ကွက်တွေ ရှိ
 နေသေးတယ်လို့ မကြာခဏ ပြောတယ်၊ စိတ်တိုင်းကျပုံ မရ
 သေးဘူး'

ယွင်းအော် ပြောနေသည်ကို ကျောက်ရိဂျုံးက လေးလေးနက်နက် စိတ်ဝင်တစား နားထောင်နေသည်။

ထိုက်ချို၊ လျန်ရို၊ ဆန်ချိုင်း ဓားသိုင်းကျမ်းနှင့် ပတ်သက်၍ သူတို့သည် ယခုမှ ဤကဲ့သို့ ပြောဆိုကြခြင်းဖြစ်၏။ ယွင်းအော်က ဆက်ပြောသည်။

‘ဆန်ချိုင်း ဓားသိုင်းပညာကို စပြီး ကျင့် တုန်း က တော့ ဗီလောက်ခက်ခဲနက်နဲလိမ့်မယ်လို့ မထင်မိဘူး၊ ဒါပေမယ့် တကယ် တမ်း လေ့ကျင့်တော့မှ သိပ်ပြီး ခက်ခဲနက်နဲတယ်ဆိုတာ သိလာ ရတယ်၊ ပြီးတော့ သင်လေ ရှုပ်လေပဲ၊ ဆရာကသာ ဟာကွက် လွတ်ကွက်တွေ ရှိသေးတယ်လို့ ပြောပေမယ့် မမတိုက်တော့ ဟာ ကွက် လွတ်ကွက်ကို မတွေ့ရပါဘူး၊ တခုတော့ရှိတယ်၊ သင်လေ ရှုပ်လေ ဖြစ်လာတော့ အမှားအမှန်ကိုတောင် မခွဲခြားနိုင်ဘူး ဖြစ်လာတယ်’

‘အင်း...ဘဘဝါးစိမ်းဘိုးဘိုးရဲ့ ပညာအရည်အချင်းကိုတော့ ကျွန်တော်တို့တတွေ ဗီတသက် ရကြတော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဟိုနေ့ညက မုလိန်နဲ့ မမတို့နှစ်ယောက် တိုက်ခိုက်ကြတော့ မမတို့ သုံးတဲ့ ဓားသိုင်းကွက်တွေကို ကျွန်တော် လုံးလုံး နားမလည်မိ ဘူး၊ ဓားကွက်တွေဟာ အပြင်မှာ ဘာမှအဓိပ္ပာယ်မရှိပဲ လေကို လှမ်းထိုးလိုက်တယ်လို့ ထင်ရပေမယ့် ဓားရောက်သွားတဲ့အချိန်မှာ ဓားရွေ့ကို ရန်သူက ခုန်ဝင်လာတယ်၊ ဓားကွက် အားလုံးဟာ ရန်သူ့ ထက် လက်ဦးနေတာပဲ၊ ရန်သူ့ကို ထိုးနှက် တိုက်ခိုက်တဲ့

နေရာမှာလဲ ကြည့်ပါဦး၊ မုလိန်ဟာ ဘယ်လိုမှ ပြန်ပြီး ခုခံ ကာ ဘယ်လို မရအောင် ဖြစ်ခဲ့ရတယ်၊ သူ့ရဲ့ သိုင်းပညာဟာ ဘယ်လိုပဲ ထက်မြက်နေပေမယ့် မမတို့ကို ပြန်ပြီးတိုက်စစ်ဆင်ဖို့ အခွင့်အရေး မရတော့ဘူး၊ အဲဒီတုန်းကသာ မမတို့နှစ်ယောက်ဟာ လျန်ရို ဓားသိုင်းပညာကို မသုံးခဲ့ယင် မုလိန်ကို ဘယ်လိုမှ ယှဉ်နိုင်ကြမှာ မဟုတ်ဘူး’

‘ဟုတ်တယ် မောင်လေး၊ အဲဒီညက တိုက်ပွဲ အတွေ့အကြုံ ခြင်ရတော့မှ သိုင်းလောက သိုင်းပညာ ထက်မြက်သူတွေ အများ ပြီး ရှိနေပါလားလို့ သိရတော့တယ်၊ အခုတခေါက် ဒုစရိုက် ဝေးမားတွေ ရောက်လာပြီး တိုက်မယ့် တိုက်ပွဲက ပိုပြီး ပြင်းထန် ကြလိမ့်မယ် မောင်လေး၊ ဒီကြားထဲက မမတို့ မောင်လေးတို့လဲ သိုင်းပညာ ဗီထက်ပိုပြီး ထက်မြက်အောင် ပြင်းပြင်းထန်ထန် ဆွဲကျင့်ကြရမယ်’

‘ကဲ...မမ ကျွန်တော် သွားပြီး သိုင်းကျမ်းကို လေ့လာဦး မယ်’

ကျောက်ရိဂျုံးသည် သိုင်းကျမ်းကိုယူ၍ သူ့နေထိုင်ရာ တဘက် အိမ်ကလေးဆီသို့ ထွက်ခဲ့သည်။

သူ့ အိမ်ကလေး အတွင်းသို့ အရောက်တွင် သိုင်းကျမ်းစာအုပ် နှစ်စောင်ရှိ လေ့လာကြည့်ရှုတော့သည်။

သူသည် ပထမဦးဆုံး ထိုက်ချို ဓားသိုင်း သုံးဆယ့်ခြောက် ဘွဲ့ကို စတင် လေ့လာသည်။ ယင်းဓားသိုင်းကွက်မှာ လေးနက် ဝန်းကြယ်လှကြောင်း တွေ့ရသည်။

၅၂ ❀ တက္ကသိုလ် ရဲလင်းအောင်

သူ တတ်မြောက်ထားသော ဝင်္ဂပါ သိုင်းကွက်ထက်ပင် အဆင့်မြင့်နေကြောင်း တွေးမိသည်။

အတော်ကလေး အချိန်ကြာအောင် လေ့လာပြီးနောက် ကျောက်ရိဂျုံးသည် ထရပ်ကာ ခြေလက်တို့ကို လှုပ်ရှား၍ သိုင်းကွက်ကို လေ့ကျင့်ကြည့်သည်။ သို့သော် သူ့စိတ်ထဲတွင် သဘောမကျသဖြင့် ရပ်လိုက်ပြန်သည်။

သိုင်းကျမ်း ဆိုလိုချက်အတိုင်း လေ့ကျင့်နိုင်ခြင်း မရှိကြောင်း သူ့ကိုယ်သူ သိသည်။

သူသည် သိုင်းကျမ်းကိုကြည့်လိုက်၊ ကိုယ်တိုင် လေ့ကျင့်လိုက်ဖြင့် အကြိမ်ကြိမ် အခါခါ ပြုလုပ်နေသည်။ သိုင်းကျမ်း၏ ဆိုလိုချက်ကိုလည်း သဘောပေါက် နားလည်အောင် မျက်စိစုံမှိတ်ပြီး မကြာခဏ တွေးတောသည်။

သူ့အနေနှင့် ရွှေပိုင်းစားကွက်များကို သဘောပေါက်အောင် တွေးနိုင်သော်လည်း ပဉ္စမမြောက် သိုင်းကွက်၏ သဘောတရားကိုမူ လုံးလုံး စဉ်းစား၍ မရအောင် ဖြစ်နေသည်။

သူ့စိတ်ထဲတွင် ထိုပဉ္စမမြောက် သိုင်းကွက်မှာ မှန်ကန်ခြင်း မရှိဟု ထင်နေသည်။ ပဉ္စမမြောက်သိုင်းကွက်မှာ ရွှေက သိုင်းကွက်လေးကွက်နှင့် လုံးလုံးဆက်စပ်၍ မရသောကြောင့် ဖြစ်လေ၏။ လက်ကိုဆန့်၍ ဓားကို လှုပ်ရှားရာတွင် လွန်စွာ နှေးကွေးလွန်းနေသည့်အတွက် သိုင်းပညာ နည်းစနစ်နှင့်လည်း မကိုက်ညီချေ။ ထို့ကြောင့် သူသည် မည်သို့မှ လေ့ကျင့်၍ မရပဲ ဖြစ်နေသည်။

ဤ သိုင်းကျမ်းသည် ဝါးစိမ်းဘိုးဘိုး ကိုယ်တိုင် တီထွင်သော သားထားသော သိုင်းကွက်စာအုပ် ဖြစ်၍သာ ယခုကဲ့သို့ ရှည်ရှည်ထားပြီး လေ့လာ လေ့ကျင့်နေခြင်း ဖြစ်၏။

အခြားသူ တဦးဦး ရေးထားသော သိုင်းကျမ်းသာ ဆိုပါက တတ်ပြတ်လိုက်မည်သာ ဖြစ်၏။

သူသည် စာအုပ်ကိုပိတ်၍ ပဉ္စမသိုင်းကွက်၏ သဘောတရားကို သဘောတရားစဉ်းစားပြန်သည်။

သို့သော် သဘောမပေါက်ချေ။ စာအုပ်ကို လှန်ပြီး လေ့လာပြန်သည်။ သို့တိုင်အောင် နားမလည်ချေ။

သူ့ခေါင်းမှာပင် မူးဝေ နောက်ကျိလာသည်။

မျက်နှာတွင် ချွေးများ ပြန်ထွက်လာသည်။ အပြင်ကို လှမ်းကြည့်တော့ မှောင်စပျိုးနေပြီ ဖြစ်၏။

သူသည် မနက်စောစော ထမင်း စားပြီးကတည်းက သိုင်းကွက်ကို လေ့ကျင့်နေခဲ့သည်။

ယခု မိုးချုပ်နေပြီ ဖြစ်သော်လည်း သိုင်းကွက် ငါးကွက်ကြည့်အောင် လေ့လာ၍ မရသေးချေ။

အတော်ကလေး စိတ်ပင်ပန်းသွားသဖြင့် လူလည်း ပင်ပန်းနာကျယ်သွားသည်။

သူသည် စိတ်ကို လျှော့လိုက်ပြီး သိုင်းကွက်များ အကြောင်း ထုံးထုံးမတွေးတော့ချေ။ ခဏ အနားယူလိုက်ပြီး ခေါင်းကို ကြည့်လင်လာမှ ဆက်၍ လေ့လာ လေ့ကျင့်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

ထိုသို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးသည်နှင့် သူ့ဗိုက်က ဆာလောင်နေပြီ ဖြစ်ကြောင်း ကျောက်ရိဂျုံး သတိထားမိတော့၏။

‘အာရုံပြောင်းသွားအောင် ထမင်းစား၊ ရေခဲချိုးလိုက်ဦးမှ ပြီးတော့မှ ညဉ့်နက်တဲ့အထိ ဆက်ပြီး လေ့လာမယ်’

ထိုသို့ တွေးနေစဉ် အိမ်ရွှေဘက်သို့ ပိုင်ရိပိန် ရောက်လာသည်။

* * *

‘ခဏ နားလိုက်ပါဦးလား မောင်၊ ရေချိုး ထမင်းစားလိုက်ပါဦးလား’

‘ဟုတ်ကဲ့ မမ၊ ကျွန်တော်တောင် ခုပဲ လာတော့မလို့’

‘ဒါဖြင့် လာလေ၊ မမတို့နဲ့ အတူတူ စားကြရအောင်၊ ပြီးမှ ဆက်လေ့လာချင်လဲ လေ့လာတာပေါ့ မောင်’

ကျောက်ရိဂျုံးလည်း ထိုင်ရာမှထ၍ အိမ်ရွှေဘက်ကို ထွက်လာသည်။ နောက် ပိုင်ရိပိန်နှင့်အတူ တဘက် အိမ်ကလေးဆီသို့ လျှောက်ခဲ့ကြ၏။

‘စားသောက်ပြီး မောင်က ဆက်ပြီး လေ့လာဦး မသိလား’

‘လေ့လာရဦးမယ် မမ၊ ပဉ္စမမြောက် သိုင်းကွက်မှာတင် ဘတ်ပြီး ရွှေကိုမဆက်နိုင်ဘူး ဖြစ်နေတယ်’

‘ဟင်း....ဟင်း၊ မမတို့တုန်းကလဲ ဒီလိုပါပဲ မောင်ရယ်’

‘စစ်ချင်း သိုင်းလေးကွက်အထိတော့ ကျွန်တော် သဘောပေါက်အောင် တွေးလို့ရတယ်၊ ပဉ္စမမြောက် သိုင်းကွက်ကိုတော့ ခုထိထဲမှာ သိပ်ပြီး သဘောမကျလှဘူး၊ စတုတ္ထသိုင်းကွက်နဲ့ ပဉ္စမ သိုင်းကွက် အားလုံးလဲ အဆက်အစပ် မရှိဘူးလို့ ထင်တယ်’

ထိုစဉ် တဘက်အိမ်ကလေးသို့ ရောက်လာကြသဖြင့် ပိုင်ရိပိန် ဝဲကားလမ်းကြောင်း လွဲလိုက်သည်။

‘ရေ မြန်မြန်ချိုးလိုက်လေ မောင်၊ ထမင်းစားကြရအောင်’

‘ဗိုက်ဆာနေပြီ မမ၊ ထမင်း အလျင်စားလိုက်ဦးမယ်၊ ပြီးတော့မှ ရေချိုးမယ်’

‘မောင်မောင့် သဘောလေ’

နှစ်ယောက်သား အိမ်ထဲကို ဝင်လာကြသောအခါ စားပွဲဆီသို့ ထမင်းဟင်းများ ပြင်ဆင်နေသော ယွင်းအော်ကို တွေ့ရသည်။

‘လာဟေ့....မောင်လေး၊ ထမင်းစားကြရအောင်’

‘သားလေးကော မမယွင်း’

‘အိပ်နေပြီလေ’

သုံးယောက်သား စားပွဲတွင် ဝိုင်းထိုင်လိုက်ပြီး ထမင်းစားကြသည်။

‘ဘယ်နှယ်လဲ မောင်လေး၊ သိုင်းကျမ်းကို လေ့လာလို့ သဘောပေါက်ရဲ့လား’

‘ထိုက်ချီ ဓားသိုင်းကွက် ငါးကွက်အထိပဲ လေ့လာရပါသေးတယ် မမယွင်း၊ ပဉ္စမမြောက် သိုင်းကွက်ရဲ့ သဘောတရားကို လုံးလုံး စဉ်းစားမရလို့ အဲဒီမှာတင် တစ်နေတယ်၊ တတိယသိုင်းကွက်ကစပြီး ပဉ္စမသိုင်းကွက်နဲ့ အဆက်အစပ် မရှိဘူးလို့ ကျွန်တော့် စိတ်ထဲမှာ ထင်နေတယ်’

‘ဟုတ်တယ်...မောင်လေး၊ မမတို့တုန်းကလဲ အစက မိလိပ်ထင်ခဲ့ကြတာပဲ၊ သုံးကွက်အထိ ဓားသိုင်းက သွက်သွက်လက်လက်နဲ့ မြန်မြန်ကြီး လှုပ်ရှားရပေမယ့် စတုတ္ထအကွက်ကစပြီး အတော်ကလေး နှေးသွားတယ်’

‘ဟုတ်ပါတယ် မမယွင်း၊ စတုတ္ထသိုင်းကွက်ကို ရောက်အခါမှ ရုတ်တရက် အမြန်ကနေ နှေးသွားတော့ စတုတ္ထသိုင်းနဲ့ ပဉ္စမသိုင်းကွက်ဟာ ဘယ်လိုမှ အဆက်အစပ်မရှိဘူးလို့ ထင်မိပါတယ်၊ ရန်သူနဲ့ တိုက်ခိုက်တဲ့အခါမှာ ရန်သူဟာ မိလွတ်ကွက်ဟာကွက်ကိုယူပြီး တိုက်လာနိုင်ပါတယ်’

ယွင်းအော်က ပြုံးလိုက်ပြီး

‘ပဉ္စမမြောက် သိုင်းကွက်ကိုကျော်ပြီး ရွှေသိုင်းကွက် တွေကို ဆက်ပြီး လေ့လာကြည့်ပါဦး မောင်လေး၊ ဒါဆိုယင် ထိုက်ချီသိုင်းကွက် သုံးဆယ်ခြောက်ကွက်စလုံး အဆက်အစပ်ရှိပြီး ထက်ထက်တာကို တွေ့ရပါလိမ့်မယ်’

ပိုင်ရိပိန်ကလည်း ဝင်ပြောသည်။

‘မမတို့ နှစ်ယောက် စပြီးလေ့လာ သင်ကြားကြတုန်း ကလဲ မောင်လေးထင်သလို ထင်ခဲ့ကြတာပါပဲ၊ ဒါပေမယ့် တကယ်တမ်းနားလည်သဘောပေါက်လာတဲ့အခါကျတော့မှ ရုတ်တရက် နှေးသွားတဲ့ သိုင်းကွက်ရဲ့ အစွမ်းကို သိကြရတော့တယ်၊ အခုလို အမြန်က မြန်းစားကြီး နှေးသွားတဲ့အတွက် သိုင်းကွက်ဟာ ပိုပြီး ထက်မြက်သွားတာပါ မောင်လေး’

ကျောက်ရိရူးသည် အဆင့်မြင့်သော သိုင်းသမားတယောက် ဖြစ်သော ယွင်းအော်နှင့် ပိုင်ရိပိန်တို့က ဤမျှရှင်းလင်း ပြောပြနိုင်ဖူးနားလည် သဘောပေါက်သွားတော့၏။

ခိုက်ပြည့်သွားပြီ ဖြစ်သဖြင့်လည်း လက်ထဲမှတူကို ချလိုက်သေး၏။

‘ကျွန်တော် နားလည် သဘောပေါက်ပါပြီ၊ ရွှေသိုင်းကွက်ကို အမြန်ဆိုက်ပြီး လေးကွက်မြောက် သိုင်းကွက် ရုတ်တရက် နှေးသွားတာဟာ ဆက်တိုက်မယ့် နောက် သိုင်းကွက်တွေ အတွက် ကြိုတင်ပြင်ဆင်တဲ့ သဘောဆိုတာ ကျွန်တော် နားလည်ပါပြီ၊ ပြီးတော့ တဘက်ရန်သူက မိအခွင့်အရေးကိုယူပြီး ကိုယ့်ဓားကွက်ထည့်သွားအောင် ထောင်ချောက်ဆင်လိုက်တဲ့ သဘောပါပဲ’

‘ဟုတ်တယ်မောင်လေး’

‘ကျွန်တော်သွားပြီ၊ လေ့လာလိုက်ဦးမယ်’

‘ရေမချိုးတော့ဘူးလား မောင်လေး’

‘မချိုးတော့ဘူး မမ၊ စိတ်ထဲမှာ အတွေး ပေါက်လာတုန်း၊
လေ့လာလိုက်ဦးမယ်၊ နောက်မှ ချိုးတော့မယ်’
ကျောက်ရိဂျုံးသည် သူ့နေသော တဘက် အိမ်ကလေးဆီသို့
ပြန်ထွက်လာခဲ့သည်။

တဘက်အိမ်သို့ အရောက်တွင် သိုင်းကျမ်းစာအုပ်ထားခဲ့သော
စားပွဲသို့ လာခဲ့သည်။

စားပွဲဆီသို့ ရောက်သောအခါ ကျောက်ရိဂျုံး မျက်လုံးအပြုံး
သား ဖြစ်သွားသည်။ ထိတ်လန့် တုန်လှုပ်သွားသည်။ ရင်ထဲတွင်
တမိန်းဒိန်းခုန်သွားသည်။

စားပွဲပေါ်တွင် သူထားခဲ့သော ထိုက်ချို၊ လျှန်ရိ၊ ဆန်ချိုင်း
စားသိုင်း ကျမ်းစာအုပ်မှာ မရှိတော့ပဲ ပျောက်ဆုံးသွားပြီ ဖြစ်
လေသောကြောင့် ပင်တည်း။

အခန်း ၀ ၆၆

သိုင်းကျမ်း သဲလွန်စ

ကျောက်ရိဂျုံးသည် ထိတ်ထိတ် ပျာပျာနှင့် အိမ်ကလေး
သိုင်း နေရာအနံ့တွင် သိုင်းကျမ်းစာအုပ်ကို ရှာဖွေသည်။
ထိတ်လှုပ်ရှားလွန်းသဖြင့် သူ့တကိုယ်လုံး တုန်တုန်ယင်ယင်
ဖြစ်သည်။ သိုင်းကျမ်းကား လုံးဝ ရှာမတွေ့တော့ချေ။
သူသည် ကမူးရှူးတိုးဖြင့် အိမ်ကလေးထဲမှ ထွက်ခဲ့သည်။
အိမ်ခေါ်ဝဲသို့ အရောက်တွင် ယင်းအော်၊ ပိုင်ရိပိန်တို့နှင့် ဆုံမိ
သူ၏ အမူအရာကို ကြည့်၍ ပိုင်ရိပိန်က မေးလိုက်၏။

၆၀ ❀ တက္ကသိုလ် ရဲ့ဆင်းစောင့်

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ မောင်မောင်၊ မောင်မောင်ကို ကြည့်ရတာ ပျာပျာသလဲနဲ့’

ကျောက်ရိဂျုံး ရင်ထဲတွင် ဆိုးရွဲ ချက်ချင်း ပြန်မဖြေနိုင်ဘဲ သူသည် ယူကျုံးမရ ခံပြင်းဒေါသ ဖြစ်နေသည်။ ခဏနေ တုန်ယင်သော အသံဖြင့် ပြန်ပြောသည်။

‘သေဖို့ပဲ ကောင်းပါတယ် မမရယ်၊ ကျွန်တော် ထားခဲ့သလို သိုင်းကျမ်းစာအုပ် မရှိတော့ဘူး’

ယွင်းအော်နှင့် ပိုင်ရိပိန်တို့သည် မျက်လုံးအပြူးသား ဖြစ် သွားကြသည်။ ရင်ဝက် လက်နှင့် ဖိလိုက်ကြ၏။

‘ဘယ်လို မောင်လေး၊ သိုင်းကျမ်းစာအုပ် မရှိတော့ဘူး ဟုတ်လား’

‘ဟုတ်.... ဟုတ်ပါတယ် မမယွင်း’

‘မောင်လေး ဘယ်မှာ ထားလို့လဲ’

‘အိမ်ထဲက စားပွဲပေါ်မှာ ထားခဲ့တာ၊ ဒီနေရာမှာ ဘယ်သူမှ ရှိတာမဟုတ်လို့ ခုလို ပျောက်လိမ့်မယ်လဲ မထင်ဘူး’

‘အထားများ မှားရော့သလား မောင်လေးရယ်၊ သေသေချာချာ ရှာကြည့်ပါဦး’

‘ကျွန်တော် သေသေချာချာ ရှာကြည့်ပြီးပြီ မမယွင်း၊ မတွေ့ဘူး။ နေရာလဲ အထားမမှားပါဘူး’

‘ဒါဆို တယောက်ယောက် ခိုးသွားလို့ပဲ ဖြစ်လိမ့်မယ်မောင်၊ အနီးအနားမှာ ပုန်းနေမလားဆိုတာ ရှာကြည့်ရအောင်၊ တွေ့ရင် ကတော့ အသေ သတ်ပစ်မယ်’

‘ဟုတ်တယ် ညီမလေး၊ သိုင်းကျမ်းကို ခိုးသွားတဲ့လူဟာ ခပ် ခပ်ခပ်ခပ် ရောက်ဦးမှာ မဟုတ်ဘူး၊ မမယွင်းတို့ လိုက်ရှာကြမယ်’ ကျောက်ရိဂျုံးကလည်း သဘောတူပြီး အိမ်ကလေးမှ ထွက်ခဲ့ သည်။ သုံးယောက်သား အနီးအနား ပတ်ဝန်းကျင်ကို လှည့် ကြည့်ကြသည်။

သရောင်က ဖြာလင်းနေသောကြောင့် သူတို့သည် မြင်မြင် မြင်ရှာဖွေနိုင်ကြသည်။

သုံးယောက် ပုန်းကွယ်နေနိုင်မည့် နေရာမျိုးကို ရှာဖွေနေ ကြင်း ဖြစ်၏။

‘ညီမကြီးမင်းကြီး ဘာတွေများ ရှာနေကြတာလဲ ကွယ်’ ဟုတ်တရက် အသံ ထွက်ပေါ်လာသဖြင့် အသံ လာရာကို ကျောက်ရိဂျုံးတို့ သုံးယောက်စလုံး ကြည့်မိကြသည်။

‘သူတို့ထံလျှောက်လာနေသော ဆရာယာချီကို မြင်ကြရသည်။ သင်.... တဘယာချီ၊ တဘလာတာနဲ့ အတော်ပဲ၊ တဘလာ မင်းတလျှောက်မှာ လူ တယောက်လောက်ကိုများ မတွေ့ခဲ့ ဘူး’

‘အတော်ပဲပါဘူး တူမောင်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ’

‘အခု ဝါးစိမ်းဘိုးဘိုးရဲ့ သိုင်းကျမ်းစာအုပ် ပျောက်သွား ခဲ့တာပါ’

‘ဒီသိုင်းကျမ်းစာအုပ်က ပျောက်ပြန်ပြီလား၊ ဘယ်လို ပျောက်သွားတာလဲ’

ကျောက်ရိဂျုံးက ဖြစ်ပျက်ပုံကို ပြောပြလိုက်သည်။
ယာချီက

‘ခုလို အချိန်မျိုးမှာ ဝါးစိမ်းဘိုးဘိုးရဲ့ ဒီသိုင်းကျမ်းစာ
ပျောက်သွားတာ သိပ်မကောင်းလှဘူးကွယ်။ မုလိန်တို့ သေ
တမန် လူစုထဲက တယောက်ယောက်က ခိုးယူသွားတာ ဆို
အခက်ပဲ။ သိုင်းကျမ်းကို ပြန်တွေ့မှ ဖြစ်လိမ့်မယ်။ လူခွဲပြီး
တဝိုက် စေ့စေ့စပ်စပ် ရှာကြရအောင်’

သူတို့လေးယောက် လူခွဲပြီး အနီးပတ်ဝန်းကျင်တွင်
စပ်စပ် ရှာဖွေကြပြန်သည်။

ပိုင်ရိပိန်က ရှာဖွေနေယင်းမှ တွေးမိသည်။

‘အလျင်တခါတုန်းက ဒီသိုင်းကျမ်းစာအုပ်ကို သိမ့်ရှန်
ခွဲဖူးသေးတယ်။ အခုလဲ သိမ့်ရှန် ဒီကိုလိုက်လာပြီး ခိုးသွား
များလာ။ အင်း... ဒါလဲ ဖြစ်နိုင်မယ် မဟုတ်ပါဘူး။
သိမ့်ရှန်ဟာ ဒုစရိုက်သမားတွေနဲ့အတူရှိနေတာပဲ။ ဒုစရိုက်
တွေ ထွက်ပြေးကုန်ကြတော့ သိမ့်ရှန်လဲ ပါသွားမှာပဲ။ အ
သိမ့်ရှန် မဟုတ်ဘူးဆိုယင် ဘယ်သူများ ဖြစ်မလဲ။ လုံခြုံ
ဝင်ထဲကလဲ ဖြစ်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။ စဉ်းစားရ ခက်ပါတယ်။’

ယွင်းအော်သည် ထိုသို့တွေးယင်း သူ့ဘေး ပတ်ဝန်းကျင်
စေ့စေ့စပ်စပ် ရှာဖွေသည်။

ခိုးယူသွားသူသည် သိုင်းကျမ်းကို သူနှင့် တပါတည်း
မသွားပဲ တနေရာရာတွင် ဝှက်ခွဲလိုဝှက်ခွဲငြား တွေးမိ၍
စပ်စပ် ရှာဖွေနေခြင်း ဖြစ်၏။

သစ်ပင်ကြီး တပင် ခြေရင်းရှိ ချုံကြားထဲကို မျက်စိရောက်
သွားသောအခါ ယွင်းအော်သည် မမျှော်လင့်ပဲ လက်ကိုင်ပဝါ
ကလေး တထည်ကို တွေ့ရသည်။

အဝါရောင် လက်ကိုင်ပဝါကလေး ဖြစ်၏။ သူမက လက်ကိုင်
ပဝါကလေးကို ကမန်းကတန်း ကောက်ယူလိုက်ပြီး သေချာစွာ
အပြန်ပြန် အလှန်လှန် ကြည့်သည်။

ပဝါထောင့်စွန်းတွင် အနီရောင် အပ်ချည်ကြိုးနှင့် စာလုံး
ထိုးထားသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် သေချာစွာ ကြည့်သည်။

‘ပျံလွှားမယ်’

စာလုံး သုံးလုံးကို ဖတ်ပြီး ယွင်းအော် အံ့အားသင့်သွား
သည်။

* * *

ထိုအခါမှ ယွင်းအော်သည် ဤ လက်ကိုင်ပဝါကလေးမှာ
ပိုင်ရိပိန် အမြဲတမ်း ကိုင်ဆောင်နေကျ လက်ကိုင်ပဝါကလေး
ဖြစ်ကြောင်း ချက်ချင်း သတိရလိုက်၏။

ဤနေရာနှင့် လက်ကိုင်ပဝါကလေး ရှိနေသော နေရာမှာ
အနည်းငယ် အလှမ်းကွာဝေးသည်။

ပိုင်ရိပိန်သည် ဤနေရာကို လာစရာအကြောင်း ရှိချေ။ သို့ဖြစ်လျှင် လက်ကိုင်ပဝါကလေး ဤနေရာသို့ မည်သို့ ရောက်လာလေသနည်း။

သူမသည် သူမခေါင်းထက်မှ အရွက် အလက် အခက်များ ဝေဆာနေသော သစ်ပင်ပေါ်ကို မော့ကြည့်၍ ကိုယ်ဖော့ပညာ သုံးကာ လွှားကနဲ ခုန်တက်လိုက်သည်။

သစ်ပင်ပေါ်သို့ အရောက်တွင် သစ်ရွက် သစ်ခက်များကြားမှ ကျောက်ရိဂျိုး သိုင်းစာအုပ် လေ့လာခဲ့သော အိမ်ကလေးဆီကို ကြည့်လိုက်ရာ ထင်ထင်ရှားရှား မြင်ရလေသည်။

ယွင်းအော် ချက်ချင်းပင် တွေးမိသည်။
သိုင်းကျမ်းကို ခိုးယူသွားသူသည် မခိုးယူခင် ဤသစ်ပင်ပေါ်မှ ကျောက်ရိဂျိုး၏ လှုပ်ရှားမှုကို စောင့်ကြည့်နေပေလိမ့်မည်။

ကျောက်ရိဂျိုး ထမင်းစားရန် တဘက်အိမ်သို့ အလာတွင် ဤအခွင့်ကောင်းကိုယူ၍ သိုင်းကျမ်းကို သွားရောက် ခိုးယူပေလိမ့်မည်။

သစ်ရွက်သစ်ခက်များ ပိန်းပိတ်အောင်ဖုံးနေသဖြင့် အောက်မှ ကြည့်လျှင် သစ်ပင်ပေါ်တွင် ပုန်းနေသူကို တွေ့ရလိမ့်မည် မဟုတ်ချေ။

ယွင်းအော် အတွေး လွန်နေစဉ်မှာပင် သစ်ပင်အောက်သို့ ကျောက်ရိဂျိုးနှင့် ဆရာယာချီတို့ ရောက်လာကြသည်။ ဆရာယာချီက သစ်ပင်ပေါ်ကို တချက် မော့ကြည့်ပြီး ပြောသည်။

‘ဒီသစ်ပင်ပေါ်ကနေ ပုန်းပြီး ကြည့်မှယ်ဆိုယင် တူမောင်တွေ အိမ်ကလေးကို ကောင်းကောင်းကြီး မြင်နိုင်လိမ့်မယ်။ သိုင်းကျမ်းကို ခိုးယူသွားတဲ့ ကောင်ဟာ ဒီသစ်ပင်ပေါ်ကနေ အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်ပြီးမှ အခွင့်အရေး ရတာနဲ့ ခိုးယူသွားတာ ဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ ဘာထင်တယ်’

ဆိုစဉ် သစ်ပင်ပေါ်မှ ယွင်းအော်ကလည်း အောက်ဘက်မှ ဆရာယာချီ၏ အသံကို ကြားရသဖြင့် အောက်ဘက်သို့ ခုန်ဆင်းလာသည်။

‘ဘာမတော့ ကျောက်ရိဂျိုးနှင့် ဆရာယာချီမှာ မည်သူ မည်သူ ပုန်း မသိသဖြင့် တိုက်ခိုက်ရန်ပင် ပြင်လိုက်၏။ နောက်မှ ယွင်းအော်မှန်း သိ၍...’

‘ဟင်... တူမကြီး ယွင်းအော်၊ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သစ်ပင်ပေါ်ကို ရောက်နေတာလဲ’

‘သမီးလဲ ဒီသစ်ပင်အောက်ကို ရောက်တော့ ဘာ တွေးမိတော့မှ တွေးမိတာနဲ့ သစ်ပင်ပေါ် တက်ကြည့်တာပါ။ မှန်ပါ။ ဘာ ယူဆသလိုပဲ သိုင်းကျမ်းကို ခိုးသွားတဲ့ လူဟာ သစ်ပင်ပေါ်က အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်ပြီးမှ ခိုးယူ သွားတာပါ။ သစ်ပင်ပေါ်ကနေ မောင်လေးရဲ့ အိမ်ထဲကို ကောင်းကောင်း မြင်ရတယ်လေ’

ယွင်းအော်သည် သူမ ရင်ဖုံးအိတ်ထဲတွင် ထည့်ထားသော ပိုင်ရိပိန်၏ လက်ကိုင်ပဝါကလေး အကြောင်းကို ထုတ်ပြောမည် လုပ်ပြီးမှ မပြောတော့ပဲ ငြိမ်နေလိုက်သည်။

ဆရာ ယာချီက ညည်းညည်းညူညူ ပြောသည်။

‘အင်း... သိုင်းကျမ်းကို ခိုးသွားတဲ့ သူဟာ ဘယ်သူများ မလဲ၊ လုံခြုံရေးအဖွဲ့ဝင်တွေထဲကတော့ ဒါမျိုးလုပ်မှာမဟုတ်ဘူး။ သေမင်းတမန်တို့ လူစုထဲက တယောက်ယောက် လုပ်တာ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ သူတို့လူစု ထွက်ပြေးသွားတာ တပတ်ကျော်ကျော် တောင် ရှိသွားပြီပဲ’

ထိုစဉ် သူတို့ အနီးသို့ ပိုင်ရိပိန် ရောက်လာသည်။ ယွင်းအော်က လှမ်းမေးသည်။

‘ဘာများ မသင်္ကာစရာ တွေသလဲ ညီမလေး’

‘မြောက်ဘက်မှာ ညီမ သေသေချာချာ ရှာကြည့်ခဲ့တာ မသင်္ကာစရာ မတွေ့ခဲ့ပါဘူး မမယွင်း’

‘သိုင်းကျမ်းကို မတွေ့တွေ့အောင် ပြန်ရှာဖို့ အရေးကြီးတာ တူမမောင်၊ ဒုစရိုက်သမားတွေလက်ထဲ ဒီသိုင်းကျမ်း ရောက်သွား ယင် တိုင်းပြည်အတွက် အန္တရာယ် ပိုပြီး ကြီးလာနိုင်တယ်။ ဒီကိစ္စကို နယ်စားကြီးနဲ့ လုံခြုံရေးမှူးချုပ်ကြီးတို့ကို ဖွင့်ပြော တိုင်ပင်မှ ဖြစ်လိမ့်မယ်။ ကဲ... အခုပဲ ဘာနဲ့ တူမမောင် လိုက် တူမကြီးတို့ကတော့ ဒီမှာ အခြေအနေ စောင့်ကြည့်နေကြ’

‘ဟုတ်ကဲ့ ကောင်းပါပြီ ဘာဘဲ’
ကျောက်ရိဂျုံးနှင့် ဆရာ ယာချီတို့ နှစ်ယောက်စလုံး ခပ်သုတ် သုတ် ထွက်ခွာသွားကြသည်။

* * *

ယွင်းအော်နှင့် ပိုင်ရိပိန်တို့သည် သူတို့အိမ်ကလေးထဲကို ပြန် လာကြသည်။ အိမ် ထဲကို ရောက်ရောက်ချင်း ယွင်းအော်က လက်ကိုင်ပဝါကလေးကို ထုတ်ယူကာ ပိုင်ရိပိန်လက်ကို ပေးယင်း ပြောသည်။

‘ဒီ လက်ကိုင်ပဝါ ကလေးဟာ ညီမလေးရဲ့ လက်ကိုင်ပဝါ ကလေး မဟုတ်လား’

ပိုင်ရိပိန်က လက်ကိုင်ပဝါကလေးကိုကြည့်၍ အံ့ဩသွားပြီး -
‘ဟုတ်တယ် မမယွင်း၊ ဒါ ညီမရဲ့ လက်ကိုင်ပဝါပဲ။ ပျောက် နေတာ လေးငါးခြောက်ရက်လောက်ရှိသွားပြီ၊ မမယွင်း ဘယ်က ပြန်တွေ့သလဲ’

‘ညီမလေး သေသေချာချာ စဉ်းစားပြီး မမယွင်းကို တိတိ ထျကျ ပြောစမ်းကွယ်၊ အခု ဒီလက်ကိုင်ပဝါကလေးကို ပြန်တွေ့’

ခဲ့တဲ့ နေရာဟာ သံသယဖြစ်စရာ ကောင်းနေလို့၊ ဒီ လက်ကိုင် ပဝါကလေးဟာ သိုင်းကျမ်းကို ပြန်ရဖို့အတွက် သဲလွန်စဖြစ်ချင် ဖြစ်နေမှာ'

'ဒီ လက်ကိုင်ပဝါကလေးကို မမယွင်း ဘယ်ကတွေ့သလဲ'

ယွင်းအော်က တွေ့သည့် နေရာကို ပြောပြလိုက်သည်။ ပိုင်ရို ပိန်က စိုးရိမ်စိတ်ဖြင့် မေး၏။

'ဒီ လက်ကိုင်ပဝါ ကလေးရဲ့ အကြောင်းကို ဘာဘာချိနဲ့ မောင်တို့ သိသွားကြသေးသလား မယွင်း'

'ညီမလေးအပေါ် တမျိုးတမည် ထင်နေမှာစိုးလို့ သူတို့ ကိုတော့မပြောလိုက်ပါဘူး။ ဒီလက်ကိုင်ပဝါကလေးကို ဘယ်နေ့ ဘယ်နေရာမှာ ပျောက်ခဲ့တယ်ဆိုတာ ညီမ စဉ်းစားပါဦး'

ပိုင်ရိုပိန် အတန်ကြာအောင် စဉ်းစားပြီးမှ မျက်လုံး အပြူး သား ဖြစ်သွားကာ—

'သူ...သူများ ဖြစ်နေမလား မသိဘူး မမယွင်း'

'တယ်သူလဲ ညီမလေး'

'အစ်ကို ယေ့ဟုန်ဖေ့လေ'

'ဟင်...ယေ့ဟုန်ဖေ့ ဟုတ်လား'

'သူနဲ့ တွေ့တဲ့ နေ့တုန်းက ညီမမှာ ဒီ လက်ကိုင်ပဝါကလေး ရှိ နေ သေး တယ် မမယွင်း၊ မောင်နဲ့ သူ နဲ့ တိုက် နေ ကြ တုန်းကတောင် ဒီ လက်ကိုင်ပဝါကလေး ရှိနေတာ ညီမ သတိ ထား မိ တယ်၊ မောင် ထွက်သွားပြီး မကြာခင်မှာ ညီမလဲ

ဒီနေရာက ထွက်ခဲ့တယ်၊ လမ်းကိုရောက်မှ လက်ကိုင်ပဝါကျကျန် ခဲ့နုန်း၊ သိရတော့တယ်၊ သူနဲ့ ထပ်ပြီး မျက်နှာချင်း မဆိုင်ချင် ဘာနဲ့ ညီမလဲ ပြန်မသွားတော့ဘူး၊ ညီမရဲ့ လက်ကိုင်ပဝါကလေး ဒီ သူ့ကောက်ယူသွားတာပဲ ဖြစ်မှာပေါ့'

ယွင်းအော်က ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်၍—

'ဟုတ်ပြီ...ညီမလေး၊ ဒါဆို သူပဲ ဖြစ်လိမ့်မယ်၊ သူဟာ ညီမလေးကို ချစ်ခင် မြတ်နိုးတာတော့ အမှန်ပဲ၊ ဒါကြောင့်လဲ ညီမလေးရဲ့ လက်ကိုင်ပဝါကို ကောက်ရတော့ မြတ်မြတ်နိုးနိုး ညီမလေးထားတာပဲ ဖြစ်လိမ့်မယ်၊ အခုမှ ထွက်ကျကျန်ခဲ့တာ ဖြစ် မယ်'

ပိုင်ရိုပိန် သက်ပြင်းတချက် ချလိုက်ပြီး....

'အစ်ကိုလေး ယေ့ဟုန်ဖေ့ သာ သိုင်းကျမ်း ခိုးယူတယ်ဆို ထင် ဘာသဘောနဲ့ ယူတယ်ဆိုတာ ညီမတော့ နားမလည်တော့ ဘူး ယေ့လင်း၊ တကယ်တော့ သူ့ရဲ့ဆရာ ယိယံဟာလဲ ဘာ ခေါင်းစိမ်းဘိုးဘိုးတို့နဲ့ အဆင့်တူ သိုင်းဇုဇာကြီး တယောက်ပဲ မထုတ်လား၊ ယိယံ ရဲ့ သိုင်းပညာတွေကိုလဲ အစ်ကို ယေ့ဟုန် နေ ပြည့်ပြည့်ဝဝ ရထားတာပဲ၊ ဒီသိုင်းကျမ်းယူပြီး ဘာလုပ် မှာသိ'

'တချက်တော့ မမ တွေးမိတယ် ညီမလေး'

'ဆိုပါဦး မမ'

‘ယေ ဟုန်ဖေ ဟာ ဒီနေ့ ဒီအချိန်အထိ မောင်လေး ကျောက်ရိဂျုံးကို မယှဉ်နိုင်သေးဘူး မဟုတ်လား၊ ဟိုနေ့ကလဲ မောင်လေးရဲ့ ဝက်ပါဓားသိုင်းကို သူ ရှုံးခဲ့ရတယ်၊ သူ့ဆရာ ယိယဲ့ သင်ကြားပေးထားတဲ့ ဓားသိုင်းဟာ ဝက်ပါဓားသိုင်း ကို မမီဘူး ဖြစ်နေတယ်၊ ဒါကြောင့် ဘာဝါးစိမ်းဘိုးဘိုးရဲ့ ဓားသိုင်းကျမ်းကို သူ ခိုးယူသွားတာ ဖြစ်မှာပေါ့’

‘မမယွင်း ပြောတာ ညီမတော့ သဘောမပေါက်သေးဘူး’

‘ဒီလိုလေ ညီမလေးရဲ့၊ ယေ ဟုန်ဖေ ဟာ ညီမလေးနဲ့ မောင်လေးတို့ရဲ့ အကြောင်းကို လိုက်စုံစမ်းနေယင်းနဲ့ ဆန်ချိုင်း ဓားသိုင်းကျမ်းစာအုပ်ရဲ့ အကြောင်းကိုလဲ သိသွားလိမ့်မယ်၊ ထိုက်ချို၊ လျန်ရို၊ ဆန်ချိုင်း ဓားသိုင်းကွက်တွေဟာ မောင်လေး တတ်ထားတဲ့ ဝက်ပါ ဓားသိုင်းထက် ပိုပြီး ထက်မြက်တယ်ဆို တာလဲ သိလိမ့်မယ်၊ ယေ ဟုန်ဖေ ရဲ့ စိတ်ထဲမှာလဲ မောင်လေး ကျောက်ရိဂျုံးကို အနိုင်ယူလိုစိတ် ကြီးမားနေတယ် မဟုတ်လား ဒီတော့ သူ့မှာ အကြံရှိပါလိမ့်မယ်၊ ဆန်ချိုင်း ဓားသိုင်းကျမ်းကို ယူပြီး ဒီထဲက သိုင်းကွက်တွေကို လေ့ကျင့်မယ်၊ တတ်ကျွမ်း သွားယင် မောင်လေး ကျောက်ရိဂျုံးကို စိန်ခေါ်ပြီး ယှဉ်ပြိုင် မယ်၊ ထိုက်ချို၊ လျန်ရို၊ ဆန်ချိုင်း ဓားသိုင်းကွက်တွေက ဝက်ပါ ဓားသိုင်းကွက်ထက် အများကြီး သာနေတော့ မောင်လေး ကျောက်ရိဂျုံးကို မလွဲမသွေ နိုင်လိမ့်မယ်ဆိုတာ သူ တွက်မိမှာပေါ့’

‘အင်း...ဟုတ်ပါရဲ့ မမယွင်းရယ်၊ ဒီအတော့နဲ့ အစ်ကို ယေ ဟုန်ဖေ ဟာ သိုင်းကျမ်းကိုယူသွားတာပဲ ဖြစ်လိမ့်မယ်၊ ဒါပေမယ့် သူ့ဘာသာရှိတယ် မမယွင်း၊ ဒီသိုင်းကျမ်းထဲက ဓားသိုင်းကွက် တွေကို လေ့ကျင့်ဖို့ သူ့ဆရာ ယိယဲ့က ခွင့်ပြုပါမလား၊ ဒီသိုင်း ကွက်တွေဟာ ဘာဝါးစိမ်းဘိုးဘိုး တီထွင်ထားတဲ့ သိုင်းကွက် တွေဆိုတော့ အစ်ကို ယေ ဟုန်ဖေ သာ လေ့ကျင့်ယင် ယိယဲ့ ကျွန်ုပ်တို့က နိုင်တယ် မဟုတ်လား’

‘ယိယဲ့ မသိအောင် ယေ ဟုန်ဖေ ဟာ သိုင်းကျမ်းစာအုပ်ကို ခိုးယူပြီး လေ့ကျင့်မှာပေါ့ကွယ်၊ သူ့ဆရာကိုတော့ ဘယ်အသိ သာရပါ့မလဲ၊ ဒါဆိုယင်တော့ မမတို့ အနေနဲ့ သိပ်ပြီးစိုးရိမ်စရာ မရှိဘူး’

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ မမယွင်း’

‘ညီမလေးလဲ ဒီသိုင်းကျမ်းစာအုပ်ရဲ့ သဘောတရားကို သိ သာပဲ၊ ယေ ဟုန်ဖေ လို လူမျိုးတယောက် အနေနဲ့ သူ့ဘာသာ သိုင်းကျမ်းကို လေ့လာပြီး လေ့ကျင့်ဖို့ဆိုတာ တော်တော်နဲ့ ခက်လိမ့်မလား မဟုတ်ဘူး၊ မမတို့ တုန်းကလဲ သဘောမပေါက် ဘာ ဝါးစိမ်းဘိုးဘိုးကိုယ်တိုင် သဘောပေါက်အောင် ရှင်း ပြောမှ သင်ကြားပေးခဲ့ရတယ် မဟုတ်လား၊ ဒါတောင်မှ ရှင်း ရှင်းလင်းလင်း နားမလည်ကြသေးဘူး၊ မောင်လေး ကျောက် ရိဂျုံး ကိုယ်တိုင်လဲ သိုင်းကျမ်းစာအုပ်ကို သူ့ဘာသာ ဖတ်ပြီး သဘောရဲ့ သဘောမပေါက်ဘူး၊ မလေ့ကျင့်နိုင်ခဲ့ဘူး၊ မမတို့

၇၂ ❀ တက္ကသိုလ် ရဲ့လင်းဆောင်

က သဘောတရား ပြောပြမှ နည်းနည်း နားလည်သွားတယ် မဟုတ်လား'

'ဟုတ်တယ် မမယွင်း။ ဟုတ်တယ်၊ အစ်ကိုလေး ယေဟုန် ဖေဟာ သူ့ဘာသာ သိုင်းကျမ်းကို လေ့လာရုံနဲ့တော့ သဘောပေါက်မှာ မဟုတ်ဘူး။ လေ့ကျင့်နိုင်မှလဲ မဟုတ်ဘူး။ သူ့ဆရာ ယိယံ့ကိုလဲ မေးရဲမှာမဟုတ်ဘူး။ သူ့ဘာသာ နားလည် သဘောပေါက်တဲ့အထိ လေ့လာရမယ်ဆိုရင်လဲ အချိန် အတော် ကြာလိမ့်မယ်'

'မှန်တယ် ညီမလေး။ ဒီတော့ မမတို့အနေနဲ့ လမ်းစကိုတွေ့မတော့ သိုင်းကျမ်းကို အမြန်ဆုံး ပြန်ရအောင် လုပ်ကြရလိမ့်မယ်။ တကယ်လို့ ဒီကြားထဲမှာ ညီမလေးနဲ့ ယေဟုန်ဖေ တို့ တွေ့ကြမယ် ဆိုရင်လဲ သူ့ကို အလိမ်မာသုံးပြီး သိုင်းကျမ်းကို ပြန်ရအောင် ညီမလေး ကြံဆောင်ရလိမ့်မယ်။ လောလောဆယ်တော့ မောင်လေး ကျောက်ရိဂျုံးကို မမတို့ရဲ့ တွေးထင်ယူဆချက်တွေကို ဖွင့်ပြောလို့ မဖြစ်သေးဘူးကွယ်'

'ဘာဖြစ်လို့လဲ မမယွင်း'

'မမတို့ အနေနဲ့ သိုင်းကျမ်းကို ခိုးယူသွားတဲ့လူဟာ လက်ကိုင်ပဝါ သဲလွန်စကို တွေ့လို့သာ ယေဟုန်ဖေ ဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ ယူဆလိုက်ကြတာ။ ယေဟုန်ဖေ ဖြစ်ရမယ်လို့ တထစ်ချပြောလိုတော့ မရသေးဘူး။ တစုံတယောက်က ယေဟုန်ဖေလို့ ထင်အောင် ဒီလက်ကိုင်ပဝါကို ယေဟုန်ဖေ ဆီက တမျိုးတမည်နဲ့ ရအောင် ယူပြီး ထားသွားခဲ့တာလဲ ဖြစ်နိုင်တာပဲ။ ယေဟုန်ဖေ မဟုတ်မိ

မေတို့က ဒီအကြောင်းကို ပြောလိုက်ရင် မောင်လေး ကျောက်ရိဂျုံးနဲ့ ယေဟုန်ဖေ တို့တတွေရဲ့ ပြဿနာဟာ ရှင်းလို့မရအောင် ကြီးထွားသွားလိမ့်မယ်။ ဒါကြောင့် မောင်လေး ကျောက်ရိဂျုံးကို မပြောသေးဖို့ မမက ပြောတာပါ'

'အင်း..... ဒီလိုဆိုတော့လဲ ဟုတ်ပါရဲ့ မမယွင်းရယ်။ ဒါပေမယ့် ဘာယာချီကိုတော့ ညီမတို့ရဲ့ တွေးထင်ယူဆချက်ကို ပြောပြလိုက်ရင် ကောင်းမယ်နဲ့ တူဘယ်၊ ဘာ ယာချီဟာ စဉ်းစားချင်ချိန်နဲ့အတူ အရည်အချင်း ရှိတဲ့သူ မဟုတ်လား'

'ဘာယာချီကိုတော့ အခြေအနေကြည့်ပြီး ဖွင့်ပြောရမှာပေါ့ကွယ်။ ဘာယာချီရဲ့ လမ်းညွှန်ချက် အတိုင်း မမတို့တွေ ဆောင်ရွက်ကြရမှာပဲ'

ယွင်းအော်နှင့် ပိုင်ရီပိန်တို့သည် စကား တပြော ပြောနှင့် ကျောက်ရိဂျုံး ပြန်အလာကို စောင့်ကြသည်။

ကျောက်ရိဂျုံး ပြန်လာလျှင် ထူးခြားမည့် သတင်းများ ပါအာနိုင်ကောင်း ပါလာလိမ့်မည်ဟု သူတို့တွေ မျှော်လင့်ကြသည်။

သူတို့ နှစ်ယောက်သား ရှေးဖြစ်နောက်ဟောင်းများကိုလည်း မြှော့ဆိုကြသည်။

သိုင်းလောကသားများ အကြောင်းကိုလည်း သူတို့ သိအသောက် ပြောကြ၏။ စကားပြောကြောင်းမှ ကျောက်ရိဂျုံးကို အမျှော်အမျှင် ဖြစ်နေကြ၏။

* * *

သန်းခေါင်ကျော်သွားသည့် တိုင်အောင် ကျောက်ရိဂျိုး ပြန်
မလာသောအခါ သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး ပိုပြီး မျှော်ကြရ၏။

မိုးသောက်ယံအချိန်ကို ရောက်လာသောအခါ သူတို့ စိတ်
ထဲတွင် တမျိုးတမည် ဖြစ်လာကြသည်။

ကျောက်ရိဂျိုးအတွက် စိုးရိမ်လာမိသည်။
'မောင်လဲ ခုထိ ပြန်မလာသေးပါလား၊ မမယွင်း၊ ဘာများ
ဖြစ်နေပါလိမ့်'

လုံခြုံရေးမှူးချုပ်ကြီးတို့နဲ့ ဆွေးနွေးနေကြသေးလို့ ဖြစ်မှာ
ပေါ့ ညီမလေးရယ်၊ နယ်စားကြီးရဲ့ စံအိမ်တော်အထိ သွား
ချင်လဲ သွားနေကြရမှာပေါ့၊ ပြီးယင်တော့ ချက်ချင်းပဲ မောင်
လေး ပြန်လာမှာပါ'

'ဒေါက် ဒေါက် ဒေါက်'
'တူမကြီးတို့ မအိပ်ကြသေးဘူးလား'

ထိုစဉ် တံခါးခေါက်သံနှင့်အတူ ဆရာ ယာချီ၏အသံ ပေါ်
လာသည်။

'ဟော... ပြောယင်းဆိုယင်း မောင်လေး ပြန်လာပြီ၊ ဘာ
ယာချီ ကိုယ်တိုင် လိုက်ပို့တာပဲ'

ယွင်းအော်က ပြောယင်း ထိုင်ရာမှ ထရပ်ပြီး ပိတ်ထားသော
တံခါးဆီသို့ လျှောက်လာသည်။

ပိုင်ရိပိန်နည်းလိုက်လာသည်။ ယွင်းအော်က တံခါးဖွင့်လိုက်
သောအခါ သူတို့ထင်သလို တံခါးဝတွင် ကျောက် ရိဂျိုး ကို

တွေ့ရပဲ ဆရာ ယာချီ တယောက်တည်းကိုသာ တွေ့ကြရလေ
သည်။

ပိုင်ရိပိန်က....

'ဟင်.... ဘာ ယာချီ တယောက်တည်းပဲလား၊ မောင်ကော
မပါဘူးလား'

ဆရာယာချီ၏မျက်နှာမှာ ပြုံးပြုံးရှင်ရှင် မရှိချေ။ စိတ်လှုပ်
နှိုးသည့် အသွင်မျိုးလည်း မရှိချေ။

တည်ငြိမ်အေးဆေးစွာဖြင့် ပြန်ဖြေသည်။

'တူမလေးတို့တွေ ခုထိ မအိပ်ကြသေးပဲ ကျောက်ရိဂျိုး ပြန်
လာတာကို စောင့်နေကြတယ်နဲ့ တူတယ်'

'ဟုတ်ပါတယ် ဘာယာချီ၊ မောင်လေးကော'

'အေးအေးဆေးဆေး ပြောပြပါမယ်ကွယ်၊ အိမ်ထဲကိုဝင်ကြ
အောင်'

ဆရာယာချီက ပြောပြောဆိုဆို အိမ်ထဲကို ဝင်သွားသဖြင့်
ယွင်းအော်နှင့် ပိုင်ရိပိန်တို့လည်း လိုက်ခဲ့ကြရသည်။

သူတို့နှစ်ဦး စိတ်ထဲတွင် တခုခုတော့ ထူးခြားပြီဟုတော့ သိ
ထိုင်ကြ၏။

ညှော်ခန်းထဲရှိ စားပွဲတွင် ဝိုင်းထိုင်ပြီးသည့်တိုင်အောင် ဆရာ
ယာချီသည် စကား မစသေးပဲ ငြိမ်နေသေးသည်။

အကျိုးအကြောင်းကို သိလိုလှပြီဖြစ်သော ပိုင်ရိပိန်က ထပ်
မူသည်။

‘ဘာကို အကဲခတ်ရတာ တခုခုတော့ ထူးလာပုံပဲ၊ ဘာတွေ ထူးခြားလာသလဲ ဘာ၊ မောင်ကော ဘယ်မှာလဲ’

ဆရာယာချီက ယွင်းအောင်နှင့်ပိုင်ရိပိန်တို့ကို မကြည့်ပဲ စားပွဲကြီးကို တွေ့တွေ့ကြီး ကြည့်နေရာမှ တလုံးချင်း ပြန်ပြောလိုက်သည်။

‘တူမောင် ကျောက်ရိဂျုံး ခရီးထွက်သွားတယ်ကွယ်’ ဆရာယာချီထံမှ မမျှော်လင့်သော စကားကို ကြားကြသောအခါ ယွင်းအောင်နှင့် ပိုင်ရိပိန်တို့ နှစ်ယောက်စလုံး အံ့ဩတကြီး ဖြစ်သွားကြသည်။

‘ဟင်...မောင်လေး ခရီးထွက်သွားတယ် ဟုတ်လား ဘာ’
‘သမီးတို့ကိုတောင် ဘာမှမပြောပဲ ဘာဖြစ်လို့ မြန်းစားကြီး ခရီး ထွက်သွားရတာလဲ ဘာ၊ ဘယ်လို အရေးကိစ္စ ပေါ်လာလို့လဲ၊ မထိတ်သာ မလန့်သာ ရှိလိုက်တာ ဘာရယ်’

ထိုအခါမှ ဆရာယာချီ မျက်နှာ မော့လာပြီး ယွင်းအောင်နှင့် ပိုင်ရိပိန်တို့ကို ကြည့်၍ ညင်သာ အေးဆေးစွာ ပြောသည်။

‘နယ်စားကြီးနဲ့ လုံခြုံရေးမှူးချုပ်ကြီးတို့ရဲ့ တာဝန်ပေးချက်အရ တူမောင် ကျောက်ရိဂျုံး ခရီး ထွက်သွားရတာပါ။ လုံခြုံရေးမှူးချုပ်ကြီးကတော့ ချက်ချင်း ခရီးမထွက်ခိုင်းပါဘူး၊ တူမကြီးတို့ဆီ အကျိုးအကြောင်းပြောပြီးမှ အေးအေးဆေးဆေး ခရီး ထွက်ခိုင်းတာပါ။ ဒါပေမယ့် ကျောက်ရိဂျုံးက ပျောက်သွားတဲ့ သိုင်းကျမ်းနောက်ကို လိုက်ဖို့ သိပ်ပြီး စိတ်ထက်သန်နေတော့ တူမတို့ကို ဘာပဲသွားပြောပေးပါလို့မှာပြီး ချက်ချင်း ခရီးထွက်သွားတာပဲကွယ်’

‘ဟင်...မောင်လေးက ပျောက်သွားတဲ့ သိုင်းကျမ်းကို ပြန်ရဖို့ ဆိုး ထွက်သွားတာလား’

‘အလဲ့လဲ့ အချော်ချော်တွေတော့ ဖြစ်ကုန်တော့မှာပဲ မယွင်းမယ်’

‘တူမတို့ နားလည်အောင် ဘာ ရှင်းပြပါမယ်ကွယ်၊ ခေါင်းအေးအေးထားပြီး နားထောင်ကြပါ။ ဘာနဲ့ ကျောက်ရိဂျုံးတို့ ထွက်သွားတော့ လုံခြုံရေးမှူးချုပ်ကြီးကို သိုင်းကျမ်း ပျောက်သွားတဲ့ကိစ္စကို ပြောပြလိုက်တယ်၊ လုံခြုံရေးမှူးချုပ်ကြီးလဲ ဆော်တော် တုန်လှုပ်သွားတယ်၊ မုလိန်နဲ့ တူမတို့နှစ်ယောက် တွဲဖက်ခိုက်ကြတုန်းက ထိုက်ချို၊ လျန်ရီ ဓားသိုင်းကွက်ကို သုံးပြီး အနိုင်ယူခဲ့ကြတာ ဘူ့အမြင် မဟုတ်လား၊ ဒီတော့ ဝါးစိမ်းတို့လိုရဲ့ ဓားသိုင်းကျမ်းဟာ ဘယ်လောက်ထက်မြက်တယ်ဆိုတာ သိသင့်နေတယ်၊ ဒီဓားသိုင်းကျမ်း စာအုပ်ကို ဒုစရိုက်သမားတွေ လက်ထဲ ရောက်သွားမှာကို သိပ်ပြီးစိုးရိမ်သွားတယ်၊ ချက်ချင်းပဲ သူတို့ သုံးယောက် နယ်စားကြီးဆီသွားပြီး အကြောင်းကြားတယ်၊ နယ်စားကြီးကလဲ လုံခြုံရေးမှူးကြီး စိုးရိမ်သလို စိုးရိမ်သွားတယ်၊ ဒီအချိန်မှာ ကျောက်ရိဂျုံးက ပြောတယ်၊ ဒီသိုင်းကျမ်းဟာ သူ့ကြောင့် ပျောက်သွားလို့ သူပဲ ရအောင် ပြန်ရှာပေးမလို့ ခွင့်တောင်းနေတော့ နယ်စားကြီးကလဲ ခွင့်ပြုတယ်၊ သို့သော်လည်း သိုင်းကျမ်းကိုတွေ့အောင် ပြန်ရှာယင်းနဲ့ သေမင်းတဖန်တို့ မုလိန်နဲ့ ဒုစရိုက်သမားတွေရဲ့ လှုပ်ရှားမှု သတင်းကို အတတ်နိုင်ဆုံး အတတ်ရှိလို့လဲ တာဝန်ပေးတယ်’

ဆရာယာချီသည် အနည်းငယ် မောသွားဟန်ဖြင့် ဂဏ-
ရပ်လိုက်ပြီးမှ ဆက်ပြောသည်။

‘သိုင်းကျမ်းကို တွေ့တွေ့ မတွေ့တွေ့ ရက်ပေါင်းလေးဆ-
အတွင်းမှာ ရောက်အောင် ပြန်လာခဲ့ပါလို့လဲ မှာလိုက်ပါတယ်။
ဒါနဲ့ တူးမောင် ကျောက်ရိဂျုံးလဲ သိုင်းကျမ်း ခိုးသွားတဲ့လူနော်။
ကို အမိလိုက်မယ်ဆိုပြီး ချက်ချင်း ခရီးထွက်သွားတာပဲကွယ်’

‘သိုင်းကျမ်းကို ဘယ်သူ ခိုးတယ်ဆိုတာ မောင် သိလို့လား။’

‘တိဘိကျကျတော့ ဘယ်သိမလဲကွယ်။ ဒါပေမယ့် သိုင်းကျမ်း
အကြောင်းကို အပြင်လူတွေ သိပ်သိတာ မဟုတ်ဘူး။ ဟခါ
ပိုင်ယွင်ဆန်းတောင်ကို ရောက်လာတဲ့ တူမလေး ပိုင်ရိပိန်ရဲ့ တချို့
က အပါးတော်မြဲမလေးသိမ့်ရှန်ကတော့ ဒီသိုင်းကျမ်းအကြောင်း
ကို သိတယ်။ သိုင်းကျမ်း ခိုးယူသွားတဲ့လူဟာ သိမ့်ရှန်ပဲ ဖြစ်လိ-
မယ်လို့ ကျောက်ရိဂျုံးက ယူဆတယ်။ ဒီယူဆချက်နဲ့ပဲ ထွက်သွား
တာပဲကွယ်’

‘လွဲကုန်တော့မှာပဲ ဘာဘယ်’

‘ဒီဘခါ သိုင်းကျမ်းကို ခိုးတဲ့သူကတော့ သိမ့်ရှန် မပြင်
ပါဘူးဘာ။ အပြစ်နိုင်ဆုံး လူဘယောက်ကိုတော့ သမီးတို့တော့
မိထားတယ်’

‘ဟင်... တူမတို့က ဘယ်သူလို့ ထင်လို့လဲ’

ထိုဘခါ ယွင်းအော်တို့က လက်ကိုင်ပဝါ တွေသည်မှ အ-
ပြု၍ သိုင်းကျမ်းကိုခိုးယူသူမှာ ယေ ဟုန်ဖေ ဖြစ်နိုင်ကြောင်း
ဆရာယာချီ သဘောပေါက်အောင် ရှင်းလင်း ပြောပြကြသည်။

သူတို့နှစ်ဦး၏ ရှင်းလင်း ပြောပြချက် ဆုံးသွားသော အခါ
ဆရာယာချီက ခေါင်း တဆတ်ဆတ်ညိတ်၍

‘အင်း... ဒီအတိုင်းဆိုယင်တော့ ယေ ဟုန်ဖေ ဟာ ထိပ်ဆုံးက
ပြင်နိုင်တဲ့လူ ဖြစ်နေပြီ။ ဒါပေမယ့်သူပဲ ဖြစ်ရလိမ့်မယ်လို့ တထစ်
ချဘက်ထားလို့တော့ မဖြစ်ဘူးကွယ်။ ဒါမျိုးက သေချာပေါက်
ဆင်တားတဲ့လူ ဖြစ်ချင်မှ ဖြစ်တတ်သလို လုံးလုံး ထင်မထားတဲ့
လူလဲ ဖြစ်နေတတ်တယ်။ တူမောင် ကျောက်ရိဂျုံးက ထွက်သွားပြီ
ဆိုတော့ လိုက်လို့လဲ တွေ့မှာ မဟုတ်တော့ဘူး။ သူက စိတ်ကူး
ဆည့်ရာ သွားမှာကိုး။ ဒီတော့ ဘာဘို့ဘာသာပဲ ယေ ဟုန်ဖေရဲ့
ဆည်းကဲ့ကို စနည်းနာ စုံစမ်းကြည့်ကြတာပေါ့ကွယ်’

*

သွားလေရာ ပါတတ်သော သံမဏိသက်တန်ခားကမူ ကျော
ထင် လွယ်သိုင်းလျက် ပါလာသည်။

သူသည် ကွမ်စိမြို့ဆီသို့ ဦးတည် ထွက်ခဲ့သည်။ တမြို့လုံး
ကုသွားလူလာမရှိပဲ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေပြီ ဖြစ်၏။

ကွမ်စိမြို့တွင် မနားပဲ ဆက်၍ ခရီးထွက်ခဲ့သည်။ စိတ်ကူး
အာဇာနည် ဦးတည်ချက်မရှိ ခရီးနှင့်ခဲ့သည်။

သူသည် ယွင်းအော်က ပိုင်ရိပိန် လက်ကိုင်ပဝါကောက်ရသည့်
စက္ကနီလည်း မသိချေ။

၎င်း လက်ကိုင်ပဝါမှာ ယေဟုန်ဖေ့ထံ ပါသွားသော
အင်္ကျီပဝါ ဖြစ်ကြောင်းကိုလည်း မသိချေ။

သူ့စိတ်ထဲတွင်မူ သိုင်းကျမ်းကိုခိုးယူသွားသူမှာ သိမ်ရှန်များ
အနုမလားဟုတော့ တွေးမိသည်။

ဝိုင်ယွင်ဆန်းတောင် တုန်းကလည်း ၎င်းသိုင်းကျမ်း ကိုပင်
သိမ်ရှန်ကတကြိမ် ခိုးခဲ့ဖူးသည် မဟုတ်လား၊ သူသည် သိမ်ရှန်
အသားဦးစွာ လိုက်ရှာမည်ဟု အကြမ်းဖျဉ်း ဆုံးဖြတ်ထား၏။

သိမ်ရှန်သည် ယခုအချိန်တွင် ဒုစရိုက်သမားတွေနှင့်ပေါင်းပြီး
အသားဦးစွာ မည်သို့မည်ပုံ ပေါင်းမိပြီး သုံးနှစ်အတွင်း အဆင့်မြင့်
အညာကို မည်ကဲ့သို့ တတ်မြောက်လာကြောင်းကိုမူ မသိချေ။

အထက်လေး သိမ်ရှန်၏ ဘဝ ပြောင်းလဲသွားသည့်အတွက်မူ
အသားဦးစွာ မည်သို့မည်ပုံ ပြောင်းလဲသွားသည့်အတွက်မူ

အခန်း ၀ ၆၇

ဝိညာဉ်တောင်

ကျောက်ရိဂျိုးသည် ထွက်သာ ထွက်လာရသော်လည်း မည်
သည့်အရပ်သို့ ဦးတည်၍ သွားရမှန်းမသိ ဖြစ်နေသည်။

သူသည် စိတ်ရှုပ် ခေါင်းနောက်နေသဖြင့် ယွင်းအော်နှင့်ပိုင်
ရိပိန်တို့ထံသို့လည်း မပြန်ချင်ပေ။

ထိုကြောင့် နယ်စားကြီးနှင့် လုံခြုံရေးမှူးချုပ်ကြီးတို့ကို ခွင့်
ပန်ပြီး ချက်ချင်းပင် ခရီးထွက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။

လုံခြုံရေးမှူး ချုပ်ကြီးက လိုအပ်သော ငွေကြေးနှင့် စားနပ်
ရိက္ခာတို့ကို ပေးလိုက်သည်။

ဒုစရိုက်သမားများသည် ပြည်နယ်လုံခြုံရေးအဖွဲ့ကို ဝင်ရောက် တိုက်ခိုက်ကြသော်လည်း မအောင်မြင်သဖြင့် ဆုတ်ခွာ ထွက်ပြေး သွားကြသည်။ သူတို့နှင့် အတူရှိနေသော သိမ့်ရှန်လည်း ပါသွား ပေလိမ့်မည်။

ကျောက်ရိဂျုံးသည် မည်သည့်အရပ်ကို သွားရမုန်းမသိသဖြင့် လမ်းတွင် သုံးလေးရက် တစ်လည်လည် ဖြစ်နေသေးသည်။ သုံးလေးရက် အတွင်းတွင် ပိုင်ရိပိန်တို့ကို ထားခဲ့ရသည့်အတွက် နောက်ဆဲဘင်းနေသောကြောင့် လှည့်ပြန်ရ ကောင်းမလားဟု စိတ်ကူးမိသေးသည်။

သို့သော် သူ့ကြောင့် ပျောက်ဆုံးသွားသော သိုင်းကျွန်း စာအုပ်ကို သူ့ကိုယ်တိုင် ရှာဖွေပြီး ပြန်လည် ရယူမှု ဖြစ်မည် ဖြစ်သဖြင့် နောက်ပြန်လှည့်ရန် စိတ်ကူးကို ပယ်ဖျက်လိုက် တော့၏။

သူသည် ကျွန်မိန်းမြို့တွင် တညတာ တည်းခိုနေပြီး သွားရမည့် အရပ်ဒေသကို စဉ်းစားသည်။

ဒုစရိုက်သမားများနှင့် အတူ သိမ့်ရှန် ပါသွားနိုင်သဖြင့် နတ်ဆိုးများ ရှိနေမည့် အရပ်ဒေသကို ခန့်မှန်းကြည့်သည်။ ဒုစရိုက်သမားများ ပင်လယ်ဘက်မှ လာကြသူများ ဖြစ်သဖြင့် ပင်လယ်ဘက်သို့သာ ပြန်ကြလိမ့်မည်ဟု စဉ်းစားမိသည်။ သူသည် ကျွန်မိန်းမြို့တွင် တည်းခိုသည့် ညမှာပင် ပင်လယ်ဘက်ဆီသို့ လိုက် သွားရန် ဆုံးဖြတ်ချက် ချလိုက်သည်။

နောက်နေ့တွင် သူသည် ကျွန်မိန်းမြို့မှ ထွက်ခဲ့သည်။ ဒုစရိုက် သမားများ၏ သတင်းကို စုံစမ်းယင်း ပင်လယ်ဘက်ဆီသို့ ထွက် သာခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။

သို့သော် ဒုစရိုက်သမားများ၏ သတင်းကို အနည်းငယ်မျှ ခြားသိရချေ။

ကျွန်မိန်းမြို့မှ ထွက်ခဲ့ပြီး ငါးရက်မြောက်နေ့တွင် ဝိညာဉ် ဘောင် အနီးသို့ ရောက်လာသည်။

ဝိညာဉ်တောင်တွင် ရှေးဟောင်း နတ်ကွန်းပျက်ကြီးများနှင့် ဆေးဟောင်း သင်္ချိုင်းကြီးတခု ရှိသည်။

တကယ်တမ်းမူ ထိုတောင်၏ အမည်မှာ ဝိညာဉ်တောင် ဟု ခေါ်တွင် ချေ။ ကျင်းလင်တောင် ဖြစ်၏။

ရှေးလူတို့က ထိုတောင်ကို ကျင်းလင်တောင်ဟုသာ ခေါ်ခဲ့ ကြသည်။

နောင်သောအခါ ထိုတောင်ပေါ်တွင် မကောင်းဆိုးရွား အစွေသရဲများ၊ ဝိညာဉ်များ မြူးတူး ပျော်ပါးနေကြကြောင်း ဖော်ပြသော ပေါ်သို့ ရောက်လာသူမုန့်သမျှ ခြောက်လှန့်၍ လွှတ်တတ် ကြောင်း လူအများက ပြောဆိုလာတတ်ကြလေသည်။

ထို သတင်းစကားများ ထွက်ပေါ်လာပြီးနောက် ယင်း တောင်ပေါ်ကို လူအတော်များများ မတက်ရဲကြတော့ချေ။

၈၅ ❀ တက္ကသိုလ် ရဲ့ဆင်းအောင်

မယုံကြည်သူ အချို့ကသာ တက်ရောက်ကြသည်။ သို့သော် ထို တက်ရောက်ကြသူများအနက် အချို့မှာ တောင်ပေါ်မှ ပြန်ဆင်းမလာကြပဲ ပျောက်ဆုံးသွားကြသည်။

ပြန်ဆင်းလာနိုင်သူ ဆိုလျှင်လည်း တယောက်မှ လူကောင်းဘဝဖြင့် ပြန်ဆင်းမလာနိုင်ကြချေ။

အသက်မသေပဲ ပြန်ဆင်းလာသူ မှန်သမျှလည်း ရူးသွပ်၍ သူ့ပြန်ဆင်းလာနိုင်ကြသည်။

ထို တောင်ပေါ်သို့ တက်သွားသူတိုင်း သေလျှင် သေ၊ မသေလျှင် ရူးပြီးမှသာ ပြန်လာကြသဖြင့် နောက်ပိုင်းတွင် ထို တောင်ပေါ်သို့ မည်သူမှ မတက်ရဲကြတော့ချေ။

တောင်၏ နာမည်ကိုလည်း ကျင်းလင်တောင်ဟု မခေါ်ကြတော့ပဲ ဝိညာဉ်ခတောင်ဟုသာ ပြောင်းလဲ ခေါ်ဝေါ်ကြရာ ယခုအခါ ကျင်းလင်တောင် ဟူသော နာမည်လုံးလုံး ပျောက်သွားပြီး ဝိညာဉ်ခတောင်ဟုသာ နာမည် တွင်နေ လေတော့သည်။

ကျောက်ရိဂျုံးသည် ဝိညာဉ်တောင်နှင့် ငါးမိုင်ခန့် အကွာအဝေးတွင် ရှိသော ရွာတရွာမှ ထမင်းဆိုင်တွင် နတ်ဆိုးများ၏ သတင်းကို စုံစမ်းယင်းမှ စားပွဲထိုး၏ ပြောပြချက်အရ ကျင်းလင်တောင် အကြောင်းကို အောက်ပါအတိုင်း သိခြင်း ဖြစ်ခဲ့သည်။

သူသည် တစ္ဆေသရဲကို ယုံကြည်သူ မဟုတ်ချေ။

ထို့ကြောင့် စားပွဲထိုးပြောသော ဝိညာဉ်တောင် အကြောင်း ထိုလည်း မယုံကြည်ပါချေ။

စားပွဲထိုးက သတိပေးသည်။

‘ဆရာက ဝိညာဉ်တောင်ကို လေ့လာဖို့ သွားမယ့် ဧည့်သည်များ၊ ဒါဆိုယင်တော့ စီကပဲ လှည့်ပြန်ပေတော့ ဆရာရေ၊ ဆရာ့ကိုလဲ ဝိညာဉ်တောင် အကြောင်း ကျွန်တော် ပြောပြီး ပြန်သွားပါ။ ဆရာသာ သွားလိုကတော့ သေယင်သေ မသေယင် သွားပါ’

ကျောက်ရိဂျုံးက ပြုံးလိုက်ပြီး—

‘ငါက ဝိညာဉ်တောင်ကို သွားမှာ မဟုတ်ပါဘူးကွ၊ ပင်လယ်ကမ်းကို သွားမလို့ပါ။ ပင်လယ်ဘက်က သိုင်းသမားတွေကို သွားမလို့ပါ။ ဒါနဲ့ ပင်လယ်ဘက်က သိုင်းသမားတွေ မင်းတို့ရွာက သွားသွား ဖြတ်လာတာကို မတွေ့ရဘူးလား’

စားပွဲထိုးလူငယ်က ခဏမျှ စဉ်းစားလိုက်ပြီး—

‘ဆန်ခွဲတဲ့ တစ်လကျော်လောက်ကတော့ ပင်လယ်ဘက်က သွားသမားတစ်စု ကျွန်တော်တို့ရွာက ထမင်းဆိုင်မှာ တည တည်း နေထိုင်ခဲ့ဖူးတယ် ဆရာ၊ လူ ဆယ်လေး ငါးယောက်လောက် နေထိုင်ဖူးတယ်။ သူတို့တတွေ ကျွန်မိန်းမို့ဘက်ကို ထွက်သွားကြတာပါ။’

ထိုလူစုမှာ ပြည်နယ် လုံခြုံရေးအဖွဲ့ကိုတိုက်ရန် များ ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ကျောက်ရိဂျုံး တွေးမိသည်။

‘ဒီဆယ်ရက် ပတ်ဝန်းကျင်အတွင်း ပင်လယ်ဘက်ကို ကြတဲ့ သိုင်းသမားတွေကို ညီလေး တွေရသေးသလား’

စားပွဲထိုး လူငယ်က ခေါင်းကို ခါယမ်းပြီး....

‘ဒါတော့ မတွေ့ရဘူး ဆရာ၊ နောက်ဆုံး ကျွန်တော်တို့ရွာက သေးဘော့ ကျွန်တော် မတွေ့ရတာတောင် သူတို့သာ ရွာက သွားယင် သူတို့ သတင်းကို ကြားရမှာပဲ၊ ဆရာပြောတဲ့ ဒီဆယ်ရက် ပတ်ဝန်းကျင်မှာတော့ ကျွန်တော်တို့ရွာကို ရောက်လာသလို သိုင်းသမားတွေဆိုလို့ ဆရာတယောက်ပဲ ရှိပါသေးတယ်၊ ဒီကြားထဲ ရောက်လာတဲ့ ညွှေသည်တွေကတော့ ကုန်သည် ပွဲစားတွေ ချည်းပါပဲ’

စားပွဲထိုးလူငယ်၏ စကားကြောင့် ကျောက်ရိဂျုံး အနုဇယ် စိတ်ဓာတ်ကျသွားသည်။

နောက်ကြောင်းလည်း မအေးအောင် ဖြစ်မိသည်။ ပင်လယ်ဘက်က ဒုစရိုက်သမားများမှာ ပင်လယ်ဘက်ကို ပြန်သွားခြင်း မဟုတ်ပဲ ပြည်နယ်လုံခြုံရေးအဖွဲ့ကို နောက်တကြိမ် တိုက်ခိုက်ရန် ကျောင်းတော်ကြီး အနီး ပတ်ဝန်းကျင်တွင်သာ ခြေဖျောက် နေသိုင်ကြသလောဟု တွေးမိ၍ ဖြစ်၏။

ထိုသို့သာဆိုပါက သိမ့်ရှန်နောက်ကို လိုက်သော သူ့ခရီးမှာ အချည်းနှီး ဖြစ်ရပေလိမ့်မည်။

‘နေပါဦး ညီလေး၊ ကျွန်မိန်းမြို့ကနေ ပင်လယ်ဘက်ကို သွား ညီဆိုယင် ဒီလမ်းကတင် မဟုတ်ပဲ တခြား လမ်းတွေကကော

‘ဒါ့အားယင် ရသလား’

‘ရတာပေါ့ ဆရာ၊ လမ်းသုံးလမ်းတောင် ရှိတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဒီလမ်းကတော့ အနီးဆုံးပေါ့၊ ကျွန်မိန်းမြို့နဲ့ ပင်လယ်ကို

‘ဒါ့အားယင် ရသလား’

‘သိမ့်ရှန် ပါဝင်သော ဒုစရိုက်သမားများသည် တခြားလမ်း သွားကြလိမ့်မည်ဟု ကျောက်ရိဂျုံး တွေးမိသဖြင့် စိတ်အား

‘ဒါ့အားယင် ရသလား’

‘ဒါ့အားယင် ရသလား’

‘ဒါ့အားယင် ရသလား’

‘ဒါ့အားယင် ရသလား’

‘ဒါ့အားယင် ရသလား’

‘ဒါ့အားယင် ရသလား’

‘ဘာဖြစ်လို့လဲက’

‘ညဘက် အချိန်မတော်ကြီးမှာ ဝိညာဉ်တောနားက ပြန်သွား ဖြစ်လာလို့ မခကောင်းဘူး ဆရာ၊ ဆရာ့ကိုလဲ ဝိညာဉ်တောင်အကြောင်း ပြောပြ ထားသားနဲ့’

‘ကိစ္စမရှိပါဘူးကွာ၊ လ၊လဲ သာသားပဲ၊ ပြီးတော့ ဝိညာဉ်တောင်ပေါ်ကို တက်မှာမှ မဟုတ်ပဲ’

ကျောက်ရိဂျုံး ထမင်းဆိုင်မှသွက်ခွာလာသောအခါ စားထိုး လူငယ်ကလေးမှာ ပါးစပ် အဟောင်းသားဖြင့် ကျန်နေလေသည်။

* * *

ကောင်းကင်တွင် မိုးတိမ် ကင်းရှင်းနေသည်။

မြေပြင်တွင်လည်း မြို့ခြေ ရှင်းနေသည်။

လဝန်းက ဝင်းထိန်နေပြီး ကြယ်ပွင့်ကလေးများပါ ထွက်လင်း တောက်ပနေကြသောကြောင့် လောကမြေပြင်ကို ကြည့်ရောင် လ၊ရောင်က ဖြာကျနေသည်။

ကျောက်ရိဂျုံးသည် မပြေးရုံတမယ် ခြေကို သွက်သွက်လှည့်ကာ လျှောက်နေသည်။

အဆင့်မြင့်ကိုယ်ဖော့ပညာကို တတ်မြောက်ထားသူ ဖြစ်သဖြင့် သေသွက်သွက် လမ်းလျှောက်သည်ကပင် မြင်းတကောင် ပြေးအကဲ့သို့ မြန်ဆန်လှသည်။

သူသည် နေရာစိမ်းတွင် လှုပ်ရှား သွားလာ ရသောကြောင့် အထိကိုတော့ အမြဲတမ်း ထားသည်။

မျက်စိကို ရှင်ရှင်ထားသည်။ နားကို အမြဲတမ်း စွင့်ထားသည်။

ယခုဘလော ဒုစရိုက်သမားများ ခြေရှုပ်နေကြသည်မဟုတ်ဘဲ ထား။

လ၊ရောင် ဖြာလင်းနေသောကြောင့် သူ့ရွေ့တွင် ဝိညာဉ်တောင်ကြီးကိုလည်း ထီးတည်းကြီး မြင်နေရသည်။

ဝိညာဉ်တောင်ခြေတွင် တောအုပ်ကြီးက မှိုင်းပျံ့ပျံ့နေလေသည်။

ကျောက်ရိဂျုံးသည် လွင်ပြင်ကြီးတွင် မပြေးရုံတမယ် သွားသော်လည်း ဝိညာဉ်တောင်ခြေမှ တောအုပ်ထဲကို ဝင်မိသောအခါ ခြေလှမ်းကို လျော့လိုက်သည်။

ခပ်မှန်မှန်သာ ဆက်လာခဲ့သည်။ သစ်ပင်များ ထူထပ်စွာ အောက်ဆောက်နေသောဘောအုပ်ဖြစ်သောကြောင့် လမ်းမှားသွားရသည်။ စိုးရသည်။ ရန်သူများက ချုံခိုပြီး ရုတ်တရက် တိုက်ခတ်မှုကိုလည်း စိုးရလေသည်။

သူသည် ကိုယ်ဖော့ပညာကို သုံး၍ လျှောက်လှမ်း နေသောကြောင့် သူ့လှုပ်ရှားမှုမှာ လုံးလုံး အသံထွက်ပေါ်ခြင်း မရှိချေ။

ပတ်ဝန်းကျင် တခုလုံး လေတိုက်သံ၊ သစ်ရွက်သစ်ခက်ချင်း ပွတ်တိုက်မိသံများသာ ပေါ်ထွက်နေသည်။

‘ဟား ဟား ဟား’

‘ဟီး ဟီး ဟီး’

ထိုစဉ် သူ့ရှေ့ ခပ်ဝေးဝေးဆီမှ ရယ်မောသံများကို ခင်သုံးကြားလိုက်ရသည်။ ကျောက်ရိဂျုံး မျက်မှောင် ကြုတ်သွားပြီး တန့်ကန့် ရပ်လိုက်မိသည်။

‘အား’

စူးစူးထူးထူး အော်သံတချက်ပါ ကြားလိုက်ရပြန်သည်။

ပေါ်ထွက်လာသော အသံများမှာ ချောက်ချားဖွယ်သော ကောင်းလှသဖြင့် အခြားလူများသာ ဆိုပါက ဝိညာဉ်များ တစ္ဆေ သရဲများ၏ အသံဟု ယူဆကာ နောက်ပြန် လှည့်ပြေးသွားနိုင်လေသည်။

ကျောက်ရိဂျုံးကမူ ထူးခြားသော အသံများကြောင့် အသံလာရာကို မှန်းပြီး တရှိန်ထိုး ပြေးခဲ့သည်။

‘ထန်း ထန်း ချမ်း’

‘ထန်း ထန်း’

မကြာမီ သူ့ရှေ့တွင် သံကိုသံချင်း ထိသံများကို ကြားလာသည်။ ရှေ့တွင် တိုက်ပွဲတပွဲ ဖြစ်နေကြောင်းလည်း ကျောက်ရိဂျုံး သိလိုက်သည်။

သက်နက်ချင်း ထိသံများမှာ အများအပြား ပေါ်ထွက်နေကြောင်း မဟုတ်သဖြင့် လူနှစ်ယောက် သုံးယောက်ခန့် တိုက်ခိုက်နေကြောင်း ဖြစ်ကြောင်းလည်း ခန့်မှန်းနိုင်သည်။

သူသည် အသံလာရာသို့ တရှိန်ထိုး ပြေးမြဲပြေးခဲ့သည်။

တိုက်ခိုက်သံများလည်း တစတစ နီးလာသည်။

ခဏအကြာတွင် တောအုပ်အလယ်မှ မြေကွက်လပ်ကျယ်ကြီး ဖြစ်ပေါ် ထောက်လာသည်။

ထိုမြေကွက်လပ်တွင် သစ်ပင်ကြီးများ မပေါက်ရောက်ကြပဲ မြေထဲ ဝိမ်းဝိမ်းလေးများသာ ပေါက်ရောက်နေသဖြင့် လရောင် မြေကွက်လပ်ပေါ်သို့ ဖြန့်ကျနေသည်။

မြေကွက်လပ်တွင် လူလေးယောက် တိုက်ခိုက်နေကြသည်ကို ကျောက်ရိဂျုံး တွေ့ရသည်။

သုံးလေးဦးထတဦးကို စိုင်းဝန်း တိုက်ခိုက်နေကြခြင်းဖြစ်၏။ ထိုတိုက်ခိုက်မှု သုံးယောက်မှာ အမည်းရောင်ဝတ်စုံများ ဝတ်ဆင်ထားကြပြီး အတိုက်ခံရသူကမူ အဖြူရောင် ဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင်ထားသည်။

ဝတ်စုံဖြူမှာ ဒဏ်ရာ ရထားဟန်ဖြင့် ဒုယီးဒုယိုင်ဖြစ်နေသည်။

သူသည် ဝိုင်းတိုက်နေကြသော ဝတ်စုံနက် သုံးယောက်ကို ပြန်မတိုက်နိုင်တော့ပဲ ခံစစ်ဖြင့်သာ ခုခံနေရကြောင်း ကျောက်ရိဂျုံး တွေရသည်။

ယင်း တိုက်ခိုက် နေသူ များသည် မည်သူမည်ဝါတွေ ဖြစ်ကြောင်း အလှမ်းဝေးသဖြင့် ကျောက်ရိဂျုံး မသိချေ။

သို့သော် တိုက်ပွဲမှာ တဘက်သတ် တိုက်ပွဲ ဖြစ်နေကြောင်း မြင်ရသဖြင့် လှမ်းအော်လိုက်မိသည်။

‘ရပ်လိုက်ကြ’

ကျောက်ရိဂျုံး၏ အော်သံကြောင့် တိုက်ခိုက်နေကြသူ ယောက်ဖလုံး တပြိုင်တည်းပင် အတိုက် ရပ်သွားကြသည်။

အသံလာရာကိုလည်း လှမ်းကြည့်ကြသည်။

ထိုစဉ် ကျောက်ရိဂျုံးလည်း ထိုလူ လေးယောက် အနီးကို ရောက်လာသည်။ လရောင်ဖြင့် လူ လေးယောက်၏ မျက်နှာများကိုလည်း သဲသဲကွဲကွဲ မြင်လာရသည်။

ဝတ်စုံနက် သုံးယောက်ကို ကျောက်ရိဂျုံး မသိသော်လည်း ဒဏ်ရာရထားသော ဝတ်စုံဖြူ၏ မျက်နှာကို မြင်ရသောအခါ အလွန်အမင်း စိတ်လှုပ်ရှားသွားသည်။ အံ့ဩဝမ်းသာခြင်းလည်း ဖြစ်မိသည်။

ဝတ်စုံဖြူမှာ မိန်းကလေးတယောက်ဖြစ်ပြီး သူ့ အလွန်အမင်း တွေ့ချင်နေသော သိမ့်ရှန် ဖြစ်နေသောကြောင့်ပင်တည်း။

‘ဟင်... သိမ့်ရှန်’

သိမ့်ရှန်ကိုယ်တွင် ဝတ်ထားသော ဝတ်စုံဖြူမှာ ရဲရဲနီနေ၏။

သူမထွက်သော သွေးများက ဝတ်စုံဖြူတွင် စို၍နေသည်။

သူမသည် ယိမ်းယိမ်းယိုင်ယိုင်ရပ်ရာမှ သူမကိုလှမ်းခေါ်လိုက်သော ကျောက်ရိဂျုံးမှန်း သိသွားသည်။

‘ဟင်... အစ်ကို’

ဝတ်စုံနက် သုံးယောက်မှာ ကျောက်ရိဂျုံးကို မသိသော်လည်း

အသိခိတ်ဆွေဘယောက် ရောက်လာပြီ ဖြစ်ကြောင်း

နားလည်လိုက်၏။ ဝတ်စုံနက်သုံးယောက်သည် လက်နက်

များကို ကိုင်ဆောင်ထားကြသည်။

တဦးက သံမဏိ တုတ်ရှည် တပ်ထားသော ဓားမကြီးကို

ကောင်း၊ တဦးကနှစ်ဘက်သွား ဓားကြီးကိုလည်းကောင်း

ကောင်း၊ ငါးမျှားချိတ်သဏ္ဍာန် ဆူးကောက် လက်နက်ကြီးကို

ကောင်း ကိုင်ဆောင်ထားကြလေသည်။

သိမ့်ရှန်ကို မမျှော်လင့်ပဲ တွေ့လိုက်ရသဖြင့် ကျောက်ရိဂျုံး

ကဲ့သို့ဘဝ နေစဉ်မှာပင် ဓားမကြီးကို ကိုင်ဆောင်ထားသော

ဝတ်စုံနက်တဦးက ပြန်လည် လှုပ်ရှားလိုက်သည်။

ဝတ်စုံနက်သည် သိမ့်ရှန်ကို ဓားမကြီးနှင့် ရုတ်တရက် လွှဲ

ထုတ်ပစ်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

သိမ့်ရှန်တလည်း ကိုယ်ကို အနည်းငယ် ကိုင်းလိုက်ပြီး သူမ

‘ထန်း’

သံသံချင်းထိသံ ကျယ်လောင်စွာ ပေါ်လာပြီး သိမ့်ရှန်လှ ထဲမှစား လွင့်စဉ်ကျသွားသည်။

သိမ့်ရှန်ထံမှ ညည်းတွားသံပေါ်လာပြီး သူမခန္ဓာကိုယ်လည်း နောက်ကို လေးငါးလှမ်းမျှ ယိုင်ဆုတ်သွားကာ မြေပေါ်ကို ကနဲ လဲကျသွားသည်။

ဝတ်စုံနက် ခုတ်လိုက်သော အားကများသဖြင့် သိမ့်ရှန်လွင့်သွားပြီး သူမကိုလည်း ဓားထိသွားခြင်း ဖြစ်ကြောင့် ကျောက်ရိဂျုံး သိလိုက်သည်။

‘ယား’

ကျောက်ရိဂျုံး အော်ဟစ် မန်သွင်းလိုက်ပြီး ဝတ်စုံနက် သုံးယောက်ထံ ခုန်ဝင်လာကာ တရကြမ်း တိုက်ခိုက် လေသေသည်။

ကျောက်ရိဂျုံး အနေဖြင့် သိမ့်ရှန် သေဆုံးသွားမှာကို လေးပါးချေ။ သိမ့်ရှန်သာ သေဆုံးသွားပါက သူမနှင့် ပါသော သိုင်းကျမ်း စာအုပ်မှာလည်း လမ်းစ ပျောက်သွားမည် စိုးရိမ်မိသည်။

ပြီးတော့သိမ့်ရှန်နှင့် ကျောက်ရိဂျုံးတို့သည်တချိန်က သံသေ ဇဉ်ရှိခဲ့ကြများ ဖြစ်၏။

သိမ့်ရှန်သည် ကျောက်ရိဂျုံးအပေါ် တဘက်ထတ် ချစ်ခဲ့သည်။ အချစ်ကြီး ချစ်ခဲ့ဖူးသည်။

ကျောက်ရိဂျုံး ကိုယ်တိုင်ကလည်း သိမ့်ရှန် ခန္ဓာကိုယ်ကလေး ထို့ ပွေ့ဖက်၍ မက်မက်မောမော အနမ်းမိုး ရွာခဲ့ဖူးသည်။

သိမ့်ရှန် အနေနှင့် နောက်ပိုင်းတွင် မည်သို့ပင် ပြောင်းလဲမှု ဖြစ်သွားစေဦးတော့ လူစိမ်း သုံးယောက်က သူမကို နိုင်ထက် မီးနင်း လုပ်နေသည်ကိုမူ ကျောက်ရိဂျုံး မကြည့်ရက်ပါချေ။

ထိုးကြောင့်လည်း ဝတ်စုံနက် သုံးယောက်ကို တရကြမ်း ဝင်ဆောက် တိုက်ခိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ဝတ်စုံနက် သုံးယောက်က လူချင်းခွာလိုက်ကြပြီး ကျောက်ရိဂျုံးကို ဝိုင်းတိုက်ကြသည်။ သူတို့သည် တပြိုင်တည်း ခုန်ဝင်လာပြီး ထိုက်ခိုက်ကြသလို နောက်ကိုဆုတ်သည့်အခါလည်း တပြိုင်တည်း ဆုတ်ကြသည်။

သူတို့သုံးယောက်စလုံး၏ လှုပ်ရှားပုံများ တူညီကြသည်။

ထို့ကြောင့် ကျောက်ရိဂျုံးကိုယ်ပေါ်တွင် ဝတ်စုံနက် သုံးယောက်၏ လက်နက်များက တပြိုင်တည်းပင် မိုးအုပ်နေသည်။

တခဏနှင့် ဝတ်စုံနက် သုံးယောက်မှာ အဆင့်မြင့် သိုင်းသားများဖြစ်ကြောင်း ကျောက်ရိဂျုံး သိသွားသည်။

ဆူးကောက် လက်နက်ကြီးကို ကိုင်ဆောင်ထားသော ဝတ်စုံနက်က ကျောက်ရိဂျုံးလက်မှစားကို ဆွဲချိတ်ဖယ်ရှားနိုင်ရန် ကြိုးစားသည်။

နှစ်ဘက်သွား ဓားကို ကိုင်ဆောင်ထားသော ဝတ်စုံနက်က ဓားကို စကြာပမာ လှုပ်ရှားယင်း ကျောက်ရိဂျုံး၏ ရင်ဘတ်ကို ထိုးနိုင်ရန် ကြိုးစားသည်။

ဓားမကြီးကို ကိုင်ဆောင်ထားသော ဝတ်စုံနက်ကမူ ဓားမကြီးကို လွှဲယမ်း၍ ကျောက်ရိဂျုံး၏ ဓားကို ပိုင်းချရန် ကြိုးစားသည်။

ဝတ်စုံနက် သုံးယောက်သည် တဦးကိုတဦး အပေးအယူ လုပ်ပြီး တိုက်ခိုက်နေကြခြင်း ဖြစ်၏။ သိုင်းကွက် တကွက်တည်းကို ပူးပေါင်း၍ တိုက်ခိုက်နေကြခြင်း ဖြစ်၏။

သူတို့သုံးယောက်၏ တိုက်ကွက်များမှာ ဟာကွက် လွတ်ကွက် မရှိအောင် ပြည့်စုံလှသည်။

ပထမ ကျောက်ရိဂျုံးပင် ထိတ်ကနဲ ဖြစ်သွားမိသည်။ သူသည် ဝတ်စုံနက် သုံးယောက်၏ တိုက်ခိုက်မှုကြောင့် အတော်ကလေးကစဉ်ကလျား ဖြစ်သွားသည်။

သို့သော် ဝတ်စုံနက်သုံးယောက်၏ တိုက်ခိုက်ပုံကို တွက်ဆလာနိုင်သောအခါ ကျောက်ရိဂျုံးသည် ဝက်ပါ ဓားသိုင်းကွက်ကို အသုံးပြု၍ ပြန်လည် တိုက်ခိုက်တော့သည်။

ဝက်ပါဓားသိုင်းမှာ ဆန်းကြယ်ပြီး အကွေ့အဝိုက် အတွန့်အလိမ် များပြားသည်။

ဓားဦးက မြေကို စိုက်မလိုလိုနှင့် အပေါ်ကို ထောင်သွားတတ်သည်။ မိုးပေါ်ကို ထောင်မလိုလိုနှင့် အောက်ကို စိုက်သွား

တတ်သည်။ ညာဘက်မှ ဝင်မလိုလိုနှင့် ဗယ်ဘက်မှ ဝင်လာတတ်သည်။

ဗယ်ဘက်မှ ဝင်မလိုလိုနှင့် ညာဘက်ကို ရောက်သွားတတ်သည်။

မည်သို့မှ မခန့်မှန်းနိုင်သော သိုင်းကွက်မျိုး ဖြစ်၏။ ဓားသွားကလည်း မည်သည့်အခါမှ တည့်မတ်စွာ သွားလာခြင်း မရှိချေ။ အသိုင်းပမာ တွန့်လိမ်၍ မြေလိမ်မြေကောက်ပမာ လှုပ်ရှားလျက် ရှိနေသည်။

ပြိုင်ဘက်များအဖို့ ခုခံကာကွယ်ရန် ခက်ခဲ့သော သိုင်းကွက် ဖြစ်၏။ ဝက်ပါလမ်းထဲ ရောက်သူလို ပြိုင်ဘက်ကို မျက်စိလည်စေသည်။

ဝတ်စုံနက် သုံးယောက်၏ ဓားသိုင်းကွက်များမှာ ကစဉ်အကျား ဖြစ်လာသည်။ သူတို့သည် တိုက်စစ်ကိုပင် မသုံးနိုင်ကြသောပဲ တဖြည်းဖြည်း ခံစစ်ကို သုံးလာကြရသည်။

ကျောက်ရိဂျုံး၏ ဓားချက်ကိုမထိနိုင်ရန်သာ ကာကွယ်နေကြတော့၏။

ကျောက်ရိဂျုံး အသုံးပြုနေသော ဝက်ပါ သိုင်းကွက်မှာ အောက်စိပ်ပြီး သွက်လက် ပြင်းထန်သည်။

သူ့လက်မှ ဓားနှင့် ဝတ်စုံနက် သုံးယောက်၏ လက်နက်များ နှိပ်ခိုင်း ခုတ်မိကြတိုင်း မီးပွင့် မီးပွားကလေးများ ဝင်းဝင်း

လက်လက် ပေါ်ထွက်လာတတ်ပြီး ဝတ်စုံနက် သုံးယောက်မှာ နောက်ကို ယိမ်းယိုင် ဆုတ်သွားကြရသည်သာ ဖြစ်၏။

‘ဟိတ်...’

‘ထန်း...ထန်း’

‘ဝှစ် ဝှစ် ဝှစ်...ထန်း’

မာန်သွင်းသံ အော်ဟစ် တိုက်ခိုက်သံများမှာ တိတ်ဆိတ်သော ညကို ဖောက်ထွင်းလျက် ဆူညံစွာ ပေါ်ထွက်နေသည်။

သိမ့်ရှန်ကမူ မြေပေါ်တွင် မလှုပ်မယှက် ငြိမ်သက်စွာ ရှိနေသည်။ သူမ သေဆုံးနေပြီလား၊ အသက်ရှိသေးသလားဆိုသည်ကိုမူ ကျောက်ရိဂျုံး မသိပါချေ။

သူ့စိတ်ထဲတွင်မူ သိမ့်ရှန် အသက် မသေပါစေနဲ့ အသက် မသေပါစေနဲ့ ဟုသာ ဆုတောင်းနေမိသည်။

‘ယား...’

ကျောက်ရိဂျုံးသည် တိုက်ပွဲ အမြန်ပြီးဆုံးသွားစေရန် တိုက်ခိုက်မှု အရှိန်အဟုန်ကို အစွမ်းကုန်မြှင့်တင်လိုက်သည်။

မာန်သွင်း အော်ဟစ်လိုက်ပြီး မီးကုန် ယမ်းကုန် တရှိန်ထိုး တိုက်ခိုက်သည်။

ဝတ်စုံနက် သုံးယောက်စလုံး မျက်လုံး ပြူးသွားကြသည်။ သူတို့လက်ထဲတွင် ကိုင်ထားသော လက်နက်များလည်း တဖြည်းတည်း လိုလို ထက်ပိုင်းကျိုးကုန်ကြသည်။

‘အွန်’

‘အိ’

‘အား’

သူတို့သုံးဦးထံမှ အော်ဟစ် ညည်းတွားသံများလည်း ဆက်ထိုက် ပေါ်ထွက် လာသည်။ သုံးယောက်စလုံး မြေ ပေါ်သို့ ထွင်စဉ် လဲကျသွားကြသည်။

ကျောက်ရိဂျုံးသည် ဝတ်စုံနက် သုံးယောက်ကို သေသလား ရှင်သလား ဂရုမစိုက်နိုင်ချေ။

မလှမ်းမကမ်းတွင် လဲကျနေသော သိမ့်ရှန်ထံသို့သာ အပြေးအလေးလာပြီး သိမ့်ရှန်အနီးတွင် ဒူးထောက်ထိုင်သည်။ သိမ့်ရှန်၏ ကိုယ်လေးကို ပွေ့ချီပြီး ကူမလိုက်သည်။

‘သိမ့်ရှန်...သိမ့်ရှန်’

စိုးရိမ်စိတ်ဖြင့် သူ့နှုတ်မှလည်း တဖုဖု ခေါ်သည်။ သိမ့်ရှန်မှာ လှုပ်ရှား၍ မလာပါချေ။

အသက် မျဉ်းမျဉ်းတော့ ရှူနေသေးသည်။ ထို့ကြောင့် ကျောက်ရိဂျုံး အနည်းငယ် စိတ်သက်သာရာ ရမိသည်။

သူသည် သူ့ထံတွင်ပါလာသော အသက်ကယ် ဆေးလုံးကို ထုတ်ယူပြီး သိမ့်ရှန်ပါးစပ်ထဲသို့ ခွံ့ပေးသည်။

ပါးစပ်ကို အနည်းငယ်ဟကာ ရေလည်းအနည်းငယ်လောင်း ထည့်ပေးသည်။ ပြီးမှ သိမ့်ရှန်မျက်နှာကို အကဲခတ် ကြည့်ယင်း ထည့်ပေးသည်။

‘သိမ့်ရှန်...သိမ့်ရှန်...ညီမ’

အသက် မျဉ်းမျဉ်းသာ ရှူနေသော သိမ့်ရှန်သည် တဖြည်းဖြည်း အသက်ရှူ မှန်လာသည်။ နေနှင့် ညည်းတူးသံပြုကာ သတိရလာသည်။ မျက်လုံးအစုံကို အသာအယာဖွင့်ကြည့်သည်။

‘သိမ့်ရှန်... ညီမ... သိမ့်ရှန်... အစ်ကိုလေ၊ ကျောက်ရိရှူး’

သိမ့်ရှန်က ကျောက်ရိရှူးကို ရိဝေသော မျက်လုံး အစုံဖြင့် ကြည့်သည်။ ပြီးမှ အားနည်းပျော့တော့သော အသံဖြင့် ခေါ်သည်။

‘အစ်ကို...’

‘ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ သိမ့်ရှန်—’

‘ညီ... ညီမကို ဝိညာဉ်တောင်... တောင်ပေါ်ကို လိုက်ပို့ပေးပါ... အစ်... အစ်ကို... ပို့ပေးပါ...’

သိမ့်ရှန်က ကျောက်ရိရှူး၏ အမေးကို မဖြေပဲ သူမ၏ ဆန္ဒကိုသာ ထုတ်ဖော် ပြောဆိုသည်။

သူမသည် အသက်ကယ်ဆေးကိုသောက်ထားသဖြင့် အတော်ကလေး သက်သာသွားပုံ ရသော်လည်း နာကျင်သော ဝေဒနာကို ခံစားနေရပုံဖြင့် ရှိမဲ့နေရှာသည်။

သူမ၏ စကားကြောင့် ကျောက်ရိရှူး အံ့ဩတကြီး ဖြစ်သွားမိသည်။

‘ဘယ်လို... မင်းကို ဝိညာဉ် တောင် ပေါ် ပို့ ပေး ရ မယ် ဟုတ်လား’

‘ဟုတ်... ဟုတ်ပါတယ် အစ်ကို...’

‘လောလောဆယ် မင်းကို အနီးဆုံး ရွာတရွာဆီ ခေါ်သွားပြီး ဆေးကုပေးဖို့လိုလိမ့်မယ် သိမ့်ရှန်၊ လူမနေတဲ့ ဝိညာဉ်တောင်ပေါ်ကို ဘာသွားလုပ်မှာလဲ’

‘ညီမရဲ့ အခြေအနေ ညီမ... သိ... သိပါတယ် အစ်ကို... အ... အရေးကြီးတာက ညီ... ညီမ... ဝိညာဉ်တောင်ပေါ်ကို မြန်မြန် ဆောက်ဖို့ပါပဲ၊ ညီမကို ကူ... ကူညီပါ...’

ကျောက်ရိရှူး သက်ပြင်းရှည်ကြီး တချက် ချမိသည်။ သိမ့်ရှန်သည် အသက်ကယ် ဆေးစွမ်းကြောင့် အနည်းငယ် သက်သာသော သာသိန် ရှိသော်လည်း သူမ အခြေအနေ မှာ စိုးရိမ်စရာ အခြေအနေ ဖြစ်ကြောင်း ကျောက်ရိရှူး တွက်ဆမိသည်။

သိမ့်ရှန်သည် ဝိညာဉ်တောင်ပေါ်သို့ အကြောင်း မဲ့ တော့မိကိစ္စကို ခိုင်းလိမ့်မည် မဟုတ်ချေ။ သူမတွင် အရေးကြီးသော အကြောင်းတရပ် ရှိနေပေလိမ့်မည်။

သူ့သားမှန်သမျှ ရှောင်ခွာသော ဝိညာဉ် တောင် ပေါ် သို့ အသက်ကယ်ကြောင့် သွားချင်ကြောင်းကိုမူ ကျောက်ရိရှူး စဉ်းစား၍ မသိချေ။

* * *

သိမ့်ရှန် ဆန္ဒကို ဖြည့်စွမ်းသည့် အနေနှင့် သူမကို ဝိညာဉ်
တောင်ပေါ် လိုက်ပို့ရန် ကျောက်ရိဂျုံး ဆုံးဖြတ်ချက် ချလိုက်
သည်။

သို့သော် သူ လာခဲ့သော အဓိကရည်ရွယ်ချက်မှာ သိမ့်ရှန်
ခိုးယူသွားသည်ဟု ယူဆရသော သိုင်းကျမ်းကို ပြန်လည်ရယူ
ရန် ဖြစ်သဖြင့် သိုင်းကျမ်းအကြောင်းကို မေးမြန်းရန် စကား
ရလေသည်။

‘ကောင်းပါပြီ၊ ညီမရဲ့ ဆန္ဒအတိုင်း ဝိညာဉ်တောင်ပေါ်ကို
အစ်ကို လိုက်ပို့ပေးပါမယ်။ တခုလောက်တော့ အစ်ကို မေးပါ
ရစေ၊ မှန်မှန်ဖြေပါ ညီမ’

‘မေး....မေးပါ၊ အစ်ကို’

‘အစ်ကိုတို့ဆီက သိုင်းကျမ်းစာအုပ်ကို ညီမ ယူသွားသေး
သလား’

‘ဘယ်....ဘယ် သိုင်းကျမ်းစာအုပ်လဲ၊ မ....မယူပါဘူး’

‘ပိုင်ယွင်ဆန်း တောင်မှာတုန်းက ညီမ ယူသွားတဲ့ သိုင်းကျမ်း
စာအုပ်လေ၊ အခု ဒီစာအုပ်ပဲ အစ်ကို့ လက်ထဲက ပျောက်သွား
တယ်၊ ဒီစာအုပ် အကြောင်းကို သိတဲ့လူဆိုလို့ အပြင်လူအနေ
ညီမပဲ ရှိတာပဲ’

‘ညီမ....ညီမ တကယ်မယူပါဘူး အစ်ကိုရယ်၊ ညီမ သေ
သေရတော့မယ့် လူပါ၊ သေရတော့မယ့် ညီမလေ အစ်ကို
အစ်ကို့ ကို ဘာဖြစ်လို့ လိမ်ပြောရမှာလဲ’

သိမ့်ရှန် စကားကြောင့် ကျောက်ရိဂျုံး အတော်ကလေး
ဆီခတ် ကျသွားမိသည်။

သူ့ စိတ်ထဲတွင် သိုင်းကျမ်းစာအုပ်ကို သိမ့်ရှန် ယူလိမ့်မည်ဟု
ထင်ချ တွက်ဆထားလေရာ ယခု သိမ့်ရှန် မဟုတ်ကြောင်း
သိရသောအခါ သိုင်းကျမ်း စာအုပ်မှာ လမ်းစပျောက်သလို ဖြစ်
သွားတော့သည်။

ယခုလို သေလို့မျောပါး ဒဏ်ရာ ရနေချိန်တွင် သိမ့်ရှန်
အနေနှင့် လိမ်လည် ပြောဆိုလိမ့်မည် မဟုတ်ကြောင်းလည်း
ကျောက်ရိဂျုံး ယုံကြည်သည်။

‘သိုင်းကျမ်းကို ညီမ မယူယင် ဘယ်သူ ယူသလဲဆိုတာ
ညီမ သိသလား၊ ညီမတို့ လူစုထဲက တယောက်ယောက် ယူသွား
သလဲ ဖြစ်မှာပေါ့’

‘ညီမရဲ့ ဆရာက ဘယ်သူလဲ၊ ဘယ်မှာလဲ’

‘ညီမ ညီမ ဘာပေါ့၊ ဝိညာဉ် တောင်ပေါ်မှာ ရှိတယ်အစ်ကို၊ ညီမကို အစ်ကို
အဖို့ ယင် ဆရာနဲ့ တွေ့မှာပါ’

‘ညီမရဲ့ ဆရာက ဘယ်သူလဲ၊ ပြောပါ ညီမ’

‘တောင်ပေါ်ရောက်ယင် အစ်ကို မြင်ရမှာပါ’

သိမ့်ရှန်သည် စိတ်အားတင်းပြီး စကားပြောနေရသော်လည်း
အဖို့ မောဟိုက်လျက် ရှိနေသည်။ စကားပြောယင်မမှ အသက်
အန္တရာယ် ရှုနေရသည်။

ကျောက်ရိဂျုံးသည် သိမ်ရှင်၏ ဆရာမှာ မည်သူမည်ဝါ ဖြစ်ကြောင်း သိလိုသဖြင့် တောင်ပေါ်ကို သွားရန် စိတ်ဝင်စားသွားသည်။

သူသည် သိမ်ရှင်ကို ဘာမှ ဆက်မမေးတော့ပဲ ပွေ့ချီလိုက်ပြီး ဝိညာဉ်တောင်ဆီ အပြေးလာခဲ့တော့၏။

* * *

သိမ်ရှင်သည် ဝေဒနာ ခံစားယင်း ကျောက်ရိဂျုံး၏ ရင်ထဲမှ ထွက်လိုက်သည်။

သူမ၏ လမ်းညွှန်မှုဖြင့်ပင် ကျောက်ရိဂျုံးသည် ဝိညာဉ်တောင်ပေါ်ကို တက်လာခဲ့သည်။ ဝိညာဉ်တောင်ပေါ်ကို တက်သည်နှင့် အဆောက်အအုံပျက်ကြီးများကို ကြိုကြား၊ ကြိုကြားစတင် တွေ့လာရသည်။ ထိုအဆောက်အအုံပျက်ကြီးများမှာ နတ်ကွန်းပျက်ကြီးများ ဖြစ်လေသည်။

နတ်ကွန်းကြီးများ အားလုံးလိုလို ပျက်စီး ယိုယွင်းနေကြပြန်သည်။ အချို့ နတ်ကွန်းပျက်ကြီးများ ဆိုလျှင် ချုံနွယ်များ ပြည့်လှစေရန် ပုံးအုပ်လျက်ရှိနေပြီး အဆောက်အအုံပျက်ကြီးပင် ချောက်နေသည်။

လဆုတ်ကထိန်ထိန်သာနေသောကြောင့် ကျောက်ရိဂျုံးသည် သိမ်ရှင် လမ်းညွှန်သည့်အတိုင်း ဖြောင့်ဖြောင့်ဖြူဖြူ လာနိုင်ခဲ့သည်။

ဝိညာဉ်တောင်မှာ မတ်စောက်သဖြင့် သာမန် လူတယောက်သာ ဆိုပါက လူလွတ်ချည်းပင် အတော်ကြီး တက်ရမည် ဖြစ်၏။ သိမ်ရှင် ကိုယ်ပေ့ပညာကို တတ်မြောက်ထားသော ကျောက်ရိဂျုံးထံမှ သိမ်ရှင်ကို ချီပွေ့ပြီး တက်ရသော်လည်း သိပ်ပြီး အနားမကြီးလှပါချေ။

သူသည် အတတ်နိုင်ဆုံး ခြေကို သွက်သွက်လှမ်း၏။ ခရီးဆုံးကို ရောက်ခင် သိမ်ရှင် မသေပါစေနှင့်ဟုလည်း စိတ်ထဲမှ အထပ်ထပ် အော်ခေါ် ဆုတောင်းနေမိသည်။

ကျောက်ရိဂျုံးသည် သိမ်ရှင်၏ ဆရာ ဆိုသူနှင့် အလွန်အမင်း ကျေနပ်နေသည်။ ပျောက်ဆုံးသွားသော သိုင်းကျမ်းနှင့် ကျမ်းတို့ သိလိုသဖြင့်လည်း စုံစမ်းချင်သည်။

ကျောက်ရိဂျုံးတော့ သုံးနှစ်အတွင်း အံ့ဩလောက်အောင် သိုင်းပညာ တွင်လည်း ခုစချိန်သမားများနှင့် ပေါင်းမိသွားသောကြောင့် အကြောင်းကိုလည်း သိချင်နေသည်။

သိမ်ရှင်ကမူ သူ့ကို ဤမျှအထိ ပြောပြနိုင်တော့မည် မဟုတ်
ချေ။ သိမ်ရှင်၏ ဆရာကိုတွေ့မှသာ ကိစ္စများကို မေးမြန်းရမည်
ဖြစ်၏။

ကျောက်ရိဂျုံးသည် သိမ်ရှင်၏ ဆရာကို သိလိုစိတ်ကြောင့်
လမ်းတွင် တကြိမ်သာ နားသည်။

ထိုကဲ့သို့ နားခြင်းမှာလည်း သိမ်ရှင် သက်သာမှု ရသေး
ဆေးတိုက်၊ ရေတိုက်ရသောကြောင့် ဖြစ်၏။ ကြာကြာမနား
တောင်ပေါ်ကို ဆက်တက်သည်။

တခါတရံ ချောက်ကမ်းပါးအစပ်မှ ခက်ခက်ခဲခဲ ဖြတ်လွှာ
ရသည်။ တခါတရံ ဟိုဘက်နှင့် ဒီဘက် အဟပ်ကွာနေသော
ချောက်ကိုလည်း ခုန်ကူးရသည်။

ဝိညာဉ်တောင်မှာ အကွေ့အကောက် အမတ်အစောင့်
များလှပြီး လမ်းမကျွမ်းသူများအဖို့ ခြေချော်လက်ချော်ဖြစ်စေ
အသက်အန္တရာယ်နှင့် ရင်ဆိုင်ရလိမ့်မည် ဖြစ်ကြောင်း ကျောက်
ရိဂျုံး တွေးမိသည်။

သိမ်ရှင်က ကျောက်ရိဂျုံး ရင်ခွင်ထဲမှ လိုက်ပြီး လိုအပ်သော
လမ်းညွှန်နေသည်။

အတန်ကြာအောင် လာမိသောအခါ တောင်ထိပ်ပေါ်
ရှေးဟောင်းသင်္ချိုင်းပျက်ကြီးဆီကို ရောက်လာသည်။ အုတ်
ကြီး အတော်များများမှာ ပျက်စီးယိုယွင်းလျက် ရှိနေကြသည်။

သင်္ချိုင်းကြီး၏ ပတ်လည်တွင်လည်း ရှေးဟောင်း နတ်ကျောင်း
ပျက်ကြီး အချို့မှာ ချုံနွယ်ပင်များ ဖုံးအုပ်နေသလို အ
လုံးလုံး ပြိုကျပြီး အုတ်ပုံကြီးလို ဖြစ်နေသည်။

ကျောက်ရိဂျုံးသည် သိမ်ရှင် လမ်းညွှန်ချက်အတိုင်း သင်္ချိုင်း
ထိပ်ကို ရောက်အောင် လာခဲ့သည်။ သင်္ချိုင်း အလယ်တွင်
အေးသော အုတ်ဂူကြီးကို ထီးထီးကြီး မြင်ရသည်။ သိမ်ရှင်က
အုတ်ဂူကြီးဆီ အရောက်လာခိုင်းသည်။

ကျောက်ရိဂျုံးသည် သိမ်ရှင် အလိုကျ လာ ရသော် လည်း
အုတ်ဂူကြီးဆီ လာရသည့်အတွက်မူ သဘောမပေါက် နားမလည်
ချေ။ အုတ်ဂူကြီး အနီးတွင် ရပ်မိမ့် မေးမိသည်။

“အုတ်ဂူကြီးက ဘယ်သူ့ရဲ့ အုတ်ဂူမို့လဲ ညီမ၊ ဘာဖြစ်လို့
ရတာလဲ၊ ညီမရဲ့ ဆရာကကော ဘယ်မှာလဲ”

သိမ်ရှင်က လေသံ သဲ့သဲ့ဖြင့် ပြန်ပြောသည်။

“အုတ်ဂူကြီးဟာ လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်း လေးရာကျော်က
သေဆုံးသွားကြတဲ့ မြို့စားကြီး ဖိန်းရဲ့ ဆွေ စဉ် မျိုး ဆက်
အုတ်ဂူကြီးပါပဲ အစ်ကို၊ ဒီအုတ်ဂူကြီးရဲ့ အောက်မှာ မြေအောက်
အုတ်ဂူကြီး ရှိပါတယ်၊ အဲဒီ မြေအောက်ခန်းထဲမှာ ညီမရဲ့ ဆရာ
အုတ်ဂူကြီးတယ်”

“ညီမရဲ့ ဆရာက ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်တောင် လျှို့ဝှက်တဲ့
အုတ်ဂူမှာ လာနေရတာလဲ”

“ဆရာဆီရောက်တော့ အစ်ကို သိချင်တာ အားလုံး သိရ
လိမ့်မယ်၊ ခုတော့ ဆရာ့ဆီ အမြန်ဆုံး ရောက်အောင်သာ
အုတ်ဂူကြီးပါစို့၊ ညီမ ပြောသလိုသာ လုပ်ပါ”

ကျောက်ရိဂျုံးလည်း ဘာမှ ဆက်မပြောတော့ချေ။

သိမ့်ရှန် လမ်းညွှန်ချက်အတိုင်း အုတ်ဂူကြီးဘေးတွင် ယခု
 လျက်ရှိသော နဂါးရုပ်ကြီးနှစ်ရုပ်ဆီသို့ လာခဲ့သည်။ နဂါးရုပ်
 ကြီး နှစ်ရုပ်မှာ ခွေလိမ့်၍ ပါးပျဉ်းထောင်ကာ ရှိနေကြသည်။
 ကျောက်ရိဂျုံးသည် သိမ့်ရှန် ပြောပြချက်အတိုင်း ဝဲဘက်
 နဂါးရုပ်ကြီး၏ ညာဘက် မျက်လုံးကို ဖိနှိပ်လိုက်၏။
 မျက်လုံးက အထဲကို နိမ့်ဝင်သွားသည်။ သူသည် ဆက်တိုက်
 ပင် ယာဘက်ရှိ နဂါးရုပ်ကြီး၏ ဗယ်ဘက်မျက်လုံးကို ဖိနှိပ်
 လိုက်ပြန်သည်။

အထဲကို မျက်လုံး ကျုံ့ဝင်သွားသည်နှင့် တကျွံကျွံမြည်
 ပေါ်လာကာ နဂါးရုပ်ကြီး နှစ်ရုပ်ရော၊ ကျောက်ရိဂျုံးတို့ပါ
 ဘေးကို ရွှေ့သွားကြလေတော့၏။

နဂါးရုပ်ကြီး နှစ်ရုပ်ရှိသော ကျောက်ပြားကြီးက ဘေးတိုက်
 ရွှေ့လျားသွားခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ယင်း ကျောက်ပြားကြီး
 အောက်တွင် အပေါက်ကြီး တပေါက်လည်း ပေါ်လာသည်။
 လရောင်ဖြင့် အောက်ဘက်ကို ဆင်းသော ကျောက်လှေကား
 များကိုလည်း တွေ့ရသည်။ လှေကားအောက်ခြေကိုမူ အမှောင်
 ဖုံးနေ၍ မမြင်ရချေ။

‘အဲဒီ လှေကားအတိုင်း အောက်ကို ဆင်းသွားရလိမ့်မယ်
 အစ်ကို’

‘အောက်ဘက်ကို ရောက်ယင် ဘာမှ မြင်ရမှာ မဟုတ်ဘူး
 မှောင်မည်းနေတယ်’

သိမ့်ရှန်က ဘာမှ ပြန်မပြော။ သူမ၏နှုတ်မှ ညဉ့်ငှက်
 အကောင်၏ အော်သံမျိုး သုံးကြိမ်တိတိ ပေါ်ထွက်လာသည်။
 ကျောက်ရိဂျုံးပင် အံ့ဩသွားသည်။ သိမ့်ရှန်၏ ပြုမူချက်ကို နား
 မလည်အောင် ဖြစ်မိသည်။

သိမ့်ရှန်သည် ဒဏ်ရာမှ သွေးသွက်လွန်သွားသဖြင့် မောဟိုက်
 နှိုးနှယ်နေသည်။ နာကျင်မှု ဝေဒနာကိုလည်း ခံစားနေရလေ
 သည်။

သူမအနေဖြင့် ယင်းကဲ့သို့ အသံထွက်လာစေရန် ကြိုးစား
 နှိုးစား အော်လိုက်ရခြင်းဖြစ်ကြောင်း ကျောက်ရိဂျုံး နားလည်
 သွားသည်။

ညဉ့်သို့သော ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် သိမ့်ရှန် ဤကဲ့သို့ပြုမှုကြောင်း
 ကြားစားမရသဖြင့် ကျောက်ရိဂျုံးသည် အခြေအနေကို အကဲ
 မြင်ကြည့်နေမိသည်။

ဈေးမနှောင်း အချိန်မှာပင် မှောင်မိုက်သော မြေအောက်
 အမှတ်အသားမှ အလင်းရောင် အမျှင်တန်းကလေး စတင်ပေါ်လာ
 သည်။

အလင်းရောင်မှာ တစစ ပို၍ ပို၍လင်းလာသည်။

ကျောက်ရိဂျုံး သေချာစွာ ကြည့်နေစဉ်မှာပင် သူ့မြင်ကွင်း
 ရှိရာအိမ်တလုံးကို ကိုင်ထားသော လူတယောက် ရောက်
 သွားသည်။

ပွေးပွေးဖြူနေပြီ ဖြစ်သော ဆံပင်များကို ဖားလျားချသ
သည်။ ရှည်လျားသော ဆံပင်များက မြေပေါ်တွင် ရှုပ်တိုက်
ပါလာသည်။

အပေါ်စီးမှ ကြည့်နေရသဖြင့် ကျောက်ရိဂျုံးသည် အ
အို၏ မျက်နှာကို မမြင်ရချေ။

အဘွားအိုက မှန်အိမ်ကို မြှောက်ပြီး အပေါ်ဘက်ကို
ကြည့်တော့မှ သူမ၏မျက်နှာကို ကျောက်ရိဂျုံး မြင်ရသည်။
သူမ၏ ခန္ဓာကိုယ်ကိုလည်း သေချာစွာ မြင်ရတော့၏။

အဘွားအို၏ မျက်နှာမှာ ကြောက်စရာ ကောင်းလှအေး
ပါးရေနှားရေများ တွန့်လိမ်နေသဖြင့် အရုပ်ဆိုးလွန်း လှသည်။

သူမ၏ အရုပ်မှာ လေးပေပင် မပြည့်ချေ။ အရုပ်ပုလွန်
ဖြစ်၍ ရှည်လျားသောဆံပင်များက မြေပေါ် ပုံကျနေခြင်း
လေသည်။

ကျောက်ရိဂျုံး ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ ဖြစ်နေစဉ် သိမ့်ရှန်
ကျောက်ရိဂျုံးကို ပြောသည်။

‘သူတို့အားလုံးက အမေကြီးပုပုလို့ ခေါ်ကြတယ် အင်
ညီမ ဒဏ်ရာရလာတဲ့အကြောင်း ပြောပြပြီး အောက်ကိုဆင်း
ထိုအခါမှ ကျောက်ရိဂျုံးလည်း လူပုအဘွားအို ကြားသော
ပြောရလေ၏။

‘အမေကြီးပုပု၊ သိမ့်ရှန် ဒဏ်ရာရလာလို့ ကျွန်တော် လာ
တာပါ။ ကျွန်တော်က သိမ့်ရှန်ရဲ့ မိတ်ဆွေပါ’

‘ဟင်... သိမ့်ရှန် ဒဏ်ရာရလာတယ် ဟုတ်လား၊ မြန်မြန်ဆင်း
ခဲ့မ်း၊ မြန်မြန်ဆင်းခဲ့မ်း’

ကျောက်ရိဂျုံးလည်း သိမ့်ရှန်ကို ပွေ့ချီလျက် ကျောက်လှေ
စားအတိုင်း အောက်ဘက်ကို ဆင်းခဲ့သည်။

အောက်ဘက်ကို ရောက်တော့ ပေနှစ်ဆယ် ပတ်လည်ခန့်
အကျယ်အဝန်းရှိသော အခန်းကို တွေ့ရသည်။ တတက်သို့ထွက်
သော တံခါးပေါက် နှစ်ပေါက်လည်းရှိသည်။

သိမ့်ရှန်က ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ဒဏ်ရာရလာတာလဲ၊ သူ့ ဒဏ်ရာက
အဘော် စိုးရိမ်ရသလား၊ သခင်လေးသိယင်တော့ စိတ်မကောင်း
ဖြစ်လို့ဆုံးမှာ မဟုတ်တော့ဘူး’

ကျောက်ရိဂျုံး လှေကားခြေရင်းကို မရောက်ခင် အမေကြီး
အထက်စိုးရိမ်တကြီးဖြင့် တတုတ်တုတ်ပြောသည်။

လှေကား ခြေရင်းကို ရောက်သောအခါ သူမသည် မမီ
ကမ်းနှင့် သိမ့်ရှန်ကို ကြည့်သည်။ ပြီးတော့ မျက်လုံး ပြူးသွား
သည်။

‘အို... ဒဏ်ရာတွေက မနည်းပါလား၊ ဖြစ်ရလေကွယ်၊ ကဲ
အာလာသူငယ်၊ ငါ့နောက်ကို လိုက်ခဲ့စမ်း’

အမေကြီးပုပုက ပြောပြောဆိုဆို လှေကားရင်းတွင်ရှိသော
ကျောက်မောင်း ကလေးကို ဆွဲဖိလိုက်သည်။ အပေါ်ဘက်မှ
အကျွံကျွံ မြည်သံနှင့်အတူ တံခါးပေါက် ကြီးလည်း ပြန်ပိတ်
သွားသည်။

ပြီးနောက် သူမကမုန်အိမ်ကိုမြှောက်ကာ ရွှေမှ ခပ်သုတ်သုတ်
လျှောက်သွားသည်။

သူမ၏ ခြေထောက်များက တိုသော်လည်း သွားလာလှုပ်ရှား
မှုမှာ မြန်ဆန်သွက်လက်လှသည်။ ကျောက်ရိဂျုံးလည်း သိမ့်ရှန်ကို
ပွေ့ချီလျက် သူမနောက်မှ ထက်ကြပ်မကွာ လိုက်ပါလာသည်။

ရွှေဘိမ်နန်းနှင့် တွေ့ဆုံခြင်း

အခန်း ○ ၆၈

သူတို့တတွေ ဗယ်ဘက်ရှိ စံခါးပေါက်မှ ဝင်ခဲ့ကြသည်။
အခန်းရှည်ကြီးထဲ ရောက်လာကြသည်။ အခန်းရှည်ကြီးထဲတွင်
ကျောက်စင်များလည်း အစီအရီ ရှိနေကြ၏။ ကျောက်စင်များ
ပေါ်တွင် ကျောက်ခေါင်းတလားကြီး တလုံးစီလည်း ရှိနေလေ
သည်။ ကျောက်ရိဂျုံးတို့သည် ခေါင်းတလားကြီးများဘေးမှ လာခဲ့
ကြသည်။ ခေါင်းတလားကြီးများ အောက်ရှိ ကျောက်စင်တွင်
လည်း သူတို့၏ ကမ္ပည်းစာတန်းများ ရေးသွင်း ထားသည်ကို

ကျောက်ရိဂျုံး တွေရသည်။ နှစ်ပေါင်းများစွာကြာပြီ ဖြစ်သော်လည်း ခေါင်းတလားကြီးများမှာ လေဒဏ် မိုးဒဏ် မခံရသဖြင့် အကောင်း ပကတိ ရှိနေကြသေးသည်။

သို့သော် ရှင်းလင်းသုတ်သင်သူမရှိသဖြင့် ပင့်ကူအိမ်များ၌ ရှုပ်ထွေးလျက် ရှိနေသည်။ ကျောက်ရိဂျုံး ရေတွက်ကြည့်သော် ခေါင်းတလားကြီး ဆယ်သုံးလုံးတိတိ ရှိသည်ကို တွေ့ရ၏။

ခေါင်းတလားကြီးများရှိသော အခန်းမှ တဘက်ကို ထွက်လိုက်သည်နှင့် လေးထောင့်ကျကျ ကျယ်ဝန်းသော အခန်းကြီးထဲကို ရောက်လာသည်။ ၎င်း အခန်းကြီးထဲတွင် မှန်အိမ်ကြီးတလုံးကို ထွန်းညှိ ထားသည်။ အခန်းထောင့်တွင် ကျောက်သေတ္တာကြီးများ၊ စဉ့်အိုးကြီးများ ရှိနေသည်။ စဉ့်အိုးကြီးများအနီးတွင် ရေတွင်း တတွင်းလည်း ရှိနေသည်။

တဘက်တွင်မူ ကျောက်စင်ကြီးသုံးခုရှိနေသည်။ ကျောက်စင်ကြီး တခုပေါ်တွင် အိပ်ရာ ခင်းထားပြီး အိပ်ရာပေါ်တွင် တယောက် လဲလျောင်းနေရာမှ ကျောက်ရိဂျုံးတို့ကို ကြည့်နေသည်။

အမေကြီးပုပုက ထိုသူ့ထံ လျှောက်သွားသဖြင့် ကျောက်ရိဂျုံးလည်း သိမ့်ရှန်ကို ပွေ့ချီကာ လိုက်သွားရသည်။ သွားယင်းမကြာမီ ကျောက်ရိဂျုံးသည် ထိုသူ့ကို အကဲခတ်ကြည့်သည်။

ခန္ဓာကိုယ် သွယ်လျပြီး ဆံပင်များ အဖြူရောင် သမ်းသော အဘိုးကြီးတယောက် ဖြစ်၏။ သူ့ မျက်နှာပြင်ပေါ်တွင် မုတ်ဆိတ် ပါးမြိုင်းမွေးများ ရှိနေသည်။ သူ့ ကိုယ်ပေါ်တွင်

ဘောင်တထည် လွှမ်းခြုံထားသည်။ သူ့ထံသို့ ကျောက်ရိဂျုံးတို့ လျှောက်လာနေစဉ်မှာပင် သူသည် လှဲအိပ်နေရာမှ အားယူပြီး ထွက်လိုက်သည်။

ထိုသူ့ ကိုယ်က တဆတ်ဆတ် တုန်နေသည်။ သူ့အသွင်အပြင်ကိုမြင်ရုံဖြင့် အင်အားချည့်နေသူဖြစ်ကြောင်း သိနိုင်လေသည်။ သူ့မျက်နှာတွင် စိုးရိမ်ပူပန်မှုများ လွှမ်းမိုးလျက် ရှိနေသည်။

* * *

အမေကြီး ပုပုက ထိုသူ့အနီးကို ရောက်လျှင်ရောက်ခြင်းပင် 'သခင်လေး၊ သိမ့်ရှန် ဖက်ရာရလာပါတယ်' 'ဟင်'

အဘိုးကြီး မျက်နှာ ညှိုးသွားသည်။ ကျောက်ရိဂျုံး ရင်ခွင်ထဲမှ သိမ့်ရှန်ကို လှမ်းကြည့်သည်။ သိမ့်ရှန်သည် အသက်ကို ပြင်းစွာ ချွဲပြီး မိုန်းလျက် ရှိနေသည်။ အဘိုးကြီး အကြည့်ကလည်း ကျောက်ရိဂျုံးထံ ရောက်သွားသည်။ ပြီးမှ အားနည်း ဖျော့သော လေသံဖြင့် မေးသည်။

‘ဘယ်လို ဖြစ်လာတာလဲ မောင်ရင်’

ထိုအတိုးကြီးမှာ သိမ်ရှန်ပြောသော သူမ၏ ဆရာပင် ဖြစ်လို့ မည်ဟု ကျောက်ရိဂျုံး တွေးမိသဖြင့် ကောင်းမွန်စွာပင် ပြန်ပြောလိုက်၏။

‘သူ့ကို လူတစ်စုက ဝိုင်းတိုက်လိုက်ကြတာပါ။ ကျွန်တော်လည်း ချောက်စင်ပေါ်မှာ နည်းနည်း နောက်ကျသွားတယ်။ အခု သူ့ရဲ့ အတိုင်း ဖိကို အရောက် လာပို့တာပါ’

အတိုးကြီးက သူ့ဘေးမှ ကျောက်စင်ကို လက်ညှိုးထိုး ညှိုးပြပြီး....

‘သူ့ကို အဲဒီ ကျောက်စင်ပေါ်မှာ ချထားပါ မောင်ရင်’

ကျောက်ရိဂျုံးလည်း သိမ်ရှန်ကို အတိုးကြီး ညွှန်ပြပေးသော ကျောက်စင်ပေါ် လှည့်ပစ်လိုက်၏။ အမေကြီးပုပုက အခန်းထောင့်ဆီ ပြေးလာကာ ကျောက်သေတ္တာကြီး တလုံးကို ဆွဲဖို့ သည်။ ကျောက်သေတ္တာကြီးထဲမှ ကြေပုလင်းငယ်လေး နှစ်လုံးကို ယူပြီး ကတိုက်ကရိုက် သိမ်ရှန်နားကို ပြန်ရောက်လာသည်။ သိမ်ရှန်မှာ သတိမေ့သလိုလို ဖြစ်နေသည်။ ပါးစပ်မူလည်း တီးတိုး ညည်းတွားလျက် ရှိနေသည်။

ကျောက်ရိဂျုံးကိုယ်တိုင် သိမ်ရှန် သေသွားမှာကို စိုးရိမ်နေသည်။ သိမ်ရှန်သာ မည်သို့မှရှင်းလင်းမပြနိုင်ခင် သေသွားပါက သူ့အနေနှင့် အတော်ကလေး ရှင်းရခက်ပေမည်။ သူ့သိချင်သော အချက်အလက်များကို သိမ်ရှန်၏ ဆရာ ဆိုသူထံမှ မေးမြန်းသိရှိ တော့မည် မဟုတ်ချေ။

အရပ်ပုသော အမေကြီးပုပုက ကျောက်ခုံကလေးမှ တဆင့် ကျောက်စင်ကြီးပေါ် တက်လိုက်သည်။ ပြီးနောက် ကြေးပုလင်းအလေး နှစ်ပုလင်းထဲမှ အနီရောင် ဆေးလုံးနှစ်လုံးနှင့် အဖြူရောင် ဆေးလုံးနှစ်လုံးကို ထုတ်ယူ၍ သိမ်ရှန် ပါးစပ်ထဲကို ခွဲထည့်လိုက်၏။ သိမ်ရှန်၏ ခန္ဓာကိုယ်မှ သွေးကြောများကိုလည်း အမေကြီးပုပုက သူမ၏ လက်နှစ်ဘက်ဖြင့် လိုက်ထောက်ပေးလေသည်။

အတိုးကြီးက သိမ်ရှန်ကို ပူပန် စိုးရိမ်စွာ ကြည့်နေရာမှ ကျောက်ရိဂျုံးကို မေးလိုက်သည်။

‘မောင်ရင်နဲ့ သိမ်ရှန်တို့က ဘယ်လို ပတ်သက်ကြသလဲ’

‘လွန်ခဲ့တဲ့ လေးနှစ်လောက် ကတည်းက သိကျွမ်းခဲ့ကြတဲ့ သားသမီးတွေပေါ့ ဘကြီး။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ဟာ မောင်နှမတွေလို ချစ်ခင်ကြပါတယ်။ ကိစ္စတခုနဲ့ ကျွန်တော် ခရီးထွက်သွားရင် ဒီတောင်ခြေနားအရောက်မှာ သိမ်ရှန်နဲ့ လူသုံးယောက် နေထိုင်နေကြတာကို တွေ့ရလို့ ကျွန်တော် ဝင်ကူရပါတယ်။ သေမယ့် ကျွန်တော် ဝင်ကူတဲ့ အချိန်မှာ သိမ်ရှန်ဟာ ခုလို အခြေအနေပေါ့ပြီ’

‘အင်း....ကျွတ် ကျွတ်’

ထိုစဉ် သိမ်ရှန်ထံမှ ညည်းတွားသံ ပေါ်လာသဖြင့် ကျောက်ရိဂျုံးက ကောင်းရပ်လိုက်ပြီး သူမကို ကြည့်လိုက်သည်။ သိမ်ရှန်က နှုတ်လှုပ်ရှားလာပြီး သတိရလာသည်။ သူမသည် ရှိဝေသော

မျက်လုံးအစုံဖြင့် သူ့ကို ဝိုင်းဝန်းကြည့်နေသော လူသုံးယောက်ကို ကြည့်သည်။ ပြီးမှ အတိုးအိုကို ဖျော့တော့သော လေသံဖြင့် ပြောသည်။

‘ဆရာ.... ဆရာပေးလိုက်တဲ့ တာဝန်ကို ကျွန်မ ကျေပွန်အောင် မထမ်းဆောင်နိုင်ခဲ့ပါဘူး။ ဆရာ့ရဲ့ အိမ်မှာ ရန်သူတွေ ရောက်နေကြပါတယ်။ ရန်သူအင်အားက များပါတယ်။ ဆရာ့ကို သတင်းပို့ရအောင် ပြန်အလာ နောက်က လိုက်လာတဲ့ ရန်သူတွေနဲ့ ကျွန်မ တိုက်ပွဲဖြစ်ရပါတယ်’

သွေးဆုတ်ပြီး ဖြူဖပ်ဖြူရော် ဖြစ်နေသော အတိုးကြီးက မျက်နှာမှာ အတော်ကလေး ညှိုးနွမ်းသွားသည်။

‘ငါ့အိမ်မှာ ဘယ်သူတွေ ရောက်နေကြတာလဲ သိမ့်ရှန်’

‘မုလိန်နဲ့ သူ့ တပည့်တွေပါ။ အိမ်ကို ဆရာ ပြန်လာလိမ့်မယ်။ အထင်နဲ့ မုလိန်နဲ့ သူ့ တပည့်တွေ စောင့်နေကြတာပါ။ အိမ်ထဲက ဝင်ဖို့တောင် ကျွန်မ အခွင့်အရေး မရခဲ့ပါဘူး။ ကျွန်မ တာဝန် မကျေခဲ့ပါဘူး’

အတိုးကြီးက သက်ပြင်းတချက် ချလိုက်ပြီး....

‘ဆရာ့ရဲ့ ကုသိုလ်ပဲပေါ့ သိမ့်ရှန်၊ စိတ်မကောင်း ဖြစ်မနေပါနဲ့။ မင်းကိုယ်မင်း သက်သာအောင်သာ နေပါကွယ်။ မုလိန်တို့ လူစုကို မင်းပညာလောက်နဲ့ မယှဉ်နိုင်ဘူးဆိုတာ ဆရာ နားထောင်ပါတယ်’

သိမ့်ရှန် ပြန်ငြိမ်သွားသည်။ အတိုးကြီးနှင့် အမေကြီး ပုပုတို့ ယောက်စလုံးလည်း စိတ်မသက်မသာဖြင့် ငြိမ်နေကြသည်။

ကျောက်ရိဂျုံးသည် သိမ့်ရှန်နှင့် အတိုးကြီးတို့ ပြောသော အားများကို ကြားရသောအခါ အံ့ဩတကြီး ဖြစ်မိသည်။ ‘အို... ဆိုသော နာမည်ကို ကြားရသောအခါတွင် လွန်စွာ စိတ်ညစ်သွားသွားသည်။’

ဘောင်ပင်လယ် ငါးမန်းနက်ကျွန်းဂိုဏ်း၏ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး သိမ့်ရှန် ဖြစ်လေမလားဟုလည်း တွေးမိသည်။ ယင်း မုလိန်မှာ ချစ်သမားများတက်မှု အရေးပါ အရာထောက်သူ တဦး ဖြစ်သည်။

ပြည်နယ်လုံခြုံရေးအဖွဲ့ကို ဒုစရိုက်သမားများ တိုက်ခိုက်စဉ် မုလိန်သည် ဓမ္မဆုံးတန်းမှ ပါဝင်ခဲ့သည် မဟုတ်ပါ

‘ဆရာ....’

သိမ့်ရှန်ထံမှ ခပ်သဲ့သဲ့ ခေါ်သံ ပေါ်လာပြန်သည်။ အားလုံးက သူမကို ကရုဏာသက်စွာ ကြည့် လိုက် ကြ ၏။ အတိုးကြီးက....

‘အော့နေပါ့မယ် သိမ့်ရှန်၊ စကား မပြောပါနဲ့လား’

‘ကျွန်မ သေချင် သေသွားမှာပါဆရာ၊ ဒီတော့ ပြောစရာ မရှိပါဘူး ပြောသွားပါရစေ’

‘ဘာပြောချင်လို့လဲကွယ်’

‘မိအစ်ကိုဟာ ကျွန်မရဲ့ မိတ်ဆွေပါ ဆရာ၊ သူ့နာမည်က ကျောက်ရိဂျုံးပါ။ ဝါးစိမ်း ဘိုးဘိုးကြီးရဲ့ တပည့်ပါ။ ဆရာအတွက် လိုအပ်တဲ့ အကူအညီကို အစ်ကို ကျောက်ရိဂျုံးက နိုင်ပါလိမ့်မယ်။ ဒါကြောင့် ဆရာ့ဆီအရောက် သူ့ကို ကျွန်မ ခေါ်လာရတာပါ’

အဘိုးကြီး၏အကြည့်က ကျောက်ရိဂျုံးထံ ရောက်လာသည်။

‘ဪ... မောင်ရင်က ဝါးစိမ်းဘိုးဘိုးကြီးရဲ့တပည့် ကျောက်ရိဂျုံးကိုး၊ သိမ့်ရှန် ပြောပြထားလို့ မောင်ရင်အကြောင်းကို ကျွန်မ နည်းနည်းပါးပါး သိထားပါတယ်’

‘ဘကြီးက သိမ့်ရှန်ရဲ့ ဆရာလား ခင်ဗျာ’

‘ဟုတ်ပါတယ် မောင်ရင်၊ ကျုပ်ကိုတော့ သိုင်းလောသားတိုင်း မသိကြပါဘူး၊ သိအောင် ကျုပ်ကို မြင်ဖူးတဲ့သူ နည်းပါတယ်’

‘ဘကြီးက ဘယ်သူပါလဲ ခင်ဗျာ’

‘ကျုပ်ဟာ ရွှေတိမ်နန်း လိန်လန်ပါပဲ၊ ကျုပ် နာမည်ကို မောင်ရင် ကြားဖူးရဲ့လား’

ကျောက်ရိဂျုံးသည် ၎င်းနာမည်ကို မကြားဖူးသဖြင့် ဘာမှ ပြန်မပြောပဲ ငြိမ်နေသည်။ အဘိုးကြီး ရွှေတိမ်နန်းလိန်လန်ထံ ခင်ယဲ ယဲ ပြုံးလိုက်ပြီး....

‘ကျုပ်နာမည်ကို မောင်ရင် မကြားဖူးဘူး မဟုတ်လား၊ အင်းလေ... ကျုပ်နာမည်ကို ဘယ်သူမှ မကြားဖူးအောင် ကျုပ်ကို ဘယ်သူမှ မသိမမြင်အောင် ကျုပ်ကလဲ နေခဲ့တော့ မောင်ရင် ကျုပ်ကို မသိတာ မဆန်းပါဘူး၊ ကျုပ် ကိုယ်တိုင်က ကျုပ်ကို လူသိမှာ အလွန်စိုးတာကလား’

ရွှေတိမ်နန်းလိန်လန်၏ အကြည့်က သိမ့်ရှန်ထံ ပြန်ရောက်လာသည်။

သိမ့်ရှန်သည် သတိမေ့နေပြန်သည်။ အမေကြီး ပုပုက သိမ့်ရှန်၏ ကိုယ်ကလေးကို နှိပ်နယ်ပေးလျက် ပြန်လည် သတိရလာအောင် ကြိုးစားနေ၏။ ရွှေတိမ်နန်း လိန်လန်က အမေကြီးပုပုကို အားလိုက်၏။

‘သိမ့်ရှန် အခြေအနေက စိုးရိမ်ရသလား အမေပု’

‘အမှန်အတိုင်း ပြောရယင် စိုးရိမ်ရပါတယ် သခင်လေး၊ အသက်ရှင်ဖို့ သုံးပုံတပုံပဲ မျှော်လင့်ချက် ရှိပါတယ်၊ ကံကိုပဲ အားကိုးရ တော့မှာပါပဲ၊ ကံကောင်းယင်တော့ သူ အသက်ရှင် နိုင်လိမ့်မယ်၊ ကျွန်မအစွမ်းကုန် ပြုစုကုသပါမယ်၊ သခင်လေး ကျွန်မ ခန့်ပါ၊ ကြာကြာထိုင်နေလို့ မကောင်းပါဘူး၊ သခင်လေး အားနည်းနေပါတယ်’

ရွှေတိမ်နန်းလိန်လန် သက်ပြင်းရှည်ကြီးတချက်ချပြီး ကျောက်ရိဂျုံးကို ကြည့်၍

‘ကျုပ် ဘေးနားမှာ လာထိုင်ပါလားမောင်ရင်၊ မောင်ရင်နဲ့ ကျုပ်ကော ပြောချင်ပါတယ်’

ကျောက်ရိဂျုံးလည်း ရွှေတိမ်နန်းလိန်လန်၏ အိပ်ရာဘေးတွင် ရှိသော ကျောက်ခုံကလေးပေါ်တွင် သွားထိုင်လိုက်သည်။

ရွှေတိမ်နန်း လိန်လန်က အိပ်ရာပေါ် အသာအယာ ပြန်၍ အိပ်သည်။ ရွှေတိမ်နန်းလိန်လန် မည်သို့သော ဝေဒနာ ခံစားနေကြောင်းကို ကျောက်ရိဂျုံး မခန့်မှန်းတတ်ချေ။

သူ၏ လှုပ်ရှားပုံမှာ လေးလံနေကြေးပြီး အသာအရေလည်း ဖြူရောင်ရောင် ဖြစ်နေသောကြောင့် ပြင်းထန်သော ထောက်ခံဝေဒနာကို ခံစားနေကြောင်းတော့ ခန့်မှန်း မိသည်။

ကျောက်ရိဂျုံးသည် ကျောက်ခုံပေါ် ထိုင်လိုက်ပြီးမှ သိမ်းဆွဲမှုကို ပူနပ်စိတ်ဖြင့် တချက် မော့ကြည့်လိုက်မိသည်။ ရွှေတိမ်နန်း လိန်လန်က ကျောက်ရိဂျုံးကို ကြည့်၍ပြောသည်။

‘သိမ့်ရှန်ဟာ ကျုပ်အသက်ကို ကယ်တင်နိုင်ဖို့ ကြိုးစားယဉ်းခဲလို့ ဖြစ်ရတာပေါ့ကွယ်၊ ကျုပ်သေမှာကို သူ သိပ်ပြီး စိုးရိမ်တယ်လေ၊ ခုတော့ သူသေမှာကို ကျုပ်ကစိုးရိမ်နေရပြီ၊ အင်း ဒါပေမယ့် အမေပုဟာ ဆေးဝါးကုသမှုဘက်မှာ ကျွမ်းကျင်တဲ့သူတို့က ကုသိုလ်က ကောင်းယင်တော့ အမေပုက သူ့အသက်ကို ကယ်တင်နိုင်ပါလိမ့်မယ်’

သိမ့်ရှန် အသက်ကို ကယ်တင် နိုင်ရေးအတွက် သူ့ကိုယ်တိုင် ယခုအချိန်တွင် မည်သို့မှ မပံ့ပိုးနိုင်သဖြင့် ကျောက်ရိဂျုံးသည် သက်ပြင်းရှည် တချက်ကိုသာ ချလိုက်မိသည်။

* * *

ကျောက်ရိဂျုံးသည် လောလောဆယ် သိမ့်ရှန်ဘဝကို မေ့အားမဲ့ဖြစ်မည်ဟု တွေးမိသည်။ သူ ဆက်လက် လှုပ်ရှားရမည့် ဝိသေသတို့က များစွာ ရှိနေသေးသည် မဟုတ်ပါလား။

ပထမဦးဆုံး အနေဖြင့် ပျောက်ဆုံးနေသော သိုင်းကျမ်းကို တွေ့အောင် ရှာဖွေရပေမည်။ နောက်တော့မှ တိုင်းပြည်ကို တွေ့ထွက်ပေးရန် ကြံစည်နေကြသော ဒုစရိုက် သမားများကို တိုက်ခိုက် နှိမ်နင်းရပေဦးမည်။

ကျောက်ရိဂျုံး အတွေးနှင့် ငြိမ်နေစဉ် ရွှေတိမ်နန်း လိန်လန် သို့ ကောင်းသံ ပေါ်ထွက်လာသည်။

‘မောင်ရင့်မှာ အရေးတကြီး ဆောင်ရွက်စရာ ကိစ္စရပ်များ ရှိသလားဟင်’

‘ဦးပါတယ် ဘာကြီး၊ ကျွန်တော့်ရဲ့ဆရာ ဝါးစိမ်းဘိုးဘိုး အသားထားတဲ့ လျှိုငှက် သိုင်းကျမ်းစာအုပ် ပျောက်ဆုံးသွားပြန်ဆုံး ပြန်တွေ့အောင် ကျွန်တော် လိုက်ရှာရပါလိမ့်မယ်၊ ဒါတော့ ကွမ်စီပြည်နယ် လုံခြုံရေးအဖွဲ့ကို တိုက်ခိုက်ပြီး ပြည်မအထောက်အကူ ပေးဖို့ စိုးရိမ် ချယ်လှယ်ဖို့ ကြံနေတဲ့ ဒုစရိုက်သမားတွေကို တိုက်ခိုက်ရပါလိမ့်ဦးမယ်’

‘ဒုစရိုက်ကောင်တွေက သင်းတို့ရဲ့အကြံကို မလျော့ကြသေးဘူးလား’

‘သူတို့တော့ ပြည်နယ် လုံခြုံရေးအဖွဲ့ကို တကြိမ် လာတိုက်ကြည့်ပါပြီ၊ အရေးမလှလို့ ပြန်ဆုတ်သွားကြပါတယ်၊ ဒါပေမယ့်’

နောက်တကြိမ် အင်အား အလုံးအရင်းနဲ့ လာကြပါလိမ့်ဦးမယ်။
စောစောက ဘာကြီးနဲ့ သိမ့်ရှန်တို့ ပြောတဲ့ စကားတွေထဲမှာ
ဒုစရိုက် သမားတွေ အကြောင်းနဲ့ မုလိန်အကြောင်း ပါလာ
တယ်။ သူတို့အကြောင်းကို ဘကြီး ကောင်းကောင်း သိထား
ပါသလား။’

‘သိထားတာပေါ့ကွယ်။ ကျုပ်ကိုယ်တိုင်တောင် စိတ်ကူးလွဲပြီး
ဗီဒီကောင်တွေနဲ့ ပူးပေါင်းခဲ့မိသေးတယ်။ နောက်မှ ဗီဒီကောင်တွေ
မဟန်မှန်းသိလို့ ကျုပ် ခဲ့ထွက်ခဲ့တာ။ ကျုပ် ခဲ့ထွက်လာတော့
ဗီဒီကောင်တွေ ကျုပ်ကို ဝိုင်းတိုက်ကြတယ်။ ကျုပ် ဒဏ်ရာ ပြင်း
ပြင်းထန်ထန် ရခဲ့တယ်။ အခုဆို ကျုပ် အတုင်းဒုဏ်ရာလဲ ရထား
တယ်။ ကျုပ်ကိုယ်ထဲမှာ အဆိပ်တွေ ပျံ့နဲ့နေပြီ။ အဆိပ်
ကျွမ်းကျင်တဲ့ ကျုပ်က ထိန်းသိမ်း ထားနိုင်လို့သာ အဆိပ်
မဒေသသေးတာ။ ဒါပေမယ့် ထသွားထလာတော့ မလုပ်နိုင်
တော့ဘူး။’

ရွှေတိမ်နန်း လိန်လန်၏ စကားကို ကျောက်ရိဂျုံး စိတ်ဝင်စား
သွားသည်။ ရွှေတိမ်နန်း လိန်လန်က စကားဖြတ်လိုက်ပြီးမှ
သည်။

‘ပျောက်သွားတဲ့ သိုင်းကျမ်းက ဝါးစိမ်းဘိုးဘိုး ကိုယ်ထံ
ရေးသားထားတဲ့ သိုင်းကျမ်းဆိုတော့ သိပ်ပြီး အဖိုးတန်မှာ
ထက်မြက် ထူးဆန်းတဲ့ သိုင်းပညာရပ်တွေလဲ ပါမှာပဲ။ ဝါးစိမ်း
ဘိုးဘိုးနေတဲ့ ပိုင်ယွင်ဆန်းတောင်ကို ကျုပ်နဲ့သိမ့်ရှန်တို့ ဧကန်
ကြသေးတယ်။ ဗီတုန်းက ပိုင်ယွင်ဆန်းတောင်မှာ ဝါးစိမ်းဘိုး
မရှိပါဘူး။ ဘယ်ကို ခရီးထွက်သွားလို့လဲ’

‘ကျွန်တော်လဲ မသိပါဘူး။ ခုထိလဲ ပြန်ပေါ်မလာပါဘူး။’

‘အေးကွယ်။ ဒုစရိုက်ကောင်တွေကို တိုက်ခိုက် နှိမ်နင်းတဲ့
နေရာမှာ ဝါးစိမ်းဘိုးဘိုးကိုယ်တိုင် ရှိနေယင်တော့ သိပ်ကောင်း
မှာပဲ။ သူ့ရဲ့သိုင်းပညာက သိပ်ပြီး ထက်မြက်လွန်းတာကလား။
ဒါနဲ့ ပျောက်သွားတဲ့ သိုင်းကျမ်းကို ဘယ်သူ ခိုးယူသွား
ဇာလဲ’

‘ပိုင်ယွင်ဆန်း တောင်မှာတုန်းက ဗီ သိုင်းကျမ်းကို သိမ့်ရှန်
အင်္ဂါ ယူဖူးပါတယ်။ အခုတခါ ထပ်ပျောက်သွားတော့ သိမ့်
ရှန်ပဲ ယူလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော် ထင်ပြီး သူ့ကို လိုက်ရှာခဲ့တာ
ပဲ။ အခု သူနဲ့တွေ့တော့မှ သူမယူဘူးဆိုတာ သိရပါတယ်’

‘အင်း... သိမ့်ရှန် မယူတာတော့ အမှန်ပါပဲ မောင်ရင်။ သူဟာ
ကျုပ်ဆီမှာ တပည့်ခံပြီးကတည်းက ကျုပ် သဘောမတူတဲ့
အလုပ်မျိုး၊ ကျုပ်မသိတဲ့ အလုပ်မျိုး မလုပ်ပါဘူး။ လုပ်ပြီးခဲ့
ထင်ဘောင် ကျုပ်ကို အသိပေးတာချည်းပါပဲ’

‘ဘကြီးဆီမှာ သိမ့်ရှန် တပည့်ခံတာ ကြာပြီလား။’

‘သုံးနှစ်ကျော် ရှိသွားပြီပေါ့။ ကျုပ်နဲ့ တွေ့တော့ သူ သိုင်း
ပညာ မတတ်သေးဘူးလို့ပဲ ဆိုရမယ်။ သူ့ကို လူတစု ဝိုင်းပြီး
အနိုင်ကျင့်ဖို့ ကြိုးစားနေတုန်း ကျုပ် ကယ်တင်လိုက်ရတာပဲ။
သူဟာ ဝါးစိမ်း ရဲ့တိုက်ကိုလဲ မပြန်ချင်ဘူး။ ဘယ်သွားလို့
ဘယ်လာရမှန်းလဲ မသိဘူး ဖြစ်နေတယ်။ ဒါနဲ့ ကျုပ်လဲ သူ့ကို
အညံ့အဖြစ် မွေးလိုက်ပြီး သိုင်းပညာတွေကို ဖြတ်လမ်းနည်းနဲ့

သင်ပေးလိုက်တယ်။ သူကလဲ လိုလိုချင်ချင် ကြီးကြီးစားစား သင်တော့ သုံးနှစ်အတွင်းမှာ တခြားသူ ခြောက်နှစ် သင် သလောက် သူ တတ်ကျွမ်းခဲ့တယ်

ယခုမှ ကျောက်ရိဂျုံးလည်း သုံးနှစ်အတွင်း သိမ်ရှန်တယေးက အံ့ဩရာ ကောင်းလောက်အောင် သိုင်းညော ထူးချွန်လာလို့ ကို သိရတော့၏။

သူသည် ရွှေဘိမ်နန်းလိန်လန် အကြောင်းကို ကြားသိရ သော်လည်း သုံးနှစ်အတွင်း သိမ်ရှန်ကို ဤမျှအထိ ထက်မြက် သော သိုင်းညောများကို သင်ကြားပေးနိုင်သူ ဖြစ်သောကြောင့် အလွန် လေးစားသွားမိလေသည်။

ရွှေဘိမ်နန်း လိန်လန်လို ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးသာ မိမိတို့ဘက်မှ ပါဝင် ကူညီပါက ဒုစရိုက်သမားများကို တိုက်ခိုက် ချေမှုန်းရာတွင် များစွာ အကျိုးသက်ရောက်လိမ့်မည် ဖြစ်ကြောင်း တွေးမိပြန် သည်။

ရွှေဘိမ်နန်း လိန်လန်က ဆက်ပြောသည်။

‘လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးလလောက်ကတော့ ပင်လယ် ငါးမန်းနက် ကျွန်း ဂိုဏ်းရဲ့ ဂိုဏ်းချုပ် မုလိန်ဟာ ကျုပ်ကို လာပြီး ဆက်သွယ် တယ်။ သူနဲ့အတူ မုန်တိုင်း ဂိုဏ်းခေါင်းဆောင် ကျားလုံနဲ့ ချယ် ဂိုဏ်းခေါင်းဆောင် ကျန်ကျွေ့ တို့လဲ ပါလာကြတယ်’

ကျောက်ရိဂျုံး မျက်မှောင်ကြုတ်သွားပြီး....

‘မုန်တိုင်း ဂိုဏ်းခေါင်းဆောင် ကျားလုံနဲ့ ချယ်ရီ ဂိုဏ်း ခေါင်းဆောင် ကျန်ကျွေ့ ဟုတ်လား။ ကျားလုံနဲ့ ကျန်ကျွေ့ ဟာ ဘောင်လင် ကျောင်းတော်ကို ဆန့်ကျင်ပြီး ထွက်သွားကြတဲ့ ဘောင်လင်ကျောင်းထွက်တွေ မဟုတ်လား’

‘ဟုတ်ပါတယ်။ အစကတော့ ကျုပ်မသိဘူး။ မကြာခင်ကမှ သိတာပါ’

‘ဆက်ပြောပါဦး ဘကြီး၊ သူတို့က ဘာလုပ်တာလဲ’
ကျောက်ရိဂျုံး စိတ်ဝင်စားလာသဖြင့် စကား ဝင်ထောက် သည်။ ရွှေဘိမ်နန်း လိန်လန်ကလည်း ဆက်ပြောပြသည်။

‘ကျုပ်ကို သူတို့နဲ့ ပူးပေါင်းဖို့ လာပြီး ဆွယ်ကြတာလေ။ သူတို့ ဦးဆောင်တဲ့ ပင်လယ်နတ်ဆိုး အဖွဲ့ဟာ ပထမဦးဆုံး ဘောင်ရင်ရဲ့ ဆရာ ဝါးစိမ်းဘိုးဘိုးကို တိုက်ခိုက် အနိုင်ယူကြမယ်။ အောက် ပြည်မသိုင်းလောကကို စိုးမိုးမယ်။ ကျုပ်ကိုလဲ အကောင်း သီး နေရာ ပေးမယ်လို့ ပြောကြတယ်။ ဒီတုန်းက ကျုပ်လဲ နေရာ အောင်း လိုချင်တဲ့စိတ်ကြောင့် ရေလိုက်လွဲပြီး သူတို့နဲ့ ပူးပေါင်းဖို့ အဘောတူလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ဝါးစိမ်းဘိုးဘိုးတို့ကို တိုက်ခိုက် အနိုင်ယူမယ်ဆိုတဲ့ ကိစ္စကိုလဲ ကျုပ် စိတ်ဝင်စားတယ်လေ’

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ ဘကြီး၊ ဘကြီးနဲ့ ကျွန်တော့်ဆရာ ဝါးစိမ်း ဘိုးဘိုးနဲ့က ရန်ငြိုးရန်စ ရှိခဲ့ကြလို့လား’

‘ရန်ငြိုးရန်စတော့ မရှိခဲ့ကြပါဘူး။ ဝါးစိမ်းဘိုးဘိုးနဲ့ ကျုပ်နဲ့ ကျွန်တို့ ငါးနှစ်လောက်က တကြိမ် ဆုံတွေ့ဖူးသေးတယ်လေ။

ဒီတုန်းက သူဟာ ကျုပ်ကို မတူသလိုလို၊ မတန်သလိုလို ဆက်ဆံတယ်။ ဒီအတွက် ကျုပ်မှာ ခံပြင်းချက် ရှိထားလို့ပါ။’

‘ဘကြီး အထင်မှားလို့ ဖြစ်မှာပါ။ ကျွန်တော့်ဆရာအကြောင်း ကျွန်တော်သိပါတယ်။ ဆရာဟာ သူ့ထက် နိမ့်ကျတဲ့ လူတွေအပေါ်မှာ အထင်မသေးတတ်သလို သူ့ထက်မြင့်တဲ့ လူတွေကို အထင်မကြီးတတ်ပါဘူး။ အမြဲတမ်း တွေးနေတတ်ပြီး စကားနည်းတော့ သူ့အကြောင်းမသိတဲ့ လူတွေကတော့ သူ့ကို တဝဲမြင့်တယ်လို့ ထင်တတ်ကြပါတယ်’

‘အေးကွယ်၊ ကျုပ်လဲ နောက်မှ ကျုပ်အမှားကို ကျုပ်ပြော တွေးမိပါတယ်။ ဝါးစိမ်းဘိုးဘိုးအပေါ် ကျုပ် အထင်လွန်းမိတယ်’

ထိုစဉ် သတိမေ့မျောနေသေးသည့် သိမ့်ရှန်တေးတွင် ထိုင်နေသော အမေကြီး ပုပုသည် ကျောက်စင်ပေါ်မှ အောက်ကို ခုန်ဆင်းလိုက်သည်။

‘ကျွန်မ စားဖို့သောက်ဖို့ သွားပြီ။ စီစဉ်လိုက်ဦးမယ် သခင်လေး’

‘ဟုတ်ကဲ့ အမေပု၊ သိမ့်ရှန် အခြေအနေကော’

‘တော်တော်နဲ့ သူ သတိရဦးမယ် မဟုတ်ပါဘူး။ မိုးလင်းချိန်မှာ သူ့ အခြေအနေ အဆိုးအကောင်းကို တိတိကျကျ ခန့်မှန်းနိုင်ပါလိမ့်မယ် သခင်လေး’

‘ကောင်းပါပြီ၊ ဒီမှာ ကျောက်ရိဂျုံးလဲ ရှိသားပဲ၊ အမေပု ငယ်ရော့ရှိတာသာ သွားလုပ်ပါ’

ဘဘက်ခန်းသို့ အမေကြီးပုပု ခပ်သွက်သွက် ထွက်ခွာသွားသည်။ ရွှေတိမ်နန်း လိန်လန်က အမေကြီးပုပု သွားရာကိုကြည့်ပြီး

‘ဒီမှာ ကျုပ်ကို သူ ပြုစုနေလို့ပေါ့၊ နို့မို့ ကျုပ်တယောက်တည်းဆို သေတာ ကြာလှပြီ၊ ဒီမိန်းမကြီးက ကျုပ် ငယ်ငယ်အထည်းက ကျုပ်ကို ချစ်ခင်လေးစားပြီး အတူတူ နေခဲ့တဲ့သူပေါ့’

ကျောက်ရိဂျုံးက အမေကြီးပုပု အကြောင်းထက် ဒုစရိုက်သားများအကြောင်းကို စိတ်ဝင်စားနေသဖြင့်—

‘မုလိန်တို့ လူစုနဲ့ ဘကြီးရဲ့အကြောင်းကို ဆက်ပြောပါဦး’
ရွှေတိမ်နန်း လိန်လန် သက်ပြင်းတချက် ချလိုက်ပြီး....

‘အင်း... ကျုပ်လဲ သင်းတို့နဲ့ ပူးပေါင်းမိသွားတယ် ဆိုပါတာပဲ။ ပထမတော့ ဝါးစိမ်းဘိုးဘိုးကို တိုက်ဖို့ဆိုပြီး ပိုင်ယွင်းအောင်တောင်ကို ရောက်ခဲ့ကြသေးတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျုပ်တို့အထက်သွားတော့ ဝါးစိမ်းဘိုးဘိုး မရှိဘူး။ ဒါကြောင့် ရင်ရွယ်ချက်ပျက်သွားတယ်။ ဒီမှာတင် မုလိန်တို့ လူစုက ကွမ်စီပြည်နယ်ရောက်ချေအဖို့ကို တိုက်ခိုက်ကြဖို့ကိစ္စ တိုင်ပင် ဆုံးဖြတ်ကြတယ်။ ကွမ်စီပြည်နယ်လုံခြုံရေးအဖွဲ့ကို တိုက်ခိုက်ဖို့ ကိစ္စကိုတော့ ကျုပ်တို့လည်း သဘောမတူဘူး။ လုံခြုံရေးအဖွဲ့ကို တိုက်မယ်ဆိုယင် သူတို့ပူးပေါင်းတော့တူးလို့လဲ ကျုပ် ယတိပြတ် ပြောလိုက်

တယ်။ သူတို့ကလဲ တိုက်ဖို့ မလျော့ဘူး။ နောက်တော့ သူတို့ ဆန့်ကျင်တယ်ဆိုပြီး ကျုပ်ကို ဝိုင်းတိုက်ကြတယ်။ ကျုပ်ဟာ သေလောက်တဲ့ ဒဏ်ရာတွေ ရခဲ့တယ်။ သိမ့်ရှန်နဲ့ အပေပုတို့ ကယ်ဖို့ ဝီဝိညာဉ်တောင်အရောက် ကျုပ် ပြေးလာနိုင်ခဲ့တာပေါ့။ ပြေးလာပြီး ဒီထဲမှာ ကိုယ်ရောင်ဖျောက်နေရတယ်လေ’

‘ဝိညာဉ်တောင်ပေါ်မှာ ဒီလျှိုဝှက်မြေအောက်ခန်း ရှိနေတာ အစကတည်းက တကြီး သိထားလို့လား’

‘သိထားလို့ ဒီကို ပြေးလာခဲ့ကြတာပေါ့။ ဒီတောင်ပေါ်ကို ကျုပ် မကြာခဏ ရောက်တယ်။ အဆိပ်ပြင်းတဲ့ ပင့်ကူတွေ တွေကို လာဖမ်းတာ ဆိုပါတော့။ ဒီသင်္ချိုင်းဝှက် မြေအောက်ခန်းကိုလဲ မမျှော်လင့်ပဲ ကျုပ် တွေ့ထားခဲ့တာ’

‘ဒါနဲ့ ဝိညာဉ်တောင်ပေါ်မှာ ဝိညာဉ်တွေ ပျော်မြူးတယ်။ တက်မိတဲ့လူ မှန်သမျှ သေယင်သေ မသေယင် ရူးကြတယ်ဆိုတာ ဟုတ်သလား တကြီး’

‘ဝိညာဉ်တွေ ပျော်မြူးတယ် ဆိုတာတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ တက်မိတဲ့လူမှန်သမျှ သေယင်သေ မသေယင် ရူးကြတယ်ဆိုတာ တော့ ဟုတ်ပါလိမ့်မယ်။ အဆိပ်ပြင်းတဲ့ ပင့်ကူတွေ၊ ကင်းမြီးကောက်တွေ၊ မြွေတွေ ပေါတာကိုး။ ပြီးတော့ ထူးဆန်းတဲ့ ကင်းမြီးကောက်တမျိုး ရှိသေးတယ်။ အဲဒီ ကင်းမြီးကောက် အကိုက်ခံရယင် အသက်တော့ မသေဘူး။ ဒါပေမယ့် အကိုက်ရတဲ့လူဟာ ရူးသွားတတ်တယ်လေ’

‘ဪ...ဒါကြောင့်ကိုး။ အသက်မသေပဲ တောင်ပေါ်ထဲ ပြန်ဆင်းခဲ့ကြတဲ့ လူတွေဟာ အရူးဘဝ ရောက်ကုန်ကြတာကိုး’

နက္ခတ်ကြီးကျတော့ တောင်ပေါ်ကို မကြာခဏရောက်နေတာ ဒီအဆိပ်ပြင်းတဲ့ ကောင်တွေက ဒုက္ခမာပးဘူးလား။ ပြီးတော့ တောင်ကြီးမည်းကြီးထဲမှာ အခု ကျွန်တော်တို့ လာခဲ့ကြတာလဲ ဒီကောင်တွေက ဒုက္ခမပေးပါလား’

‘ကျုပ်ဆိုမှာ ထူးဆန်းတဲ့ဆေးမြစ် ရှိတယ်။ သိပ်ပြီး ရှားပါးအဆိုးတန်တဲ့ ‘ရှောင်ဝှန်’ ဆေးပင်က အမြစ်ဆိုပါတော့။ ဒီဆေးမြစ်ဟာ အမြဲတမ်း အနံ့ ထွက်နေတယ်။ ဒီအနံ့ ကို လူတွေ သတိထားမိပေမယ့် အဆိပ်ရှိတဲ့ သတ္တဝါမှန်ယင် ဒီဆေးမြစ်ရဲ့ အနံ့ကို မကြေဘယ်။ ဒီအနံ့ကို ကြောက်လဲကြောက်ကြတယ်။ ဒီဆေးမြစ်ရဲ့ ဆောင်ထားယင် အဆိပ်ရှိတဲ့ သတ္တဝါမှန်သမျှ ရန်မမူရဲဘူး။ ကျုပ်ဟာ ဒီဆေးမြစ်ကို ကျုပ် ကိုယ်နဲ့မကွာ အမြဲတမ်း ဆောင်ထားလို့ ဒီကောင်တွေရဲ့ရန်က ကင်းတာပေါ့။ ဒီဆေးမြစ်ရဲ့ အနံ့လိုလဲ ကျုပ်ဟာ အဆိပ်ရှိတဲ့ သတ္တဝါတွေကို အလွယ်တကူ ဖမ်းနိုင်ပြီး သူတေသန လုပ်နိုင်တာပေါ့။ ဒီတောင်ပေါ်ကို ခုအခါက ရောက်လာတော့ ဆေးမြစ်ကိုပိုင်းပြီး သိမ့်ရှန်နဲ့ အပေပုတို့ကိုလဲ ပေးထားတယ်လေ။ သိမ့်ရှန်ဆိုမှာ ရှောင်ဝှန်ဆေးမြစ်ရဲ့ အနံ့လို သိမ့်ရှန်နဲ့ အတူသာတဲ့ မောင်ရင့်ကိုပါ ဒီသတ္တဝါတွေ ရှောင်ကြတာပေါ့။ ဟောဒီဆေးမြစ်ပဲ မောင်ရင့်’

‘ထေးအဆုံးတွင် ရွှေတိမ်နန်း လိန်လန်က သူ့အင်္ကျီ ရင်ပုံး အထဲထဲမှ အဝါရောင် ဆေးမြစ်ကလေး တမြစ်ကို ထုတ်ပြ၏။

‘ဆေးမြစ်မှာ ခပ်ခွာခွာထားလျှင် မည်သည့်အနံ့မှ မရသော်လည်း နားခေါင်းနား ကပ်ကြည့်တော့မှ စိမ်းရွှေရွှေ အနံ့လိုလို ရတယ်။’

‘သိပ်ထူးဆန်းတဲ့ ဆေးမြစ်ပဲ၊ ဒီလို ဆေးမြစ် အကြောင်း
ခုမှပဲ ကျွန်တော် ကြားဖူးတော့တယ်’

ကျောက်ရိဂျုံးက ဆေးမြစ်ကလေးကို ရွှေတိမ်နန်း လိန်လန်က
အား ပြန်ပေးလိုက်သည်။ ရွှေတိမ်နန်းလိန်လန်ကပြန်မယူသေး

‘ကျုပ်ကို မောင်ရင် ကူညီမယ် ဆိုယင်တော့ ဒီဆေးမြစ်
ကလေးကို ယူထားပါ’

ကျောက်ရိဂျုံး မျက်မှောင်ကြုတ်သွားပြီ
‘ခင်ဗျာ... ကျန်တော်က ဘာကူညီရမှလဲ’

‘ဒီလိုပါမောင်ရင်၊ မုလိန်တို့လူစု ဝိုင်းတိုက်ကြလို့ ကျုပ်
သေလူးများပါး ဒဏ်ရာ ရထားပါတယ်၊ အတွင်းဒဏ်ရာ ပြီး
ပြင်းထန်ထန် ရထားတဲ့အပြင် အပြင်းထန်ဆုံး အဆိပ်လဲ မိထား
ပါတယ်၊ သေနိုင်တဲ့ အခြေအနေမျိုးပါပဲ၊ အဆိပ်အကြောင်း
ကျုပ်က ကျွမ်းထားလို့သာ ယာယီ ကာကွယ် ထားနိုင်တာပဲ
ဒါပေမယ့် နောက်ထပ် ဆယ်ရှစ်ရက် ပြည့်လို့မှ ကျုပ်မိထား
အဆိပ်ကို မခဲဖြုတ်ဘူးဆိုယင်တော့ ကျုပ်သေရတော့မယ်’

‘ဘကြီးမှာ မိထားတဲ့ အဆိပ်ကို ဘယ်လို အဆိပ်ဖြေဆေး
ဖြေမှ ရမှလဲ၊ အကောင်းဆုံးသမားတော်ကြီးဆီမှာ ဘကြီး
ခေါ်သွားပြီး ကုသပေးမယ်ဆိုယင် မဖြစ်ဘူးလား’

‘မဖြစ်လို့ ကျုပ် မသွားတာပေါ့ မောင်ရင်၊ ဖြစ်ယင်
ရှန်နဲ့ အမေပုတို့ရဲ့ အကူအညီကိုယူပြီး ကျုပ် သွားကုတာကြား
ပြီးပါ၊ ကျုပ်ရထားတဲ့ အတွင်းဒဏ်ရာ ပျောက်ဖို့၊ ကျုပ်ကို
ကအဆိပ် ဖြေဖို့အတွက် ဘယ်ဆေးဝါး ဘယ်သမားတော်
မရဘူး၊ အဆိပ်တစ်ထောင်ဖြေဆေးနဲ့ သွေးစိမ်းဂမုန်းပင်ကို

ကျုပ် ရထားတဲ့ ဝေဒနာတွေ ရှင်းရှင်း ပျောက်သွားအောင်
ကျုပ် ရလိမ့်မယ်’

‘အဆိပ်တစ်ထောင်ဖြေဆေးနဲ့ သွေးစိမ်းဂမုန်းပင် ဟုတ်လား’
‘ဟုတ်တယ် မောင်ရင်၊ သိမ့်ရှန်လဲ ကျုပ် အတွက် အဲဒီ

အဆိပ်နဲ့ နှစ်ခုကို သွားယူယင်း မအောင်မဲ့ပဲ ခုလို ဖြစ်ခဲ့ရတာပဲ၊
မောင်ရင်ကို ကျုပ် အကူအညီ တောင်းချင်တာက အဲဒီပစ္စည်း

အဆိပ်ကို ကျုပ်လက်ထဲ ဆယ်ရှစ်ရက်အတွင်း ရောက်အောင် ယူ
အောင်ပေးဖို့ပါပဲ’

‘အဲဒီပစ္စည်းနှစ်ခုက ဘယ်မှာရှိလို့လဲ ဘကြီး’
‘မောင်ရင်သွားယူပေးမယ်လို့ ကျုပ်ကို ကတိပေးယင် ကျုပ်

ပြောပြပါမယ်’

ကျောက်ရိဂျုံးသည် ချက်ချင်း ပြန်မပြောပဲ စဉ်းစားနေမိ
သည်။ သူ့အနေနှင့် ရွှေတိမ်နန်း လိန်လန်အတွက် ဆယ်ရှစ်ရက်

အချိန်ပေးရမည့် အနေအထားမျိုး ဖြစ်နေသည်။
သူ့တွင်လည်း အရေးတကြီး ဆောင်ရွက်စရာကိစ္စများရှိနေ

သည်။ ဆယ်ရှစ်ရက် အချိန်ပေးပြီး ဆောင်ရွက်ပြီးသည့်နောက်
ရွှေတိမ်နန်း လိန်လန် အနေဖြင့် မိမိကို မည်ကဲ့သို့ ပြန်၍ အကျိုး

ရရှိမည်ကိုလည်း မသိချေ။
ထိုစဉ် ရွှေတိမ်နန်းလိန်လန်က ပြောပြန်သည်။

‘မောင်ရင်သာ ကျုပ် အလိုရှိတာကို ဆောင်ရွက် ပေးမယ်
ဆိုယင် ကျုပ်ကလဲ မောင်ရင်ရှာနေတဲ့ သိုင်းကျွမ်းကို ပြန်တွေ့

ရတာ ပြန်ပြီး အကူအညီပေးမယ်လို့ ကတိပေးတယ်၊ ပြီးတော့
ကျွမ်းသမားတွေကို တိုက်ခိုက်ရာမှာလဲ မောင်ရင်ဘက်က ပူး

ပေါင်းပြီး အသက်စွန့်တိုက်မယ်ဆိုတာလဲ ကတိပေးတယ်။ လက်
အခြေအနေအရ ကျုပ်ဟာ ဒုစရိုက်သမားတွေရဲ့ လှုပ်ရှားမှု
မောင်ရင်တို့ထက် အများကြီး ပိုပြီး သိတယ်ဆိုတော့ အများ
ကြီး ကူညီနိုင်လိမ့်မယ်လို့ ထင်ဘယ်’

ရွှေတိမ်နန်း လိန်လန်၏ စကားကို ကျောက်ရိဂျိုးစိတ်ဝင်
သွားသည်။ ရွှေတိမ်နန်း လိန်လန်လိုလူမျိုးသာ မိမိကိုကူညီ
ဆိုပါက မိမိနှင့်တိုင်းပြည်အတွက်လည်း အကျိုးကြီးလိမ့်မည်
ကြောင်း ကျောက်ရိဂျိုး တွေးမိ၏။

မိမိ တဦးတည်း စမ်းတဝါးဝါးဖြင့် ပျောက်ဆုံးနေသော
လျှိုဝှက် သိုင်းကျမ်း နောက်ကို လိုက်နေသည်ထက် ရွှေတိမ်နန်း
လိန်လန်လို ပုဂ္ဂိုလ်မျိုး၏ အကူအညီကို ယူပြီး ရှာသည်က
ချာပေါက် ပြန်တွေ့နိုင်မည် ဖြစ်ကြောင်းလည်း ကျောက်ရိ
စဉ်းစားမိသည်။

ကျောက်ရိဂျိုး စဉ်းစားခန်း ဝင်နေစဉ် ရွှေတိမ်နန်း လိန်လန်
က ပြောပြန်သည်။

‘အဆိပ်တစ်ထောင် ဖြေဆေးနဲ့ သွေးစိမ်း ဂမုန်းပင်ကို
မောင်ရင် ရအောင် ယူလာနိုင်မယ်ဆိုယင် သိမ့်ရှန် အသက်ကို
ကယ်နိုင်ပါလိမ့်မယ် မောင်ရင်။ သွေးစိမ်း ဂမုန်းပင်ဟာ သေ
ကိုတောင် ပြန်ရှင်နိုင်တယ်လို့ စာဆိုရှိတဲ့ အစွမ်းထက် ဆေးပင်ပါ။’

ကျောက်ရိဂျိုးသည် အသက်မျှင်းမျှင်းသာ ရှူပြီး မေ့မေ့
နေသော သိမ့်ရှန်ကို တချက်ကြည့်လိုက်၏။

သူ့အနေနှင့် သိမ့်ရှန်ကို မသေစေချင်သည်မှာ အမှန်ပါ
သူသည် ရွှေတိမ်နန်း လိန်လန်ကို ပြန်ကြည့်ပြီး မေးမိ၏။

‘အဆိပ်တစ်ထောင် ဖြေဆေးနဲ့ သွေးစိမ်းဂမုန်းကို ယူဖို့
အထူးအသွားအပြန် ဘယ်လောက်ကြာနိုင်မလဲ ဘကြီး၊ ကျွန်
တော် ပြန်လာတဲ့အထိကော သိမ့်ရှန် အသက်ရှင်နိုင်ပါဦးမလား’

‘လမ်းခရီးမှာလဲ အနှောင့်အယှက် မရှိဘူး။ ဟိုမှာလဲ အခက်
အခဲ မရှိပဲ အဆင်ပြေမယ်ဆိုယင် အသွားအပြန် ဆယ်ရက်ကျော်
ကျော်ပဲ ကြာမှာပါ မောင်ရင်။ ဆယ့်ငါးရက်၊ အရက်နှစ်ဆယ်
အတွင်း သိမ့်ရှန် မသေအောင်တော့ အမေပုက ကုသပေးထား
မိလို့ ခြုံပါတယ်လေ’

ကျောက်ရိဂျိုး ယတိပြတ် ဆုံးဖြတ်ချက် ချလိုက်တော့၏။

‘ကောင်းပါပြီ ဘကြီး၊ ဘကြီး အလိုရှိတဲ့ အဆိပ်တစ်ထောင်
ဖြေဆေးနဲ့ သွေးစိမ်းဂမုန်းပင်ကို ကျွန်တော် သွားယူပေးပါ
အဘတ်နိုင်ဆုံး ရအောင် ယူပေးမယ်ဆိုတာလဲ ကတိပေး
မိတယ်။ ဘယ်လိုနေရာမျိုးမှာ သွားယူပေးရမယ် ဆိုတာသာ
အတိအကျ ပြောပါတော့’

‘ကျုပ်ရဲ့အိမ်မှာ သွားယူပေးရမှာပါ။ ကျုပ်ရဲ့အိမ်က ကွေ့
တောင်ဘက်မှာ ရှိပါတယ်။ ရွှေတိမ်နန်း စံအိမ်ဆိုယင်
ကျွန်တို့မြို့ခံ လူတွေအားလုံးသိကြပါတတ်။ အဆိပ်တစ်ထောင်
ဖြေဆေးနဲ့ သွေးစိမ်းဂမုန်းပင်ဟာ ကျုပ်ပိုင်တဲ့ ပစ္စည်းတွေပါပဲ။
ကျွန်တို့ အိမ်ထဲက လျှိုဝှက်တဲ့ နေရာမှာ ထားပါတယ်။ ဘယ်
နေရာမှာ ထားတယ်ဆိုတာ ကျုပ် အတိအကျ ပြောပြလိုက်ပါ
အတိအကျ တခုတော့ သတိထားပါ။’

‘ဘာကို သတိထားရမှာလဲ ဘကြီး’

‘သိမ့်ရှန် ပြောပြတဲ့အတိုင်း ဆိုယင် ကျုပ်ရဲ့အိမ်မှာ မုလိပ်
လူစု ရောက်နေကြတယ်တဲ့၊ သူတို့လူစုကိုတော့ သတိထား။’

‘ခုလို ကြိုသိထားမှတော့ သူတို့ရဲရန်ကို မှုစရာ မလိုပါဘူး
ရွှေတိမ်နန်း အိမ်အနေအထားနဲ့ အစီပစ္စည်းနဲ့ ဘယ်မှာ
တယ် ဆိုတာသာ ပြောပြပါတော့ ဘကြီး’

ရွှေတိမ်နန်း လိန်လန်လည်း ဝမ်းသာ အားတက်စွာ
ကျောက်ရိရှုံး သိလိုသမျှကို ပြောပြနေလေတော့၏။

အခန်း ၀ ၆၉

မိတ်ဆွေဟောင်းများ

အင်းအော်နှင့် ပိုင်ရိပိန်တို့ သားအမိသည် သိုင်းသမားကြီး
တို့ ဆရာတပည့် နေထိုင်သွားသော ကျောက်အိမ်ကလေး
ဆက်လက် နေထိုင်ကြပြီ၊ ယေ ဟုန်ဖေက သူတို့ကို လာ
သွယ်မည့် အချိန်ကိုသာ စောင့်နေကြသည်။

ကျောက်ရိရှုံး ထွက်ခွာသွားသည်မှာ ဆယ်ရက်ကျော်ကျော်
သို့သေးသဖြင့် ဤရက်ပိုင်းနှင့်တော့ ကျောက်ရိရှုံး ပြန်လာ
မဟုတ်ဟု တွက်ဆထားမိကြသည်။

ဤကြောင့် ကျောက်ရိရှုံးကိုတော့ မမျှော်ကြချေ။

အခါအားလျော်စွာ သူတို့ထံသို့ ဆရာယာချီ၊ လုံခြုံရေး၊
ချုပ်ကြီး ပေကျုံးချီနှင့် လုံခြုံရေးမှူးကြီး လျှောင်အင်း
ရောက်လာကြပြီး ပိုင်ရိပိန်တို့တော့ကို အားပေး နှစ်သိမ့်စား
ပြောတတ်ကြသည်။

ထိုကြားထဲတွင် ဆရာယာချီနှင့် ပေကျုံးချီတို့ နှစ်ဦး
ကြားထားသော သိုင်းလောကမှ ထိပ်တန်း သိုင်းသမား
တဦးစ နှစ်ဦးစလည်း စတင်ရောက်လာပြီ ဖြစ်၏။

ဆရာယာချီက အဓိကထား ဖိတ်ကြားထားသော ရှောင်
ကျောင်းတော်ကြီးမှ ဂိုဏ်းချုပ် ဆရာတော်ကြီး ရင်ပါးက
ရောက်မလာသေးချေ။

ဆရာယာချီနှင့် ရှောင်လင် ဂိုဏ်းတော်ကြီးမှ ဂိုဏ်းချုပ်
ရင်ပါးတို့သည် တဦးကိုတဦး အပြန်အလှန် ခင်မင်လေး
ကြသူများ ဖြစ်၏။

လုံခြုံရေးမှူးချုပ်ကြီး ပေကျုံးချီကို အဓိကထားပြီး
ကြားထားသော သိုင်းသမားကြီး တဦးလည်း ရောက်
သေးချေ။

ထိုသူမှာ သိုင်းလောကကို စွန့်ခွာပြီး သိုင်းလောက
များနှင့် ကင်းကင်းရှင်းရှင်း နေသော လူထူးဆန်းကြီး
လေ၏။

ထိုသူသည် လုံရန်ပြည်နယ် ရွှေကျောင်းဝင်း အတွင်း
အဆောက်အအုံအခန်းကို ဆောက်လုပ်ကာ အမြဲတမ်းတံခါး
မည်သည့် ညွှန်သည်ကိုမှ လက်ခံမတွေ့ပဲ နေထိုင်ခဲ့သူ ဖြစ်

သိုင်းလောကမှ မည်သို့သော ပုဂ္ဂိုလ်ပင်ဖြစ်စေ သူ့ထံသို့ လာ
ဆက် လည်ပတ်လျှင် လုံးလုံး တံခါးဖွင့်မပေးချေ။

ထိုကြောင့် နှစ်ပေါင်း ကြာလာသောအခါ သူ့ထံသို့ ညွှန်
အသွားအလာ နည်းသွားပြီး နောက်ဆုံးတွင် သွားရောက်
ပတ်သုဆို၍ မရှိသလောက် ဖြစ်သွားတော့၏။

သူနှင့်မတွေ့တာ ကြာလာသောအခါ သိုင်းလောက သားတို့
သူ့ကို တဖြည်းဖြည်း မေ့လာကြတော့၏။

ထိုလူထူးဆန်းကြီးသည် တချိန်က ထင်ရှားသော ထိပ်တန်း
အကျော်အမော်ကြီး တယောက်ဖြစ်၏။

ထိုသူကား အထီးကျန် သိုင်းသမားကြီးဘွဲ့ ရထားသော
ဖြစ်လေသည်။

သူ၏ ကျွမ်းကျင်ထက်မြက်သော ပညာရပ်မှာ ပျံလွှားလေ ဝဲ
ပညာနှင့် လက်နက်ပုန်း သံဏီလုံးပစ် ပညာပင် ဖြစ်
သည်။

အထီးကျန်သိုင်းသမားကြီး ယုံအင်းသည် သိုင်းလောကသား
အားလုံးလိုလိုနှင့် ကင်းကင်းရှင်းရှင်း နေသော်လည်းလုံခြုံ
ရေးမှူးချုပ်ကြီး ပေကျုံးချီကိုတော့ လေးစား ခင်မင်စိတ်ရှိ၏။

အချိန်က ပေကျုံးချီသည် ယုံအင်း၏အသက်ကို ကယ်တင်ခဲ့
သည်။

ထိုကြောင့် ယုံအင်းသည် ပေကျုံးချီ တယောက် ကိုတော့
အသိအချိန်မရွေး လာလည်ပါရန် ဖိတ်ခေါ်ထားသည်။

သူ့ထံသို့ တံခါးမရှိစားမရှိ သွားလာခွင့် ပြုထားသည်။
 လုံခြုံရေးမူချုပ်ကြီး ပေးကျုံးချီကလည်း တနှစ်တခေါက်
 ဆိုသလို ယုံအင်း၏ ရွေးကျောင်းဝင်းသို့ သွားရောက် လည်ပတ်
 တတ်သည်။
 ထိုကြောင့် သူတို့နှစ်ဦး၏ ပေါင်းသင်း ဆက်ဆံရေးကို လူသိ
 နည်းသည်။
 ယုံအင်းက အပြင်ကို အထွက်နည်းသူဖြစ်၍ ပေးကျုံးချီ ထံသို့
 တော့ ရောက်လာခြင်း မရှိချေ။
 ယခုကဲ့သို့ ဒုစရိုက်သမားများနှင့် ရေကုန်ရေခန်း တိုက်ခိုက်
 ရတော့မည့် အချိန်မျိုးတွင် ပေးကျုံးချီသည် ယုံအင်းအား
 ဖိတ်ခေါ် အကူအညီတောင်းရန် သတိရမိသည်။
 သူ ဖိတ်ခေါ်လျှင် လာလိမ့်မည်ဟုလည်း ယုံကြည်သဖြင့်
 ဖိတ်ခေါ်လိုက်လေသည်။
 သို့သော် အထီးကျန်သိုင်းသမားကြီး ယုံအင်းကား ပေးကျုံး
 ချီထံသို့ ရောက်မလာသေးပါချေ။
 ဆရာယာချီက ရှောင်လင်ဂိုဏ်းချုပ် ဆရာတော်ကြီး ရင်ပီ
 ကိုမျှော်နေမိသလို ပေးကျုံးချီကလည်း ယုံအင်း ရောက်အလာထံ
 မျှော်နေမိသည်။

* * *

ဆရာယာချီသည် ဒုစရိုက်သမားများ၏ လှုပ်ရှားမှုသတင်းနှင့်
 မျှောက်ဆုံးသွားသော သိုင်းကျမ်းကို ပြန်လည်ရရှိရေး အတွက်
 ဦးစီးဘက်ခွာ သွားသော ကျောက်ရိဂျုံးအတွက် စိုးရိမ်ပူပန်ခြင်း
 ပြုနေမိသည်။
 ကျောက်ရိဂျုံး စိတ်ညစ်သွားမှန်း သူသိသည်။
 စိတ်ညစ်ညစ်နှင့် ကမူးရှူးထိုး စိတ်ထင်ရာ လျှောက်လုပ် နေ
 ခြင်းကို ဆရာယာချီ စိုးရိမ်မိသည်။
 ထိုချက်ပိုင်းများအတွင်း ဆရာ ယာချီသည် ယွင်းအော်နှင့်
 ညိုညိုတို့ထံ သွားကာ အားပေးနှစ်သိမ့်ခြင်းလည်း ပြုသည်။
 အခါအားလျော်စွာ အနီးပတ်ဝန်းကျင်တွင် ယေ့ဟုန်ဖေ့
 ယိယဲတို့ ဆရာတပည့်ကို တွေ့လိုတွေ့ငြားလည်း ရှာဖွေ
 မရပါ။
 သော်ရက် ကျော်လာသည့် တိုင်အောင် သူသည် ယေ့ဟုန်
 ဆရာတပည့်၏ အရိပ်အရောင်ကို မတွေ့ရ သေးချေ။
 သူ့အား သွားသော ကောင်းနေကြသည်။
 သူ့လည်း ဆရာ ယာချီသည် လုံခြုံရေးဝခန်းမှ ထွက်ခဲ့ပြီး
 နေထိုင်ရာ လျှောက်သွားပြီး ယေ့ဟုန်ဖေ့ကို တွေ့လိုတွေ့
 ရှာဖွေနေမိသည်။
 ဆာတောင်အနံ့ ခြေရာချင်း ထပ်အောင် လျှောက်ပြီးရှာ

နေ့ဝက်မျှ အချိန်ကြာအောင် ရှာဖွေသည့်တိုင်အောင် မသိသို့မူ မထူးခြားချေ။

သူသည် စခန်းနှင့် အတော်ခဝးဝေး တောအုပ်ထဲသို့လည်း ဧရာဝတီရောက်လာသည်။

ထိုစဉ် သူ၏ မျက်လုံးအစုံက မြက်ပင်များ ကြားတွင် ဖိနပ်နှစ်ရံကို တွေ့လိုက်ရ၏။ ဖိနပ်နှစ်ရံမှာ ဖရိုဖရဲ ကျွမ်းထိုးမွှောက်သည့် ဤလိုနေရာမျိုးတွင် ဖိနပ်နှစ်ရံကို တွေ့လိုက်ရခြင်း အတွက် ဆရာ ယာချီ အံ့ဩသွားသည်။ ထူးခြားချက် တခုခု ရှိပြီဟု ကြောင်းလည်း သိလိုက်သည်။

သူသည် ချက်ချင်းပင် ဘေးပတ်ဝန်းကျင်ကို သေချာစွာ ကြည့်လိုက်သောအခါ ချုံပင်ကြီးတပင် နောက်ကွယ်တွင် ထူထောင်နေသော ခြေနှစ်ချောင်းကို တွေ့ရသည်။

ကမန်းကယန်း ချုံပင်ကြီးနောက်ဆီကို လာကြည့်သည်။ နှစ်ယောက် လဲကျငြိမ်သက်နေသည်ကို မြင်ရတော့၏။

ထိုသူနှစ်ယောက်စလုံး လုံခြုံရေးအဖွဲ့ ဝတ်စုံကို ဝတ်ထားကြသည်။ ထိုသူနှစ်ဦး၏ အသွင်အပြင်ကို မြင်ရုံနှင့် အသက် ကတိပေးနေပြီဖြစ်ကြောင်း ဆရာယာချီ သိလိုက်သည်။

အံ့ဩထိတ်လန့်ခြင်း ဖြစ်ရသည်။

သူသည် အလောင်းနှစ်လောင်းဘေးတွင် ထိုင်လိုက်ပြီး ချာစား ကြည့်ရှုစစ်ဆေးသည်။ ရင်ဘတ်ကိုလည်း လက်နှင့်စိမ့်ကြည့်သည်။

လက်ကောက်ဝတ်ကိုလည်း ဆုပ်ကိုင်ကြည့်သည်။

ထိုအခါ လုံခြုံရေး အဖွဲ့ဝင် နှစ်ယောက်စလုံး သွေးကြောကြီးကြီး အသတ်ခံရခြင်း ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ဆရာယာချီ ခန့်မှန်းမိသော့၏။ စိတ်ထဲမှ စိုးရိမ်ပူပန်စွာလည်း တွေးမိသည်။

'အင်း... ရန်သူဟာ အဏ္ဏမပေါ်အောင် သူတို့နှစ်ယောက် ခုတ်သွားတယ် ဆိုတော့ တော်တော့ကို သိုင်းပညာ ထက် မြတ်တဲ့သူ ဖြစ်ရမယ်။ သူတို့ကိုယ်ကလဲ ပူပူနွေးနွေးပဲ ရှိသေးတယ်။ သေတာ မကြာသေးဘူး ဖြစ်မယ်။ ရန်သူဟာ ဒီ အနီးအနားမှာပဲ ရှိချင်ရှိနေဦးမယ်။ ဒုစရိုက်ကောင်တွေများ ရောက်လာပြီလား။ သူတို့တွေ ပြောင်ပြောင်တင်းတင်း မတိုက်ရဲကြလို့ လုံခြုံရေးအဖွဲ့ဝင်တွေကို ခုလို တိတ်တိတ်ပုန်းနည်းနဲ့ စပြီး လုပ်ကြတာလား။'

ဆရာယာချီတွေးတောနေစဉ်မှာပင် သူ့ နောက်ဘက်မှ ခြေသံထိလို ကြားလိုက်မိသည်။

ထို့ကြောင့် ဆတ်ကနဲထရပ်ပြီး ကိုယ်ကို ချာကနဲ လှည့်ကာ ဆိုက်ခိုက်ရန်ပြင်လိုက်၏။

လူတယောက် သူ့ ဆီကို လျှောက်လာနေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ထိုသူ့ အမူအရာက အေးဆေးတည်ငြိမ်ပြီး ထိုသူ၏ အမူအရာ လှုပ်ရှားပုံကို မြင်ရုံနှင့် ထိပ်တန်း သိုင်းသမားကြီးတဦး ဖြစ်ကြောင်း သိနိုင်လေသည်။

ထိုသူသည် ဆံပင်တွေ ပွေးပွေးဖြူနေပြီဖြစ်သော အဘိုးကြီး တယောက်ပင် ဖြစ်၏။

သူ့ ကိုယ်ပေါ်တွင် အဖြူရောင်ဝတ်ရုံရှည်ကြီးကို ဝတ်ဆင်ထားသည်။ သူ၏ညာဘက်လက်တွင် ကြေးနီရောင် တောက်နေသော တောင်ဝှေးတချောင်းကို ကိုင်ဆောင်ထားသည်။

သူ့ မျက်နှာက ကြည်လင်နေပြီး ယုတ်မာ ကောက်ကျစ်သည့် အသွင်အပြင်မျိုး မရှိချေ။

ထိုအဘိုးကြီး၏ အသွင်အပြင်ကိုမြင်ရုံနှင့် ရန်သူဖြစ်လိမ့်မည် မဟုတ်ဟု ဆရာယာချီ ခန့်မှန်းမိသည်။

ထို့ကြောင့် ဆရာယာချီသည် စိတ်ကိုလျော့လိုက်ပြီး အဘိုးကြီးကိုသာ အကဲခတ် ကြည့်နေသည်။ ဆရာယာချီ အနေနှင့် ထိုသူ မည်သူ မည်ဝါမှန်း မသိချေ။ မြင်လည်း မမြင်ဖူးချေ။

ယင်း အဘိုးကြီးက ဆရာယာချီနှင့် ဆယ်ပေခန့် အကွာတွင် ရပ်လိုက်ပြီး ပြုံး၍ စတင် စကားဆိုသည်။

‘နောင်ကြီးက သိုင်းလောကမှာ ထင်ရှားတဲ့ ကျော်ကြားတဲ့ လက်သီးဝိဇ္ဇာ ဆရာယာချီ မဟုတ်ပါလား ခင်ဗျာ’

ထို အဘိုးကြီးက မိမိကို သိနေခြင်းအတွက် ဆရာယာချီ အံ့ဩသွားသည်။ သူသည် မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်ပြီး....

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျုပ် ယာချီပါပဲ၊ ကျုပ်ကို ခင်ဗျားဘယ်လို လုပ် သိသလဲ၊ ခင်ဗျား ဘယ်သူလဲ’

‘ကျုပ်ဟာ အထီးကျန်သိုင်းသမားကြီး ယုံအင်းပါ၊ လုံခြုံရေးမှူးချုပ်ကြီး ပေးကျုံးချီနဲ့ ညီအစ်ကိုတွေလို ခင်မင်တဲ့သူပါ၊ အခုလဲ ပေးကျုံးချီရဲ့ ဖိတ်ကြားချက်အရ ကျုပ် လာခဲ့တာပါ’

လုံခြုံရေးမှူးချုပ်ကြီး ပေးကျုံးချီ ပြောပြထားချက် အရ ယုံအင်း အကြောင်းကို သိထားပြီးဖြစ်သော ဆရာယာချီသည် အခုမှ လှိုက်လှဲ ပျူငှာစွာ ပြန်ပြောမိ၏။

‘ဪ... နောင်ကြီးက အထီးကျန်သိုင်းသမားကြီး ယုံအင်းကြီး၊ လုံခြုံရေးမှူးချုပ်ကြီးကတော့ နောင်ကြီးအလာကို မျှော်ဆိုပါတယ်၊ ဒါနဲ့ ဒီနေရာကို နောင်ကြီး ရောက်နေတာ ကြာသွားပြီလား’

‘ကြာပါပြီ’

‘ဟင်... ဒါဆို ဒီလူနှစ်ယောက်ကို ဘယ်သူ သတ်သွားတယ် ဆိုတာ နောင်ကြီး မြင်လိုက်မိပါသလား’

ဆရာယာချီက စကားအဆုံးတွင် ယုံအင်းအား လှမ်း၍ အကဲခတ်ကာ ကြည့်ရှုလိုက်သည်။ ယုံအင်းက သက်ပြင်း ချလိုက်သည်။

‘ကျွန်တော် နည်းနည်းလေး နောက်ကျသွားခဲ့တယ်၊ ဒီထက် နည်းနည်းစောယင် ရန်သူကို လက်ရဖမ်းမိနိုင်ပါတယ်၊ ခုတော့ ကျွန်တော်ကို မမိတဲ့အပြင် ဘယ်သူဘယ်ဝါလို့ ပြောဖို့ ခက်သွားတယ် နောင်ကြီးယာချီ’

ဆရာယာချီ၏ မျက်နှာမှာ စိတ်ဝင်စားလာပြီး လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်လာ၏။

‘ဒါ...ဒါဆို နောင်ကြီးက သတ်သွားတဲ့ တရားခံကို မြင်လိုက်ရတယ်ပေါ့ ဟုတ်လား၊ အဲဒီ သဘောကို ပြောတာလား၊ အဲဒါ သူက ဘယ်လိုလူမျိုးလဲ’

ယုံအင်းက လက်နှစ်ချောင်း ထောင်ပြလိုက်သည်။

‘လူနှစ်ယောက်ပဲ၊ သူတို့ ခန္ဓာကိုယ်က ပိန်ပိန်သွယ်သွယ်လေးတွေပျံ့ မျက်နှာ မသဲကွဲဘူး၊ သိုင်းလဲ အတော့်ကို တော်တယ် ထက်မြက်ပုံရတယ်၊ ဘာလို့လဲဆိုတော့ ကျွန်တော် နောက်ကတော့ တော်တော်ဝေးတဲ့အထိ လိုက်သွားသေးတယ်၊ ဒါပေမယ့် အဲဒါ လူတွေကို မမိနိုင်ခဲ့ပါဘူး၊ ဒါနဲ့ ကျွန်တော်လဲ လက်နက်ပုန်းပစ်ချလိုက်တာ ရန်သူတယောက်ရှိ လက်မောင်းကို ထိသွားတယ် ထင်ပါရဲ့၊ ဒဏ်ရာက သွေးစက်လက်နဲ့ အနောက်ဘက်ကို ဆက်ပြေးသွားကြတယ်၊ ကျွန်တော်လဲ ဆက်မလိုက်တော့ပဲ ပြန်လှည့်လာတာ ခု ဆရာယာချီနဲ့ တွေ့တာပဲလေ’

ဆရာယာချီသည် စိတ်ပျက်လက်ပျက် ခေါင်းကို ခါးထိလိုက်မိသည်။

ဆရာယာချီ စကားပြန်မပြောမီမှာပင် လုံခြုံရေးမှူးချုပ်ကြီး လျှောင်အင်းနှင့် လုံခြုံရေးအဖွဲ့ဝင် တယောက် ရောက်လာကြသည်။

‘ဟင်...ဆရာယာချီက ဒီကို ရောက်နေပါလား’

လျှောင်အင်းသည် ဆရာယာချီကို နှုတ်ဆက် ပြီး နောက် ယုံအင်းအား လှမ်းအကဲခတ်ကာ ကြည့်လိုက်သည်။

ပြီးတော့မှ ဘေးတွင် သေဆုံးနေသည့် အလောင်းလောင်းကို မြင်သွားကာ ထိုင်ချ၍ ကြည့်သည်။

သူ့မျက်နှာမှာ လွန်စွာ စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားပုံ ရသည်။ ‘အလို...ဘုရား...ဘုရား’

လျှောင်အင်းက အလောင်း နှစ်လောင်းကို ကြည့်ပြီးနောက် နတ်တော် ပြန်ထကာ ယုံအင်းအား စေ့စေ့စပ်စပ် ခပ်တင်းတင်း ကြည့်လိုက်သည်။

ယုံအင်းကလည်း လျှောင်အင်း အကြည့်ကို မနှစ်သက်သဖြင့် နတ်တော်တည်ပင် ပြန်ကြည့်လိုက်၏။

* * *

လျှောင်အင်းသည် စိတ်ထဲတွင် ယုံအင်းအား သင်္ကာမကင်းဖြစ်နေသည်။ ထို့ကြောင့် စကားသံကို ခပ်မာမာဖြင့်ပင် မေးလိုက်သည်။

‘နောင်ကြီးက ဘယ်သူလဲ၊ ဘယ်ကလာပြီး ဘယ်ကို သွားမှာလဲ၊ ဒီလူနှစ်ယောက်ကို သတ်သွားတဲ့ လူသတ် တရားခံကို ရောထိလိုက်သေးလား’

လျှောင်အင်းသည် ယုံအင်းကို မည်သူမည်ဝါမှန်း မသိရေ
ယုံအင်းကိုလည်း မမြင်ဖူးသဖြင့် မသင်္ကာဖြစ်မိခြင်းပင် ဖြစ်သည်။
ဆရာယာချီက ကြားဝင်၍ ဖြေမည်ဟု ကြံရွယ်လိုက်သည်။
ယုံအင်းကလည်း လျှောင်အင်းကို မသိသဖြင့်...

‘ကျုပ် ဘယ်ကလာပြီး ဘာလုပ်ဖို့ ဘယ်ကိုသွားမယ် ဘယ်
ဆိုတာ ပြောစရာမလိုဘူးထင်တယ်။ လူသတ်သမားကို မြင်သလား
မမြင်သလားလဲ မပြောနိုင်ဘူး’

ယုံအင်းသည် မာန်မာနကြီးပြီး ထင်ရာစိုင်းတတ်သူတို့
ဖြစ်ရာ လျှောင်အင်းက သင်္ကာမကင်း ပြောဆိုဆက်ဆံပုံကို မထေ
နပ်သဖြင့် ခပ်တင်းတင်းပင် ပြောပစ်လိုက်သည်။

ဆရာယာချီ စကား မပြောဖြစ်လိုက်ပဲ ငြိမ်နေလိုက်ရသည်။

လျှောင်အင်းသည် စိတ်ထားကောင်းသူ ဖြစ်သော်လည်း
ချစ်ခင်သော လုံခြုံရေးအဖွဲ့ဝင်နှစ်ဦး အသတ်ခံရသည်ကို
သဖြင့် စိတ်ထိခိုက်နေမိသည်။

အရေးထဲတွင် မသင်္ကာဖွယ်ရာ လူတယောက်က သူ့အား
မာမာတင်းတင်း ပြောနေသဖြင့် အခံရခက်သွားသည်။

ထို့ကြောင့် ဘာကိုမျှ ထပ်မံ၍ တွေးတောမနေတော့ပဲ ဓား
ဆွဲထုတ်ယူပြီး ဒေါသဖြင့် ပြောလိုက်လေ၏။

‘ဒါဖြင့်လဲ ကျုပ် လူနှစ်ယောက်ကို သတ်တာ ခင်ဗျားပဲ
ကျုပ်က စွပ်စွဲရလိမ့်မယ်။ ဘယ်လိုလဲ ပြောပါဦး’

‘ဟား ဟား ဟား’

ယုံအင်းသည် ခေါင်းကိုမော့ကာ ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်
လိုက်၏။

‘ခင်ဗျား ဘယ်လိုလူစားမျိုးလဲ၊ ဇွတ်ကြီးပဲ စွပ်စွဲနေပါရော
ခက်တော့တာပဲ’

‘ဖြစ်နိုင်လို့ စွပ်စွဲတာပေါ့’

လျှောင်အင်းက ပြင်းပြင်းထန်ထန် ဟောက်လိုက်သည်။

ယုံအင်းက ခေါင်းကို စိတ်ပျက်လက်ပျက် ခါးယမ်းလိုက်၏။

‘ခေါင်းသုံးပြီးတော့ သေသေချာချာ စဉ်းစားပါဦးလော၊
ဘယောက် တွေတာနဲ့ တရားခံလို့ စွပ်စွဲတာ သိပ်ပြီးတော့
သင်္ကာဘန်းကျပါတယ်’

‘...အပိုတွေ ပြောမနေနဲ့ ပညာချင်း ယှဉ်မယ်၊ အသင့်ပြင်
ကျုပ် လူနှစ်ယောက်ကို သတ်တာ ခင်ဗျားပဲ ဖြစ်ရမယ်၊
ဗျား လူစိမ်းဆိုလို့ ခင်ဗျားပဲ ရှိတာပဲ’

‘ဘောက်... ဝီလောက် ပြောရခက်တာ၊ ကိုင်း... ကျုပ် သတ်
ဗျား၊ သတ်တယ်၊ ဘာလုပ်ချင်လဲ၊ လုပ်လိုက်စမ်း’

ယုံအင်းသည် ဒေါသတကြီး အော်ပြောလေ၏။ လျှောင်
အင်းက သူ့လက်ထဲမှ ဓားဖြင့် တိုက်ခိုက်မည် ပြုလုပ်ရာ ယာချီ
အချိန်မီ လှမ်းဆွဲလိုက်လေသည်။

‘လုပ်နဲ့ လျှောင်အင်း၊ မလုပ်နဲ့’

ထိုသို့ ပြောပြီးနောက် ယာချီက လျှောင်အင်း၏ ရှေး
သွားရပ်သည်။ ပြီးနောက် ယုံအင်းအား ပြောလိုက်လေ၏။

‘နောင်ကြီးနဲ့ ခုလို သိကျွမ်းရ၊ တွေ့ဆုံရတာ အထူး ဝမ်းသာ
ပါတယ်ဗျာ၊ နောင်ကြီး ယုံအင်းက ယောကျ်ား ပီသပါ
တယ်၊ ဩော်.... မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်၊ သူက ပြည်နယ်လုံခြုံ
ရေး အဖွဲ့ကြီးက လုံခြုံရေးမှူးကြီး လျှောင်အင်းပါ၊ နောင်ကြီး
တို့တတွေ တဦးနဲ့တဦး မသိကြလို့ပါ’

ယုံအင်းကလည်း ဦးညွတ်ကာ ယာချီအား ပြန်ပြောသည်။

‘ဆရာ ယာချီကလဲ လက်သီးဝိဇ္ဇာအနေနဲ့ ထင်ရှားကျော်ကြား
တဲ့သူ ဖြစ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော့် အနေနဲ့ နောင်ကြီး ယာချီနဲ့ ခု
ရင်းနှီးမိတ်ဆွေ ဖြစ်ရတာ အထူး ဝမ်းသာပါတယ်၊ ဆရာ ယာ
ဟာ လေးစားစရာကောင်းတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ် ဖြစ်ပါတယ်’

ယုံအင်းဟူသော အမည်ကို ကြားရသောအခါ လုံခြုံရေး
မှူးကြီး လျှောင်အင်းသည် တွေ့ဝေသွားသည်။ ဤနာမည်
သူသည် ပေကျုံးချီထံမှ ကြားသိထားပြီး ဖြစ်၏။

ဆရာ ယာချီက လျှောင်အင်းကို ပြောလိုက်သည်။

‘လျှောင်အင်း၊ ဒီနောင်ကြီးက လုံခြုံရေးမှူးချုပ်ကြီး ဖိတ်
ခေါ်ထားတဲ့ အထီးကျန် သိုင်းသမားကြီး ယုံအင်းပါ’

‘ဟင်.... ဟုတ်လား’

လျှောင်အင်းသည် ယုံအင်းအား သေချာစွာ စူးစိုက်ကြည့်
လိုက်လေ၏။ ပြီးနောက် ကမန်းကတန်း လက်သီး ဆုပ်ကိုင်
ဂါရဝ ပြုလိုက်သည်။ သူသည် လျှောင်အင်းကို အဘော်က
အားနာသွားသည်။

‘နောင်ကြီးကို အထီးကျန် သိုင်းသမားကြီး ယုံအင်း မှန်း
ထိလို့ အထင်လွဲခဲ့တာကို ဘောင်းပန်ပါတယ်၊ ကျွန်တော့်ကို
ဆွဲလွှတ်နိုင်လိမ့်မယ်လို့ ထင်ပါတယ်’

ယုံအင်းကလည်း အေးဆေးစွာ ပြန်ပြောသည်။

‘ခင်ဗျားကိုလဲ လျှောင်အင်းမှန်း မသိလို့ပါ၊ ခင်ဗျားအနေနဲ့
ခင်ဗျားလူတွေရဲ့ အဖြစ်ဆိုးကို မြင်လိုက်ရလို့ ဒေါသစိတ်နဲ့ မှားခဲ့
တာပဲ၊ ကိစ္စမရှိပါဘူး’

ယင်းနောက် ဘေးပတ်ဝန်းကျင် အခြေအနေကို ခေတ္တ
ကြည့်ရှုစစ်ဆေးလေသည်။ ပြီးမှ သုံးဦးသား ထွက်ခွာလာကြ
သည်။

လုံခြုံရေး စခန်း၏ ဝင်းတံခါးမကြီး ရှိရာသို့ သူတို့ ရောက်
သွားကြကုန်သည်။

‘ဟော....လုံခြုံရေးမှူးချုပ်ကြီးပါလား’

ယာချီက လျှောင်အင်းနှင့် ယုံအင်းတို့ဘက်လှည့်ကာ ပြော
ဆိုရာ သူတို့လည်း လှမ်းကြည့်ကြလေ၏။

ပေကျုံးချီသည် တံခါးမကြီး ရှေ့တွင် ရပ်နေသည်ကို တွေ့
ရလေ၏။

‘နောင်ကြီး ယုံအင်း နေကောင်းတယ်နော်၊ ခုချိန်မှာ
နောင်ကြီး ယုံအင်းကို တွေ့လိုက်ရတာ သိပ်ပြီး ဝမ်းသာအား
ထက်သွားတယ်’

ကျုပ်လဲ နောင်ကြီးပေကျုံးချီဆီက ဖိတ်ကြားစာ ရရခြင်း
လာခဲ့တာပါ။ အရေးကြီးတဲ့ အချိန်ကို ရောက်နေပြီဆိုတာ သိသလို
ရောက်အောင် လာခဲ့တာပဲ’

လျှောင်အင်းနှင့် ယာချီက ဘေးမှာ အသာရပ်၍ နေကြ
သည်။

ပေကျုံးချီနှင့် ယုံအင်းတို့သည် မတွေ့ရသည်မှာ ကြာပြီဖြစ်
သည့် မိတ်ဆွေများမို့ ယခုကဲ့သို့ တွေ့သည့်အခါတွင် ရွှင်မြူး
ကာ စကားလက်ဆုံ ကျလေသည်။ ပေကျုံးချီက ယုံအင်းအား
ပြောလိုက်ပြန်သည်။

‘နောင်ကြီး ယုံအင်းက သိုင်းလောကနဲ့ အဆက်ဖြတ်ပြီး
အေးအေးဆေးဆေး နေတော့မို့ တကယ်ဆို အနှောင့်အယှက်
မပေးသင့်ဘူးဆိုတာ တွေးမိပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျုပ်တို့က
ထိခိုက် စော်ကားလာတဲ့ ဒုစရိုက်သမားတွေက သိုင်းပညာ သိ
ထက်မြက်ပြီး တိုင်းပြည်ကို ဒုက္ခပေးဖို့ကြံလာကြတော့မို့ နောင်ကြီး
ယုံအင်းလိုလူစားမျိုးကို အကူအညီ မတောင်းမဖြစ်တာနဲ့ ဖိတ်တော်
ပို့လိုက်ရတာပါပဲ’

ယုံအင်းက ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်လိုက်သည်။

‘ကျုပ်တို့ မတွေ့ကြတာတောင် အတော် ကြာပြီနော်
အခုလို အရေးကြီးတဲ့ အချိန်မျိုးမှာ မိတ်ဆွေဟောင်းကို သတ်
တယ်ဆိုတာ ဝမ်းသာမိပါတယ်။ ကျွန်တော်လဲ ဖိတ်ကြားစာ
ရရချင်း ခရီးထွက်လာတာပါ။ ဒါပေမယ့် ဒီကိုရောက်တော့
ရောက်ရောက်ချင်းမှာ စိတ်မကောင်းစရာနဲ့ ကြုံတွေ့ ရတယ်
ဆရာတော်’

ယုံအင်းက အဖြစ်အပျက်ကို ပြန်လည် ပြောပြလေ၏။
ဖတ်ချီနှင့် လျှောင်အင်းတို့ကလည်း ဖြည့်စွက်၍ ပြောပြ
ထိုင်ကြသည်။

စကားများကို နားထောင်ပြီးသည့်နောက် ပေကျုံးချီသည်
အော်ပြင်း ချလိုက်မိလေသည်။

‘စိတ်မကောင်းစရာတွေကို ခင်ဗျားတို့ ကြုံခဲ့ကြရသလို အခု
ဒီလို ထပ်ရောက်တော့လဲ ကြုံရဦးမှာပါ။ ကိုင်း...စခန်းထဲ ဝင်ကြ
အောင်။ အထဲကျယ်စွာ ကျုပ် ဘာလို့ ပြောတယ်ဆိုတာကို တွေ့ရ
မိလိမ့်မယ်’

ပေကျုံးချီ၏ အသံမှာ ဝမ်းနည်းရိပ်များ လွှမ်းနေလေ၏။
အထူးသဖြင့် မျက်ခုံးကိုပင်ကာ မေးမည်ကြံပြီးမှ မမေးတော့ပဲ
အသာ နေလိုက်သည်။

ယုံအင်းသည်လည်း မျက်နှာပျက်၍ သွားလေ၏။ သူက
ပေကျုံးချီအား လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

‘ဒါဖြင့်လဲ သွားကြမယ်လေ’

* * *

သူတို့ သုံးဦးသည် ပေကျုံးချီနှင့်အတူ လုံခြုံရေးစခန်းဝင်း
ထဲသို့ ဝင်ရောက်ခဲ့ကြသည်။

ပေကျုံးချီက သူတို့ကို ဆေးကုသဆောင်ဆီသို့ ဦးတည်ခေါ်
သည့် အတွက် နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်ကြရသည်။

‘အား... ကျွတ်...ကျွတ်... အင်း... အိ...’

သူတို့အားလုံးသည် ထိုနေရာသို့ မရောက်မီ ဆယ်လှမ်းခန့် အရောက်တွင် ညည်းညူသံများကို ကြားရသည်။

ထိုအသံများမှာ အဆက်မပြတ် ပေါ်ထွက်နေသည့် အတိုင်း အဏုရာနေသည့် လူဦးရေမှာ မနည်းလှကြောင်း အကဲခတ်လိုက်ကြသည်။

လျှောင်အင်း၊ ဆရာ ယာချီနှင့် ယုံအင်းတို့ တယောက်မျက်နှာတယောက် လှမ်းကြည့်လိုက်ကြလေ၏။

‘ဘယ်လို ဖြစ်ကြတာပါလိမ့်’

ဆရာ ယာချီ၏ ပါးစပ်မှ မြည်တမ်းမိသွားခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ သူတို့သည် ထိုအခန်းရွှေသို့ ရောက်သွားကြသည်။

ထွားကျိုင်းသည့် လုံခြုံရေးအဖွဲ့ဝင်တဦးသည် အခန်းရွှေထဲ မားမားမတ်မတ်ရပ်ကာ ဓားကိုင်ပြီး စောင့်နေလေ၏။ လူထွားကြီးက ပေကျုံးချီအား မြင်လျှင် အရိုအသေ ပြုကာ အသံတံခါးကို ဖွင့်ပေးလိုက်လေတော့သည်။

‘ကိုင်း... အထဲကို ဝင်ကြရအောင်’

ပေကျုံးချီထံမှ စကား ထွက်လာသည်နှင့် သူတို့ အားလုံး အထဲသို့ ဝင်ဖြစ်ကြသည်။

အခန်းတွင်းရှိ ခုတင် များ ပေါ်တွင် လုံခြုံရေးအဖွဲ့ဝင် အတော်များများသည် လဲလျောင်းကာ အော်ဟစ်ညည်းညူနေကြကြောင်း တွေ့ရ၏။

သူတို့၏ ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်တွင် ဂွမ်းစောင်များ လွှမ်းခြုံထားပြီး မည်သည့်နေရာတွင် ဒဏ်ရာ ရရှိထားသည်ကိုကား မတွေ့ရသလိုပင်ပေါ့ချေ။

ပေကျုံးချီက ယာချီနှင့် ယုံအင်းတို့၏ မျက်နှာကို တချက်တည်း ကြည့်လိုက်သည်။

‘ကျုပ် သိသလောက်တော့ လုံခြုံရေး အဖွဲ့ သက်တမ်း အလျှောက်မှာ ဒီလို အဖြစ်မျိုး မကြုံတွေ့ခဲ့ဖူးသေးဘူး။ ခုလို ဒီအဖြစ်မျိုးနဲ့ ကြုံတွေ့ရတာတော့ စိတ်မကောင်းစရာပဲ။ ကျုပ် အနေနဲ့လဲ သိကွာကျပီတယ်’

ဆရာ ယာချီက ညည်းညူနေသည့် လုံခြုံရေးအဖွဲ့ဝင်တဦး၏ နှုတ်ပေါ်မှ ဂွမ်းစောင်ကို လှုပ်ကာ ကြည့်လိုက်သည်။ ဆရာ ယာချီ မျက်လုံးပြူးကာ အံ့ဩတုန်လှုပ်သွား၏။

‘အလို...’

ထိုလူနာသည် မျက်လုံးများကို မှိတ်ထားသော်လည်း မျက်နှာမှာ မည်းမှောင်၍ နေသည်။

ထို့ပြင် သူ့တကိုယ်လုံးမှာ ဖောယောင်ကိုင်း၍ နေသည်။ မည်သည့် ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်ကိုမျှ မတွေ့ရပါချေ။

ထိုအခါ ပေကျုံးချီက သက်ပြင်းတချက် ချလိုက်၏။

‘ခုနစ် ကျုပ်ကို အကြောင်း လာကြားတယ်၊ လုံခြုံရေးအဖွဲ့ဝင် အနောက်တောင် ထောင်မှာ တာဝန်ကျတဲ့ အဖွဲ့ဝင် အထောက် လမ်းဘေးမှာလူးလှိမ်ပြီး ညည်းညူနေတယ်တဲ့။ ဒါနဲ့ ကျုပ်က မြေကိုက်လို့ ခုလိုဖြစ်တယ်ထင်ပြီး လူလွတ် သယ်ခိုင်း ထိုက်တာပေါ့’

ပေကျူးချီသည် စကားကိုခေတ္တဖြတ်ကာ အားလုံး၏မျက်နှာကို အကဲခတ်ပြီး ကြည့်လိုက်သည်။

ပြီးမှ စိတ်မချမ်းမြေ့စွာဖြင့် ထပ်ပြောသည်။

‘ဘာမှ မကြာလိုက်ဘူး၊ နောက်ထပ် သတင်းတွေ ဆင့်ကဲဆင့်ကဲကြားရသလို မေ့နေတဲ့ အဖွဲ့ဝင်တွေကို သယ်လာတာတွေရတယ်၊ လုံခြုံရေး အဖွဲ့ဝင်တော်တော်များများဟာ အဆိပ်တမျိုးမိပြီး တကိုယ်လုံးပောရောင်လို့ မည်းနက်နေတာ ကြားရတယ်၊ အဲဒီအချိန်မှာမှ ကျုပ်လဲ သွားစဉ်းစား မိတယ်၊ ဒါဟာ ရိုးရိုး အဆိပ်မိတာ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ မသမာတဲ့ ရန်သူ့လက်ချက် ဖြစ်လိမ့်မယ်၊ ဒီတော့ လုံခြုံရေးအဖွဲ့ဝင်တွေကို ဖြန့်ပြီး စုံစမ်းခိုင်းထားတယ်’

ထိုအခါ လျှောင်အင်းက ဝင်၍ ပြောလိုက်လေသည်။

‘ကျွန်တော်လဲ အနီးပတ်ဝန်းကျင်မှာ ကင်းလှည့် နေတုန်း ကျွန်တော်တို့ အဖွဲ့ဝင်နှစ်ယောက် အသတ်ခံရတာကို ကြုံတွေ့ခဲ့သလို ဆရာယာချီနဲ့ ညွှန်သည်ဖြစ်တဲ့ နောင်ကြီး ယုံအင်းတို့ကို တွေ့ရတာပါပဲ၊ အဆိပ်မိတဲ့ကိစ္စတော့ မစုံစမ်းရသေးပါဘူး’

လျှောင်အင်းက ဆက်လက်ပြီး ပြောပြန်၏။

‘ဆရာယာချီနဲ့ နောင်ကြီး ယုံအင်းတို့ ပြောပြချက် အတိုင်းကတော့ အဖွဲ့ဝင်နှစ်ယောက်ကို သတ်သွားတဲ့ လူသတ်သမားတွေကို နောင်ကြီးယုံအင်း တွေ့လိုက်တယ်တဲ့၊ လုံချုပ်ကြီး’

လျှောင်အင်း၏ စကားကို ပေကျူးချီသည် စိတ်ဝင်စားသွား၏။

သူ့မိတ်ဆွေရင်း ယုံအင်းကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

‘ကိုင်း နောင်ကြီးယုံအင်း ကျုပ်ကို ကူညီပါဦး၊ လူသတ်သမားတွေကို မြင်လိုက်တယ်ဆိုတော့ ဘယ်လိုလဲ၊ ရန်သူက သတ်လိုရန်သူမျိုးဆိုတာ ခန့်မှန်းမိသလား၊ ပြောစမ်းပါဦးလေ’
‘ရန်သူ့ ခန္ဓာကိုယ်က သေးသေးသွယ်သွယ် ပိန်ပိန်လေးပါ၊ နောင်ကြီး ပေကျူးချီ မျက်နှာကို မျက်နှာဖုံး စွပ်ထားတော့ အောင်းကောင်း ခန့်မှန်းလို့ မရပါဘူး၊ ဒီတော့’

ယုံအင်းက ပေကျူးချီ၏မျက်နှာ လှမ်းကြည့်ပြီးမှ စကားကို ဆွန်းချင်း ဆက်ပြောလိုက်လေသည်။

‘ကျွန်တော် ထင်တာကတော့ မိန်းမသားတွေ ဖြစ်လိမ့်မယ်’ ဆရာယာချီသည် တအံ့တဩ ဖြစ်ကာ စကား ဝင်ရောက်ပြောသည်။

‘ဟင်...ဒါဆို မိန်းကလေးနှစ်ယောက်က မျက်နှာဖုံးစွပ်ပြီး အသာတာပေါ့ ဟုတ်လား’

ယုံအင်းသည် ခေါင်းညိတ်လိုက်လေ၏။

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော့်တေးထင်ချက်က မှန်ပါလိမ့်မယ်၊ အဖွဲ့ဝင်နှစ်ယောက် အသုံးပြုတဲ့လက်နက်ကလဲ သာမန် သိုင်းသမားတွေအသုံးပြုတဲ့ လက်နက်မျိုး မဟုတ်ကြဘူး ဆိုတာ တွေ့ရပါ

၁၅၀ ❀ တက္ကသိုလ် ရဲ့အင်းအောင်

ယာချီက မေးလိုက်ပြန်သည်။

‘ဒါဖြင့် ဘယ်လို လက်နက်မျိုးပါလဲ’

ယာချီက ယုံအင်း၏ အဖြေကို နားစွင့်လိုက်သည်။

အခန်း ○ ၇၀

ကြောက်စရာ အဆိပ်

‘တဦးက ဓားရှည်ပုံစံတမျိုးကို ကိုင်ပါတယ်။ အဲဒီ ဓားကလဲ
တည်သာဆိုတယ်။ သာမန် ဓားရှည်တွေထက် အများကြီး
ပိုပါတယ်။ နှစ်ပေကျော်ကျော်ပဲ အလွန်ဆုံးရှိုက်မယ်ထင်ပါတယ်။
အောက်တဦးကတော့ တပေသာသာရှိတဲ့ လှံတို့ တချောင်းကို
ကိုင်ဆောင်ထားပါတယ်။ သူတို့နှစ်ယောက်လုံးက သိုင်းပညာမှာ
အမြောက်ကြတယ်။ သိုင်းပညာ အဆင့်မြင့်မားတဲ့သူတွေ ဖြစ်ပုံရ
မိတယ်’

‘ဒီတော့ ဘာဆက်ဖြစ်သလဲ ပြောပါဦး နောင်ကြီး ယာ...
ပေကျုံးချီက စကားကို ခေတ္တနားလိုက်သည်။ ယုံအင်း...
စိတ်လှုပ်ရှားစွာဖြင့် ထပ်မံပြီး မေးလိုက်လေ၏။

‘သူတို့က တိုက်ခိုက်မှု လျင်မြန်သလို အတွင်းအားလဲ...
ကောင်းပုံ ရပါတယ်။ ကျွန်တော်ရောက်ရှိတဲ့အချိန်မှာ လုံခြုံ...
အဖွဲ့ဝင်နှစ်ယောက်ကို သူတို့သတ်ဖြတ်ပြီးနေပါပြီ။ အဲဒီအခါ...
ကျွန်တော်က အတွင်းအားကို ဆယ်ပုံမှာ ခြောက်ပုံလောက်...
အားထည့်ပြီး တိုက်ခိုက်လိုက်တယ်’

‘ဟုတ်ပြီ...ဟုတ်ပြီ...ဒီတော့’

‘ကျွန်တော့်ရဲ့ အတွင်းအားကို သူတို့လေးတွေ နှစ်ယောက်...
ပြန်ပြီး ခုခံနိုင်ခဲ့ကြပါတယ်။ သူတို့က ကျုပ်လို အဘိုးအိုကြီး...
မတိုက်ခိုက်ချင်လို့ပဲလား။ ဒါမှမဟုတ် တခြားအကြံအစည်...
ပဲလား မပြောတတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော့်တိုက်ခိုက်မှုကို ခံရတာ...
ချက်ချင်း လှည့်ပြီး ထွက်ပြေးသွားကြတော့တာပါပဲ’

ထိုနေရာ အရောက်၌ ယုံအင်းသည် စကားကို ခေတ္တ...
လိုက်ပြီး ပေကျုံးချီနှင့် လက်သီးဝိဇ္ဇာ ယာချီတို့ကို လှမ်းကြည့်...
လိုက်သေးသည်။ ပြီးမှ သက်ပြင်းချ၍ ဆက်ပြောသည်။

‘လုံခြုံရေးမှူးချုပ်ကြီးက ကျွန်တော့်ကို အကူအညီပေး...
ခုလို ဖိတ်ကြားခဲ့တာ မဟုတ်လား။ ဒီတော့ ခရီးရောက်မဆို...
ကျွန်တော့်မျက်စိ ရှေ့မှာ အဖွဲ့ဝင်နှစ်ယောက် အသတ်ခံရတာ...
မြင်ရသလို တရားခံနှစ်ဦး ထွက်ပြေး လွတ်မြောက် သွားတယ်...
ဆိုယင် အင်မတန်မှ ရှက်စရာ ကောင်းပါတယ်။ ဒါကြောင့်မို့...

ကျွန်တော်လဲ သူတို့နှစ်ယောက်နောက်ကို ပြေးလိုက်သွားခဲ့ပါ...
အဲဒါပေမယ့် ဘယ်လိုမှ မမှီခဲ့ပါဘူး’

ယုံအင်းသည် စကားပြောယင်းမှ မျက်နှာပျက်၍ သွားသည်။
သူ ဆက်ပြောပြန်၏။

‘ဒါကြောင့် မလွဲမရှောင်သာလို့ လက်နက်ပုန်းနဲ့ သူတို့နောက်...
စင်လိုက်ရပါတယ်။ အဲဒီလို အဆက်မပြတ် ပစ်လိုက်တာ...
သူတားယောက်ရဲ့ လက်မောင်းကို ထိသွားပါတယ်။ ဒါပေမယ့်...
အားထည့်ပြီး သွားလေရဲ့။ သွေးစက်လက်နဲ့ ထွက်ပြေးသွားတာပါ...
ယုံအင်းက သူ၏စကားကို အဆုံးသတ်လိုက်သည်။ ပေကျုံး...
ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်ကာ ပြောသည်။

‘နောင်ကြီး ယုံအင်းလို သိုင်းလောကမှာ အတောအကြုံများ...
ထွက် ရန်သူနှစ်ယောက်ရဲ့ အခြေအနေကို ခန့်မှန်းလို့ မရနိုင်...
သွား’

ယုံအင်းက ခေါင်းကို ခါယမ်းလိုက်ပြီး...

‘သူတို့က ကျွန်တော်နဲ့ယှဉ်ပြီး မတိုက်ခိုက်တာရယ်၊ နောက်ပြီး...
အဲဒါမှာ မျက်နှာဖုံး စွပ်ထားတာရယ်ကြောင့် ခန်းမှန်းလို့...
မရပါဘယ်။ ကျွန်တော့်အနေနဲ့ကလဲ သိုင်းလောကကို အဆက်...
အတော ကြာပြီဖြစ်လို့ ဒီလူနှစ်ယောက် ဘယ်သူတွေဆိုတာကို...
အမှန်းတတ်အောင်ပါပဲ’

အရာယာချီသည် ကြားဖြတ်ပြီး ပြောလိုက်ပြန်သည်။

‘နောင်ကြီး ယုံအင်းရဲ့ စကားကို ကြားရတဲ့အတိုင်း ဆိုယင်...
ဒုစရိုက်သမားတွေထဲက နှစ်ယောက်ပဲနဲ့ တူတယ်။ ဒုစရိုက်

သမားတွေ မှန်းထားတဲ့အချိန်ထက် စောပြီး ရောက်လာကြပြီလား။ ဒါဆိုယင်တော့ ခက်ကုန်တော့မှာပဲ’

ပေကျိုးချီက ယုံအင်းကို ပြောပြသည်။ ယုံအင်းက စိတ်ဝင်စားစွာ နားထောင်သည်။

‘လွန်ခဲ့တဲ့လဝက်လောက်က ကျုပ်တို့စခန်းကို ဒုစရိုက်ကောင်သိုင်းသမားတွေ စုပြီး လာတိုက်ကြသေးတယ်။ အဲဒီတုန်းက ဒီကောင်တွေ အနိုင်ရမသွားသလို ကျုပ်တို့လဲ အသာမရခဲ့ပါဘူး။ ရွှေဆက်တိုက်ယင် သူတို့ ရှုံးနိုင်မဲ့တော့မှာသိပြီး ထွက်ပြေးသွားကြပါတယ်။ အခု ရန်သူနှစ်ယောက်ဆိုတာ ဆရာယာချီပြောတာ မှန်ပါလိမ့်မယ်။ ဒုစရိုက်သမားတွေထဲကပဲ ဖြစ်လိမ့်မယ်’

ဆရာယာချီက စဉ်းစဉ်းစားစားနှင့် ဝင်ပြောသည်။

‘အဲဒီ ပင်လယ်ဘက်က ဒုစရိုက်သမားတွေကလွဲပြီး ပြည်သိုင်းလောကမှာ ဒီလို သေးငယ် ပိန်ပါး အစွမ်းထက်တဲ့ သိုင်းသမား နှစ်ယောက် ရှိဟန်မတူပါဘူး။ တခါမှ မကြားမိပါဘူး။ ပေကျိုးချီက ခေါင်းညိတ်သည်။ သူက အားလုံး၏ မျက်နှာကို စေ့စေ့စပ်စပ် အက်ခတ်ကြည့်သည်။

‘ခုလာတဲ့ ရန်သူနှစ်ယောက်ဟာ သိုင်းပညာ ထက်မြက်တာလွဲပြီး သူတို့အကြောင်းကို မသိတာ ခက်တယ်။ အဲဒါ ဆိုးတာပေါ့လေ။ ဒီထက် ဦးနှောက်ခြောက်ဖို့ကောင်းတာကတော့ ဒီဒုစရိုက်ရနေတဲ့ အဖွဲ့ဝင် ဆယ်ယောက်ပဲ။ သူတို့ တကိုယ်တည်း ရောင်ကိုင်နေကြပေမယ့် တာဒဏ်ရာမှ ရှာလို့ မတွေ့ဘူး။ ခြေနေတယ်’

အားလုံးသော လူများ၏ မျက်လုံးများသည် ခုတင်ထက်ရှိ ဆရာထူးသို့ လှည့်လှည့်လှည့်လှည့် လှမ်းကြည့်ကြသည်။

‘ဘယ်လို အဆိပ်မျိုး သင့်နေတယ်ဆိုတာ ဝေခွဲလို့ကို မရပါဘူး။ တကယ်လို့ အဆိပ်လက်နက်ပုန်း မိတယ်ဆိုယင်လဲ ဒဏ်ရာတွေ ကျန်ခဲ့ရမယ် မဟုတ်လား။ ဒါကြောင့် ဘယ်လိုလုပ်ရမယ်ဆိုတာ မကြံတတ်အောင် ဖြစ်နေပါတယ်’

လုံခြုံရေး အဖွဲ့၏ သမားတော်ကြီးကလည်း စိတ်ပျက်စိတ်ပျက်ဖြင့် ခေါင်းကို ခါယမ်းကာ ဝင်ပြောသည်။

‘ကျုပ်ကို အဆိပ်မိထားတဲ့ ဒီလူနာတွေကို ကြည့်ခွင့်ပြုပါ။ သေးခွင့်ပြုပါ’

ယုံအင်းက ထိုစကားကို ပြောပြီးနောက် ယာချီနှင့် အတူတူ အဆိပ်မိထားသည့် အဖွဲ့ဝင်များကို သေချာစွာ စစ်ဆေးကြည့်ကြသည်။ သို့ရာတွင် ဒဏ်ရာရသကဲ့သို့ ဖြစ်နေသည့် အဖွဲ့ဝင်များမှာ မတွေ့ရဘဲ သေဆုံးသော အဆိပ်မျိုးသင့်နေသည်ကို မသိအောင် ဖြစ်ရသည်။ သူတို့ကြားမှ ဆရာယာချီက သက်ပြင်းချ၍ ပြောလိုက်သည်။

‘ကျွန်တော့် အနေနဲ့ တသက်လုံး သိုင်းလောကမှာ ကျင်လည်နေရတာပဲပါ။ သိုင်းလောကမှာရှိတဲ့ လက်နက်ပုန်းမှန်ယင် ကျွန်တို့ မမြင်ဖူးပေမယ့် နာမည်ကြီးတဲ့ အဆိပ်လက်နက်ပုန်းတွေ မတွေ့ရဘဲ မြင်ဖူးခဲ့ပါတယ်။ တချို့ မမြင်ဖူးပေမယ့် နားကြားခဲ့ဖူးပါလိမ့်မယ်’

ထိုစဉ် ယုံအင်းက ကြားဝင်၍ပြောသည်။ သူသည် တစ်
ကို လေးလေးနက်နက် စဉ်းစားပြီးမှ ပြောလိုက်ပုံရှိရ၏။

‘ဒီအဖွဲ့ဝင် ဆယ်ယောက်ဟာ လက်နက်ပုန်း အဆိပ်
မဟုတ်ဘူး။ သူတို့က အဆိပ်သိုင်းပညာတမျိုးကြောင့် အဆိပ်
နေတာလို့ ကျွန်တော်ထင်တယ်’

‘ဟင်...’

‘အို...’

ကျန်လူများမှာ ယုံအင်း၏ စကားကြောင့် အံ့အားသင့်
ကြသည်။

‘ကျွန်တော့်အနေနဲ့ သိုင်းလောက တခုလုံးမှာ ဒီလို အ
သိုင်းပညာကို လေ့ကျင့်တဲ့သူဟာ ယန်ကျောက် နှစ်ဖော်နဲ့
တိမ်နန်းကတည်း စုစုပေါင်း သုံးဦးပဲရှိတာ တွေ့ဖူးပါတယ်။
သိုင်းလောကမှာ အဆိပ်သိုင်းပညာ လေ့ကျင့် တတ်ကျွမ်းတဲ့
ရယ်လို့ မကြားမိပါဘူး’

ဆရာယာချီက ခေါင်းကို ညိတ်ပြုလိုက်ပြီး

‘ယန်ကျောက် နှစ်ဖော်နဲ့ ကျွန်တော်က နည်းနည်းပါး
တော့ မျက်မှန်းဘမ်းမိပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ရင်းနှီးမှု မရှိခဲ့ပဲ
ဒီတခေါက် ဒုစရိုက်သမားတွေကို နှိမ်နင်းရာမှာ သူတို့ကို
အညီတောင်းဖို့ ကျွန်တော် စိတ်ကူးခဲ့ပါသေးတယ်’

‘ရွှေတိမ်နန်း လိန်လန်ကိုကော ဆရာယာချီ သိသလား’
ယုံအင်း၏ အမေးကို ဆရာယာချီက ခေါင်းခါယမ်း၍
သည်။

‘မသိပါဘူး။ ရွှေတိမ်နန်း လိန်လန်ကိုတော့ ကျွန်တော်ကြား
ပေမယ့် တခါမှ မဆုံမိဘူး။ အဲဒီလူက အသွားအလာ သိပ်ပြီး
ဝက်တတ်တယ်လို့ သိရပါတယ်။ သူ့လှုပ်ရှားမှုကို သိတဲ့လူက
သလောက်ပါပဲ။ ကျွန်တော့် အနေနဲ့ ရွှေတိမ်နန်း လိန်လန်
တွေဖို့ ကြိုးစားကြည့်ပါသေးတယ်။ ဒါပေမယ့် တခါမှမတွေ့
ရပါဘူး’

ဆရာချီ စကား ဆုံးသွားသည်နှင့် ယုံအင်းက သက်ပြင်းချပြီး
ဆက်၍ ပြောလိုက်ပြန်လေသည်။

‘ဟုတ်ပါတယ်။ သိုင်းလောကမှာ ရွှေတိမ်နန်းလိန်လန်ကိုမသိ
မရှိသလောက်ပါပဲ။ ဒါပေမယ့် နာမည်ကိုသာ ကြားဖူး
လူ ကိုမြင်ဖူးတဲ့သူက မရှိသလောက် နည်းပါး ပါလိမ့်မယ်။
ကျွန်တော်ကတော့ အဲဒီလူကို မြင်ဖူးခဲ့ပါတယ်’

ဆရာယာချီက ယုံအင်းစကားကို ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်
နားထောင်ခဲ့လေသည်။

‘ရွှေတိမ်နန်း လိန်လန်က သိုင်းလောကမှာ ထင်ရှားပေမယ့်
တကယ် အမည်ရင်းကိုတော့ တယ်သူမှ မသိကြဘူးနော်။
နန်းသဏ္ဍန်ကိုလဲ ပြောသံ မကြားဖူးခဲ့ဘူး။ ကျွန်တော့်
သိုင်းလောကမှာ အကြောင်းကိစ္စ အတော် များများကို
မသိခဲ့ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ရွှေတိမ်နန်းလိန်လန်အကြောင်း
တော့ မသိခဲ့ပါဘူး’

ဆရာချီက ယုံအင်း၏ မျက်နှာကို အသာအယာ လှမ်းကြည့်
သည်။

‘ဒါကြောင့် နောင်ကြီး ယုံအင်းက မိလူနဲ့ ကြုံတွေ့ရတယ်ဆိုတော့ သူ့အကြောင်းကို ကောင်းကောင်း သိမှားကျွန်တော့်ကို သူ့အကြောင်း ပြောပြပါလား ခင်ဗျာ’

* * *

ယုံအင်းသည် မျက်နှာကို ပြုံးပြကာ ယာချီအား ကြည့်ခေါင်းတချက် ညိတ်ပြလိုက်သည်။

‘အဲဒီလူဟာ ဘာမှ မထူးခြားပါဘူး။ သူ့လို ကိုယ်လို တယောက်ပါပဲ။ အသက်အရွယ်ကတော့ ကျွန်တော့်နဲ့ ငွေလောက်ပဲ ရှိပါလိမ့်မယ်။ သူ့ အကြောင်းကို တွေ့သွေ့ထူးပြောစရာရယ်လို့ မရှိပါဘူးဗျာ’

ပေကျုံးချီနှင့် လျှောင်အင်းတို့သည် ဘေးတွင် ရပ်၍ ထောင်နေကြရာမှ စိတ်မရည်နိုင်အောင် ဖြစ်နေကြလေ၏။ ရာတွင် မည်သို့မျှ ပါးစပ်မှ ထုတ်ဖော်မပြောတော့ပဲ မျက်ကြုတ်ကာ ရပ်နေခဲ့သည်။ ဆရာယာချီသည် ယုံအင်း၏စကားနားထောင်နေရာမှ လှည့်ကြည့်လိုက်သည့် အခါ ပေကျုံး

အင်းတို့ မျက်မှောင်ကြုတ်နေသည်ကို မြင်ရသည့်အတွက် ကမန်းအတန်းပင် စကား လမ်းကြောင်းကို ပြောင်းလိုက် လေတော့သည်။

ဝါးစိမ်းဘိုးဘိုးရဲ့ တပည့်မနှစ်ဦး ဖြစ်တဲ့ ကျွန်တော့် တူမအိမ်မှာ အနှစ်တစ်ထောင် အသက်ကယ်ဆေးမြစ်ကြီးတော့ ရှိပါမယ်။ အဲဒါနဲ့ ဒီအဆိပ်မိနေတဲ့ လူနာတွေရဲ့အသက်ကို ကယ်လို့ ချိန်မလား မပြောတတ်ဘူး’

ပေကျုံးချီက ယာချီ၏ စကားကို ပြန် မပြောနိုင်မိမှပင် ယုံအင်းက စိတ်လှုပ်ရှားစွာ ပြန်ပြောသည်။

‘ဟင်...ဟုတ်လား။ အနှစ်တစ်ထောင် အသက်ကယ်ဆေးမြစ်ကြီးသာ ရှိတယ်ဆိုယင် ကျွန်တော့်အနေနဲ့ ဒီ ကိုယ်တော်တွေ့ရဲ့ အသက်ကိုကယ်ဖို့ ကြိုးစားယင် ရမယ်ထင်ပါတယ်’

ဆရာယာချီသည် ထိုစကားကြောင့် ဝမ်းသာ သွားလေ၏။ ယုံအင်း၏ လက်တဘက်ကို လှမ်းကိုင်လိုက်သည်။

‘နောင်တော်ကြီးယုံအင်းဟာ ဆေးပညာ အတော်ကျွမ်းကျင်တယ်ဆိုတော့ ပြောကံတယ်နဲ့ တူတယ်။ ဝမ်းသာစရာပါပဲဗျာ’

‘ကျွန်တော့်နဲ့ ရွှေတိမ်နန်း လိန်လန်တို့ တွေ့ဆုံ နေထိုင်တဲ့အခါမှာ သူက ကျွန်တော့်ကို အဆိပ်ကုနည်းတွေနဲ့ပတ်သက်ပြီး ပြောပြသ ပေးခဲ့ပါတယ်’

‘ဪ...’

‘ဒါကြောင့်လဲ လူနာတွေကိုကြည့်ပြီး ရထားတဲ့ အဆိပ်အဆိပ်သိုင်းပညာကြောင့် ဆိုတာ တပ်အုပ် ပြောနိုင်ခဲ့တာ... တကယ်တော့ ဒီလို အဆိပ်မိထားတဲ့လူမျိုးကို ကုသဖို့ မလွယ်ပါဘူး။ သေဖို့လမ်းပဲ များပါတယ်။ ခုတော့ နှစ် တစ်သောင်း အသက်ကယ် ဆေးမြစ်ကြီး ရှိတာမို့ ဒီအဆိပ်ကိုကုဖို့မခက်တော့ပါဘူး’

အားလုံးသည် ခုမှပင် စိတ်အနည်းငယ် အက်သာရာ ရသဖြင့် ကြတော့သည်။

‘ကဲ... နောင်ကြီး ယာချီက နှစ် တစ်ထောင် သသက်က ဆေးမြစ်ကို သွား ယူပါတော့၊ ကျွန်တော် ခုပဲ လူနာတွေ ဒဏ်ရာက အဆိပ်ကို ပြန်ထုတ်လိုက်ပါ့မယ်’

‘ကောင်းပါပြီ’

ဆရာယာချီက ခေါင်းညိတ် အဖြေပေးပြီးနောက် နှစ်လှမ်း သုံးလှမ်းသာ လှမ်းရသေးသည်။ ယုံအင်း၏ ပြောကြားသံကို ကြားလိုက်ရပြန်သည်။

‘နောင်ကြီး ယာချီ မသွားပါနဲ့တော့၊ ကျွန်တော့်မှာ ဒဏ်ရာတွေကို ကုသဖို့နည်းလမ်း ထပ်တွေ့ပြန်ပါပြီ။ ဆရာယာချီ သွားဖို့ မလိုတော့ပါဘူး’

ထိုစကားကြောင့် ဆရာယာချီ နောက်သို့ လှည့်ကြည့်မိလိုက်သည်။ ပေကျုံးချီနှင့် လျှောင်အင်းတို့မှာ တေးတောင် မတ်တတ်ရပ်နေကြသည်။

ယုံအင်း၏ဗယ်ဘက်လက်တွင် လက်အိပ်စုပ်ထားပြီး ညာဘက်လက်တွင် ဓားမြှောင်တချောင်း ကိုင်ထားသည်ကို တွေ့ရ၏။ နောင်ကြီး ယုံအင်းက လဲလျောင်း ညည်းတူးနေသည့် လူနာယောက်၏ ဗယ်ဘက် လက်မောင်းကို ဓားဖြင့် စိုက်လိုက်လေသည်။

‘အား’

ဆရာယာချီသည် ထိုလူနာ ခုတင်ရှိရာသို့ ပြန်လှည့်၍လာခဲ့သည်။ ထိုလူနာ၏ နာကျင်စွာ အော်ဟစ်သံနှင့်အတူ သွေးများ ပန်းထွက်လာခဲ့သည်။ ယာချီက စိတ်ဝင်တစားကြည့်မိသလို ယုံအင်းအား မေးသည်။

‘နောင်ကြီး... ယုံအင်း၊ မိအဖွဲ့ဝင်တွေဟာ ဘယ်လိုအဆိပ်မျိုး ထည့်လဲ၊ တိတိကျကျ သိပြီလား’

ယုံအင်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

‘သိပါပြီ၊ ခုနက ကျွန်တော် သတိမထားမိလို့ မမြင်တာပါ။ သူတို့ဟာ မြွေဆိပ်တမျိုးကြောင့် ဒဏ်ရာ ရတယ်ဆိုတာ သိပါပြီ’

ဆရာယာချီ အံ့အားသင့်သွားပြီး မေးခွန်းထုတ်၏။

‘အင်... ဒါဆို စောစောကနောင်ကြီးပြောသလို အဆိပ်သိုင်းကြောင့် ဒဏ်ရာရတာ မဟုတ်ပဲ မြွေအဆိပ်ကြောင့် ဒဏ်ရာရတာပေါ့၊ ဟုတ်လား၊ မြွေကိုက်ခံကြရတာပေါ့’

ယုံအင်းက ရယ်မောလိုက်လေ၏။

‘ဒီသိုင်းပညာ တတ်ထားတဲ့ လူတွေ မဆိုထားနဲ့၊ သာမန် တယောက်တောင် လက်မောင်းကို မြွေကိုက်ယင်ကာကွယ်နိုင် သေးတယ်။ ပြီးတော့ ဒီ သိုင်းသမားကြီးတွေ တချိန်တည်း မြွေတွေ အကိုက်ခံရလောက်အောင် မြွေတွေ ဒီလောက် ပေ မလား ဆရာယာချီ၊ ဒီလို မဟုတ်ပါဘူး။ ရန်သူတွေက အဆိပ်တွေကို စုစည်းပြီး သံပိုက်တမျိုးမှာ ထည့်ထားခဲ့တယ်။ အသုံးပြုတော့မယ့် အခါကျမှ အဖုံးကိုဖွင့်ပြီး လက်နက်ပေး ကြိုက်သလို ရန်သူကို အလစ် လုပ်ကြံတိုက်ခိုက်ပါတယ်။ အဲဒီအခါ ကို သုံးတာပါ။ ဒီ အဆိပ်တွေကို အလွန်သေးငယ်တဲ့ အပ်ကလေး တွေနဲ့ သံမှုန့်လေးတွေနဲ့ ရောထည့်ထားပါတယ်။ ဒါကြောင့် အဆိပ်နဲ့သံမှုန့်တွေကို ထိမိတဲ့ လူဟာ အဆိပ်တွေ ခန္ဓာထဲက သွေးတွေထဲမှာ ပျံ့ကုန်တာပါ။ အဲဒီလူဟာ တကိုယ်တော် ထုံကျဉ်သွားပြီး ညှိမည်းလာပါတယ်။ တဖြည်းဖြည်းပေးလာ လာပြီး နှေ့ဝက်အချိန်လောက် ကြာတာနဲ့ အဆိပ်ဒဏ် တော့ပဲ သေသွားတတ်ပါတယ်’

ယုံအင်းက အဆိပ်နှင့်ပတ်သက်ပြီး ထိုကဲ့သို့ တိတိကျကျ ပြောဆိုနိုင်သည့်အတွက် ဆရာယာချီ၏စိတ်ထဲတွင် သက်သာခြင်း ဖြစ်ခဲ့လေသည်။ ယာချီက မထိတထိ အသာ ပြုံးလိုက်ပြီးမှ ယုံအင်းအား ခပ်တည်တည်ဖြင့် မေးလေသည်။

‘ဒါဖြင့်ယင် နောင်ကြီးယုံအင်းက ဒီအဆိပ်တွေနဲ့ ဝတ်ပြီး အဘော် လေ့လာထားတယ်နဲ့တူတယ်။ ဟုတ်လား’

ယုံအင်းက ခေါင်း တချက် ဆတ်ပြလိုက်သည်။ ‘ကျွန်တော့် အနေနဲ့ ရွှေတိမ်နန်း၊ လိန်လန်ဆီမှာ နည်းနည်း ပေးသင်ကြားထားလို့ နားလည်တာပါ။ ဒီလောက်ပါပဲ’ ‘ဪ...’

ယုံအင်းသည် ပုလင်းတလုံးကို ထုတ်ယူပြီး အဖုံးဖွင့်လိုက် နှစ်အခါ အပုပ်နံ့တမျိုးကို ရရှိလေ၏။ ထို အပုပ်နံ့ကြောင့် ဆရာယာချီတို့သည် မျက်ခုံးများရှု၍ နေကြသည်။ နှာခေါင်း နှစ်ဖျား တရှု၊ ရှု၊ ဖြစ်ကုန်ကြ၏။ ‘ဟား... ဟား... ဟား’

ယုံအင်းက သဘောကျစွာ ရယ်မောပစ်လိုက်သည်။ ‘ဒီ ကျွန်တော့်ရဲ့ပုလင်းထဲမှာ အလွန်တရာ အဆိပ်ပြင်းထန်တဲ့ အဆိပ်တွေကို ထည့်ထားပါတယ်။ ဒီ ပင်ကူရဲ့အဆိပ်က အဆိပ်ထက် ပိုပြီး ပြင်းထန်ပါတယ်။ အဆိပ် နှစ်မျိုးကို အတိုက် ပေါင်းလိုက်ယင် အကျိုးရှိလာပါလိမ့်မယ်။ ဒါကြောင့် အဆိပ်နဲ့ လူနာတွေရဲ့ အသက်ကို ကယ်ရမှာပါပဲ’

အာချီသည် မျက်တောင် မခတ်တမ်း ကြည့်နေ မိသည်။ ‘ကျွန်းချီနှင့် လျှောင်အင်းတို့၏ စိတ်ထဲတွင် မည်သို့ရှိမည်ကို မသိသော်လည်း ယာချီရင်ထဲတွင်ကား သံသယကြီးထွားလာ တဲ့အခါ ဖြစ်နေပြီ ဖြစ်သည်။ ထို အချိန်တွင် အချို့ လူနာ တို့မှာ အသက် ငွေ့ငွေ့သာလျှင် ကျန်ရှိကြပေတော့သည်။

‘ထင်...’ ‘အကျိုးချီသည် သက်ပြင်းကိုသာ ချနေမိ၏။ ပေကျိုးချီ ကိုလျှောင်အင်းတို့မှာ သူတို့လူများသေဆုံးတော့မည် ဖြစ်သဖြင့်

စိတ်ပူနေကြသည်။ ယုံအင်းကုသနိုင်လျှင် အမြတ်၊ မကုသပါကလည်း သေမည့်အတူတူမို့ ယုံအင်းအား မည်သို့မျှ ဟန့်တားခြင်း မပြုကြပါချေ။ ယုံအင်းပြုသမျှကိုသာ ငြိမ်သက်စွာ ကြည့်နေကြပါသည်။

ယုံအင်းက ပုလင်းထဲမှ အဝါရောင် အဆိပ်ကို ပထမ လူနာတစ်ယောက်၏ ဗယ်ဘက်လက်မောင်းပေါ်ရှိ ဓားဖြင့် စိုက်ထားသည့် ဒဏ်ရာပေါ်သို့ အနည်းငယ် လောင်းချလိုက်သည်။

ထိုနည်းများအတိုင်း ကျန်ရှိသည့် လူနာများကိုလည်း ကုသပေးလေတော့သည်။

ဤကဲ့သို့ အဆိပ်ကို အဆိပ်နှင့် တန်ပြန် ကုသနည်းမှာ တချက်မှားယွင်းပါက လူနာ အသက်ဆုံးရှုံးမည်မှာ ရာနှုန်းပြည့်ပင် ဖြစ်သည်။

ယုံအင်းသည် အဆိပ်ရည်ဖြင့် လူနာများအား ကုသပေးပြီးနောက် သူ၏ ကိုယ်တွင် ပါလာသည့် အဖြူရောင်ဆေးပြားလေးများ ထည့်ထားသော ပုလင်းကိုယူကာ သမားတော်ကြီးအား ပေးလိုက်လေသည်။

‘နောက်တနင်္ဂနွေလောက် ကြာလို့ သူတို့ သတိရလာယင် အေးနဲ့ တယောက်ကို ဆေးသုံးပြားစီ တိုက်ပေးပါ။ သုံးရက်လောက်တော့ မလှုပ်မရှားပဲ အနားယူရလိမ့်မယ်။ အဲဒီရက်အတွင်း တရက်ကို ဆေးနှစ်ပြား မှန်မှန်တိုက်ပေးယင် လုံးဝ ပျောက်သွားပါလိမ့်မယ်’

သမားတော်ကြီးလည်း သူ့ ကမ်းပေးသည့် ဆေးပုလင်းကို လှမ်းယူလိုက်သည်။ ယုံအင်းက ဆက်၍ ပြောလိုက်၏။

‘တကယ်လို့ ကျွန်တော့် ကုသနည်း မှားခဲ့ယင်တော့ လူနာတွေ မိုးလင်းတဲ့အထိ အသက်ရှင်နိုင်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်တော့်မှာလဲ ဒီနည်းကလွဲပြီး တခြား သုံးစရာ မရှိလို့ သုံးလိုက်ရအာပဲ။ ဒီလူတွေ ကံကောင်းပါစေလို့ပဲ ဆုတောင်းရတော့မှာပဲ။ အဆိပ်ရောင် အသက်ရှင်သေးကြယင်တော့ မသေနိုင်ကြတော့ဘူး’ ယုံအင်း၏ စကားကြောင့် ပေကျုံးချီသည် သူ့လူတွေ ကံကောင်းပါစေဟုသာ ဆုတောင်းလိုက်မိသည်။

* * *

နောက်တနေ့တွင် လူနာတွေ တယောက်မှ မသေဆုံးကြပဲ အဆိပ်ရောင် သတိရလာပြီဆိုသည့် သတင်းကို ကြားရသောအခါ ပေကျုံးချီသည် ဝမ်းခြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်သွားသည်။ ပေကျုံးချီ၊ ဆရာ ယာချီနှင့် ယုံအင်းတို့သည် ဆေးကုသသည့် ရောက်လာကြပြီး လူနာတွေကို အားပေးစကားပြောကြပြီး ပြင်ပျက်ပုံကို မေးမြန်းကြည့်ကြသည်။ ‘ကျွန်တော်တို့လဲ လုပ်ကြတဲ့ ရန်သူကို မမြင်ကြရပါဘူး လုံးဝ မမြင်ရပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့ကို မြွေကိုက်တယ်ပဲထင်မိပါတယ်။ သတိမေ့သွားပါတယ်’

သူတို့ သုံးဦးသည် ဆေးကုသဆောင်မှ ရုံး အဆောက်အအုံ အတွင်းရှိ သီးသန့်ခန်းထဲကိုလာခဲ့ကြသည်။ ယခုမှဆရာယာရ် သူ့ထင်မြင်ချက်ကို မေးသည်။

‘နောင်ကြီးယုံအင်း၊ ကျုပ်တို့ထက် ရွှေတိမ်နန်း လိန်လန် အကြောင်းကို သိတဲ့လူဆိုတော့ မေးပါရစေ၊ အခု ကျုပ်တို့တွေကို အဆိပ်လက်နက်နဲ့ လုပ်ကြံသွားတာရွှေတိမ်နန်း လိန်လန် ရှုလူတွေများ ဖြစ်နေမလား’

အထီးကျန် သိုင်းသမားကြီး ယုံအင်းက မျက်မှောင်ကြည့် စဉ်းစားလိုက်ပြီးမှ

‘ကျုပ်သိသလောက်တော့ ရွှေတိမ်နန်း လိန်လန်မှာ အဆိပ်ဆီလို သူ့ကို ချက်ပြုတ်ကျွေးမွေးပြီး စောင့်ရှောက်နေတဲ့ အကြီးပုဂ္ဂိုလ်တို့ အတွားကြီးပဲ ရှိတာပဲ၊ တပည့်တပန်းတွေလဲ ချစ်သူ၊ တယ်သူတွေနဲ့မှလဲ သူ့ဟာ ရောရောထွေးထွေး မနေပါဘူး သူ့အနေနဲ့ ဒီမြင်လူကိုခေါ်ပြီး ခိုင်းစေမှလဲ မဟုတ်ဘူး’

ဆရာယာရ်က သူ့တွေထင်ချက်ကို ပြောသည်။

‘ကျုပ်တို့မိတာက ဒီလိုလေ၊ ရွှေတိမ်နန်း လိန်လန်မှာ ဒုစရိုက်သမားတွေနဲ့ ပေါင်းမိသွားပြီး အခု ကျုပ်တို့ လူတွေ လုပ်ကြံရာမှာ သူ့ရှု နည်းစနစ်ကို သုံးလိမ့်မယ်လို့ ယူဆမိတယ် ယုံအင်း ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်၍

‘နောင်ကြီးယာချိ၍ တွေးထင်ချက်က ဖြစ်ကောင်းဖြစ်နိုင်မယ်လို့ ကျွန်တော်လဲထင်တယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ အခုထူး

ဆိုးရတဲ့ လုံခြုံရေးအဖွဲ့ဝင်တွေ ဒဏ်ရာရပုံရနည်းဟာ ရွှေတိမ်နန်း လိန်လန်တိုင်းတည်း တီထွင်ပြုလုပ်တဲ့ လက်နက်ပုန်း ထိမှန်လို့ ဒဏ်ရာမျိုးပဲ’

ပေကျိုးချီက သက်ပြင်းရှည်ကြီးကို ချလိုက်ပြီး ‘အိမ်း နောင်ကြီးတို့ ယူဆကြသလို ရွှေတိမ်နန်း လိန်လန်လို မျိုးသား ဒုစရိုက်ကောင်တွေနဲ့ ပေါင်းမိသွားတယ်ဆိုယင်တော့ ကျုပ်တို့အတွက် အတောင့်ကို ရင်လေးစရာပါပဲ’

ဆရာယာရ်က ‘သိပ်လဲ စိုးရိမ်စရာ မလိုပါဘူးဗျာ၊ ကျုပ်တို့ဟာ ပြည်သူ့ကို အကျိုးပြုနေတဲ့ သိုင်းသမား ကောင်းတွေပါ၊ သင်းတို့က တိုင်းပြည်ကို ဒုက္ခပေးနေတဲ့ ဒုစရိုက်ကောင်တွေပါ၊ အများလုပ်တဲ့ သူတွေနဲ့ အမှန်လုပ်တဲ့သူတွေ ရင်ဆိုင်တဲ့အခါမှာ အမှန်တရားရှု အက်ဘော်သားတွေဘက်က တပန်းသာပါတယ်’

အထီးကျန်သိုင်းသမားကြီး ယုံအင်းက ‘ရွှေတိမ်နန်း လိန်လန်ဟာ အဆိပ်ပညာမှာတော့ ပြိုင်ဘက် အင်းအောင် တတ်ကျွမ်းတဲ့သူပဲ၊ မကြာခဏ တောထဲတောင်ထဲ သွားသွားပြီး အဆိပ်ပြင်းတဲ့ သတ္တဝါတွေကို ဖမ်းနေတတ်တယ်’

‘သူနဲ့ နောင်ကြီးယုံအင်းတို့ တွေ့ခဲ့ကြပုံကလေးကို ပြောပြမိဦး၊ သူ့အကြောင်းကို များများသိရမှ ကျုပ်တို့တွေ မှန်းဆလို့ ရမယ်’

‘နောင်ကြီးတို့ သိလိုကြတယ် ဆိုယင်တော့ ပြောပြပါ့မယ်၊ ဒီလိုပါ’

ပေကျိုးချီနှင့် ဆရာယာချီတို့သည် ယုံအင်း ပြောပြမည့် စကားများကို စိတ်ဝင်တစား နားထောင်၍ နေကြသည်။

ယုံအင်းက ချောင်းတချက်ဟန်ကာ သူတို့နှစ်ဦးအား စူးစိုက်စိုက် ကြည့်လိုက်ပြီးနောက် ဤသို့ ပြောပြလေတော့သည်။

*

*

ယုံအင်း၏ အသက်သုံးဆယ် ပတ်ဝန်းကျင်ကာလ ဖြစ်သည်။ ယုံအင်းသည် သူ့သင်ကြားတတ်မြောက်ခဲ့သည့် သိုင်းပညာများဖြင့် အားနွဲ့သူများကို ကူညီပေးခဲ့သည်။

မဟုတ်မခံ စိတ်ဓာတ်ရှိကာ မှန်သည့်ဘက်မှ အစဉ် ထာဝရစစ်တည်ခဲ့ပေသည်။

ထို့ကြောင့် သိုင်းလောကသားများသည် ယုံအင်းကို ထေးစားကြလေသည်။ ချစ်ခင်ကြလေသည်။ အမှောင် လောကထဲမှ သိုင်းသမားများသည်ကား ယုံအင်း၏ သိုင်းပညာ အစွမ်းထက်မှုကြောင့် ကြောက်ရွံ့၍ နေကြသည်။

ယုံအင်း၏ ထင်ရှားသော ပညာများမှာ ကိုယ်ဖော့ပညာနှင့် ခင်္ကလုံး လက်နက်ပုန်း ပညာပင် ဖြစ်သည်။

အဆိုပါပညာများကို ငယ်စဉ်အခါက လျှို့ဝှက် သိုင်းပညာ နှစ်ဦး တဦးက သင်ကြားပေးခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

မိဘနှစ်ပါး ဆုံးပါးပြီးနောက် ယုံအင်းသည် လယ်မြေများကို အစ်ကိုဖြစ်သူအား ပေးခဲ့ကာ တကိုယ်တည်း အရပ်တကာ နေထိုင်၍ သွားလာနေခဲ့သည်။ သူသည် လွတ်လပ်ခြင်းကို မြတ်နိုးသူလည်း ဖြစ်လေ၏။

တနေ့သောအခါတွင် ယုံအင်းသည် ကွေ့ကျိုးနယ် ကွေ့ကျိုးမြို့သို့ ရောက်ရှိခဲ့သည်။ ကွေ့ကျိုးသည် မြို့ကြီးတမြို့ဖြစ်ကာ အောင်ပေါ် တိုင်းရင်းသားများ စုစည်းနေထိုင်ကြသည့် မြို့ပင်ဖြစ်သည်။

ကွေ့ကျိုးမြို့သို့ တခုသော နေ့ခင်းအချိန်တွင် ယုံအင်းသည် အထမ်းနှင့်အတူ ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။ သူသည် လမ်းမကြီးပေါ်တွင် ငြင်း နှင်းနေရာမှ ပင်ပန်းလာလေ၏။

ကွေ့ကျိုးမြို့လယ်နှင့် မလှမ်းမကမ်းတွင် အရိပ်ကောင်းသည့် အောင်ကြီးတပင်ရှိပြီး ထိုသစ်ပင်အောက်တွင် ခရီးသွားများ အနားအပန်းဖြေကြသည်။

ယုံအင်းသည် ထိုအပင်အောက်သို့ သွားကာ မြင်းပေါ်မှ ဆင်းထိုင်သည်။ ယုံအင်းက သူ့မြင်းကို သစ်ပင်အုပ်အတွင်းတွင် ချိတ်လိုက်ပြီး သစ်ပင်တပင်တွင် မြင်းကို ချည်ထားလိုက်လေသည်။

ထို့နောက် သူသည် အေးစက်ကြီးမားသော ကျောက်တံတုံးပေါ်တွင် ထိုင်ချလိုက်လေ၏။

ပူပြင်းသော နေရောင်အောက်တွင် ခရီးပြင်း နှင်လာခဲ့သဖြင့် ယခုကဲ့သို့ အရိပ်ကောင်းသည့် သစ်ပင်အောက်တွင် အေးမြသည့် လေပြည်လေညှင်း အတိုက်ခံရသည့်အခါ ယုံအပ်သည် စိတ်လန်းဆန်းကာ ကြည်နူး၍ သွားသည်။

ထိုစဉ် သူ၏ နောက်ကျောဘက် ဂိုက်အနည်းငယ် အကွာခရီးသွားများ ဆူညံညံ့အသံ ကြားရသဖြင့် လှည့်ကြည့်လိုက်မိရာ သူ မှင်တက်မိသွားသည်။

လူတစ်စုသည် တစုံတခုကို ဝိုင်းအုံကာ ကြည့်ရှုတိုးဝှေ့နေကြသည် မဟုတ်ပါလား။ ယုံအင်းသည် စိတ်ဝင်စားကာ ထိုနေရာသွားပြီး လူအုပ်ကို တိုးဝှေ့၍ ကြည့်လိုက်သည်။

တိုင်းရင်းသူ အမျိုးသမီးတဦးသည် မျက်ရည်ယိုစီးကျလျှော့စူးထောက်ထိုင်ကာ သူ့ ပေါင်ပေါ်တွင်တိုင်းရင်းသားတဦးအပွေ့ချီထားလေသည်။

တိုင်းရင်းသားသည် မျက်နှာ ပြာနှမ်းကာ ပါးစပ်မှ အပြာတစ်စိ ထွက်နေခြင်းကို တွေ့ရှိလေ၏။

ပြင်းထန်သည့် အဆိပ်အမျိုးမျိုး မိထားကြောင်းကို ယုံအင်းရိပ်စားမိလိုက်လေသည်။

ထို အမျိုးသားရော အမျိုးသမီးပါ အသက်အားဖြင့် ကြီးသူများ မဟုတ်သေးပါချေ။

သူတို့၏ ဘေးတွင် ခြင်းတောင်းများ တွေ့ရပြီး ခြင်းတောင်းထဲတွင် အဝတ်အစားနှင့် စားသောက်ဖွယ်ရာများကို တွေ့ရသဖြင့် ဈေးလာခြင်း ဖြစ်ကြောင်းကို တွက်ဆလိုက်မိသည်။

အမျိုးသမီးသည် ဝိုင်းအုံကြည့်နေသည့် လူအုပ်ကြီးကို ကြည့်ကာ အားကိုးတကြီးဖြင့် သူ့ ယောက်ျားအား ကယ်တင်ပေးမိမိည့် အကြောင်းကို ငိုယို၍ တောင်းပန်နေခဲ့သည်။

သူ့ထုတွင် အဆိပ် ပြင်းပြင်းထန်ထန် မိထားပုံရသည့် သူ့ယောက်ျားကို မည်သူကမျှ ပြုစုကုသပေးရန် ရည်ရွယ်ချက်မရှိ မရပါချေ။ တမင်သက်သက် ဝိုင်းအုံ ကြည့်နေကြခြင်းသာ ဖြစ်လေသည်။

ယုံအင်းက ထပ်မံ အကဲခတ် ကြည့်လိုက်သည်။ ထိုသူမှာ အသက် သေဖွယ်ရန်သာ ရှိကြောင်းကို တွေ့ရပြန်သည်။ ထိုအခါ ယုံအင်းသည် မည်သို့သော အဆိပ်မျိုး မိထားသည်ကို တိကျစွာ မသိသော်လည်း တတက်သား၏ အသက်အား ကယ်တင်လိုစိတ်များ ပေါ်ပေါက်လာခဲ့သည်။

ထို့ကြောင့် သူသည် အပေါ်အင်္ကျီ အိတ်ထဲသို့ လက်နှိုက်ထုတ်ဆေးဗူးတစ်ဗူး ပါလာခဲ့ပေသည်။

ထိုဆေးဗူးကို ဖွင့်ပြီး အထဲမှ ဆေးပြားနှစ်ပြားကို ထုတ်လိုက်သည်။

ဤဆေးဗူးသည် လွန်ခဲ့သည့် ရက်အနည်းငယ်ကမှ မိတ်ဆွေအသက် လက်ဆောင်ပေးခဲ့သည့် အဆိပ်ဖြေဆေးဗူးပင် ဖြစ်သည်။

သူသည် လူနာ၏ဘေးတွင် ဒူးထောက် ထိုင်လိုက်ပြီး လူနာ၏
ပါးစပ်ကို လက်နှစ်ချောင်းဖြင့် အသာ ဆွဲဟလိုက်ပြီး ဆေးပြား
နှစ်ပြားကို ထည့်လိုက်သည်။

တိုင်းရင်းသူ အမျိုးသမီးမှာ သူ့အား ကျေးဇူးတင်ဟန်ဖြင့်
စိုက်ကြည့်နေသည်။

ယုံအင်းက ရေပုလင်းကို ယူကာ ထိုသူ၏ မျက်နှာ
လောင်းချယ်င်း ပါးစပ်ထဲရှိ ဆေးကိုပါ ဝမ်းတွင်း ရောက်အောင်
အောင် ထည့်ပေးလိုက်ပြန်သည်။

ဆေးပြားများ ဝမ်းထဲ ဝင်သွားပြီးနောက် အနည်းငယ်
အကြာတွင် ထိုသူသည် ပါးစပ်မှ အမြှုပ်မထတော့ပဲ မျက်နှာ
နှစ်လုံး ဖွင့်လာလေသည်။ သက်သာသည့် အရိပ်အရောင်ကို မြင်
သောအခါ တိုင်းရင်းသူ အမျိုးသမီးလေးမှာ ဝမ်းသာနေ
သည်။

ယုံအင်းကို ကြည့်ပြီး သူတို့ တိုင်းရင်းသားဘာသာစကားဖြင့်
ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ပြောသည်။

ထိုစကားကို ယုံအင်းက တတ်ကျွမ်းသဖြင့် အဆိပ်မိသည့်
မေးရာ သစ်ပင်အောက် နားနေစဉ် ပင့်ကူနက်ကြီးတကောင်
ကိုက်မိသွားသည့်အကြောင်း၊ ထိုပင့်ကူနက်ကြီးက အပင်လေး
တက်ပြေးကြောင်းကို ယုံအင်းအား ပြောပြလိုက်သည်။

ယုံအင်းက စိတ်ပူမနေဖို့နှင့် ဝေဒနာ သက်သာသွား
ဖြစ်ကြောင်း ပြောကာ ဆေးနှစ်ပြားကို ထပ်မံ၍ ပေးလိုက်
သည်။

ထိုနောက် ခရီးဆက်တော့မည်ဟု ထိုင်ရာမှ ထကာ မြင်း
ပေါ်သို့ အသွားတွင် လူ့ဘယောက်နှင့် သွားတွေ့သည်။ ထိုလူက
အင်းကို နှုတ်ဆက်သည်။

ယုံအင်း လုပ်ကိုင်သမျှကို မြင်တွေ့ကြောင်း၊ အဆိပ်ပညာကို
သိကျွမ်းမှုရှိသဖြင့် နှစ်သက် သဘောကျကြောင်း၊ သူ့အမည်
အမည်လန် ဖြစ်ကြောင်းတို့ကို ပြောပြသည်။

ယုံအင်းကသည်း သိကျွမ်းထားသည့် နာမည် ဖြစ်သဖြင့်
အင်းရင်းနီးရခြင်းကို လိုလား နှစ်ခြိုက်ခဲ့သည်။

အင်းနှင့်ပင် လိန်လန် ခေါ်ဆောင်ရာသို့ ယုံအင်း လိုက်ပါဖြစ်
သည်။ လိန်လန် မြို့ပြင်ရှိ ကျယ်ဝန်းသော အိမ်ကြီးရှိရာသို့
အသွားခဲ့သည်။

အိမ်ကြီးမှာ အိမ်အိုကြီးတလုံးဖြစ်လေ၏။ အပြင်ကြည့်ကြည့်
အတွင်း ကြည့်ကြည့် ကြောက်စရာ ကောင်းလှပေသည်။ အထဲ
အတွင်းသွားသည်နှင့် ယုံအင်းပင်လျှင် ကျောချမ်းကာ ကြက်သီး
အသောင်ယောင် ဖြစ်သွား၏။

အချိန်မှာ ညဘက် ရောက်ခဲ့ပြီး မှောင်နှင့် မည်းမည်းပင်
ဖြစ်သည်။ ရွှေ့နောက် ဝဲယာတွင် မည်သည့်ဘက်ကိုမျှ ဘာမှ
မတွေ့ရပါချေ။

လိန်လန်က ဖယောင်းတိုင်မီးကို ထွန်းညှိလိုက်သည်။ ယုံအင်း
အဖောက်အဟောင်းသား ဖြစ်ကာ ကြက်သေ သေသွားလေ၏။
အညွှန်အတွက်ကြောင့်ဆိုသော် ကြီးမားလှသည့်သံဇကောကွက်

လှောင်အိမ်ကြီးတလုံးအတွင်း မြေကြီးပေါင်းများစွာ တွန့်လှုံ
နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၍ ဖြစ်သည်။

ထိုခဏတွင် လှောင်အိမ် အခသးနှစ်လုံးရှိပြီး ပင့်ကူ
ကြီးများ၊ ကင်းမြီးကောက်ကြီးများ၊ အဆိပ်ရှိသော သတ္တ
များကို အသည်းယားဖွယ် မြင်တွေ့ရသည်။

လိန်လန်က ထိုအဆိပ်ရှိ သတ္တဝါများထံမှ အဆိပ်သ
ဘူအတွက် လွန်စွာမှ အသုံးဝင်ကြောင်း ပြောပြသည်။

ယုံအင်းသည် ပင်ကိုယ်က အဆိပ်ဝါသနာပါသူမို့ လိန်
နှင့် တွေ့ရသည့်အခါတွင် အဆိပ်ပညာကို သင်ကြားပြသပေး
တောင်းဆိုခဲ့သည်။

လိန်လန်က သဘောတူပြီး အဆိပ်ရှိ သတ္တဝါများမှ အဆိပ်
ထုတ်ယူပုံကို ပထမ စတင်ပြသခဲ့သည်။

တစတစနှင့် ရက်ကြာလာသော် ထိုအဆိပ်များထဲသို့ သံ
များ၊ အပ်များ စိမ့်ဝင်ပုံအကြောင်း ဆက်၍ ပြခဲ့သည်။

ပြီးနောက် အဆိုပါ အပ်နှင့် သံမှုန်များ စိမ့်ထားသ
အဆိပ်များကို သံလိုက်တခုထဲ ထည့်ပုံ၊ အဆိုပါ သံပိုက်
ရန်သူအား တိုက်ခိုက်ပုံတို့ကို ပြပေးလေသည်။

ထို့နောက် ထွားကျိုင်း သန်မာလှသည့် အင်း ခွေးကြီး
တကောင်ကို အဆိုပါ အဆိပ်အပ်ဖြင့် ပစ်ပြသည်။

ခွေးကြီးသည် ထိထိချင်း ဝုန်းကနဲ လဲပြို ကျသွား
တကိုယ်လုံး ဖောရောင်ကာ ဆန့်ငင်ဆန့်ငင် ဖြစ်သွားသည်။

ခေတ္တကြာလျှင် တကိုယ်လုံး မီးသွေးခဲကဲ့သို့မည်းကာ သေး
သွားတော့၏။

လိန်လန်၏ အဆိပ်ပညာကို ကြည့်ပြီး ယုံအင်း အံ့ဩသွားရ
၏။

လိန်လန်က အဆိပ်ဖြေနည်းအကြောင်းကို ဆက်ပြပေးခဲ့ပြီး
သူ့ထာဝရ သိမ်ဆည်းထားသည့် အဆိပ်ဖြေဆေးပုလင်းကြီးကို
အား လုံးဝ မပြသကဲ့သို့ ကိုင်တွယ်ခွင့် မပြုခဲ့ပါချေ။

ယုံအင်းသည် လိန်လန်အား အတူနေစဉ် အခိုက်အတန့်တွင်
အဆိပ်ကြီးဝတ်ငယ် ပြုစုခဲ့ရသည်။

ယင်းသို့နေစဉ် ကာလအတွင်းပင် ယုံအင်း မိတ်ဆွေတဦး
အားကြီးသော ကိစ္စတခု ပေါ်ပေါက်လာသဖြင့် လိန်လန်နှင့်
အတူတကွ ထွက်ခဲ့ရလေသည်။

‘အဖြစ်ကတော့ အဲဒါပါပဲ နောင်ကြီး ယာချီ၊ ဘာသိချင်
လဲ’

ယုံအင်းက ဆရာ ယာချီနှင့် ပေကျုံးချီအား မျက်နှာများ
အကြည့်ကာ ပြောလိုက်ပါ၏။

ထုံခွဲရေးအဖွဲ့ဝင်တဦး ဝင်လာကာ လက်ဖက်ရည် ပန်းကန်
များကို ချပေးလေသည်။

‘ခီလိုဆို ရွှေတိမ်နန်း လိန်လန်ဟာ ဘယ်သူတွေနဲ့ အဆက်
သွယ်ရုံတယ်ဆိုတာ နောင်ကြီး မသိဘူးလား၊ သိုင်းပညာကို
အသုံးပြုတဲ့ နေရာမှာရော ဘာထူးခြားချက်တွေ တွေ့သလဲ’

‘ဘယ်ဂိုဏ်းက ဘယ်သူနဲ့မှ အဆက်အသွယ် ရှိတာမျိုးတော့
မသိဘူး၊ အဲဒီလို သူနဲ့ တွဲခဲ့တဲ့အချိန်မှာလဲ မရခဲ့ပါဘူး၊ ဒါ
အသိ သိုင်းပညာ ထူးချွန်တဲ့အကြောင်း၊ အဆင့်လွန် ပညာရှင်

ဖြစ်တဲ့အကြောင်းတော့ ကြားဖူးခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီလို သိုင်းပညာ ထူးချွန်တဲ့ကြားမှာ အဆိပ်ပညာ ပေါင်းစပ်ထားတော့ သူ့ အနေနဲ့ လူတိုင်း ကြောက်ရွံ့လေးစားစရာ ဖြစ်လာခဲ့တာပေါ့။

သူတို့အားလုံး လက်ဖက်ရည်များကို ငဲ့၍ သောက်လိုက်ကြ သည်။

အန်း ○ ၇၁

ရုပ်ဆိုးခါးကုန်း

ကွေ့ကျိုးမြို့ တောင်ဘက် တစ်မိုင်ကျော်ခန့် အကွာတွင်
အေးသော ကျောက်အိမ်ကြီးဘလုံး ရှိသည်။
ကျောက်အိမ်ကြီး ဆောက်လုပ် ထားသည်မှာ နှစ်ပေါင်း
များစွာ ကြာပြီဖြစ်၍ ရေညှိများပင် အထပ်ထပ် တက်နေသည်။
အဆောင်အချို့လည်း ပျက်စီးစ ပြုနေသည်။
လင်းကျောက်အိမ်ကြီးကို ရွှေတိမ်နန်း စံအိမ်ဟူ၍ ကွေ့ကျိုး
မြို့လုံးက သိကြ၏။
ကွေ့ကျိုးမြို့ခံ လူအားလုံးလိုလိုပင် ရွှေတိမ်နန်း စံအိမ်ကို
သိကြ၏။ မည်သူမှ အဝင်အထွက် မလုပ်ကြချေ။

ထို့ကြောင့် ရွှေတိမ်နန်း စံအိမ်ကြီးတွင် လူတယ်နှစ်ယောက်
နေကြောင်း၊ မည်သူမည်ဝါနေကြောင်း၊ တိတိကျကျ မည်သူ
မပြောနိုင်ကြချေ။

ကြောက်စရာကောင်းသော လူထူးဆန်းကြီးတယောက်
ကြောင်းကိုတော့ အကြမ်းဖျဉ်း သိထားကြ၏။

ပြီးတော့ အဆိပ်ပြင်းသော မြေများ၊ ကင်းမြီးကောက်များ
ပင့်ကူများ များစွာ ရှိနေကြောင်းကိုလည်း တဆင့်စကား ထမ
နားအရ သိထားကြ၏။

လူအများသည် အဆိပ်ပြင်းသော ယင်း သတ္တဝါများ
ကြောက်ရွံ့လည်းကောင်း၊ လူထူးဆန်းကြီးကို ရွံ့ရွံ့လည်းကောင်း
သွားလာဝင်ထွက် ဆက်သွယ်မှု မလုပ်ကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။

၎င်း အိမ်အိုကြီးမှာ ထိုကဲ့သို့ သတင်းဆိုးများ ပျံ့နှံ့
သလောက် အိမ်အိုကြီး၏ အသွင်အပြင်ကလည်း ကြောက်
ကောင်းလှသည်။

အမြဲလိုလို အိမ်အိုကြီးမှာညိုမှိုင်းပြီး အမှောင်ဖုံးနေတတ်သော
အိမ်အိုကြီးအပေါ်နှင့် ပတ်လည်တွင် အခက်အလက်စေသော
သစ်ပင်ကြီးများက အုပ်မိုး ဝိုင်းရံလျက် ရှိနေကြသည်။

ယခင်က ခြံဝန်းပတ်လည်တွင် မြင့်မားသော အုတ်နံရံ
များက အခိုင်အခန့် ရှိသော်လည်း ယခုတော့ ဝန်းနံရံများ
ပြိုကျနေကြလေပြီ။

နေဝန်းသည် အနောက်မိုးကုပ် စက်ဝိုင်းတွင် ပျောက်
တော့မည် ဖြစ်၏။

နေဝင်ရီတရောအချိန် ဖြစ်သောကြောင့် ရွှေတိမ်နန်း အိမ်
အိုကြီးမှာ ပို၍ ကျက်သရေကင်းမဲ့နေပြီး ချောက်ချားဖွယ်ရာလည်း
မကောင်းနေသည်။

အိမ်အိုကြီးမှာ တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်နေသည်။ လူသူ အရိပ်
မရဘဲ ဆို၍ လုံးလုံး မတွေ့ရချေ။

အိမ်အိုကြီး၏ ဝန်းကျင်တွင်ရှိသော သစ်ရွက် သစ်ကိုင်းများ
လေတိုးသော အရှိန်ကြောင့် လှုပ်ယမ်းနေကြသည်။
သစ်ရွက်သစ်ကိုင်း ပွတ်တိုက်မိသံများသာ တရွှီးရွှီး လဲရွဲရွဲနှင့်
ထွက်လျက် ရှိနေသည်။

နေရောင်မှာ တစတစနှင့် ပျောက်ကွယ်လျက် ရှိနေသည်။
ဆိုစဉ် အိမ်အိုကြီးဆီသို့ သဏ္ဍာန်တခု တရွေ့ရွေ့ ချဉ်းကပ်
လာလျက် ရှိသည်။ လူရိပ်သဏ္ဍာန်ပင် ဖြစ်၏။

အခဝေးမှကြည့်လျှင် မကောင်းဆိုးရွား တကောင်၏ လှုပ်ရှား
ပုံနှင့် တူလေသည်။

အနီးကပ် ကြည့်လိုက်ပါမူ ချိုင်းထောက်တခုကို ထောက်၍
လာနေသော ခါးကုန်းကြီး တယောက်ကို တွေ့ရမည်ဖြစ်၏။

ခါးကုန်းကြီးမှာ ညာဘက်ချိုင်းအောက်တွင် ချိုင်းထောက်
ထောက်ကိုင်ထားသည်။

သူ၏ ဗယ်တက်ခြေထောက်မှာ လုံးလုံး လှုပ်ရှား၍ မရသကဲ့သို့
ထောက်တိုက်ကြီး ပါနေသည်။ ညာခြေကိုလှမ်း၍ ချိုင်းထောက်ကို
ထောက်ကာသ့ တရွေ့ရွေ့လာနေသည်။

ခါးကုန်းကြီးကျောတွင် တုကြီးဖြစ်နေသည်။ ခန္ဓာကိုယ်က အတော်ကလေး ကုန်းနေသည်။ ခေါင်းပေါ်မှ ရှည်လျား ဖြူဖွေးသော ဆံပင်များက ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်ကို ဖြန့်ကျ နေသည်။ သူ့ခန္ဓာကိုယ်အနေအထားက မြင်သူတိုင်း ကြောက်စရာကောင်းနေသည်။ သူ့မျက်နှာက ပို၍ ကြောက်စရာကောင်းသည်။

နဖူးပြောင်ပြောင်၊ နှာခေါင်းကောက်ကောက်၊ ပါးစပ်ပြေပြေ ရှိနေသည့်ပြင် မျက်နှာပေါ်တွင် ကန့်လန့်ဖြတ် အမာရွတ်ကြီးလည်း ရှိနေသည်။ ပါးစပ်ပြေပြေအတွင်းမှ မညီမညာနှင့် ကြီးမားသော သွားကြီးများက ထွက်နေပြန်သည်။

အသည်းငယ်သူ ဆိုပါက ပုံပန်းသဏ္ဍာန် မြင်ရုံဖြင့် တစ္ဆေဆရဲဟု ထင်မှတ်ကာ ထွက်ပြေးလိမ့်မည် ဖြစ်၏။

ရုပ်ဆိုး ခါးကုန်းကြီးသည် တအိအိဖြင့် အိမ်အိုကြီး ဆီသို့ ချဉ်းကပ် လာနေခြင်း ဖြစ်သည်။ သူ့ ကိုယ်ပေါ်တွင် ဟောင်းနွမ်း ညစ်ပေနေသော ဝတ်ရုံကြီးကို ဝတ်ဆင်ထားသည်။ ဖုန်သော သူ၏ကျောတွင် ညစ်ပေနေသော အိတ်ကြီး တလုံးကို လွယ်ပိုးထားသည်။

အိမ်အိုကြီးထဲတွင် မှောင်နှင့် မည်းမည်း ဖြစ်နေသည်။

ရုပ်ဆိုး ခါးကုန်းကြီးက အိမ်အိုကြီးဆီ တန်းတန်းမတ်မတ် လာသည်။ တခါတခါ သူ့ ချိုင်းထောက်က ကျောက်ထုံးကျောက်ခဲပေါ် ထောက်မိသောအခါ ဧပြီကနဲ ဧပြီကနဲ မြည်သံ ပေါ်လာသည်။

သူသည် အိမ်အိုကြီးတံခါးရွေတွင် ရပ်လိုက်သည်။ တံခါးမှာ ဖိတ်လျက် ရှိသည်။ ရုပ်ဆိုးခါးကုန်းကြီးက ပိတ်ထားသော တံခါးကို သူ့ ချိုင်းထောက်ဖြင့် ခပ်ဆတ်ဆတ် ထိုးလိုက်လေသည်။

‘ဇုန်း...ဇုန်း’

တံခါးမှာ စေ့ရုံသာ စေ့ထားခြင်းဖြစ်သောကြောင့် ချိုင်းထောက်ဖြင့် ထိုးမိသည်နှင့် ပွင့်သွားသည်။ တံခါးနောက်ကွယ်တွင် မည်သူမှ ရှိမနေချေ။ အမှောင်ဖုံးလာပြီ ဖြစ်၍ အိမ်ကြီးအတွင်း မှောင်မည်းနေသည်။

ရုပ်ဆိုး ခါးကုန်းကြီးက အိမ်အတွင်းကို အကဲခတ် ကြည့်ရှုစဉ်မှ အသံထြကြီးဖြင့် အော်လိုက်သည်။

‘ရပ်ဝေးကလာတဲ့ ညွှန်သည်ကို မကြိုဆို ကြတော့တူးလား’

သူသည် ခဏမျှ ငြိမ်ပြီး အိမ်ကြီးအတွင်းမှ တုန်ပြန်မှုကို မသင့်သည်။

အတန်ကြာသည့်တိုင်အောင် အိမ်ကြီးထဲက မည်သည့် တုန်ပြန်မှုမှ မပေါ်မလာချေ။ ထို့ကြောင့် သူသည် တံခါးဝတွင် ရပ်နေသောအခါ မှောင်မည်းနေသော အိမ်ကြီးထဲကို လှမ်းဝင်လေသည်။

ထိတ်ဆိတ်မှုကို ဖောက်ခွင်းလျက် ချိုင်းထောက် ထောက်မိသော တဇုန်းဇုန်း ပေါ်လာသည်။

အိမ်ကြီးထဲတွင် အသုံးအဆောင်ပစ္စည်း များများ မရှိခဲ့ဘူး။
စားပွဲဘဲလုံးနှင့် တိုင်ခုံအချို့ကိုသာ ခပ်ရေးရေး တွေ့နေရ၏။

ရုပ်ဆိုး ခါးကုန်းကြီးသည် အခန်းအလယ်တွင် ရပ်လိုက်ပြီး
အသံမြင့်၍ ထပ်အော်လိုက်၏။

'ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးမုလိန်၊ ကျုပ်နဲ့ ထွက်မတွေ့ တော့ဘူးလား၊
ဒါဆိုယခင်တော့ ကျုပ် ပြန်လှည့်သွားရ လိမ့်မယ်နော်၊ ကျုပ်
သခင်ကျားလုံကို ခင်ဗျားရဲ့ ညံ့ဖျင်းမှုတွေ ပြန်ပြောပြရလိမ့်မယ်
ထိုအခါမှ အမှောင်ထဲက အသံဘသံ ပြန်ပေါ်လာသည်။

'ခါးကုန်းကြီး ဖိန်လျှူးလား'

ရုပ်ဆိုးခါးကုန်းကြီးက ဘုဆတ်ဆတ် ပြန်ပြောသည်။

'မေးနေစရာ လိုသေးသလား၊ ကျုပ်လားမယ်ဆိုတာ သင်
ကျားလုံကကြိုပြီး အကြောင်း ကြားမထားဘူးလား'

စကားအဆုံးတွင် မီးရောင် ဖြာကနဲ လင်းသွားသည်။

ရုပ်ဆိုးခါးကုန်းကြီးက မီးရောင်ထွက်ပေါ်လာရာဆီကို ကြည့်
လိုက်သည်။ အခန်းထောင့်ရှိ ထိုင်ခုံကြီး တလုံးပေါ်တွင်
တယောက် ထိုင်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

ရုပ်ဆိုး ခါးကုန်းကြီးကလည်း ထိုသူ့ကို အကဲခတ် ကြည့်
ရာမှ ထရပ်လိုက်၏။

ရုပ်ဆိုး ခါးကုန်းကြီးကလည်း ထိုသူ့ကို စူးစိုက်စွာ ကြည့်
မေးလိုက်၏။

'နောင်တော်ကြီးဟာ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး မုလိန်မဟုတ်လား'
ဆိုသူမှာ တကယ်လည်း တောင်ပင်လယ် ငါးမန်းနက်ကျွန်း
ကြီး၏ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးမုလိန်ပင် ဖြစ်လေသည်။

သူ၏ဗယ်လက်တွင် မွေးပွဲကြူတံ လက်နက်ကို ကိုင်ထား
သည့် ညာလက်တွင် ဓားရှည်ကို ကိုင်ထားလေသည်။

မုလိန်က ခေါင်းကို အသာအယာညိတ်လိုက်ပြီး
ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ် မုလိန်ပဲ၊ ကျုပ်နဲ့ ခင်ဗျားနဲ့ ရမှ မြင်ဖူး

ကျွန်းကြတဲ့ သူတွေပဲ၊ ဒါနဲ့တောင် ကျုပ်ကို မြင်မြင်ချင်း မုလိန်
ခင်ဗျား တယ်လိုလုပ် သိသလဲ'

'မဆန်းပါဘူး၊ သခင်ကျားလုံက နောင်ကြီး မုလိန်ရဲ့ပုံပန်း
ဓားကုန်ကို ပြောပြလိုက်တာကိုး၊ ပြီးတော့ နောင်တော်ကြီး
ထဲသားတဲ့ လက်နက်တွေကို မြင်ရုံနဲ့ နောင်တော်ကြီးဟာ
မုလိန်လို့ သေချာပေါက် ကျွန်တော် သိရတာဆိုတာပါ'

'ဟား...ဟား...ဟား ဟုတ်ပါရဲ့ ဟုတ်ပါရဲ့'

မုလိန်က မွေးပွဲကြူတံနှင့် ဓားရှည်ကို သိမ်းလိုက်ပြီး အခန်း
အလယ်ကို လျှောက်လာသည်။ အခန်းအလယ်ရှိ စားပွဲနားတွင်
ထိုင်ပြီး လက်ငှေ့ယမ်း၍...

'ကဲ...ထိုင်ဗျာ၊ ကျုပ်တို့တွေ ညံစာ စားယင်း အေးအေး
အေးအေး စကားစမြည် ပြောကြတာပေါ့'

ရုပ်ဆိုး ခါးကုန်းကြီးလည်း စားပွဲဆီကို ဖြည်းလေးစွာ လှမ်း
ထိုင်ပြီး မုလိန် ညွှန်ပြသောခုံတွင် ထိုင်လိုက်သည်။ ချိုင်းထောက်
ထိုင်ခုံမှ စားပွဲနှင့်မိ၍ ထောင်ထားသည်။

မုလိန်လည်း ရုပ်ဆိုးခါးကုန်းကြီးနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်တွင်
ဝင်ထိုင်လိုက်၏။

ထိုစဉ် အခန်းထဲမှ လင်ဗန်းကိုယ်စီ ကိုင်ထားသော ထု
သုံးယောက် ထွက်လာသည်။

လင်ဗန်းထဲတွင် စားကောင်း သောက်ဖွယ်များ ငုံ့စုံလင်ထင်
ပါရှိသည်။ ထိုသူ သုံးယောက်ကို ရုပ်ဆိုးခါးကုန်းကြီးက အတံ
ခတ်ပြီး ကြည့်သည်။

သုံးယောက်စလုံး သိုင်းသမားများ ဖြစ်ကြောင်း သိသာ
လှ၏။ ဝတ်စုံနက်များကိုလည်း တူညီစွာ ဝတ်ဆင်ထားကြ
လေ၏။

ဝတ်စုံနက် သုံးယောက်သည် စားသောက် ဖွယ်ရာများကို
စားပွဲပေါ်တွင် အသာအယာချပြီးနောက် မည်သည့်စကား
မပြောကြပဲ အခန်းထဲကို ပြန်ဝင်သွားလေသည်။

‘ကျားလုံဆီ ခင်ဗျားကို လွတ်လိုက်မယ်ဆိုတဲ့ စာကို ကျွန်
ရထားပါတယ်။ ဒီ တရက်နှစ်ရက်အတွင်း ခင်ဗျား ရောက်လို့
မယ်ဆိုတာ ကျုပ်လဲ တွက်မိလို့ မျှော်နေတာပါပဲ။ ခင်ဗျား
ရောက်တဲ့အချိန် အဆင်သင့်ဖြစ်အောင် အစားအသောက်
ကြိုပြီး စီစဉ်ထားတာသာ ကြည့်ပေတော့၊ ကဲ... သဘော
သလိုသာ စားသောက်ပါ။ စားယင်း သောက်ယင်း စကားပြော
ကြတာပေါ့’

‘ဟုတ်ကဲ့...ကောင်းပါပြီ’

ရုပ်ဆိုး အတိုးကြီးက မုလိန် ငွေပေးသော အရက်ခွက်ကို
အသောက်လိုက်ပြီး အစားအစာများကိုလည်း အားပါးတရ
စားသည်။

မုလိန်က ရုပ်ဆိုးအတိုးကြီးကို အကဲခတ် ကြည့်နေရာမှ...
‘ခါနဲ့...ကျားလုံက ဘာများ မှာလိုက်ပါသေးသလဲ’
‘စာတစောင် ပေးလိုက်ပါတယ်’

ရုပ်ဆိုး အတိုးကြီးက ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် သူ့ကျောမှ အိတ်
ကြီးကို ဖြုတ်ယူပြီး အထဲက စာတစောင်ကို ထုတ်ယူကာ မုလိန်
အားသို့ ပေးလိုက်၏။ မုလိန်က စာကို ဖြန့်ဖတ်သည်။

နောင်ကြီး မုလိန်

နောင်ကြီးဆီ ကြိုတင် အကြောင်း ကြားထားတဲ့
အတိုင်း ကျွန်တော်ရဲ့လူ ခါးကုန်းကြီး ဖိန်လျှူးကို
လွတ်လိုက်ပါတယ်။ လုံခြုံရေးအဖွဲ့ စခန်းကို တိုက်ဖို့
ပထမ ဆုံးဖြတ်ချက်အတိုင်း ရက်ရွေးပြီးကြပြီ။ လိန်လန်ရဲ့
အိမ်မှာ မထူးခြားယင်လဲ တပါတ်အတွင်း နောင်ကြီး
မုလိန်တို့ ပြန်လာခဲ့ကြပါ။ အိမ်နဲ့ အသုံးအဆောင်ပစ္စည်း
တွေ အားလုံးကိုတော့ သုံးမရအောင် ဖျက်ဆီးခဲ့ပါ။
ထူးခြားမှု ရှိယင်လဲ ကျွန်တော်ရဲ့လူ ဖိန်လျှူးကို ပြောပြ
လိုက်ပါ။

ညီမောင် ကျားလုံ
မုန်တိုင်း ဂိုဏ်း

စာကိုဖတ်ပြီးမှ မုလိန်သည် ရုပ်ဆိုး ခါးကုန်းကြီးကို မေးလိုက်သည်။

‘ရှောင်လင်ကျောင်းကို တိုက်ဖို့ ရက် တိတိကျကျ သတ်မှတ်ပြီးပြီဆိုတော့ ဘယ်ရက်လဲဆိုတာ ခင်ဗျား သိသလား’

‘သခင် ကျားလုံကတော့ ကျွန်တော့်ကို ဘယ်နေ့ ဘယ်ရက်ဆိုတာ တိတိကျကျ မပြောဘူး၊ ပထမ သတ်မှတ်ထားတဲ့ ရက်အတိုင်း ဖြစ်မယ်လို့ပဲ မှာလိုက်တယ်၊ အဲဒီရက်ကို နောင်ကြီး မုလိန် သိပြီးသား မဟုတ်လား’

‘ဟဲ့...ဟဲ့၊ သိပါတယ်၊ ဒီလ နှစ်ဆယ်ခြောက်ရက်နေ့ကို ငွေထားတာပဲ၊ ဒါဆို အရက် နှစ်ဆယ်ကျော်လောက် လိုပါသေးတယ်’

‘ဒါနဲ့ ဒီမှာ ဘာများထူးသေးသလဲ’

‘လိန်လန်တော့ ပြန်ရောက်မလာဘူး၊ လိန်လန်ရဲ့ တပည့်မလေး သိမ့်ရှန်တော့ ပြန်ရောက်လာတယ်၊ ကျုပ်တို့တွေ ဝိုင်းတိုက်ကြသေးတယ်၊ ကံကောင်းတော့ သူ လွတ်သွားတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျုပ်လူတွေ လိုက်သွားကြသေးတယ်၊ လိန်လန်ရှိတဲ့ နေရာကို သိရအောင် နောက်ယောင်ခံပြီး လိုက်သွားကြတာပဲ၊ သူတို့တွေ ပြန်လာယင်တော့ လိန်လန် ပုန်းနေတဲ့ နေရာကို သိရမှာပါ’

‘လိန်လန်ကို တွေ့ယင် ဘာလုပ်မလဲ’

‘သူ့ဆီမှာ ထူးဆန်းတဲ့ လက်နက်ပုန်းတွေ ရှိတယ်လို့ ပါးစပ်နဲ့ မှုတ်ရတဲ့ သံပြွန် လက်နက်ဆိုပါတော့၊ ဒီအထဲမှာ သိ

ပြီးတဲ့ အဆိပ်ရည် စိမ်ထားတဲ့ လက်နက်ပုန်းအပ်တွေနဲ့ သံလုံးအသားတွေကို ထည့်ထားတယ်၊ သံပြွန်ကို မှုတ်လိုက်ယင် လူအတော်များများကို အဆိပ်အပ်နဲ့ သံလုံးကလေးတွေက ထိပြီး အဆိပ်ဒဏ်သင့်ကုန်ရော၊ အဲဒီ သံပြွန် အဆိပ်လက်နက်ပုန်းကို ကျုပ်တို့ဆီက လိန်လန် ထွက်မပြေးခင်က ရလိုက်သေးတယ်လေ၊ ကျွန်တော့က သူ့တပည့်မလေး နှစ်ယောက်ကို အဲဒီ သံပြွန်အဆိပ်လက်နက်ပုန်းတွေပေးပြီး လုံခြုံရေးအဖွဲ့ခန်းကို လွှတ်လိုက်သေးတယ်၊ အဲဒီ မိန်းကလေး နှစ်ယောက်က သံပြွန် လက်နက်ပုန်းနဲ့ အခြားရေးအဖွဲ့ဝင် အတော်များများကို ဒုက္ခပေးနိုင်ခဲ့တယ်လေ၊ သိကြာညောင် လိန်လန်ဆီက အဲဒီ သံပြွန်လက်နက်ပုန်းမျိုးရအောင် ခြားလာစောင့်နေတာပေါ့’

ရုပ်ဆိုး ခါးကုန်းကြီးက ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်လိုက်ပြီး ‘အင်း... သိပ်ပြီး ထူးဆန်းထက်မြက်တဲ့ သံပြွန်လက်နက်ပါပဲ၊ လိန်လန်က အဆိပ်ကို အတော်နိုင်တယ်လို့ သိရတယ်၊ ဟုတ်ရဲ့လား’

‘ဟုတ်တယ်၊ ဒီအိမ်မှာ အဆိပ်ပြင်းတဲ့ မြေတွေ၊ ကင်းမြီးအောက်တွေ၊ ပင်ကူတွေကို မွေးထားတာ မနည်းဘူး၊ အခန်းတိုင်းထဲမှာ ဒီသတ္တဝါတွေ ရှိနေတယ်၊ လှောင်အိမ်တွေနဲ့ ထားလို့ အဆိပ်တော့တာပေါ့၊ ဒါတောင် ကျုပ်တို့တွေ သတိထားပြီး ကြည့်ရတယ်’

‘ရောက်တုန်း ကြုံတုန်း ကျွန်တော်လဲ ဒီသတ္တဝါတွေကို အသိသာသွားချင်ပါတယ်’

‘မနက်လင်းမှပဲ မြင်မြင် ထင်ထင် လေ့လာတာပေါ့ဗျာ
ညဘက်ဆိုတော့ မမြင်မစမ်းနဲ့ အန္တရာယ်ရှိနိုင်တယ်’

‘ကျွန်တော် မနက်စောစောပဲ ပြန်မယ်လေ၊ သခင်ကျားလုံး
ကျွန်တော့်ကို တညအိပ်ပြီး ပြန်ခဲ့ဖို့ မှာလိုက်တယ်’

‘ဟင်....မနက်စောစော ပြန်မှာလား၊ အင်းလေ....ကျားလုံး
မှာလိုက်ဘယ် ဆိုတော့လဲ ကျုပ် မတားတော့ပါဘူး၊ ဒါ
ကျားလုံး ပေးလိုက်တဲ့ ပစ္စည်းကော ကျုပ်ကို ပေးဦးလေ’

ရုပ်ဆိုးခါးကုန်းကြီး မျက်မှောင်ကြုတ်သွားပြီး စဉ်းစား
ဖြစ်သွားသည်။

‘ဟင်....ဘာပစ္စည်းလဲ’

မုလိန် မျက်နှာ အနည်းငယ် တင်းသွားသည်။

‘ဘာပစ္စည်းလဲလို့ ကျုပ်ပြောနေဖို့ လိုသေးလို့လား၊ ဒီပစ္စည်း
ကို ပိုရအောင် ကျားလုံးက ခင်ဗျားကို ကျုပ်ဆီ လွှတ်လိုက်
မဟုတ်လား’

ထိုအခါမှ ရုပ်ဆိုးခါးကုန်းကြီး မျက်နှာချိုသွေးလိုက်ပြီး

‘ဟဲ့ ဟဲ့ ဟဲ့၊ အလကားပါ နောင်တော်ကြီးရယ်၊ ဒီပစ္စည်း
ပေးဖို့ လာခဲ့တာပဲ၊ နောင်တော်ကြီးကို မပေးလို့ ဖြစ်မသေး
ခုတော့ မယူနဲ့ဦးဗျာ၊ ခက်ခက်ခဲခဲယူရမယ့် နေရာမျိုးမှာ
လိုပါ၊ မနက် ကျွန်တော် သွားခါနီးတော့ ပေးခဲ့ပါ့မယ်’

မုလိန်လည်း ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင် ပြန်ဖြစ်လာသည်။

‘ရပါတယ်၊ ခင်ဗျားမပြန်ခင် ပေးခဲ့ယင် ပြီးတာပါပဲ၊ ကဲ....
ဗျားအတွက် စီစဉ်သားတဲ့ အခန်းကို ကျုပ်ကိုယ်တိုင် လိုက်ပြ
ပါ့မယ်၊ သွားယင်းနဲ့ ခင်ဗျားကြည့်ချင်တဲ့ တိရစ္ဆာန်တွေကို
ညွှန်သွားတာပေါ့’

‘ကောင်းသားပဲ၊ ကျွန်တော်လဲ ခရီးပန်းလာတော့ နည်းနည်း
ညွှန်ပြီ’

‘သူတို့နှစ်ဦးစလုံး စားသောက်ပြီးကြပြီ ဖြစ်၍ ဦးစွာ မုလိန်က
ထော့ လက်ခုပ် သုံးချက်တီးလိုက်သည်။

‘ဖြောင်း၊ ဖြောင်း၊ ဖြောင်း’

‘အခန်းထဲမှ ဝတ်စုံနက် ဝတ်ထားသော လူနှစ်ယောက် ထွက်
လာသည်။ သူတို့ကျောတွင် ဓားတလက်စီ လွယ်ထားသလို လက်
ပစ္စည်း မှန်အိမ်ဘလုံးစီ ကိုင်ထားသည်။

‘ရုပ်ဆိုး ခါးကုန်းကြီးလည်း ချိုင်းထောက်ကို အမှီသဟဲပြုပြီး
ထွက်လာသည်။

‘ကျုပ်နဲ့ လိုက်ခဲ့ပါ’

‘မုလိန်က ခေါ်ပြီး ထွက်သွားသောအခါ ရုပ်ဆိုးခါးကုန်း
ကြီး ချိုင်းထောက်ကို ထောက်၍ သူ့နောက်မှ လိုက်
လာကာ ဝတ်စုံနက်နှစ်ယောက်က မှန်အိမ်ကို ကိုင်မြှောက်၍ မုလိန်
ကို ကျန်းကြီးတို့၏ ရွှေခနက်မှ လိုက်ကြလေသည်။

* * *

ပထမ ဝင်မိသော အခန်းမှာ သိပ်ပြီး မကျယ်ခန်းချေ။ အခန်းထဲတွင် သံဇကာများ ပတ်လည် ကာရံထားသော သေတ္တာ အိမ်ကလေးများ ရှိနေသည်။ သံဇကာများမှာ အကွက်စိပ်လှေ သဖြင့် ယင်ကောင် တကောင်ပင် အဝင်အထွက် လုပ်နိုင်စေ မဟုတ်ချေ။

အချို့ သံဇကာအိမ်များထဲတွင် မည်သည့် အကောင်မှ သော်လည်း အချို့ သံဇကာအိမ်ထဲတွင် မည်းနက်သော ကူကြီးများ ရှိနေကြလေသည်။ ပင့်ကူကြီးများ လှုပ်ရှားလာနေကြပုံမှာ အသည်းယားစရာ ကောင်းလှသည်။

မုလိန်က ပင့်ကူကြီးများကို လက်ညှိုးထိုးပြပြီး....

‘ဒီပင့်ကူမျိုး ကျုပ်တို့ တောင်ပင်လယ်ကျွန်းမှာလဲရှိတယ်။ သိပ်ပြီး အဆိပ်ပြင်းတဲ့ ပင့်ကူမျိုးပေါ့၊ လူကို ကိုက်မိလို့ ချက်ချင်း ဖြေဆေးမပေးနိုင်ယင် နေ့ဝက် အချိန်အတွင်းမှာ သေနိုင်တယ်။’

ရုပ်ဆိုးခါးကုန်းကြီးက ပင့်ကူနက်များကို သေချာစွာ ကြည့်ပြီး ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်သည်။

ထိုအခန်းမှထွက်ပြီး ဒုတိယအခန်းကို ရောက်လာကြပြန်သော ၎င်းအခန်းမှာ အခန်းကျယ်ကြီး ဖြစ်လေသည်။ မှန်ခွေများနှင့် သံဇကာ သေတ္တာများ အစီအရီ ရှိနေကြသည်။

သေတ္တာများထဲတွင် မြွေများ၊ ကင်းမြီးကောက်များ၊ ခပ်ကောက်များကို ထည့်ထားသည်။ သူ့ အမျိုးလိုက် အမျိုးလိုက် သပ်သပ်စီ ထည့်ထားခြင်း ဖြစ်၏။

လူပေါင်လုံးခန့် ကြီးမားသော မြွေကြီးမှ လက်သန်းလုံးခန့် ကလေးများအထိ အရွယ် အမျိုးမျိုး အရောင်အမျိုးမျိုး ရှိနေသည်။

‘ကျုပ်လဲ တောင်ပင်လယ်မှာနေတုန်းက မြွေတွေ့ရဲ့အကြောင်း နားလည်သားဖူးတယ်။ ဒါပေမယ့် မြွေတွေ့ကို ဒီလောက်စုံအောင် မတွေ့ဖူးဘူး။ ဒီရွှေတိမ်ရောင် တောက်နေတဲ့ မြွေတွေ အကောင်အား သလောက် အဆိပ်အပြင်းဆုံး သတ္တဝါဆိုတာ ကျုပ်ကြားဖူးတယ်။ လူကို ကိုက်မိယင် ဖြေဆေးမရှိဘူး။ တခါတည်း တုံးတောင်း သေတယ်လို့ ပြောသံ ကြားဖူးတယ်’

မုလိန်က လက်သန်းလုံးခန့်ရှိ ရွှေရောင်တောက်နေသော မြွေကလေးများကို လက်ညှိုး ညှန်ပြပြီး ပြောသည်။

ရုပ်ဆိုး ခါးကုန်းကြီးလည်း မျက်လုံး အပြူးသား ဖြစ်နေသည်။

‘အယ်ကြောက်စရာ ကောင်းပါလား၊ လိန်လန် ဆိုတဲ့လူဟာ အဆိပ်ပြင်းတဲ့ မြွေတွေ့ကို ဖမ်းပြီး စုဆောင်းနိုင်တာ အံ့စရာပဲ။ မတော်တဆ ဒီသတ္တဝါတွေသာ လွတ်ကုန်ယင် မလွယ်ဘူး’

မုလိန်ကလည်း ပခုံးကို တွန့်လိုက်ပြီး....

‘အယ်လွတ်မလဲ၊ ဒါကြောင့် ဒီမှန်အိမ်တွေ မကွဲအောင် သေတ္တာတွေ မပေါက်အောင် သတိထားကြဖို့ ကျုပ်လူတွေကို သတိပေးနေရတယ်လေ’

ထိုအခန်းကျယ်ကြီးမှ လွန်လျှင် စကြံလမ်းကလေးဆီ ရောက်လာသည်။

စကြံလမ်း၏ တဘက်တချက်တွင် အခန်းကလေးများ ရှိကြ၏။

‘ဒီအခန်းတွေကတော့ အခန်းလွတ်တွေပဲ၊ ကျုပ်တို့ထက် အိပ်ခန်းတွေအဖြစ် သုံးတယ်လေ’

မုလိန်က ဝဲယာရှိ အခန်းများကို ရည်ညွှန်း၍ ပြောသည်။

အခန်း တခန်း၏ တံခါးပေါက်ရွေ့ကို အရောက်တွင် လိုက်ပြီး....

‘ဒီအခန်းမှာ ခင်ဗျား နားနေ အိပ်စက်ဖို့ စီစဉ်ထားတယ်၊ ကိုယ့်အိမ်ကိုယ့်ယာ မဟုတ်တော့ အဆင်တော့ သိပ်မချော့ဘူး’

ရုပ်ဆိုးခါးကုန်းကြီးက အခန်းထဲကို မုလိန်နှင့်အတူ ဝင်သွားပြီး အခန်းအနေအထားကို ကြည့်သည်။ အခန်းထဲတွင် ခုတ်တလုံးရှိပြီး အိပ်ရာ ခင်းကျင်း ထားသည်မှာ သားသားနားနား မရှိလှချေ။ နံရံကပ် ဗီရိုကြီးတလုံးလည်း ရှိသည်။ အပြင်ပစ္စည်း အသုံးအဆောင်များတော့ မရှိချေ။

‘ကိစ္စမရှိပါဘူး နောင်တော်ကြီးရယ်၊ ဒီလောက်ဆို အဆင်ပြေလှပါပြီ’

‘ကဲ....ဒါဖြင့် နားနေလိုက်ပါဦး၊ ကျုပ် သွားလိုက်ဦး’

‘ဟုတ်ကဲ့၊ ခဏတော့ နားလိုက်ဦးမယ်၊ ငြှာ....မအိပ်စေသေးယင်တော့ တခြားအခန်းတွေကို လျှောက် ကြည့်ဦး’

‘နောင်တော်ကြီး တပည့်တွေကိုလဲ ပြောထားပါဦး၊ နို့မို့ နောင်တော်ကိုးသိပ် ရန်မူနေမှာ စိုးလို့ပါ’

‘လျှောက်ကြည့်ချင် ကြည့်ပါ၊ ကျုပ်လူတွေကိုလဲ ခင်ဗျား အိပ်ခန်းကို ဆောင်ရွက်ပေးဖို့ ပြောထားလိုက်ပါမယ်’

သို့နောက် မုလိန်နှင့် ဝတ်စုံနက်နှစ်ယောက်တို့သည် အိပ်ခန်းသို့ ပြန်ထွက် သွားကြတော့၏။

ရုပ်ဆိုးခါးကုန်းကြီးက ချက်ချင်းပင် အိပ်ခန်း တံခါးကို ခွဲဖောက်ဖို့ စီစဉ်သည်။ တံခါးပိတ်ပြီးသည်နှင့် အတော်ပိတ်သက်သာသွားဟန်ဖြင့် သက်ပြင်းရှည်ကြီး တချက်ကို လိုက်သည်။

‘သွား ချိုင်းထောက်ကိုလည်း အခန်းနံရံတွင် မှီထောင်လိုက်၏။ တံခါးပိတ်ပြီးနောက် ခါးကိုလည်း တန်းတန်းမတ်မတ် ခြိတ်ခတ်၏။ တချိန်လုံး မလှုပ်ရှားရပဲ ဖြစ်သက်ခဲ့ရသော ဗယ်လီကန်သက်ကိုလည်း ခပ်သွက်သွက်ခါပြီး လှုပ်ယမ်း လိုက်၏။ သို့သော် ချိုင်းထောက်ကိုမသုံးပဲ ခြေနှစ်ဘက်ကို တန်းတန်း ချက်ချက် ခုတ်ဆီကို လျှောက်လာသည်။ ခါးကုန်းကြီးက အိပ်ခန်းထဲသို့ မဟုတ်တော့ပဲ ခါးမှာလည်း မတ်နေသည်။

‘အခန်းသို့ အရောက်တွင် ကျောတွင် လှယ်ပိုးထားသော ခြေထောက်ကို ခုတ်ပေါ် အသာချသည်။ သူ့ကိုယ်ပေါ်မှ ဝတ်စုံကိုလည်း အသာချွတ်လိုက်သည်။ ထိုအခါ သူ၏ကျောတွင် ခြေထောက် သိုင်းချည်ထားသော အဝတ်ထုပ်ကြီးမှာ ပေါ်လာ

သူသည် ကြွေးကိုဖြေပြီး ကျောမူ အဝတ်ထုပ်ကြီးကို ပြုလုပ်
လိုက်ကာ ခုတင်ပေါ်တွင် တင်ပြန်သည်။ ပြီးမှ သူသည် ခြေ
လက်ဆန့်ဖြင့် ခုတင်ပေါ်တွင် ပက်လက်လှဲအိပ်လိုက်တော့သည်။
တကယ်တမ်းတွင်မူ...

သူကား ခြေတဘက် မကောင်းသော ရုပ်ဆိုးခါးကုန်းကြီး
မဟုတ်ပါချေ။ သူ့ မျက်နှာကို အရုပ်ဆိုးကြီးဖြစ်အောင်
ဖျက်ထားခြင်းသာ ဖြစ်လေသည်။

သူသည် မုန်တိုင်းဂိုဏ်းခေါင်းဆောင်ကြီး ကျားလုံက
လိုက်သူလည်း မဟုတ်ပါချေ။ ခါးကုန်းကြီး ဖိန်လျှူးလည်း
မဟုတ်ပါချေ။

သူကား ခါးကုန်းကြီး ဖိန်လျှူးအသွင် ဟန်ဆောင်ထား
သော ကျောက်ရိရူးပင် ဖြစ်လေတော့သည်။

* * *

ကျောက်ရိရူးသည် ဝိညာဉ်တောင်မှ ကျွေးကျိုးမြို့ကို လာ
လာခဲ့ရသော်လည်း မုလိန်တို့လူစုစောင့်ကြပ်နေသော ရွှေတိဂုံ
ဝံအိမ်ကို အန္တရာယ် ကင်းရှင်းစွာဖြင့် မည်ကဲ့သို့ ဝင်ရောက်
စဉ်းစားမရ ဖြစ်နေခဲ့သည်။

သူ့ အနေနှင့် မုလိန်တို့လူစုနှင့် ရင်ဆိုင်တိုက်ခိုက်ရန် မကြောက်
နာလည်း သူ့ လက်ထဲသို့ အဆိပ်တစ်ထောင် ဖြေဆေးနှင့်
အေးခမ်းဂမုန်းပင် မရခင် တိုက်ခိုက်သည့် အလုပ်မျိုးကို မလုပ်
နိုင်ပေ။

မုလိန်၏ သိုင်းပညာမှာလည်း လွန်စွာ ထက်မြက် အဆင့်မြင့်
သည်။ သူ ယှဉ်ပြိုင်တိုက်ခိုက်ရမည်မှာ မုလိန်တဦးတည်း မဟုတ်ပဲ
မုလိန်၏ တပည့်များနှင့်ပါ ယှဉ်ပြိုင်ရမည်ဖြစ်၏။

ဤသို့ ယှဉ်ပြိုင်တိုက်ခိုက်ပါက သူ့ အနေနှင့် ချွံ့နိမ့်ချင်လည်း
ချွံ့နိမ့်နိုင်သည်။ ကိုယ်လွတ်ရုံး ထွက်ပြေးသင့်က ထွက်ပြေးရမည်။
ထိုသို့ ထွက်ပြေးပါက လိုချင်သောပစ္စည်းမပါပဲ ထွက်ပြေးရပါ
မည်။ သူ့ လာရမ်းကိစ္စ အချည်းနှီး ဖြစ်သွားပေလိမ့်မည်။

သို့သော် မုလိန်တို့လူစု မသိပဲ ရွှေတိမ်နန်း အိမ်ကြီးထဲသို့
ဝင်တက်ဆိတ်ဝင်ပြီး လိုသော ပစ္စည်းများကို ယူရန်လည်း မဖြစ်
နိုင်ချေ။ ထိုသို့သော အခွင့်အရေးမျိုး ရလိမ့်မည် မဟုတ်ချေ။

သို့သော်လည်း သူ့ အတွက် အဆင်ပြေစေရန် အခြေအနေ
အလားသည်။

ကျွေးကျိုးမြို့နှင့် နှစ်ရက်ခရီးအကွာရှိ မြို့ကလေးတမြို့ဆီသို့
အထက်တွင် သူ၏ မိတ်ဆွေတဦးဖြစ်သော ရုပ်ပြောင်းဘုရင်
အိမ်ဟူး၏အိမ်တွင် တည ဝင်တည်းခိုသည်။

ထိုကဲ့သို့မှာ ရုပ်ပြောင်းရုပ်လွဲပညာတွင် ကျွမ်းကျင်သူ ဖြစ်
သောကြောင့် ရုပ်ပြောင်းဘုရင်ဘွဲ့ကို ခံယူထားခြင်း ဖြစ်၏။

ထိုက်ဟူးထံသို့ ကျောက်ရိဂျုံး ဝင်ခြင်းမှာ သူ၏ မူလရုပ်သွင်နှင့် ရွှေတိမ်နန်းစံအိမ်သို့ မဝင်လိုသောကြောင့် ရုပ်ပြောင်းရင်းလုပ်ရန် ဖြစ်လေသည်။

ထိုက်ဟူးသည် အမှန်ဘုရားဘက်မှရပ်တည်သော သိုင်းသဘောတယောက် ဖြစ်သည့်ပြင် ကျောက်ရိဂျုံး အနေနှင့်လည်း ယုံကြည်စိတ်ချရသူ ဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် သူ့ကိစ္စကို အမှန်အတိုင်းဖွင့်ပြောပြီး အကူအညီတောင်းသည်။ ထိုက်ဟူးကလည်း အစွမ်းကုန် ကူညီမည် ဖြစ်ကြောင်း ကတိပြုသည်။

ရင်းမြို့ကလေးတွင် နာမည်ကျော် နဂါးဥယျာဉ်ကြီးရှိသည်။ နဂါးရုပ်ကြီးပေါင်းများစွာဖြင့် တန်ဆာဆင်ထားသဖြင့် ထူးဆန်းသော ဥယျာဉ်ကြီး ဖြစ်၏။ ဥယျာဉ်ကြီးထဲတွင် ကြီးမားလှသော နဂါးရုပ်ကြီးများ အပြည့်ရှိလေသည်။

ကျောက်ရိဂျုံးသည် အကြံကောင်း ရလိုရငြား စိတ်ကူးထဲ နဂါးဥယျာဉ်ကြီးတက်သို့ တယောက်တည်း ထွက်လာခဲ့သည်။ သူထွက်လာသောအချိန်မှာ အခက်မီးချုပ်နေပြီး လူသွားလူလာလည်း ကင်းရှင်းနေပြီ ဖြစ်၏။

နဂါးဥယျာဉ်ကြီးထဲကို ရောက်သောအခါ မည်သူ့တံတယောက်မျှလည်း မတွေ့ရချေ။ ဥယျာဉ်ကြီးထဲတွင် အစောင့်ထုလည်း ဖုံးနေသည်။

နဂါးရုပ်ကြီးများမှာ တစ်ရာကျော်ရှိသည်။ အမှောင်ထဲတွင် မို့မို့ မည်းမည်း၊ ထိုးထိုးထောင်ထောင် ဖြစ်နေသည်။

ကျောက်ရိဂျုံးသည် နဂါးရုပ်ကြီးတရပ်၏နောက်တွင်ထိုင်ပြီး အစွမ်းစဉ်ကို စဉ်းစားနေမိသည်။ အတန်ကြာသည်အထိ သူသည် ဥယျာဉ်ထဲသက်စွာ ထိုင်နေသည်။

ထိုစဉ် နောက်ဘက် ခပ်လှမ်းလှမ်းဆီမှ လူနှစ်ယောက် အပြန်အလှန် စကားပြောနေသံကို ရုတ်တရက် ကြားရလေသည်။

‘မင်းနဲ့ ငါ ဒီမှာပဲ လမ်းခွဲကြရလိမ့်မယ်’

‘အေးလေ...ခွဲကြရမှာပေါ့၊ ဒီနောက်ပိုင်း မင်းနဲ့ ငါနဲ့ ခွဲခွဲချင်းမှ မတူကြတော့ပဲ၊ ငါက ကွေ့ကျိုးကို သွားရမယ်။’

‘အဲဒါက ပန်းချင်မြို့ကို သွားရမယ်’

‘မုလိန်နဲ့ မင်းနဲ့ သိလား’

‘မသိပါဘူး၊ တခါမှလဲ မမြင်ဖူးသေးဘူး၊ ဒါပေမယ့် ငါ့ကို ချစ်လိုက်မယ် ဆိုတာတော့ သခင်ကျားလိုက မုလိန်ဆီကို အကြောင်းကြားထားတယ်၊ ငါ့ဆီမှာ သခင်ကျားလုံ ရေးပေး

အိမ်ထဲမှာ စာလဲ ပါသားပဲ’

ကွေ့ကျိုးမြို့ မုလိန်၊ ကျားလုံ စသည့် နာမည်များကို ကြားသောအခါ ကျောက်ရိဂျုံးသည် စိတ်လှုပ်ရှားသွားမိသည်။

ကောင်းပြောသံများမှာ သူနှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ ပေါ်ထွက်လာခြင်း ဖြစ်၏။

ကျောက်ရိဂျုံးသည် စကားသံများ ထွက်ပေါ်လာရာဆီသို့ ခြည်းခြည်းချင်း ချဉ်းကပ်လာခဲ့သည်။

‘မင်း အခုသွားရမှာ ရွှေတိမ်နန်း လိန်လန်ရဲ့ အိမ်နော်’

‘အေး...ဟုတ်တယ်’

‘အလျင်က မင်း ရောက်ဖူးသလား’

'တခါမှ မရောက်ဖူးဘူး၊ မေးစမ်းသွားယင် လွယ်ပါတယ် ကျောက်ရိဂျုံး လှုပ်ရှားမှုက လုံးလုံးအသံမထွက်ချေ။ စကားပြောနေသူ နှစ်ဦး အနီးကို ရောက်လာသည်။ ထိုသူနှစ်ယောက် နဂါးရုပ် ဦး တရပ်၏ ရွှေတွင် ရပ်၍ စကား ပြောနေကြခြင်း ဖြစ်၏။ ကျောက်ရိဂျုံးက နဂါးရုပ်ကြီးကိုကွယ်ပြီး ချောင်းကြည့်သည်။

ခါးကုန်းကြီးတယောက်နှင့် အရပ်ရှည်ရှည် လူတယောက် တို့ကို မြင်ရသည်။ ခါးကုန်းကြီးမှာ ချိုင်းထောက် ထောက်ထားသည်။ အရပ်ရှည်ရှည် လူက ပြောသည်။

'မုလိန်တို့ လူစုနဲ့ မင်း နေဦးမှာလား'

'အကြာကြီးတော့ နေလို့မဖြစ်ဘူး၊ သူတို့ကို မှာစရာဝင် မှာပြီး ငါ့ပြန်ရမယ်၊ အလွန်ဆုံး တရက်နှစ်ရက်ပဲ နေမယ်၊ သူ့ကျားလုံဆီ မြန်မြန်ပြန်ရောက်အောင် ပြန်မဖြစ်မယ်'

ကျောက်ရိဂျုံးသည် လွန်စွာ စိတ်လှုပ်ရှားနေသည်။ ခါးကုန်းကြီးမှာ ရွှေတိမ်နန်း စံအိမ်တွင် ရှိနေသော မုလိန်ထံ သွားလာ လှူဒါန်း သိရ၏။ မုန်ဘိုင်းဂိုဏ်းခေါင်းဆောင် ကျားလုံက ထူးလိုက်ခြင်း ဖြစ်လိမ့်မည်ဟုလည်း ကျောက်ရိဂျုံး တွေးမိသည်။ မိမိအနာဖြင့် ခါးကုန်းကြီးနှင့် လူချင်းလဲကာ သွားနိုင်စေ များစွာ အဆင်ပြေလိမ့်မည် ဖြစ်ကြောင်းလည်း စဉ်းစားမိသည်။

အရပ်ရှည်ရှည်နှင့် လူက ပြောပြန်သည်။

'ငါကတော့ ခုညတွင်းချင်းပဲ ခရီးဆက်တော့မယ် ဖိန်လျှင် ငါသွားရမယ် လမ်းက ဖြောင့်တယ်၊ ပြီးတော့ အချိန်ရောက်ရောက်အောင် သွားရမူ'

ခါးကုန်းကြီးက....

ငါကတော့ ဒီမြို့မှာ တညအိပ်ဦးမယ်၊ မနက်စောစောမှ သွားမယ်၊ သခင်ကျားလုံဆီကို ပြန်ရောက်မှ မင်းနဲ့ငါ ပြန်ဆုံတာပေါ့'

'ဒါဖြင့် ငါသွားမယ် ဖိန်လျှင်'

'အေးကွာ....သွားပေတော့'

အရပ်ရှည်ရှည်နှင့် လူက မြောက်ဘက်ကို ထွက်ခွာသွားသည်။

ခါးကုန်းကြီးသည် အတန်ကြာအောင် ရပ်ကြည့်နေပြီးမှ ချောင်းထောက်ကို ထောက်ကာ ကုန်းကုန်း၊ ကုန်းကုန်းနှင့် မြောက်ဘက်ကို ထွက်သွားသည်။

ကျောက်ရိဂျုံးလည်း ကိုယ်ဖော့ ပညာကို သုံးကာ အသံထွက်အောင် ထိန်းပြီး ခါးကုန်းကြီးနောက်ကို လိုက်ခဲ့သည်။

ခါးကုန်းကြီးကမူ နောက်ဘက်မှ ကျောက်ရိဂျုံး လိုက်လာခြင်းကို အနည်းငယ်မျှ ရိပ်စားမိခြင်းမရှိပဲ ချိုင်းထောက်ကို ထောက်ကာ သွားနေသည်။

နဂါး ဥယျာဉ်ကြီးထဲ ထွက်လုလုတွင် ကျောက်ရိဂျုံးက မြောက်ဘက်မှ ခုန်ပြီး ခါးကုန်းကြီး၏ သွေးကြောကို ပိတ်နိုင်၏။

ဒီသော် ခါးကုန်းကြီးသည် ခန္ဓာကိုယ်နှင့် မလိုက်အောင် မြန်လျက်စွာဖြင့် ရှောင်တိမ်းလိုက်ပြီး ကျောက်ရိဂျုံးကို ချိုင်းထောက်နှင့် လွဲရိုက်သည်။

ကျောက်ရိဂျုံး ခေါင်းငွံ့ကာ ရှောင်တိမ်းလိုက်ရပြီး သွေးကြောကို ထပ်ထိုးသည်။

ကျောက်ရိဂျုံးထက် သိုင်းပညာ အဆင့်နိမ့်သော ခါးကုန်းကြီးသည် ယခုတခါတော့ မရှောင်တိမ်းနိုင်တော့ပဲ သွေးကြောပိတ်ခံရလေတော့သည်။

ခါးကုန်းကြီး ခွေကနဲ လဲကျကာ သတိမေ့ သွားတော့သည်။

ကျောက်ရိဂျုံးလည်း ချိုင်းထောက်ကိုယူ၍ ခါးကုန်းကြီးထံမ်းကာ ရုပ်ပြောင်းဘုရင် ထိုက်ဟူးအိမ်သို့ ပြေးလာခဲ့လေသည်။

ထိုက်ဟူးနှင့် တွေ့သောအခါ ကျောက်ရိဂျုံးက အကြောင်းအကြောင်း ရှင်းပြလိုက်သည်။ သူ့ရည်ရွယ်ချက်ကိုလည်း ပြောပြပြီး အကူအညီတောင်းသည်။

ရုပ်ပြောင်းဘုရင် ထိုက်ဟူးကလည်း ကျောက်ရိဂျုံးကို ခါးကုန်းကြီး ဖိန်လျှူးနှင့် တပုံစံတည်းတူအောင် ရုပ်ပြောင်း ဖွင့်လုပ်ပေးရန်နှင့် သူ့ထံသို့ ကျောက်ရိဂျုံး ပြန်ရောက်မလာမချင်း ခါးကုန်းကြီး ကျောက်ရိဂျုံးကို သူ့အိမ်တွင် ဖမ်းဆီးထိန်းသိမ်းထားရန် သဘောတူလေသည်။

ကျောက်ရိဂျုံးသည် ခါးကုန်းကြီး ဖိန်လျှူးကို သွေးကြောပြန်ဖွင့်ပြီး သတိရအောင်လုပ်ကာ သူ့သိလိုသမျှ မေးသည်။ ခါးကုန်းကြီး ဖိန်လျှူးက ဘာတခွန်းမျှ မပြောချေ။

ခါးကုန်းကြီး ဖိန်လျှူးထံမှ ကျားလုံ ရေးပေးလိုက်လေစာကိုတော့ ရသည်။

နောက်ဆုံးတွင် ကျောက်ရိဂျုံးသည် ခါးကုန်းကြီး ဖိန်လျှူးတပုံစံတည်း တူအောင် ရုပ်ဖျက်ကာ ခါးကုန်းကြီး ဖိန်လျှူးကိုမူ ရုပ်ပြောင်းဘုရင် ထိုက်ဟူးထံတွင် အပ်ခဲ့ကာ ကွေ့လျားမြို့သို့ ခရီးဆက်ထွက်ခဲ့လေသည်။

သူသည် အခန်းတွင်းမှ သတ္တဝါများ ထည့်ထားသော
ဩဇာများကို တချက် ကြည့်လိုက်ပြီးနောက် ရွှေကို ဆက်လာ
သည်။ ယခုတခါတော့ သူနှင့် မုလိန်တို့ လာခဲ့ကြသောလမ်းကို
တော့ချေ။ ဝဲဘက် တံခါးပေါက်ကို ချိုးကွေ့ပြီး ဝင်ခဲ့

တံခါးပေါက်မှ ဝင်လိုက်သည်နှင့် အခန်း ကျဉ်းကလေး
ထဲသို့ ရောက်လာသည်။ ၎င်း အခန်း ကလေး ထဲတွင် မူ
သည့်ပစ္စည်းမှ မထားချေ။ သူနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် အခန်း
ထဲတွင် မူ ရင်လုံးဖော် ထွင်းထုထားသော ပင့်ကူရုပ်ကြီးတရုပ်ကို
တွေ့ဆုံထားသည်။

သန်းခေါင် ကျော်သွားလေပြီ။
သူသည် အိပ်ရာမှ ပြန်ထလိုက်သည်။ အဆိပ် တစ်ထောင်
အေးနှင့် သွေးစိမ်းဂမုန်းပင် ရရှိရေးအတွက် စတင် ဆောင်
ရွက်နေပေတော့မည်။ လိုအပ်သော ပစ္စည်းများကို ရပြီးသည်နှင့်
အိမ်မှ အမြန်ဆုံး ထွက်ခွာရမည်ဖြစ်၏။ ယခုအချိန်တွင် မုလိန်
သူရလည်း အိပ်လောက်ပြီ။

ကျောက်ရိဂျုံးသည် ခါးကုန်းကြီး ပိန်လျူးအသွင်ကို ပြန်၍
ထိုးလိုက်သည်။ ချိုင်းထောက်ကိုလည်း ပြန်ယူသည်။
ပြီးနောက် တံခါးကိုဖွင့်၍ မုန်အိမ်ကိုဆွဲကိုင်ကာ ချိုင်းထောက်
သောက်လျက် အပြင်ကို ထွက်လာခဲ့သည်။ သူသည် စကြာ
အတိုင်း ပြန်လာသည်။ စောစောက ရောက်ခဲ့သော မြေများ၊
ကျောက်များ၊ ကင်းမြီးကောက်များထားရာ အခန်းကျယ်ကြီးထဲသို့
ရောက်လာသည်။

အခန်း ၀ ၇၂

အဆိပ်တစ်ထောင်ဖြေအေး

ကျောက်ရိဂျုံးသည် ခါးကုန်းကြီး ပိန်လျူးနှင့် တွေ့ဆုံခဲ့ပုံကို
ပြန်တွေးနေရာမှ မုလိန်က သူ့ကို သင်္ကာမကင်းဖြစ်သည့်အတွက်
ဝမ်းသာနေလေသည်။

သူသည် ခါးကုန်းပြီး ခြေတဘက်ကိုလည်း မလှုပ်ရှား
အချိန် တော်တော်ကြာကြာ နေခဲ့ရသဖြင့် ညောင်းညာလွန်း
သည်။ ယခုမှ အိပ်ရာပေါ်တွင် အညောင်းဆန့်လိုက်ရတော့
အတော်ကလေး အညောင်းပြေသွားသည်။

ဤအိမ်၏ အခန်းပွဲစည်းပုံ အနေအထားများကို ရွှေတိမ်နန်း
လိန်လန်က သေချာစွာ ပြောပြလိုက်သဖြင့် ကျောက်ရိဂျုံး
နေသည်။ ယခုအချိန်တွင် သူသည် ခါးကုန်းကြီး ပိန်လျူး
အသွင်ဖြင့် ဤအိမ်ကြီးထဲတွင် သွားလာ လှုပ်ရှားကာ သူ့
မည်သူမျှ အနှောင့်အယှက် ပေးကြလိမ့်မည် မဟုတ်ချေ။

ရွှေတိမ်နန်း လိန်လန် လမ်းညွှန်ချက်အတိုင်း မှန်ကန်နေသောကြောင့် ကျောက်ရိဂျုံး ကျေနပ်သွားသည်။

သူသည် ပင့်ကူရုပ်ကြီး အောက်ဘက်ရှိ တံခါးပေါက်ဆက်၍ ဝင်ခဲ့ပြန်သည်။ ထိုအခန်းထဲတွင် မှန်သေတ္တာကြီးသုံးထပ်ရှိနေသည်။ မှန်သေတ္တာ သုံးလုံးထဲတွင် အစိမ်းရောင် တောသနေသော မြေကလေးများ ရှိနေသည်။

မှန်သေတ္တာကြီးများထဲတွင် အခက်အလက်များသော သင်္ကန်းတိုင်း တကိုင်းစီ ထည့်ထားသည်။ သေးမြင်သော မြေစိမ်းတောများမှာ သစ်ကိုင်းစိမ်းများနှင့်အတူ ရောနှောနေသည်။ သူ့လှုပ်ရှားသော အခါမှသာ မြေမှန်း ခွဲခြားနိုင်လေသည်။

ရွှေတိမ်နန်း လိန်လန် ပြောပြချက်အရ ၎င်း မြေစိမ်းကလေးများမှာ အဆိပ်ပြင်းလွန်းကြောင်း ကျောက်ရိဂျုံး သိထားသည်။ မြေကလေးများမှာ ခုန်ပျံတတ်ပြီး လူ၏ ဦးခေါင်းကိုသာ ကိုက်တတ်ကြောင်း၊ အကိုက်ခံရသူမှာလည်း ချက်ချင်း သေသွားနိုင်ကြောင်း သိထားရလေ၏။

ထိုအခန်းတွင် တံခါးသုံးပေါက် ရှိသည်။

ကျောက်ရိဂျုံးက ညာဘက် တံခါးပေါက်ထဲကို ကျွေဝင်သည်။ သူသည် ရုပ်ဆိုးခါးကုန်းကြီး ဖိန်လျှူး အသွင်ပြင်ဆင်ချင်းထောက်ကိုထောက်ကာ သွားလာနေခြင်း ဖြစ်၏။

တံခါးပေါက်မှ ဝင်မိသည်နှင့် အခန်းကျယ်ကြီး တခန်းထဲသို့ ရောက်လာပြန်သည်။ ဆင်းတုတော်ကြီး တဆူကိုလည်း ဝင်ပြန်ပေါ်တွင် တွေ့ရ၏။

ကျောက်ရိဂျုံးသည် ဆင်းတုတော်ကြီး ဆီသို့ လာခဲ့သည်။ ဆင်းတုတော်ကြီး အနီးသို့ အရောက်တွင် ဘေးဘိတ်ဝန်းကျင်ဘက် အကဲခတ်ကြည့်လိုက်၏။ သူ့ကို စောင့်ကြည့်နေသူကြည့်ခြင်းဖြစ်၏။

မည်သည့်လူရိပ်ကိုမှလည်း မတွေ့ရချေ။ မည်သို့သော အသံလည်း မကြားရချေ။

ထိုအခါမှ ကျောက်ရိဂျုံးသည် ဆင်းတုတော်ကြီး နောက်ဘက်သို့ ဝင်လိုက်သည်။ ဆင်းတုတော်ကြီး နောက်ဘက်တွင် မြေကလေးများကောင်းကျောက်ထွင်း ပန်းချီကားချပ်ကြီး တချပ်ကို နံရံထဲတွင် တွေ့ရသည်။

အံ့့့့့့့့့့့ အရောင် ကျောက်ပြားကြီးပေါ်တွင် ပန်းချီရုပ်ပုံ ထွင်းထုခြင်းဖြစ်သည်။

ကျောက်ရိဂျုံး ကျေနပ်သွားပြီး ဆင်းတုတော်ကြီး အောက်ဘက်မှ စင်မြင့်ခုံကို ကြည့်လိုက်၏။ စင်မြင့်ကျောက်ခုံတွင် ပန်းပွင့်ပုံများ ရုပ်လုံးပေါ်အောင် ထွင်းထုထားသည်။

ကျောက်ရိဂျုံးသည် ပန်းပွင့်များကို ဝဲဘက်မှစပြီး ရေတွက်ကြည့်ပြီး ပန်းပွင့်ဆယ်နှစ်ပွင့်သို့အရောက်တွင်ထိုဆယ်နှစ်ပွင့်မြောက်ပန်းပွင့်၏ ဗုဒ္ဓကံနေသော ဝတ်ဆံကို ဖိနှိပ်လိုက်သည်။

“ဤကျွန်ုပ် ကျလိ”
ထိုးညှင်းသော အသံကလေး ပေါ်လာပြီး ကျောက်ပြားများ ကားချပ်ကြီးမှာ ဘေးကိုတရွေ့ရွေ့ ပွင့်သွားသည်။

ကျောက်ပြားနောက်ဘက်တွင် အလျား ငါးပေ အနံ့သုံးခန့်ရှိ အပေါက်ဘပေါက် ပေါ်လာသည်။ အပေါက် တစ်ခုတွင် အခန်းတော့ မရှိချေ။ ဗီရိုကဲ့သို့အဆင့်ကလေး နှစ်ဆင့်သာ ရှိလေသည်။

အောက်ဘက် အဆင့်တွင် ပန်းအိုးနှစ်အိုးနှင့် ထားသော သစ်ပင်နှစ်ပင် ရှိသည်။ အရွက်ကြီးနှစ်ရွက်သာရှိပြီး အစိမ်းလေးတောက်နေသော သစ်ပင်နှင့် အရွက် လုံးလုံးမပါပဲ အနုပျားသာ ရှုပ်ထွေးစွာ ရှိနေသော အဝါရောင် တောက်နေသော သစ်ပင်တို့ ဖြစ်၏။

အရွက်ကြီး နှစ်ရွက်မှာ ရွှေတိမ်နန်း လိန်လန် အလိုရှိသော သွေးစိမ်းဂမုန်းပင် ဖြစ်လေတော့သည်။

အရွက်မပါသော အဝါရောင် သစ်ပင်မှာလည်း အလွန် နှစ်ပင်ပါးပြီး အဖိုးတန်သော အသက်ကယ်ဆေးပင် ပင် ဖြစ်၏။

ကျောက်ရိဂျုံးသည် ရွှေတိမ်နန်း လိန်လန် မှာကြားသော အတိုင်း သစ်ပင် နှစ်ပင်စလုံးကို နှုတ်ယူလိုက်ပြီး သူ့ ကျောက်အိတ်ကြီးထဲကို ထည့်လိုက်သည်။

အပေါ်ဆင့်တွင်မူ ပုံစံအမျိုးမျိုးနှင့် ဆေးပုလင်းငယ်များ နေသည်။ ဆေးပုလင်းများပေါ်တွင်လည်း နာမည်များ ထိုးထားသည်။ ရွှေတိမ်နန်း လိန်လန် အလိုရှိသော အဆင့်တစ်ဆင့်ထောင် ဖြေဆေးပုလင်းကိုလည်း တွေ့ရသည်။ ဤနေရာတွင် လျှို့ဝှက်သိမ်းဆည်းထားသော ဆေးများအားလုံးမှာ အပူထက်မြက်လှသော အဖိုးတန် ဆေးများပင် ဖြစ်လေသည်။

ကြောင့်လည်း လိန်လန်သည် ဤကဲ့သို့ သိမ်းဆည်းထားခြင်း ဖြစ်၏။

ကျောက်ရိဂျုံးသည် ရွှေတိမ်နန်း လိန်လန် မှာ လိုက်သည့် အတိုင်း ဆေးပုလင်းအားလုံးကို မကွဲမရှုစေရန် အိတ်ကြီးထဲတွင် ထည့်သည်။

အားလုံး ထည့်သိုပြီးသောအခါ လျှို့ဝှက်ကျောက်ပြားတံခါး နှစ်ပြန်ပိတ်သည်။

ရွှေတိမ်နန်း လိန်လန် မှာကြားလိုက်သော ပစ္စည်းများကို လျှို့ဝှက်ပြုဖြစ်၍ သူ့ရင်ထဲတွင် အတော်ကလေး ပေါ့ပါးလန်းဆန်းသွားသည်။ လက်ရှိ သူ့အခြေအနေမှာ မည်သည့် အဟန့်အတား အနှောင့်အယှက်မှ မရှိပဲ ထွက်သွားနိုင်သော အခြေအနေမျိုး ဖြစ်၏။ သူသည် ဤအိမ်ကြီးမှ တိတ်တဆိတ် ထွက်ခွာ သွားရပေလိမ့်မည်။

မနက်အထိ စောင့်၍ မဖြစ်ချေ။ သူ့ကို ခါးကုန်းကြီး ဖိန်လျှူးဟု ထင်မှတ်ထားသော မုလိန်က ကျားလုံ ပေးလိုက်သော အခြေအနေကို တောင်းပေးလိမ့်မည်။ ခါးကုန်းကြီး ဖိန်လျှူးကို ကျားလုံ ပေးလိုက်သော ပစ္စည်းများ မည်သည့် ပစ္စည်းမှန်း မကျောက်ရိဂျုံး မသိချေ။ သူနှင့်လည်း ပါမလာချေ။ ခါးကုန်းကြီး ဖိန်လျှူးကလည်း ဖွင့်ဟမပြောခဲ့ချေ။

ကျောက်ရိဂျုံးသည် ခါးကုန်းကြီး ဖိန်လျှူးထံမှ ကျားလုံ ပေးလိုက်သော စာသာ ရခဲ့၏။

ထိုခဏက မိမိအနေဖြင့် မုလိန်နှင့် ထပ်ပြီး ဆုံတွေ့၍ မြေ
တော့ချေ။ ယခုတခါ ဆုံတွေ့လျှင် မုလိန်က ကျားလုံ ပေးလို့
သော ပစ္စည်းကို တောင်းပေးတော့မည်။ မပေးနိုင်ပါက
အပေါ် သင်္ကာမကင်း ဖြစ်လာပြီး ခါးကုန်းကြီးဖိန်လျှူးအသွား
ရုပ်ဖျက်လာသည်ကို ရိပ်စားမိသွားမည် ဖြစ်၏။

ကျောက်ရိဂျုံးသည် ကြာနေမည်ဆို၍ ချိုင်းထောက်ကြီး
ကိုပင် မသုံးတော့ပဲ နောက်ကြောင်းကို ပြန်လှည့်ခဲ့သည်။

မြွေစိမ်းကလေးများရှိသော အခန်းထဲသို့ ဝင်မည်အပြုထင်
ထိုအခန်းဘက်မှ လူသံကြားရပြီး မီးရောင်လင်းလာသည်ကိုလည်း
မြင်ရသဖြင့် တန့်ကနဲ ရပ်လိုက်မိ၏။

သူသည် စိုးရွံ့ထိတ်လန့်ခြင်းတော့ မဖြစ်ပါချေ။ ဤအိမ်ကြီး
အတွင်း ခါးကုန်းကြီး ဖိန်လျှူးအသွင်ဖြင့် သွားလာ လှုပ်ရှားနေ
ပါက သူ့အတွက် အန္တရာယ် မဖြစ်နိုင်ကြောင်း သိထားသော
ကြောင့် ဖြစ်၏။

ကျောက်ရိဂျုံးသည် ခါးကို ပြန်ကုန်းလိုက်ကာ ချိုင်းထောက်
ကို ထောက်ပြီး တဘက်ခန်းသို့ ခပ်တည်တည်ပင် ဆက်ထွက်
သည်။

မြွေစိမ်းများရှိသော တဘက်ခန်းထဲတွင် မုလိန်နှင့် ဝတ်စုံနတ်
ဝတ်ထားသော လူလေးယောက်တို့ ရောက်နေကြသည်ကို တွေ့
ရ၏။ သူတို့၏ အမူအရာက တခုခုကို အရေးတကြီး ရှာနေပုံမျိုး
ဖြစ်၏။

ထိုအခန်းထဲသို့ ကျောက်ရိဂျုံး ဝင်သွားသောအခါ သူတို့
သားလုံး ကျောက်ရိဂျုံးကို မျက်မှောင်ကြုတ်လျက် ဝိုင်းကြည့်
သည်။ သူတို့၏ အမူအရာများက လှိုက်လှဲပျူငှာခြင်း မရှိ
တော့ချေ။ ကျောက်ရိဂျုံး စိတ်ထဲတွင် အချိန်အခါမဲ့ အိမ်ကြီးထဲ
လျှောက်သွားနေသည်ကို မကြိုက်၍ ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု တွေး
မိ၏။

ကျောက်ရိဂျုံးက ပြုံးလိုက်ပြီး...
'နောင်တော်ကြီး မုလိန်လဲ မအိပ်သေးဘူးကိုး၊ ကျွန်တော်လဲ
မပျော်တာနဲ့ အိမ်ကြီးထဲမှာ လျှောက်ကြည့်နေမိတာ'
မုလိန်က မပြုံးမရယ် ခပ်တည်တည်ဖြင့် ပြန်မေးသည်။
'မင်း ဘယ်သူလဲ'

ကျောက်ရိဂျုံး စိတ်ထဲတွင် ထိတ်ကနဲ ဖြစ်သွားသော်လည်း
နှုတ်ဆယ်ကာ အပြုံးမပျက် ပြန်ပြောသည်။
'နောင်တော်ကြီး အိပ်မှုနံ့စုံဝါး ဖြစ်နေပြီနဲ့ တူတယ်၊
အဘော် ခါးကုန်းကြီး ဖိန်လျှူးလေ'

မုလိန် မျက်နှာ ခက်ထန် တင်းမာသွားပြီး...
'ငါ့ကို ဆက်ပြီး မင်း ဖြိုမနေနဲ့၊ မင်းဟာ ခါးကုန်းကြီး
အသွား ပျက်ပြီး ငါ့ကို တပတ်လာရိုက်တာ ဆိုတာ ငါ
ဘယ်၊ မင်း ဘယ်သူလဲဆိုတာသာ ပြောစမ်း'

ကျောက်ရိဂျုံး စိတ်ထဲတွင် အတော်ကလေး တုန်လှုပ်နေပြီ
ဖြစ်၏။ မိမိ ဟန်ဆောင်လာမှန်း မုလိန် မည်ကဲ့သို့ သိသွား
ကြောင်း စဉ်းစား၍ မရချေ။

မိမိအပေါ် အနည်းငယ် သင်္ကာမကင်း ဖြစ်လာသောကြောင့် အစ်အောက်ပြီး မေးမြန်းခြင်း ဖြစ်သလောဟု တွေးမိသည်။ ထိုအတွေးကြောင့်လည်း ခပ်တည်တည်ပင် ပြန်ပြောမိ၏။

‘နောင်တော်ကြီးမုလိန်၊ ခင်ဗျား ဘာတွေ လာပြောနေတာလဲ၊ ကျွန်တော်ဟာ သခင်ကျားလုံ လွတ်လိုက်တဲ့ ဖိန်လျှားပါပဲ၊ ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကို မဟုတ်တယုတ်လားပြီး စွပ်စွဲနေယဉ်တော့’

ကျောက်ရိရူး စကားဆက်မပြောနိုင်ပဲ ရပ်သွားသည်။ မုလိန်ကလက်ဝှေ့ယမ်း လိုက်သဖြင့် ဝတ်စုံနက် လေးယောက် သူ့ထံသို့ ဝိုင်းထားလိုက်ကြသောကြောင့် ဖြစ်၏။ ဝတ်စုံနက် လေးယောက်သည် လက်နက်ကိုယ်စီ ထုတ်ကိုင်လိုက်ကြပြီး တိုက်ခိုက်ရန်လည်း အသင့်ပြင်ထားကြသည်။

* * *

မုလိန်ထံမှ တင်းမာ ပြတ်သားသော မေးသံလည်း ပေါ်လာပြန်သည်။

‘မင်းဘယ်သူဆိုတာ အမှန်အတိုင်းမဖြေယဉ်တော့ ခုချက်ချင်း မင်း သေရလိမ့်မယ်’

‘ကျုပ် ဖိန်လျှားပဲ’

‘ဖိန်လျှားဟာ မင်းမဟုတ်ဘူး ဟောဟိုမှာ’
မုလိန်က သူ့ဘေးရှိ တံခါးပေါက်ကို လက်ညှိုး ထိုးပြလိုက်၏။

ဒေါက်ကနဲ ဒေါက်နဲ မြည်သံပေါ်လာပြီး တံခါးပေါက်မှ ကုန်းကြီး တယောက် ထွက်လာလေ၏။ သူ့ခြေထောက်ထက်မှာ ဒဂွန်တိုက်ကျနေကာ ချိုင်းထောက်ကို ထောက်ထားသည်။ ၎င်းခါးကုန်းကြီးသည် ကျောက်ရိရူးကို စူးစူးဆူးဆူးကြည့်၍ ပြောလိုက်၏။

ဘယ်လိုလဲ ရုပ်ပြောင်းဘုရင် ဟိုက်ဟူးရဲ့ မိတ်ဆွေရဲ့ အခု မင်းကိုယ်မင်း ခါးကုန်းကြီးဖိန်လျှားလို့ ပြောဦးမလို့လား၊ ခိုယိတ်တိုင်ရောက်လာမှတော့ ဆက်ပြီး လှိမ့်မနေနဲ့တော့’

‘ဟင်...ခါးကုန်းကြီး ဖိန်လျှား’

ကျောက်ရိရူး စိတ်ထဲမှ အံ့ဩတကြီး ရေရွတ်လိုက်မိသည်။ မုလိန်ဆယ်၍ မရလောက် အောင်လည်း မျက်စိမျက်နှာ ပျက်စီးသည်။

သူ ကောင်းကောင်းကြီး မှတ်မိပါသည်။ သူ့ရွှေကို ရောက်သည့်အခါမှ အမှန်ပင် ခါးကုန်းကြီးဖိန်လျှား ဖြစ်နေလေသည်။

ခါးကုန်းကြီး ဖိန်လျှားသည် ရုပ်ပြောင်းဘုရင် လက်ထဲမှ လွတ်မြောက်လာလေသည်။

မိမိ၏မိတ်ဆွေ ရုပ်ပြောင်းဘုရင် ထိုက်ဟူးကတော့ ခါးကုန်းကြီး ဖိန်လျှားကို လွတ်ပေးလိုက်မည်တော့ မဟုတ်ချေ။

ခါးကုန်းကြီး ဖိန်လျှူးသည် တိတ်တဆိတ် ထွက်ပြေး
လွတ်မြောက် လာသလော။ သို့တည်းမဟုတ် ရုပ်ပြောင်းဘုရင်
ထိုက်ဟူးကို တိုက်ခိုက် လွတ်မြောက်လာခြင်း ဖြစ်လေသလော။
ရုပ်ပြောင်းဘုရင် ထိုက်ဟူးသည် ရုပ်ပြောင်းရုပ်လွှဲ ပညာထူး
မြိုင်ဘက်ကင်းအောင် တော်လှသော်လည်း သိုင်းပညာတူသူ
ခါးကုန်းကြီး ဖိန်လျှူးလောက် ထက်မြက်သူ မဟုတ်ကြောင်း
ကျောက်ရိဂျုံး သိထားသည်။

အကယ်၍ ခါးကုန်းကြီး ဖိန်လျှူးသည် ရုပ်ပြောင်းဘုရင်
ထိုက်ဟူးကိုသာ တိုက်ခိုက်ပြီး ထွက်ပြေးလာပါက ထိုက်ဟူး
အတွက် စိုးရိမ်စရာ ဖြစ်ရလေပြီ။

ကျောက်ရိဂျုံးသည် အံ့ဩတုန်လှုပ်စိတ်ကြောင့် ဘာပြန်ပြော
ရမှန်း မသိအောင် ဖြစ်နေသည်။

ခါးကုန်းကြီး ဖိန်လျှူးကသာ ကြောက်စရာ ကောင်းစွာ
သော မျက်နှာကြီးကို အရုပ်ဆိုးသထက် ဆိုးအောင် မဲ့လိုက်ပြီး
ဆက်ပြောသည်။

‘ငါ လွတ်လာလို့ မင်း သိပ်ပြီးအံ့ဩနေသလား၊ ရုပ်ပြောင်း
ဘုရင်က လူတဘက်သားကို သနားတတ်တဲ့ အားနည်းချက်ရှိနေ
တော့ ငါ ပရိယာယ်ထဲကို ဝင်တိုးတော့တာပေါ့၊ ငါလဲ လေ့
သာမရှောင်သာလို့ သူ့ကို သတ်လိုက်ရတယ်’

ကျောက်ရိဂျုံး ခန္ဓာကိုယ် ဆတ်ကနဲ တုန်သွားသည်။ စိတ်
လှုပ်ရှားလွန်းသောကြောင့် ဟန်ဆောင်ဖို့ပင် မေ့သွားသည်။
သူ့ကိုယ်ကို ကိုင်းထားရာမှ မတ်လိုက်မိ၏။ ယူကြူးမရစိတ်
ခံပြင်းစိတ်ဖြင့်လည်း ပြောလိုက်မိ၏။

‘ဘာ ပြောတယ်၊ ထိုက်ဟူးကို ခင်ဗျား သတ်လိုက်တယ်
လေလား’

‘ဟုတ်တယ်၊ သူ သေပြီ၊ ငါ လွတ်မြောက်ဖို့အတွက် သူ့ကို
သတ်လိုက်ရတာတော့ စိတ်မကောင်းဘူး၊ ဒီအိမ်ကို ငါ ဟန်
ဆောင်ပြီး မင်း လာလိမ့်မယ် ထင်လို့ ငါ အမိလိုက်ခဲ့တာပဲ၊
မင်းမှာ မင်းကို မမိပေမယ့် အခုလဲ ငါ လိုက်ရကျိုး နပ်ပါ
တယ်လေ’

မုလိန်ကလည်း ကျောက်ရိဂျုံးကို စူးစူးဝါးဝါး ကြည့်၍
ပြောသည်။

ကျားလုံ ပေးလိုက်မယ်ဆိုတဲ့ ပစ္စည်းကို မင်း မပေးနိုင်
အတည်းက မင်းအပေါ် ငါ မသင်္ကာဖြစ်နေတာ အခု ဟောစီ
မင်းဆွ ဖိန်လျှူး ရောက်လာပြီး အကျိုးအကြောင်းကို ရှင်းပြ
တာမှ မင်း လူလိမ်ဆိုတာ သိရတော့တယ်၊ ကျားလုံ ပေးလိုက်တဲ့
ပစ္စည်းကိုလဲ ထုတ်ပေးတယ်၊ ကျားလုံဆီက လူဖြစ်ကြောင်း
သိသေးဟာ စာထက် အဲဒီပစ္စည်းပဲ၊ ဘာပစ္စည်းလဲဆိုတာ မင်း
သိနိုင်သေးသလား’

ကျောက်ရိဂျုံးသည် ငြိမ်နေပြီးမှ ဘာမျှ ပြန်မပြောချေ။
အခြေအနေမှာ ကျဉ်းထဲကျပ်ထဲကို ရောက်နေပြီဖြစ်၍
ထွက်ခွာခြောက်နိုင်ရန် လမ်းစကို စဉ်းစားနေခြင်း ဖြစ်၏။

မုလိန်က ဆုပ်ထားသော သူ့လက်ဝါးကို ဖြန့်ပြသည်။
လက်ဝါးထဲတွင် ကြေးနီရောင် တောက်ပနေသော သော
ဘောင်းကလေး တချောင်းကို ကျောက်ရိဂျုံး တွေ့ရသည်။

မုလိန်က...

‘အဲဒီ သော့ချောင်းကလေးဟာ ကျားလုံက ငါ့ကို ပေးလို့တဲ့ ပစ္စည်းလေးပဲ။ တို့အတွက် သိပ်ပြီး အရေးပါ အရာရောက်ပစ္စည်းလေးပေါ့’

ထိုသော့ချောင်းကလေးကိုမြင်မြင်ချင်း ကျောက်ရိဂျုံး မှုတ်သည့်။

ရုပ်ပြောင်းဘုရင် ထိုက်ဟူး၏ အိမ်မှာတုန်းက ခါးကုန်းကြီး ဖိန်လျှူး၏ လည်ပင်းတွင် ၎င်းသော့ချောင်းကလေး ချိတ်ထားသည်ကို တွေ့ရသည်။ ကျားလုံက သက်သေခံပစ္စည်းအဖြစ် လိုက်သော ပစ္စည်းမှန်း မသိ၍ မယူခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။ ကျားလုံက စာကို ရသဖြင့်လည်း ကျောက်ရိဂျုံး စိတ်ပေါ့သွားခြင်း ဖြစ်သည်။

ထိုသော့ချောင်းကလေးမှာ မုလိန် ပြောသကဲ့သို့ အမှန်သို့တို့အတွက် လွန်စွာ အရေးကြီး အသုံးဝင်သော ပစ္စည်းဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ မည်သည့်နေရာတွင် အသုံးဝင်လိမ့်မည် မကြောင်းတော့ ကျောက်ရိဂျုံး မသိပါချေ။

မုလိန်ထံမှ စကားသံ ပေါ်လာပြန်သည်။
‘ကဲ...မင်း ဘယ်သူ့ဘယ်ဝါဆိုတာ အမှန်အတိုင်း ပြောလေမလား။ ပြီးတော့ ဘယ်လို အကြံအစည်မျိုးနဲ့ ဖိန်လျှူးဆောင်လာရတာလဲ။ မှန်မှန်ပြောဖတ်တော့ မင်း သက်သာပေးမယ်’

ကျောက်ရိဂျုံးက မုလိန်၏မျက်နှာကို စေ့စေ့ပြန်ကြည့်လိုက်မိလေ့ရှိ၍ လေသံမျိုးဖြင့် ပြန်ပြောလိုက်သည်။

‘ဟဲဟဲ...ကျုပ်နာမည်ကို ကြားရယင် ခင်ဗျား လန့်သွားမှာပဲ။ လို့ ကျုပ်က မပြောတာပဲ။ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားက သိပ်သိချင်နေဘယ် ဆိုမှတော့ ပြောပြရတော့မှာပေါ့’

‘တောက်...မင်းက ငါ့ကိုမျှား မခန့်လေးစားနဲ့။ မင်းက ဘာကောင်မို့လို့လဲ။ အသားမာသေးလို့ လေကျယ်နေတာလား။ သိကြရောပေါ့’

မုလိန် အသား တဆတ်ဆတ် တုန်ကာ ဒေါသ ဖြစ်သွားပြီး ကျောက်ရိဂျုံးထံ လျှောက်လှမ်းလာသည်။ ထိုစဉ် ကျောက်ရိဂျုံးက တလုံးချင်း ပြန်ပြောလိုက်သည်။

‘ကျုပ် ကျောက်ရိဂျုံးလေ။ လုံခြုံရေးအဖွဲ့ကို ခင်ဗျားတို့ ဝင်တိုက်တော့ ခင်ဗျားကို အနိုင်ယူလိုက်တဲ့ ကျောက်ရိဂျုံး’

ကျောက်ရိဂျုံးဟူသော နာမည်ကို ကြားလိုက်ရသည်နှင့်ပင် သွမ်းလျှောက်လာသော မုလိန်၏ခြေလှမ်း တန့်ကနဲ ရပ်သွားသည်။ မျက်စိမျက်နှာ ကွက်ကနဲ ပျက်သွားပြီး ကျောက်ရိဂျုံးမျက်နှာကို အထိတ်တလန့် ကြည့်လိုက်၏။ သူ့စိတ်အာရုံထဲတွင် သူနှင့် ကျောက်ရိဂျုံးတို့ တိုက်ခိုက်ခဲ့ရပုံကို ကွက်ကနဲ မြင်ယောင်လာမိသည်။

မုလိန်၏ ရုတ်တရက် ပြောင်းလဲသွားသော အမူအရာကြောင့် ခါးကုန်းကြီး ဖိန်လျှူးနှင့် မုလိန်၏ တပည့် လေးယောက်တို့ အံ့ဩသွားကြသည်။ မုလိန် အဘယ်ကြောင့် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားသည်ကို နားမလည်ကြချေ။

ကျောက်ရိဂျုံးက အားပါးတရ ရယ်မောလိုက်ပြီး....

‘ဟား....ဟား....ဟား....ဟား....ကျုပ်ကို ဘယ်သူ ဘယ်ဝါ မှန်း သိဘော့ ခင်ဗျား လန့်သွားပြီ မဟုတ်လား၊ ဒါကြောင့် ခင်ဗျားကို ကျုပ် ပြောတာပေါ့၊ ကျုပ် နာမည်ကို ကြားယင် ခင်ဗျား လန့်သွားပါလိမ့်မယ်လို့’

မုလိန်သည် ကျောက်ရိဂျုံးကို လန့်ပင် လန့် သော်လည်း ကျောက်ရိဂျုံးက ထင်မံ ပြောလိုက်သောအခါ ရှက်လည်းရှက်၊ ဒေါသလည်း ဖြစ်သွားသည်။ ဤ အတိုင်းသာ ငြိမ်နေပါက သူ့ တပည့်များ ရှေ့တွင် သိက္ခာ ကျလေတော့မည်။ ထို့ ကြောင့် ဒေါသတကြီးနှင့် ပြန်ပြောလိုက်သည်။

‘အမယ်.... မင်းလိုအကောင်စားမျိုးလေးကို ငါလိုလူမျိုးက ဘာဖြစ်လို့ ကြောက်ရမှာလဲကွ။ ငါဟာ တောင်ပင်လယ် ငါးမန်း ကျန်းရဲ့ အဆင့်မြင့်ဆုံးသိုင်းရာဇာကြီးကွ။ လုံခြုံရေးစခန်းတိုက်ပဲ့ တုန်းကလဲ မင်းက ကြားချောင်ဝင်တိုက်တာပါ။ မင်းဝင်တိုက်တဲ့ အချိန်မှာ တခြားလူတွေနဲ့ အကြာကြီးတိုက်ခဲ့ရလို့ ငါဟာ ခြေ ကုန် လက်ပန်းကျနေပြီ၊ အားတွေလဲ အတော်ကုန်နေပြီ၊ ဒီတုန်း က အထိနာနေတဲ့ ငါ့ လူတွေကို ငဲ့ညှာပြီး ငါဟာ ထွက်လာခဲ့ တယ်၊ မင်းကို ကြောက်လို့ ပြေးတယ် မထင်နဲ့’

ကျောက်ရိဂျုံး ခပ်ပွိုးပွိုးပင် ပြန်ပြောသည်။

‘ဒါဖြင့် ခုချိန်မှာကော ခင်ဗျား ခြေကုန်လက်ပန်း ကျနေ သေးလား၊ အားအင်တွေ ကုန်နေသေးသလား၊ ဟဲ....ဟဲ....အခု တော့ ဘယ်သူနဲ့မှ တိုက်ခိုက်မထားလို့ ခင်ဗျားမှာ အားအင်တွေ

ပြည့် ရှိနေမှာပါ။ ကျုပ်ကို နိုင်မယ်ထင်ယင် စမ်းကြည့်လေ ခဲ့....

ကျောက်ရိဂျုံးသည် မုလိန် နောက်တွန့် သွားစေရန် အပြုံး မျက် ဟန်လုပ်ပြီး ပြောနေရသော်လည်း သူ့ စိတ်ထဲတွင်တော့ မီးရွှဲလျက် ရှိနေသည်။ သူ့ အနေဖြင့် မုလိန်နှင့် တယောက်ချင်း ညှိရမှာကို သိပ်မမူလှပါ။

ယခုအချိန်တွင် မုလိန်ဘက်မှ သူ့ ကို ဝိုင်းတိုက်မည့် ခါးကုန်း ကြီး ဖိန်လျူး၏ သိုင်းပညာမှာ သူ့ ထက် အနည်းငယ်နိမ့်သည် ဝသော်လည်း မုလိန်နှင့်သာ ပူးပေါင်း၍ ဝိုင်းတိုက်ပါက ခုခံ ရက်ပလိမ့်မည်။

သူ့ ဘက်က ကြောက်ရွံ့ဟန် လုံးလုံးမပြပဲ စိန်ခေါ်ခဲ့လျှင် မုလိန် နောက်တွန့်သွားလိမ့်မည်ဟု ကျောက်ရိဂျုံး ထင်မိသည်။ မုလိန် နောက်တွန့်သွားလျှင် တခြား လူများလည်း သူ့ ကို တိုက် ကိုင်ရဲကြလိမ့်မည် မဟုတ်ချေ။ ထိုအတွေးနှင့် ကျောက်ရိဂျုံး သည် မုလိန် နောက်ဆုတ်သွားစေရန် ခြိမ်းခြောက်ပြောဆိုလိုက် ခြင်း ဖြစ်၏။

သို့သော် မုလိန်သည် ရှက်သည့် စိတ်ကြောင့် နောက်ဆုတ် သွားပါချေ။ ကျောက်ရိဂျုံး ဤမျှ ပြောဆိုနေလျက်ကမူ သူ သာ နောက်ဆုတ်သွားပါက သိုင်းလောကတွင် သူ့ နာမည် သုံးလုံး သုံးမရအောင် သိက္ခာကျပေတော့မည်။

ပြီးတော့ သူ့ ဘက်မှနေ၍ ပူးပေါင်း တိုက်ခိုက်မည့် သူ့ သာည့်များနှင့် ခါးကုန်းကြီး ဖိန်လျူးလည်း ရှိနေသည်။ သူတို့

သာ ပူးပေါင်းတိုက်ခိုက်ပါက ကျောက်ရိဂျုံးကို မလွဲမသွေ နိုင်လိမ့်မည်ဟုလည်း မုလိန် တွက်ဆမိသည်။

မုလိန်သည် ဘာမှ ပြန်မပြောတော့ပဲ သူ၏ လက်တဘက်တွင် မွေးပွဲ ကျူတံလက်နက်နှင့် ဓားရှည်တို့ကိုကိုင်ကာ ကျောက်ရိဂျုံးထံ ခုန်ဝင် တိုက်ခိုက်လေတော့သည်။

ကျောက်ရိဂျုံးကမူ ခါးကုန်းကြီးဖိန်လျှူးအသွင် ရုပ်ဖျက်ပြီး လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေရာ သူ့ထံတွင် သူ၏ ဆောင်ခားဖြစ်သော သံမဏိသက်တန်ခား ပါမလာချေ။ ပြန်လည် တိုက်ခိုက်လက်နက်ဆိုင်၍ ခါးကုန်းကြီးဖိန်လျှူး၏ သံမဏိ ချိုင်းထောက်ကြီးသာ ရှိသည်။ သူသည် ချိုင်းထောက်ကြီးနှင့်ပင် မုလိန်၏ ပြန်လည် တိုက်ခိုက်ရလေသည်။

ကျောက်ရိဂျုံးက ချိုင်းထောက်နှင့် မုလိန်၏ခားကို ရိုက်ဖယ်၍ မုလိန်က သူ့ပယ်ဘက်လက်တွင် ကိုင်ထားသော မွေးပွဲကျူတံနှင့် ကျောက်ရိဂျုံးလက်မှ ချိုင်းထောက်ကို ရစ်ပတ်ဆွဲဖယ်နိုင်၍ ကြွီးစားသည်။

ထိုစဉ် ခါးကုန်းကြီး ဖိန်လျှူးသည် သူ၏ ခန္ဓာကိုယ်နှင့်မလိုက်အောင် သွက်လက်ပေါ့ပါးစွာ ခုန်ဝင်လာပြီး တဘက်မှ ကျောက်ရိဂျုံးကို တိုက်ခိုက်သည်။ မုလိန်နှင့် ခါးကုန်းကြီး ဖိန်လျှူးတို့သည် ကျောက်ရိဂျုံး၏ ရွှေမှ ညှပ်၍ တိုက်ခိုက်ကြခြင်း ဖြစ်၏။ ကျောက်ရိဂျုံးသည် သူ့ကိုယ်ကို လှည့်ပတ်၍ ပြန်လည် တိုက်ခိုက်နေရသည်။

မုလိန်၏ တပည့်လေးယောက်ကလည်း လူခွဲ၍ ကျောက်ရိဂျုံးကို ဝဲယာမှ တိုက်ကြသည်။

ခါးကုန်းကြီး ဖိန်လျှူးနှင့် မုလိန်တို့မှာ ကျောက်ရိဂျုံးနှင့် သူ့ပြိုင်ခဲ့ကြဖူးသဖြင့် ကျောက်ရိဂျုံး၏ သိုင်းပညာထက် မြက်မှုကို သိနေကြသည်။ ထို့ကြောင့် သူတို့နှစ်ဦးသည် အရမ်းမဝင်ကြပဲ ကျောက်ရိဂျုံး၏ ဟာကွက် လွတ်ကွက်ကိုသာ ကြည့်၍ တချက်တချက် ဝင်တိုက်ကြ၏။

မုလိန်၏ တပည့် ဝတ်စုံနက် လေးယောက်ကမူ ကျောက်ရိဂျုံး၏ သိုင်းပညာအကြောင်းကို မသိထားကြချေ။ ထို့ကြောင့် သူတို့ လေးယောက်သည် အတင်းဝင် အတင်းဖိ၍ ပြိုင်တူပင် တိုက်ခိုက်ကြ၏။ သူတို့ လေးယောက်၏ ဓားဖျားက ကျောက်ရိဂျုံး၏ ငယ်ထိပ်၊ လည်ပင်း၊ ရင်ဘတ်နှင့် ဝမ်းဗိုက်ဆီသို့ တပြိုင်တည်း ဝင်လာကြသည်။

ကျောက်ရိဂျုံးသည် ကိုယ်ကို ချာကနဲ လှည့်လိုက်ပြီး သူ့လက်ထဲမှ ချိုင်းထောက်နှင့် ခါးကုန်းကြီး ဖိန်လျှူး လက်ထဲမှ ချိုင်းထောက်ကိုဦးစွာရိုက်ဖယ်ထုတ်သည်။ ခါးကုန်းကြီးဖိန်လျှူး နောက်ကို ခြေတလှမ်းခန့် ခုန်ဆုတ်သွားချိန်တွင် ကျောက်ရိဂျုံးလက်မှ ချိုင်းထောက်အဖျားက သူ၏ လက်ဝဲဘက်ရှိ ဝတ်စုံနက် နှစ်ယောက်၏ ရင်ဘတ်နှင့် လည်ပင်းကို ဆက်တိုက် ထိုးမိသွားသည်။

‘အား...’

‘အင်...’

ဝတ်စုံနက် နှစ်ဦးစလုံး နာကျင်စွာ ညည်းညူ၍ လဲကျသွားကြသည်။ ချိုင်းထောက်ထိပ်ဖျားမှာ အနည်းငယ် ချွန်နေသဖြင့်

၅၂၀ ❀ တက္ကသိုလ် ရဲ့လင်းအောင်

ယင်းဝတ်စုံနက် နှစ်ယောက်၏ လည်ပင်းနှင့် ရင်ဘတ်မှာ ပေါက် သွားကာ သွေးများလည်း ပန်းထွက်လာကြ၏။

ကျောက်ရိဂျုံးသည် မုလိန်နှင့် ကျန်ဝတ်စုံနက် နှစ်ယောက် တို့၏ တိုက်ခိုက်မှုကို ရှောင်တိမ်းကာ လဲကျသွားသူနှစ်ယောက်ကို ခုန်ကျော် ဖောက်ထွက်လိုက်သည်။ ထိုစဉ် အော်ဟစ်တိုက်ခိုက်ခံ များကြောင့် အခန်းထဲသို့ ဝတ်စုံနက် ဝတ်ထားသော မုလိန်၏ တပည့်များ ပြေးဝင်လာကြပြန်သည်။ သူတို့ လက်ထဲတွင်လည်း လက်နက်အသီးသီးကို အသင့် ကိုင်ထားကြသည်။

‘ဝိုင်းတိုက်ကြစမ်းဟေ့၊ ဝိုင်းတိုက်ကြစမ်း၊ ဒီကောင့်ကို မလွတ်စေနဲ့၊ အသေသတ်’

မုလိန်က သူ့တပည့်များကို အော်ဟစ် အမိန့်ပေးလိုက် သည်။

ဝတ်စုံနက်များကလည်း ကျောက်ရိဂျုံးကို တရကြမ်း ဝင် တိုက်ကြသည်။ ကျောက်ရိဂျုံးက လဲကျနေသော ဝတ်စုံနက်ထံမှ ဓားရှည်ကို ကောက်ယူပြီး ဗယ်ဘက် လက်တွင် ကိုင်လိုက်၏။ ညာဘက်လက်တွင်လည်း ချိုင်းထောက်ကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ကိုင်ထားကာ ဝတ်စုံနက်များကို ပြန်လည် တိုက်ခိုက်သည်။

မုလိန်နှင့် ခါးကုန်းကြီး ဖိန်လျှူတို့ကလည်း တဘက်တချက် စီမံ ဝင်တိုက်ကြသည်။

တကယ်တမ်း ထိုကဲ့သို့ ဝိုင်းဝန်း တိုက်ခိုက်ခြင်းကို ခံရသော အခါ ကျောက်ရိဂျုံးမှာ စိုးရွံ့ထိတ်လန့်စိတ် ဝင်လာရတော့သည်။ ဝတ်စုံနက်များမှာ သူ့ကို အသေခံ၍ တရကြမ်း တိုက်ခိုက်ကြ

သောကြောင့် ဖြစ်လေသည်။ သူ့လက်ချက်နှင့် ဝတ်စုံနက်များ သောက်ပြီး တယောက် လဲကျကုန်သော်လည်း နောက်ထပ် ဆက်လာသော ဝတ်စုံနက်များကြောင့် လူလျော့သည် မရှိပဲ သိသထက် တိုးလာသည်။

ကျောက်ရိဂျုံးသည် ဝက်ပါ ဓားကွက်ကိုပင်သုံး၍ ပြန်လည် တိုက်ခိုက်သည်။

သို့သော် မုလိန်နှင့် ခါးကုန်းကြီး ဖိန်လျှူတို့က သူ့ကို ထွက် မှောက် မပေးပဲ ဖိတိုက်လာသဖြင့် သူ့ အခြေအနေမှာ ကြာလေ ခဲ့လေ ဖြစ်လာသည်။ များပြားလှသော မုလိန်တို့ လူစုအတွင်းမှ ဆောက်ထွက်ရန် ခက်လာသည်။ ဤအတိုင်းသာ ဆက်၍ တိုက်ခိုက် ဆဲပါက ရန်သူ့လက်ချက်နှင့် မလွဲမသွေ သေဆုံးရတော့မည် ဖြစ်လည်း တွက်ဆမိလာသည်။

ကျောက်ရိဂျုံးသည် တိုက်ခိုက် နေယင်းမှ အချက်တချက် ခံလည်း သတိထားမိလာသည်။

သူတို့ တိုက်ခိုက်နေသော အခန်းကြီးထဲတွင် အဆိပ်ပြင်း သော ခြေများ၊ ကင်းမြီးကောက်များ၊ ပင့်ကူများ ထည့်ထား သော မှန်လှောင်အိမ်၊ သံဇကာ လှောင်အိမ်များ ရှိနေသည်။ ကျောက်ရိဂျုံးသည် တိုက်ခိုက် ရှောင်တိမ်းနေယင်းမှ ၎င်း လှောင်အိမ်များ အနီးကို ရောက်သွားသောအခါ မုလိန်နှင့် ခါးကုန်းကြီးတို့က လှောင်အိမ်များကို မထိမိအောင် ဂရုစိုက် တိုက် ခိုက်တတ်ကြောင်း သတိထားမိခြင်း ဖြစ်၏။

ထိုအချက်ကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် လှောင်အိမ်များ ပျက်စီး သွားပြီး အတွင်းမှ သတ္တဝါများ ထွက်လာမည့်ရန်ကို မုလိန်တို့ တတွေ စိုးရိမ်ကြကြောင်း ကျောက်ရိဂျုံး သိရလေသည်။

ထိုကဲ့သို့ သတိထားမိချိန်တွင် အလစ်ကို စောင့်နေသော မုလိန်က သူ့ ဗယ်ဘက် လက်ထဲမှ မွှေးပွကြူတံဖြင့် ကျောက်ရိ ဂျုံး၏ ဗယ်ဘက်လက်မှ ဓားရှည်ကို ရစ်ပတ် ဆွဲယူသွားတော့၏။ ကျောက်ရိဂျုံးသည် တဘက်မှ တိုက်ခိုက်နေသော ခါးကုန်းကြီး ဖိန်လျှူးနှင့် ဝတ်စုံနက်များကို အာရုံစိုက်နေချိန် ဖြစ်သဖြင့် သူ့ လက်ထဲမှ ဓားရှည် ပါသွားတော့၏။

ကျောက်ရိဂျုံးသည် ခံပြင်းဒေါသဖြစ်သွားပြီး မုလိန်ဘက်ကို လှည့်ကာ အတင်း ဖိတိုက်တော့၏။ မုလိန်မှာ သူ့ကို ပြန် မတိုက်ပဲ ခုခံရုံ သက်သက်သာ ပြန်တိုက်ယင်း ရှောင်တိမ်းလျက် ရှိသည်။

အချိန် ကြာလာသည်နှင့်အမျှ သူတို့ဘက်က သေချာပေါက် အနိုင်ရနိုင်ကြောင်း မုလိန် ကိုယ်တိုင်လည်း တွက်ဆမိပြီဖြစ်၍ အချိန်ဆွဲ၍ တိုက်နေခြင်း ဖြစ်၏။

ကျောက်ရိဂျုံး ကိုယ်တိုင်လည်း ဤအခြေအနေကို တွက်ဆမိ သဖြင့် အချိန်ဆွဲ၍ မတိုက်ရဲချေ။ အတင်းဖိ၍သာ တရကြမ်း တိုက်ခိုက်သည်။ ထိုစဉ် သူ့ နောက်ဘက်ဆီမှ ဗယ်ဘက်ပခုံးကို ဖြောင်းကနဲ အရိုက်ခံလိုက်ရသည်။ သူ့ ပခုံးရိုး ကျိုးသွားလေပြီ ပလားဟု ထင်မှတ်ရလောက်အောင် နာကျင်သွားပြီး ရွှေ့ကို လည်း ငိုက်ကျသွားသည်။

နောက်ဘက်မှ ခါးကုန်းကြီးဖိန်လျှူးက သူ၏ ချိုင်းထောက် မှု ကျောက်ရိဂျုံးကို ရိုက်လိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။ တကယ်တော့ ခါး ကုန်းကြီး ဖိန်လျှူးသည် ကျောက်ရိဂျုံး၏ ငယ်ထိပ်ကို အပေါ်မှ ချိန် ရိုက်လိုက်ခြင်းသာ ဖြစ်၏။ ကျောက်ရိဂျုံး၏ ခေါင်းက ဖိန်လျှူးသွားသဖြင့်သာ ပခုံးကို ရိုက်မိသွားခြင်း ဖြစ်လေ သည်။

ကျောက်ရိဂျုံး ရွှေ့ကို လဲကျလုလု မှောက်ယိုင် အသွားတွင် မုလိန်က ဓားရှည်ဖြင့် ရင်ဝကို ဆီးထိုးလိုက်သည်။ ဗယ်လက်မှ မွှေးပွကြူတံလက်နက်နှင့်လည်း ကျောက်ရိဂျုံး လည်ပင်းကို ရိုက် ခဲ့သည်။

ကျောက်ရိဂျုံးသာ အချိန်မီမခုခံ မရှောင်တိမ်းပါက မုလိန်၏ ဘက်နက် နှစ်ခုစလုံးဖြင့် ပဲ့ချင်းပြီး သေဆုံးသွားနိုင်လေသည်။

ထိုအချက်ကို သိသော ကျောက်ရိဂျုံးသည် စိတ်အား တင်း တိုက်ပြီး သူ့ ရင်ဝကို ဝင်လာသော ဓားရှည်ကို လက်ထဲမှ ချိုင်း သောက်နှင့် ရိုက်ဖယ် ထုတ်လိုက်သည်။ ခြေကို စုံကန်ပြီး သွက် သက်စွာ နောက်ကိုလည်း ပက်လက်လှန် ချလိုက်၏။ ကြမ်းပြင် ပေါ် ပက်လက်လှန်ကျသွားသဖြင့် ဒဏ်ရာရထားသော ဗယ်ဘက် မှုနှင့်ကြမ်းပြင် အရှိန်ပြင်းစွာထိသွားလေရာ သူသည် အသည်း ကို အောင် နာကျင်သွားတော့၏။ သူ့ မျက်လုံးအစုံပင် ပြာဝေ လာသည်။ သူသာ စိတ်လျှော့လိုက်ပါက သတိမေ့သွားနိုင်သော အခြေအနေမျိုး ဖြစ်လေသည်။

ကျောက်ရိဂျုံးသည် သတိကို ထိန်းချုပ်လိုက်ပြီး အတွင်း ဘေးကို စုစည်းလိုက်သည်။

ထိုစဉ် သူ့ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်သို့ ဓားသုံးလက်က စိုက်ဝင်လာသည်။ ကျောက်ရိဂျုံးက ချိုင်းထောက်နှင့် ရိုက်ဖယ် လိုက်ရာ ဓားသုံးလက်စလုံးကို ရိုက်မိသွားသည်။

‘ထန်း!...ထန်း!...ချမ်း!’

ဓား သုံးလက်စလုံး လွင့်စဉ် သွားသည်နှင့် ကျောက်ရိဂျုံး ကြမ်းပေါ်တွင် ကိုယ်ကို တပတ် လှိမ့်လိုက်ပြီး ဖြတ်ကနဲ ထရစ်သည်။ သို့သော် သူသည် ကောင်းကောင်းမရပ်နိုင်ပဲ ယိုင်ထိုးလျက် ရှိနေသည်။ သူ့ပခုံးရိုးမှာလည်း ကျိုးသွားသည် ထင်ရလောက်အောင် နာကျင်နေသည်။

ကျောက်ရိဂျုံး အခြေအနေ မဟန်တော့ကြောင်း သိနေပြီဖြစ်သော မုလိန်တို့လူစုသည် တရကြမ်း ဖိ၍ တိုက်ခိုက်ကြတော့သည်။ အော်ဟစ် မာန်သွင်းသံများမှာလည်း ပွက်လော့ညံ့သွားသည်။ ကျောက်ရိဂျုံး၏ ဗယ်ဘက်လက်မှာ လုံးလုံး လှုပ်ရှား၍ မရတော့ချေ။ သူသည် ခန္ဓာကိုယ် ယိမ်းယိမ်း ယိုင်ယိုင် နှင့်ပင် မုလိန်တို့ လူစုကို ပြန်လည် တိုက်ခိုက်နေရတော့၏။ သူ့သေရမည့် အတူတူ သူ မသေခင် မုလိန်တို့လူစုကို အတတ်နိုင်ဆုံးသတ်သွားမည်ဟု ယတိပြတ် ဆုံးဖြတ်ချက်လည်းချထားသည်။ ထို့ကြောင့် ကျောက်ရိဂျုံးသည် ညာလက်ဖြင့် ချိုင်းထောက်ကို တရကြမ်း ဝှေ့ယမ်းကာ အတင်း ဖိတိုက်လေတော့သည်။

ကျောက်ရိဂျုံး တရကြမ်း ဖိတိုက်သောအခါ သူ့ ချိုင်းထောက်က ဝတ်စုံနက် နှစ်ယောက်ကို ရိုက်မိသွားပြီး ပုံကနဲ လဲကျသွားသည်။ ခါးကုန်းကြီး ဖိန်လျှူး၏ရင်ဝကိုလည်း သူ့ချိုင်းထောက်က အရှိန်ပြင်းစွာ ထိုးမိသွားပြန်သည်။

‘အီး!...’

ချိုင်းထောက်ကို ပြန်ဆွဲလိုက်သော အခါ ခါးကုန်းကြီး ဖိန်လျှူး၏ ရင်ဝမှ သွေးတွေ ပန်းထွက်လာသည်။ ခါးကုန်းကြီး ဖိန်လျှူး ရှေ့ကို ဝုန်းကနဲ မှောက်ကျကာ ငြိမ်သက်သွားသည်။

‘ရုပ်ပြောင်း ဘုရင်ရေ... ခင်ဗျားအတွက် ခါးကုန်းကြီးကို သတ်စားချေပြီးပြီ၊ တိုင်းပြည်အတွက်လဲ ကျုပ်အသက်နဲ့ လဲပြီး ခုခိုက်ကောင်တွေကို သုတ်သင်ရဦးမယ်’

ကျောက်ရိဂျုံးသည် အသံကျယ်ကျယ်ဖြင့် အော်ဟစ်ယင်း ဖိန်တို့ လူစုကို တရကြမ်း ဝင်တိုက်ပြန်လေသည်။

တကြိမ်တွင် သူသည် မုလိန်ကို ချိုင်းထောက်နှင့် အားကုန် ရိုက်လိုက်သည်။ မုလိန်က ငုံ့ရှောင်ပေးလိုက်ရာ သူ့ ချိုင်းထောက်က အစိမ်းရောင် မြွေကလေးများ ထည့်ထားသော မှန်ဘူးကောင်အိမ်ကို ပြင်းထန်စွာ ရိုက်မိသွားသည်။

‘ခွမ်း!...’

မှန်လှောင်အိမ် အစိတ်စိတ် အမြွှာမြွှာ ကွဲသွားပြီး အထဲမှ ခွမ်းရောင် မြွေကလေးများ လွင့်စဉ်ထွက်လာတော့၏။ မြွေကောင် သုံးကောင် ဝတ်စုံနက်များထံ ရောက်သွားသည်။

‘အား!...’

‘အီး!...’

ဝတ်စုံနက် နှစ်ယောက်ထံမှ နာကျင်စွာ အော်ဟစ်သံ ပေါ်လာပြီး ကြမ်းပေါ်ကိုလည်း ဝုန်းကနဲ လဲကျသွားကြသည်။

'ဟာ...လုပ်ကြပါဦး။ မြေတွေ...မြေတွေ'
မုလိန်နှင့် တပည့်များ ထိတ်လန့်တကြီး ဖြစ်သွားကြပြီး သူတို့
အနီး ရောက်လာသော မြေများကို ခုတ်ပိုင်းကြသည်။ သူတို့
အားလုံး ကျောက်ရိဂျုံးကို တိုက်ခိုက်ရန်ပင် သတိမေ့သွားကြ
သည်။ တခန်းလုံး ရုတ်ရုတ်သဲသဲ ဖြစ်ကုန်သည်။ မြေစိမ်းကတော့
များက ဖောသတကြီး ဖြစ်နေပုံဖြင့် တရှူးရှူး တရှဲရှဲ မြည်ထွက်
မုလိန်နှင့် တပည့်များထံ ခုန်ဝင်သည်။

သို့သော် သူ့ထံသို့ မြေ ကလေးများ ထပ် မလာသည်ကို
ကျောက်ရိဂျုံး သတိထားမိသည်။

သူ့ထံတွင် ရွှေတိမ်နန်း လိန်လန် ပေးလိုက်သော ဝန်ထမ်း
ဆေးမြစ် ရှိနေသည်။ ယင်းဆေးမြစ်၏အနံ့ကို အဆိပ် ရှိသော
သတ္တဝါမှန်သမျှ ကြောက်ကြသည်။ ထို့ကြောင့် သူ့အနီးသို့
မြေကလေးများ မကပ်ကြကြောင်း စဉ်းစား မိသည်။ ထိုသို့
စဉ်းစားမိ သဖြင့်လည်း ကျောက်ရိဂျုံး ဝမ်းသာ အားထုတ်
သွားသည်။

မုလိန်နှင့် တပည့်များမှာ ဒုစရိုက်သမားများ ဖြစ်ကြသည်။
ကျောက်ရိဂျုံးသည် ဒုစရိုက်သမားများကို တယောက် မကျန်
အသေ သတ်ပစ်ချင်သည်။ အဓိကအားဖြင့် သိုင်းပညာ ထက်
မြက်လှသော မုလိန်လို ဒုစရိုက်ခေါင်းဆောင်ကြီးကို သုတ်သင်
ပစ်လိုသည်။ ယခုလို အခွင့်သာတုန်း သုတ်သင် ရှင်းလင်းခြင်း
ဟုလည်း ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

ထိုစဉ် မြေများကို သတ်ဖြတ် သုတ်သင်ပြီးသော မုလိန်နှင့်
တပည့်များသည် ကျောက်ရိဂျုံးကို တိုက်ခိုက်ရန် ခုန်ဝင်လာ

သည်။ ကျောက်ရိဂျုံးက မုလိန်တို့ လူစုကို ပြန် မတိုက်တော့
။ သူတို့၏ တိုက်ခိုက်မှုကို ရှောင်တိမ်းပြီး ညဘက်လက်တင်
သားသော ချိုင်းထောက်နှင့် အနီးရှိ မှန် လှောင်အိမ်ကို
တိုက်လိုက်သည်။

'ခွမ်း...ချလွမ်း'
သက်တိုက်ပင် သူသည် ကျန်သော မှန် လှောင်အိမ်များ။
သာ လှောင်အိမ်များကို ချိုင်းထောက်နှင့် လှဲ၍ ရိုက်က
ဆီးပြန်သည်။

'ဟေ့...မလုပ်နဲ့၊ မလုပ်နဲ့'
မုလိန်က မျက်လုံးပြူး မျက်ဆံပြူးနှင့် တားဆီးသော်လည်း
ထောက် ရိုက်ချက်မိ၍ လှောင်အိမ်အတော်များများကွဲကြွေ
ပီး ကုန်တော့သည်။

'ပြောင်း...ဂလွမ်း'
ကင်းမြီးကောက်တွေ'

'ပင့်ကူကြီး...အား'
ခွဲရှယ်များ၊ ကျီးပျက်သံများ၊ ထိတ်လန့်တကြီး အော်ဟစ်
သံများ၊ ကျွက်ကျွက်ညံအောင် ပေါ်ထွက်လာသည်။
လှောင်အိမ်များ အတွင်းမှ မြေများ၊ ကင်းမြီးကောက်များ၊
ကျွဲကြီးများ ထွက်လာပြီး မုလိန်၏ တပည့်များကို ကိုက်ကြ
ခကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

ကျောက်ရိဂျုံးကမူ မြေများ၊ ကင်းများ၊ ပင့်ကူများကြားမှ
ပြေးခဲ့သည်။ အဆိပ်ရှိသော ယင်းသတ္တဝါ အားလုံးက

ကျောက်ရိဂျုံးကို ရှောင်တိမ်းကြသည်။ သူသည် တံခါးထဲ
ထောက်အောင်လာပြီး ပိတ်ရပ်နေလိုက်၏။

မုလိန်နှင့် တပည့်များ အားလုံးမှာ ကျောက်ရိဂျုံးကို လှံထိ
ဂရုမစိုက်နိုင်တော့ချေ။ သူတို့ထံ ထောက်လာသော အဆိပ်ပြင်း
သတ္တဝါများကိုသာ လက်နက်ကိုယ်စီနှင့် ခုတ်ပိုင်းနေကြရ၏။
အချို့လည်း အဆိပ်ပြင်း သတ္တဝါ အကိုက်ခံရပြီး ဘုန်းထံ
ဝုန်းကနဲ လဲကျသွားကြသည်။

မုလိန်သည် များပြားလှသော အဆိပ်ပြင်းသတ္တဝါများ
ရန်ကို မကာကွယ်နိုင်တော့သဖြင့် တံခါးပေါက်ဆီ တစ်ခို
ပြေးလာသည်။ တံခါးပေါက်တွင် ပိတ်ရပ်နေသော ကျောက်
ရိဂျုံးနှင့် မျက်နှာချင်း ဆိုင်မိသည်။

‘ဖယ်ပါ၊ ဖယ်စမ်းပါ’

မုလိန်က ထိတ်လန့်တကြီးပြောသော်လည်း ကျောက်ရိဂျုံး
မဖယ်ပဲ ခပ်ပြုံးပြုံးပင် ပြန်ပြောသည်။

‘ကျုပ်ကို နိုင်အောင် တိုက်နိုင်ယင်တော့ ဒီအပေါက်ထဲ
ထွက်ပေါ့’

ကျောက်ရိဂျုံး စကားသံအဆုံးတွင် မုလိန်က သူ့လက်ထဲ
ဓားဖြင့် ကျောက်ရိဂျုံး ရင်ဝကိုထိုးလိုက်သည်။ ကျောက်ရိဂျုံး
ချိုင်းထောက်နှင့် ပြန်၍ ရိုက်ဖယ်သည်။ ထိုစဉ် မုလိန် ဗယ်ထဲ
မွေးပွကျူတံက ကျောက်ရိဂျုံး လည်ပင်းကို လှံခွက်ထား
သည်။ ကျောက်ရိဂျုံး ငုံ့ရှောင်လိုက်ပြီး မုလိန် ရင်ဝကို ချစ်
ထောက်နှင့် ပြန်ထိုးလိုက်၏။

မုလိန် နောက်ကို ခြေနှစ်လှမ်းစာမျှ ခုန်ရှောင်သည်။

ကြမ်းပြင်ပေါ် ခြေပြန်အကျ သူ့ခန္ဓာကိုယ် ဆတ်ကနဲ တုန်
သွားသည်။ မျက်နှာကြီး ရှုံ့မဲ့သွားကာ မျက်လုံး အစုံလည်း
ကျယ်သွားသည်။

ကျောက်ရိဂျုံးက မုလိန် ခြေထောက်ဆီကို ကြည့်လိုက်
သည်။ မုလိန် ခြေထောက်တွင် အနီရောင် ပင့်ကူကြီးကြီး
ကောင် ကပ်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ‘မုလိန်တေးယောက် ဧဆိပ်
ပြင်းသော ပင့်ကူနီ အကိုက်ခံရလေပြီ။’

‘မင်း.... မင်း.... မင်း....’

သူ၏ မျက်နှာမှာ တမဟုတ်ချင်း ညှိမည်းလာသည်။

မုလိန်သည် ကျောက်ရိဂျုံးကို ဓားအဖျားနှင့် ညွှန်ထိုးပြီး
သူ့ကို ခြေတလှမ်း လှမ်းသည်။ သို့သော် သူ့ခြေထောက်
လှမ်းပြည့်အောင်ပင် မလှမ်းနိုင်ချေ။ အသံကျယ်ကျယ် ညည်း
သွားယင်း ကြမ်းပေါ်ကို ဝုန်းကနဲ လဲကျသွားတော့၏။

သူ့ ပုံပန်းသဏ္ဍာန်ကို မြင်ယုံနှင့် အသက်ဝိညာဉ် ချုပ်ငြိမ်း
သွားပြီဖြစ်ကြောင်း ကျောက်ရိဂျုံး သိနိုင်လေသည်။

ထိုအချိန်တွင် ကျောက်ရိဂျုံးရှိရာ တံခါးပေါက်ဆီသို့ ဝတ်စုံ
ကန် သုံးယောက် ပြေးလာကြသည်။ ကျန်လူအားလုံးမှာ မြေ
ပေါ်တွင် လဲကျနေပြီ ဖြစ်၏။ ကျောက်ရိဂျုံးက ရှေ့မှကြိုပြီး
ဝတ်စုံနက် သုံးယောက်ကို တိုက်ခိုက်သည်။

ဒဏ်ရာရထားသော သူ၏ ဗယ်တက်ပခုံးမှာ လွန်စွာ နာကျင်နေသော်လည်း သူသည် နောက်ဆုံးအနေနှင့် ဇွဲတင်းလိုက်ကာ တရကြမ်း တိုက်ခိုက်လိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။ စိတ်ကယောင်ကတမ်း ဖြစ်လာသော ဝတ်စုံနက် သုံးယောက်စလုံး ကျောက်ရိဂျုံးတိုက်ခိုက်မှုကို လုံးလုံး မကာကွယ်နိုင်ကြချေ။

‘အွန်...အင့်...အားရိုး’

ဝတ်စုံနက် သုံးယောက်စလုံးထံမှ ဆက်တိုက်ပင် ညည်းညူသံများ ပေါ်ထွက်လာပြီး ကြမ်းပေါ်ကို တဝုန်းဝုန်း လဲကျသွားကြသည်။

ဤနေရာ ဤဝန်းကျင်တွင် မတ်တတ်ရပ်နေသူဆို၍ ကျောက်ရိဂျုံး တယောက်သာ ရှိတော့၏။ လဲကျနေသူများ ကိုယ်ပေါ်မှ လည်းကောင်း၊ ကြားမှ လည်းကောင်း၊ မြေများ၊ ကင်းမြို့ကောက်များ၊ ပင့်ကူများက တရွေ့ရွေ့ သွားနေကြသည်။

အချို့သတ္တဝါများလည်း မုလိန်တို့လူစု၏ လက်ချက်ကြောင့် သွေးသံရဲရဲဖြင့် သေဆုံးနေကြသည်။

အသက်ရှင်လျက် လွတ်မြောက်ထွက်ပြေးသွားသော မုလိန်တို့ တပည့် သုံးလေးယောက်တော့ ရှိပေလိမ့်မည်။ လှောင်အိမ်များကို ကျောက်ရိဂျုံး ရိုက်ခွဲနေစဉ် အတိတ်တလန်နှင့် ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်သွားကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ထိုသူများ နောက်ထပ်တော့ ကျောက်ရိဂျုံး မလိုက်နိုင်တော့ချေ။ ဤအိမ်တွင်လည်း

ဒြာကြာဆက်နေ၍ မဖြစ်တော့။ သူ့တွင် ဒဏ်ရာရထားသဖြင့် ညီညွတ်မှုကိုမှလည်း ဆက်၍ မတိုက်ချင်တော့။

ကျောက်ရိဂျုံးသည် ချိုင်းထောက်ကြီးကိုလွှင့်ပစ်လိုက်သည်။ ဤနောက် ရွှေအိမ်နန်း စံအိမ်မှ ထွက်ခွာလာခဲ့လေတော့၏။

အခန်း ၀ ၇၃

ရုပ်ပြောင်းဘုရင် အလောင်း

ကျောက်ရိဂျုံးသည် ပခုံးတွင် ဒဏ်ရာပြင်းထန်စွာ ရထားသော်လည်း ကွေ့ကျိုးမြို့တွင် အနားယူ၍ သူ့ဒဏ်ရာကို မကုသရဲချေ။ မုလိန်တို့ သတင်းကို ကြားပြီး ဒုစရိုက်သမားများ သူ့နောက်ကို လိုက်လာကြမည် စိုးသောကြောင့်ဖြစ်၏။ လောလောဆယ် သူ့အနေနှင့် မည်သူနှင့်မှ တိုက်ခိုက်ခြင်း မပြုလုပ်လိုပေ။ ပခုံးမှ ဒဏ်ရာက လွန်စွာ နာကျင်နေသောကြောင့် ဖြစ်၏။

သူသည် သူ့ထံတွင်ပါလာသော ဝါးစိမ်းဘိုးဘိုး၏ အသက်ကယ် ဆေးကို စားထားလိုက်သည်။ ဆေးဆိုင် တဆိုင်တွင် ဒဏ်ကြေဆေး ဝယ်ပြီး သောက်ခဲ့သည်။ ထိုနောက် ချက်ချင်းပင် ကွေ့ကျိုးမြို့ကို ကျောခိုင်း ထွက်ခွာလာခဲ့သည်။

နောက်တနေ့ ညနေတွင် ရွာကြီး တရွာသို့ ရောက်လာသည်။ သူသည် တလမ်းလုံး အားတင်း၍ လာခဲ့ရသော်လည်း သူ၏

အပူ ဒဏ်ရာမှာ အတော်ကလေး ဆိုးရွားနေသည်။ ယင်းအနာကြောင့်လည်း ခရီးမတွင်ချေ။ ထိုကြောင့် သူသည် ၎င်းရွာကြီးတွင်ပင် နှစ်ရက်နီးပါးခန့် နားပြီး ရွာမှ သမားတော်ကြီးထံတွင် သူ့ဒဏ်ရာကို ဆေးကုသမှု ခံယူရလေသည်။

သမားတော်ကြီး၏ စမ်းသပ် စစ်ဆေးချက်အရ သူ့ပခုံးမှာ ခြူးမ သွား သော်လည်း အနည်းငယ် ကြေသွားကြောင်း ကျောက်ရိဂျုံး သိရလေသည်။ သမားတော်ကြီးက ဆယ်ရက်ခန့် အနားယူပြီး ကုသလိုက်လျှင် ပျောက်ကင်းနိုင်ကြောင်း ပြောသော်လည်း ကျောက်ရိဂျုံးသည် ထိုမျှအထိ ရက်ကြာအောင် မနေနိုင်ချေ။ သူ ပြန်ရောက်အလာကို ရွှေတိမ်နန်း လိန်လန်တို့ နေပေလိမ့်မည်။

ကျောက်ရိဂျုံးသည် ၎င်းရွာကြီးမှ ထွက်လာခဲ့ပြီးနောက် အောက်တနေ့တွင် ရုပ်ပြောင်းဘုရင်နေသော မြို့ကလေးသို့ ရောက်လာခဲ့သည်။ မြို့ကလေးသို့ ရောက်လျှင်ရောက်ချင်းပင် ရုပ်ပြောင်းဘုရင် ထိုက်ဟူး၏ အိမ်သို့ တန်းလာခဲ့သည်။ ရုပ်ပြောင်းဘုရင် ထိုက်ဟူး၏ အိမ်သို့ ရောက်လာသောအခါ အသုဘ အခမ်းအနားပြုဆင်ထားသည်ကို ကျောက်ရိဂျုံး လှမ်းတွေ့ရသဖြင့် ရင်ထဲတွင် အနာ သွားသည်။

ရုပ်ပြောင်းဘုရင် ထိုက်ဟူးသည် သူ့အတွက်ကြောင့် ခါးကုန်းကြီး ဖိန်လျှူး၏ လက်ချက်ဖြင့် သေဆုံးသွားရသည် မဟုတ်ပေ။ ရုပ်ပြောင်းဘုရင် ထိုက်ဟူး သေဆုံးသွားသည် ရက်ကို ကြောက်ကြည့်သောအခါ ခြောက်ရက်ခန့်ရှိပြီ ဖြစ်ကြောင်း တွက်ဆ

မိသည်။ ယခုဆိုလျှင် ရုပ်ပြောင်းဘုရင်ထိုက်ဟူး၏ ရုပ်အလောင်းကို မြေမြုပ် သင်္ဂြိုဟ်ပြီးလောက်ပြီဟု တွေးမိ၏။

အသုဘအိမ်တွင် လူများများစားစားတော့ မရှိချေ။ အိမ်နီးနားချင်း လေးငါးခြောက်ယောက်နှင့် ၎င်းမြို့ကလေး၏ လူရေး တာဝန်ခံ တာဝန်ထိုသော ရှိသည်။ ကျောက်ရိဂျိုး ဝင်ထာသောအခါ လူမှုရေးတာဝန်ခံ တာဝန်က ခရီးဦး ကြိုဆိုထားသည်။

‘ကြပါခင်ဗျာ...ကြပါ၊ မိတ်ဆွေက နောင်ကြီး ထိုက်ဟူးနဲ့ မိတ်ဆွေ ထင်ပါရဲ့’

ကျောက်ရိဂျိုးက စိတ်မချမ်းမြေ့စွာဖြင့် သက်ပြင်း တချက် ချလိုက်ပြီး-

‘ဟုတ်ကဲ့.. ကျွန်တော်ဟာ ရုပ်ပြောင်းဘုရင် ထိုက်ဟူးနဲ့ မိတ်ဆွေ ကျောက်ရိဂျိုးပါ။ သူ့ရဲ့ အဖြစ်ဆိုးကို ကြားရသလို ရုပ်ဝေးက လာခဲ့တာပါ။ သူ့အလောင်းကိုတော့ မြေမြုပ် သင်္ဂြိုဟ်ပြီးကြရောပေါ့’

‘မသင်္ဂြိုဟ်ရသေးပါဘူး ခင်ဗျာ၊ မနက်ဖြန်တရက် ထားပါဦးမယ်။ ကြာရှည် ထားနိုင်အောင်လဲ ဆေးဝါးတွေနဲ့ ဝိရင်ပေးထားပါတယ်။ သူ့ရဲ့ အလောင်းဟာ ညှော်ခန်းမကြီးထဲမှာ ရှိနေပါသေးတယ်’

လူမှုရေးတာဝန်ခံ တာဝန်၏ စကားကြောင့် ကျောက်ရိဂျိုး အံ့ဩသွားမိသည်။ ဤမျှ ရက်ကြာအောင် ရုပ်ပြောင်းဘုရင် ထိုက်ဟူး၏ အလောင်းကို မြေမြုပ် မသင်္ဂြိုဟ်သေးခြင်း အတွက်လည်း စဉ်းစားမရအောင် ဖြစ်မိသည်။

တကယ်တော့ ရုပ်ပြောင်းဘုရင် ထိုက်ဟူး၏ အလောင်းကို ဤမျှ ရက်ကြာအောင် ထားဖို့ အကြောင်းမရှိဟု တွေးမိသည်။ အဘက်မှလည်း ရုပ်ပြောင်းဘုရင် ထိုက်ဟူး၏ အလောင်းကိုမူ ခင်နိုင်သေးသည့်အတွက် ကျေနပ်မိပြန်သည်။

‘နောင်ကြီး ထိုက်ဟူး ဆုံးတာ ဒီနေ့ဆို ခြောက်ရက် ရှိပြီနော်’

‘ဟုတ်ပါတယ်’

‘ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ ဒီလောက်ဆို မြေမြုပ် သင်္ဂြိုဟ်ပြီးပြီလို့ ထင်နေတာ’

‘ကျွန်တော်ဟာ စိမ့်ရဲ့ သာရေးနာရေး လူမှုရေး တာဝန်ခံ တာဝန်ပါ။ နောင်ကြီး ထိုက်ဟူးနဲ့လဲ ခင်မင်ကြသူတွေပါ။ နောင်ကြီးထိုက်ဟူး ဆုံးသွားပြီဆိုတဲ့ သတင်းကို ကြားရချင်း ခင်ပဲ သူ့ အသုဘ အစီအစဉ်ကို ကျွန်တော်ပဲ ဦးစီးဆောင်ရွက်ခဲ့တာပါ။ စိမ့်မှာက နောင်ကြီး ထိုက်ဟူးရဲ့ ဆွေမျိုးသားချင်း အယောက်မှ မရှိဘူး မဟုတ်လား၊ တခြားမြို့ရွာမှာလဲ သူ့ဆွေမျိုးသားချင်း ရှိသလား၊ မရှိသလား ကျွန်တော် မသိတော့ဘူး။ မကြားနိုင်ခဲ့ပါဘူး။ အဲ... သုံးရက်မြောက်တဲ့နေ့ အသုဘ မချခင်မှာပဲ နောင်ကြီး ထိုက်ဟူးရဲ့ အစ်ကိုဝမ်းကွဲနဲ့ ပူးပေါင်းဖြစ်သူတို့ ရောက်လာကြပါတယ်’

‘ဗျာ...နောင်ကြီး ထိုက်ဟူးရဲ့ အစ်ကိုဝမ်းကွဲ ဟုတ်လား ဟယ်သူလဲ’

ကျောက်ရိဂျုံး မျက်မှောင် ကြုတ်သွားပြီး ပြန်မေးလိုက်သည်။ သူ့ကိုယ်တိုင် ရုပ်ပြောင်းဘုရင်နှင့် ခင်မင်သော်လည်း ရုပ်ပြောင်းဘုရင်တွင် ဆွေမျိုးသားချင်း မည်၍မည်မျှ ရှိကြောင်းကို ကျောက်ရိဂျုံး မသိချေ။ ယခု ရုပ်ပြောင်းဘုရင်၏ အင်္ဂါဝမ်းကွဲ ရောက်နေကြောင်း သိရသောအခါ တွေ့ချင်သွားသည်။

လူမှုရေး တာဝန်ခံ တာဝန်ပုံ ပြန်မဖြေခင်မှာပင် အိမ်ထဲမှ အသက် သုံးဆယ် ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ အမျိုးသားတစ်ဦးနှင့် အမျိုးသမီး တစ်ဦးတို့ ထွက်လာကြသည်။ သူတို့ကိုယ်ပေါ်တွင် ဝမ်းနည်းခြင်း အထိမ်းအမှတ် အနေနှင့် အသုဘဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင်ထားကြသည်။ နှစ်ဦးစလုံး၏ မျက်နှာများလည်း ညှိုးနွမ်းနေကြသည်။

ယောက်ျားဖြစ်သူမှာ ခန္ဓာကိုယ် ထွားကြိုင်းသန်မာပြီး မိန်းမဖြစ်သူမှာလည်း ရုပ်ရည်ရော ခန္ဓာကိုယ်ပါ လှပသူဖြစ်၏။ သူတို့၏ မျက်နှာသွင်ပြင် အမူအရာကို မြင်သူတိုင်း အထက်တန်းစားများ ဖြစ်ကြောင်း ခန့်မှန်းမိကြပေလိမ့်မည်။

လူမှုရေးတာဝန်ခံ တာဝန်ပုံသည် ကျောက်ရိဂျုံး အမေးကိုဖြေဖြေမလိုလုပ်ပြီးမှ ထွက်လာသော စုံတွဲကို မြင်သွားသဖြင့် လက်ညှိုးထိုး၍ ပြောသည်။

‘သူတို့နှစ်ဦးကတော့ ရုပ်ပြောင်းဘုရင်ရဲ့ အစ်ကို ဝမ်းကွဲမရိပ်’

အမျိုးသားနှင့် အမျိုးသမီးတို့လည်း ကျောက်ရိဂျုံးတို့ အနီးနီးရောက်လာကြသည်။ သူတို့ကို ကျောက်ရိဂျုံး တခါမှ မမြင်ဘူးချေ။ သူတို့ကလည်း ကျောက်ရိဂျုံးကို စိတ်မဝင်စားဟန်ဖြင့် ဘုရားသားကြည့်ပြီး ယောက်ျားဖြစ်သူက လူမှုရေး တာဝန်ခံတာဝန်ကို ပြောသည်။

‘နောင်ကြီးတော့ဝမ်းကွဲ ပင်ပန်းလှပါပြီ၊ ပြန်ပြီး အနားယူပါဦးလား’

‘ဟုတ်ကဲ့၊ ညနေဘော့ ပြန်ပြီးနားပါ့မယ်၊ နောင်ကြီး ဆိုက်ဟူးရဲ့ မိတ်ဆွေ ရောက်လာပါတယ်၊ ညှော်ခံလိုက်ပါဦး’

ထိုအခါမှ အမျိုးသားရော အမျိုးသမီးပါ ကျောက်ရိဂျုံးကို မချီပြီး ပြုံးပြကြသည်။ အမျိုးသားက လိုက်လဲပျူငှာစွာ ပြောသည်။

‘အော်... ညီးလားရဲ့မိတ်ဆွေကိုး၊ ခုလို ရပ်ဝေးကတကူးတက ဘာခဲ့တဲ့အတွက် အားနာစရာကောင်းနေပြီ၊ ကျွန်တော်ကတော့ ညီးလားရဲ့ အစ်ကိုခမ်းကွဲ ယင်အိုးစန်းပါ၊ သူကတော့ ကျွန်တော့် ရုံးခန်း လျှန်းချွန်းပါ’

ရုပ်ပြောင်းဘုရင် ထိုက်ဟူးမှာ မိမိနှင့် ပတ်သက်၍ သေဆုံးခဲ့ခြင်းဖြစ်သဖြင့် ကျောက်ရိဂျုံးသည်ရုပ်ပြောင်းဘုရင်၏ အစ်ကိုခမ်းကွဲဖြစ်သော ယင်အိုးစန်းကို မျက်နှာပူနေမိသည်။ သူသည် ငိတ်မချမ်းမြေ့စွာဖြင့် ပြန်ပြောလိုက်သည်။

‘ကျွန်တော့်နာမည် ကျောက်ရိဂျုံးပါ ခင်ဗျာ၊ နောင်ကြီး ထိုက်ဟူးရဲ့ သတင်းကို ကြားကြားချင်း ကျွန်တော်လာခဲ့ပေမယ့် ကျွန်တော့်မှာလဲ ဒဏ်ရာရထားလို့ လမ်းမှာ ကြာသွားပါတယ်’

မိန်းမချောကြီး လျန်းချွန်းက ရင်ဘတ်ကို လက်နှင့်ဆွဲ
ဗင့်သက်ကလေးရွက်က

‘အို... ဖြစ်မှဖြစ်ရလေကွယ်၊ ဒဏ်ရာက တော်တော်ကလေး
ပြင်းသလား’

‘သမားတော်ကြီး တယောက်ကို ပြုကြည့်တော့ ပခုံးရိုးပြေ
သွားတယ်လို့ ပြောတာပဲ’

‘ဒဏ်ရာက တော်တော် ပြင်းတာပဲ၊ ဒါနဲ့တောင် ဘာဖြစ်လို့
များ ဆက်လာရတာလဲ ငါ့မောင်ရယ်၊ ဒဏ်ရာပျောက်အောင်
နားနားနေနေ နေမှပေါ့’

‘နောင်ကြီး ထိုက်ဟူးနဲ့ ကျွန်တော်နဲ့က သိပ်ပြီး ခင်မင်ကြည့်
မိတ်ဆွေတွေပါ၊ ဒါကြောင့် ရောက်အောင် လာခဲ့ရတာပါ
ပြီးတော့ ရုပ်ပြောင်းဘုရင် သေရတာဟာလဲ သွေးရိုးသာမို့
သေရတာ မဟုတ်ပဲ တပါးသူရဲ့ လက်ချက်ကြောင့် သေရတာ
မဟုတ်လား’

ယင်အိုးစန်းနှင့် လျန်းချွန်းတို့ ဇနီးမောင်နှံ နှစ်ယောက်စလုံး
မျက်နှာ ညှိုးသွားကြသည်။ ရုပ်ပြောင်းဘုရင် သေဆုံးသွား
ခြင်း အကြောင်းကို ပြန်လည် တွေးမိကြပုံမျိုး။ လျန်းချွန်း၏
မျက်လုံးအိမ်ထဲတွင် မျက်ရည်များ ဝိုင်းလာသည်။ ယင်အိုးစန်း
က ယူကျုံးမရ ခံပြင်းစိတ်ဖြင့် ပြောသည်။

‘ကျွန်တော့် ညီဟာ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်တဲ့ လူတယောက်
မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ စိတ်စေတနာကောင်းပြီး တပါးသူအပေါ်
စေတနာထားတဲ့သူ၊ သနားကရုဏာစိတ်ရှိတဲ့ သူပါ၊ သူတပါး
ကိုလဲ ရန်လုပ်ခဲ့ပါတယ်၊ ဒီလို လူမျိုးကိုမှ ဘယ်သူက ရက်ရင်

ထက်စက် သတ်သွားရတာလဲ မသိပါဘူးဗျာ၊ သိပ် ခံပြင်းဖို့
အောင်းပါတယ်’

‘နောင်ကြီး ထိုက်ဟူးကို ဘယ်သူ သတ်သွားတယ် ဆိုတာ
ကျွန်တော် သိပါတယ်’

ကျောက်ရိဂျုံး၏ စကားကြောင့် ယင်အိုးစန်းတို့ ဇနီးမောင်နှံ
လူမှုရေး တာဝန်ခံ တာဝန်ခံ အံ့ဩတကြီး ဖြစ်သွားကြ၏။
လှုပ်ရှားစွာဖြင့်လည်း မေးမြန်းကြသည်။

‘ဟင်... ဘယ်သူ သတ်သွားတာလဲ’

‘ညီလေးကို သတ်သွားတဲ့လူ ဘယ်သူလဲ၊ ပြောစမ်းပါ’

ကျောက်ရိဂျုံးက ခပ်အေးအေးပင် ပြန်ပြောသည်။

‘နောင်ကြီး ထိုက်ဟူးကို သတ်သွားတဲ့လူဟာ ခါးကုန်းကြီး
သူပေါ့’

‘ခါးကုန်းကြီး ဖိန်လျူး ဟုတ်လား’

‘ခါးကုန်းကြီး ဖိန်လျူးဆိုတာ ဘယ်သူလဲ၊ ညီလေးနဲ့
ညီလို အငြိုးရှိလို့ ရက်ရက်စက်စက် သတ်သွားရတာလဲ’

‘ကျွန်တော် အေးအေးဆေးဆေး ရှင်းပြပါမယ်၊ ခုတော့
အော် မိတ်ဆွေရဲ့ အလောင်းကို ကြည့်ပါရစေဦး’

ယင်အိုးစန်းတို့လည်း ဘာမှ မမေးကြတော့ပဲ ကျောက်ရိဂျုံး
ရုပ်ပြောင်းဘုရင်၏ အလောင်းရှိရာ ဧည့်ခန်းဆောင် ဆီသို့
ဆောင်လာခဲ့တော့၏။

ညွှန်ခန်းဆောင်အသယ်တွင် ခေါင်းသေတ္တာကြီးတလုံး ဖြစ်သည်။ ခေါင်းသေတ္တာကြီးအနီးတွင် တွန်းထားသော အထူထိုင် ရနံ့များက တခန်းလုံး မွှေးကြိုင်နေသည်။ အမွှေးထိပ်အခိုးအငွေ့ကလေးများကလည်း ပျံလွင့်နေသည်။

ခေါင်းတလားကြီးကိုမြင်ရသောအခါ ကျောက်ရိဂျုံးတို့ စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားသည်။ သူသည် ခေါင်း တလားကြီးဘေးတွင် ခေါင်းငိုက်စိုက်ချပြီး ရပ်လိုက်သည်။ လူမှုရေး တဝန်ခံ တာဝန်ခံက ခေါင်းသေတ္တာအဖုံးကို အနည်းငယ်ဟရွှေ့ပေးသည်။ ခေါင်းထဲမှ စူးစူးရှရှ ဆေးနံ့တမျိုးကို ကျောက်ရိဂျုံး ရှိရှိကံမိသည်။ ခေါင်းထဲကိုလည်း ကြည့်မိသည်။

ရုပ်ပြောင်းဘုရင်၏ ရုပ်အလောင်းကို တွေ့ရလေသည်။ မျက်နှာပြင်မှာ သွေးရောင်လုံးလုံး မရှိပဲ နှင်းခဲလို ဖွေးဖွေး ဖြူနေသည်။ မျက်ကွင်းအစုံနှင့် ပါးနှစ်ဘက်စလုံး အတော်ကြီး ချိုင့်ဝင်နေသည်။ ကျောက်ရိဂျုံးရင်ထဲတွင် အတော်ကြီး ဆိုနှင့်သွားသည်။ သူ့စိတ်ထဲမှလည်း မြည်တမ်းလိုက်မိသည်။

‘နောင်ကြီး ထိုက်ဟူးရယ်၊ နောင်ကြီးကိုသတ်ခဲ့တဲ့ ခါးကုန်းကြီး ဖိန်လျှူးကို ကျွန်တော် လက်စားချေ သုတ်သင် ခဲ့ပြီးပါပြီ။ ကျွန်တော့်ကြောင့် နောင်ကြီး သေဆုံးခဲ့ရတာပါ။ ဒီအတွက်လဲ အများကြီး ကြေကွဲ ဝမ်းနည်းမိပါတယ်။ နောင်ကြီး ထိုက်ဟူးတယောက် ကောင်းရာမှန်ရာတဝရောက်ပါစေလို့ ဆုတောင်းပါတယ်’

လူမှုရေး တာဝန်ခံ တာဝန်ခံသည် စိတ် မချမ်းမြေ့ဟန်ဖြင့် နှစ်ပြင်းအခါခါ ချနေသည်။ ယင်အိုးစန်း၏ မျက်နှာတွင်မူ ကျန်းမဂ္ဂမူ ခံပြင်းမှုတို့ ဖုံးလွှမ်းနေသည်။ လျှန်းချွန်းကမူ သဲကလေး ငိုရှိုက်နေပြီး ပါးပြင်ပေါ်သို့ မျက်ရည် ဥများ ချိန်ဆင်းကျနေသည်။ သူ့မထံမှ ငိုညည်း၍ ပြောသံသဲ့သဲ့ကလေးများ ပေါ်ထွက်လာသည်။

‘မောင်လေး ထိုက်ဟူးဟာ သူတော်ကောင်းလေးပါ။ ဘယ်သူ့ကိုမှလဲ ဒုက္ခပေးတတ်ပါဘူး။ သူ့ဆီကို အကူအညီတောင်းတာယင်လဲ ဘယ်သူ့ကို မဆို လက် မနှေးတမ်း ကူညီတတ်တဲ့ သူပါ။ သူ့လိုလူမျိုးကိုမှ ရက်ရက်စက်စက် သတ်သွားတဲ့ ခါးကုန်းကြီး ဖိန်လျှူးဆိုတဲ့ ကောင်ဟာ သိပ်ပြီးရက်စက်တဲ့ လူဆိုးတွေပဲ ဖြစ်လိမ့်မယ်။ မောင်လေး သေသလို သင်းလဲ အသေပေးခဲ့ သေပါစေ’

ကျောက်ရိဂျုံးက ရုပ်ပြောင်းဘုရင်၏ အလောင်းကို တွေ့တွေ့ပြီး ကြည့်နေရာမှ ပြောလိုက်၏။

‘ခါးကုန်းကြီး ဖိန်လျှူးလဲ တူသောအကျိုး ပေးသွားပါပြီ။ သူ့မှာ ဒုစရိုက်သမား တယောက်ပါပဲ။ သူ့ဖွင့်ပြောလို့ နောင်ကြီး ထိုက်ဟူး သေသွားပြီဆိုတာ ကျွန်တော် သိရတာပါ။ ဒါကြောင့် သူ့ကိုလဲ ကျွန်တော် တိုက်ခိုက်ပြီး သတ်လိုက်ပါပြီ။ နောင်ကြီး ထိုက်ဟူးအတွက် လက်စားချေပြီးပါပြီ’

ကျောက်ရိဂျုံး စကားကြောင့် ယင်အိုးစန်းတို့ သုံးယောက်တည်း အံ့ဩသွားကြ၏။ ယင်အိုးစန်းက ကသိုက်ကရိုက် ပြန်နေသည်။

‘ခင်...ခင်ဗျားနဲ့ ခါးကုန်းကြီး ဖိန်လျှူးတို့က ဘယ်မှာတွေ့ကြလို့လဲ၊ သူကဘာသဘောနဲ့ ညီလေးကို သူသတ်ခဲ့တယ်ဆိုတာ ဖွင့်ပြောရတာလဲ’

‘သူနဲ့ကျွန်တော် ကွေ့ကျိုးမြို့မှာ တွေ့ကြတာ ဆိုပါတော့ ကျွန်တော်ဟာ ကွမ်စီပြည်နယ် လုံခြုံရေးအဖွဲ့က တွဲဘက် ထယ်ထောက် လုံခြုံရေးမှူးပါ’

လူမှုရေး တာဝန်ခံ တာဝန် ပျာပျာသလဲ ဖြစ်သွားပြီ ကျောက်ရိရှူးကို ကတိုက်ကရိုက် ဦးညွတ် အရိအသေ ပေးယူ

‘အို... ကျွန်တော်ကလုံခြုံရေးမှူးကြီးကို ဘယ်သူဘယ်ဝါနဲ့ မသိလို့ပါ၊ စောစောက ပြောရောပေါ့ခင်ဗျာ၊ လေးစားပါတယ် အများကြီး လေးစားပါတယ်၊ ကွမ်စီပြည်နယ် လုံခြုံရေး အဖွဲ့ကြီးဟာ တိုင်းပြည်အကျိုးကို ထိပ်ဆုံးကသယ်ပိုးနေတဲ့ အဖွဲ့ကြီးပါပဲ၊ မကြာခင်ကတောင် အင်အား များပြားလှတဲ့ ဒုစရိုက် အဖွဲ့သားတွေကို တိုက်ထုတ်လိုက်နိုင်တယ်လို့ ကျွန်တော်တို့ကြား လိုက်ရပါသေးတယ်’

ယင်အိုးစန်းကလည်း လေးလေးစားစားနှင့် ဝင်ပြောသည်

‘နောင်ကြီးကျောက်က အသက်ငယ်ငယ်ပဲ ရှိသေးပေမယ့် မြင့်မြတ်တဲ့ ရာထူးကို ရထားတာပဲ၊ ဂုဏ်ယူပါတယ်ခင်ဗျာ၊ ဂုဏ်ယူပါတယ်၊ ညီလေးရဲ့ အသုဘကို တကူးတက လာခဲ့တဲ့အတွက်လဲ အများကြီး ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ဂုဏ်လဲ ယူပါတယ်၊ ကျွန်တော်ဟာ အနယ်နယ် အရပ်ရပ်ကို ကုန်ရောင်း ကုန်ဝယ်

သုပ်နဲ့ သွားနေတဲ့သူမို့ နောင်ကြီးတို့ရဲ့ လုံခြုံရေးအဖွဲ့ရဲ့သတင်း နေရာတိုင်းမှာ ကြားခဲ့ရပါတယ်၊ နောင်ကြီးတို့ရဲ့ လုံခြုံရေး အဖွဲ့ကို ကွမ်စီပြည်နယ် နယ်စားကြီးသာမကပဲ ဘုရင်မင်းမြတ် တို့ထိုင် ချီးမြှင့်မြှောက်စား အားထားတယ်ဆိုတာလဲ သိရပါ သေး၊ အခု ကွေ့ကျိုးမြို့ကို နောင်ကြီး သွားတာဟာ တာဝန်ခံ သွားတာပဲလား’

ကျောက်ရိရှူးက ခေါင်းညိတ်၍

‘မှန်ပါတယ် နောင်ကြီးယင်၊ ကွေ့ကျိုးမြို့မှာ အရေးကြီးတဲ့ ချိတ်ဂိုဏ်းကြီးတဂိုဏ်း ရှိနေတယ်ဆိုလို့ ကျွန်တော် သွားတာ ပဲ၊ ဟိုရောက်တော့ ဒုစရိုက်အဖွဲ့နဲ့ ကျွန်တော် တိုက်ပွဲဖြစ်နေ နိုး ခါးကုန်းကြီး ဖိန်လျှူးရောက်လာပြီး ရုပ်ပြောင်းဘုရင်ကို သတ်ခဲ့တဲ့အကြောင်း ပြောပါတယ်၊ ကျွန်တော်လဲ ဒေါသ ဖြစ်နဲ့ သူနဲ့တိုက်ခိုက်ပြီး သတ်လိုက် ပါတယ်၊ ဒုစရိုက် ခေါင်းဆောင်မှ လက်အောက်တပ်သား တော်တော် များများ လဲ တိုက်ခိုက်သုတ်သင် နိုင်ခဲ့ပါတယ်၊ ကျွန်တော့် ပခုံးမှာလဲ အကြောင့် ဒဏ်ရာရခဲ့တာပါ’

ယင်အိုးစန်းက...

‘နောင်ကြီး ကျောက်မှာ ဒဏ်ရာ ရတဲ့အတွက်တော့ စိတ် ခက်ခင်းစရာပါပဲ၊ ဒါပေမယ့် ညီလေးကို လုပ်ကြံခဲ့တဲ့ လူသတ် များနဲ့ ဒုစရိုက်ကောင်တွေ အတော်များများကို တိုက်ခိုက် သတ်သင်နိုင်ခဲ့တဲ့အတွက် ဝမ်းသာအားရစရာပါပဲ၊ နောင်ကြီး ကျောက်ကို အများကြီးလဲ ချီးကျူးမိပါတယ်၊ ကျေးဇူးလဲ

၂၅၂ ❀ တက္ကသိုလ် ရဲလင်းအောင်

တင်ပါတယ်။ ဒုစရိုက်သမား လူဆိုးသူဆိုးတွေကြောင့် ကျွန်တော် တို့ဟာ ကုန်ရောင်းကုန်ဝယ် ပြောင့်ပြောင့်ဖြူဖြူ မလုပ်နိုင်ကြ ပါဘူး။ သင်းတို့တွေ သေကုန်မှ အေးမှာ’

ကျောက်ရိဂျုံးသည် သူနှင့်ခါးကုန်းကြီးဖိန်လျှူး၊ ရုပ်ပြောင်း ဘုရင်တို့ ဆက်နွယ် ပတ်သက်ခဲ့ပုံကိုတော့ အသေးစိတ် ပြောမပြ တော့ချေ။ သူတို့ မသိသင့်သော အတွင်းရေးများကိုပါ ထုတ် ဖော် ပြောရမည်စိုးသောကြောင့် ဖြစ်၏။

ကျောက်ရိဂျုံးသည် ဘာမှ ပြန်မပြောတော့ပဲ လိပ်ပြာတိုင်ဆီ သွားကာ ခဏမျှ ဆုတောင်းခြင်းအမှု ပြုနေသည်။ ပြီးမှ ခေါင်း အနီးကို ပြန်လာကာ ရုပ်ပြောင်းဘုရင်၏ အလောင်းကို တချက် ကြည့်ပြီး ယင်အိုးစန်းကို မေးလိုက်၏။

‘နောင်ကြီးထိုက်ဟူးကို မသင်္ဂြိုဟ်သေးပဲ ဘာဖြစ်လို့ ခုထိ ထားတာလဲ နောင်ကြီး ယင်’

‘ဪ...ခါက ကျွန်တော့်ရဲ့ ဆန္ဒကြောင့် နောင်ကြီး တာဝန်လဲ ဆိုင်းငံ့ထားတာပါ။ ဖန်းချင်မြို့မှာ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ဦးလေး ရှိတယ်လေ။ သူ့ကို ကျွန်တော် အကြောင်းကြားထား တယ်။ သူ ရောက်အလာကို စောင့်တာပါ။ မနက်ဖြန် မွန်းတည့် ချိန်မှ ရောက်မလာဘူး ဆိုယင်တော့ မွန်းလွဲပိုင်းမှာ ကျွန်တော်တို့ သင်္ဂြိုဟ်လိုက်တော့မယ်’

‘ဒါဖြင့် မနက်ဖြန် တရက်တော့ ကျွန်တော်လဲ နေလိုက်ပါ ဦးမယ်’

‘အို...ဗီမှာ ကြာကြာကလေးအနားယူသွားပါဦး။ နောင်ကြီး ကျောက် ပခုံးက ဒဏ်ရာ လုံးလုံးပျောက်သွားတဲ့အထိ ကုသွား ပါ။ ကြုံတုန်းကြုံခိုက် ကျွန်တော်တို့ တာဝန်ယူပြီး ပြုစုပါရစေ။ မြို့မှာလဲ သမားတော်ကောင်းတွေ ရှိပါတယ်’

လူမှုရေးတာဝန်ခံ တာဝန်ကလည်း လေးသေးစားစား ဝင် ပါသည်။

‘ဟုတ်ပါတယ် လုံခြုံရေးမှူးကြီး။ ကျွန်တော်တို့ မြို့မှာလဲ သမားတော် ကောင်းကောင်း ရှိပါတယ်။ ဗီမှာ လုံခြုံရေးမှူး ကြီးရဲ့ ဒဏ်ရာကို ကုသယင်း အေးအေးဆေးဆေး အနားယူ ခြင်း၊ ဒဏ်ရာပျောက်မှ ခရီးဆက်စေချင်ပါတယ်။ ပခုံးရိုး ခြဲသွားတယ် ဆိုတဲ့ ဒဏ်ရာဟာ မနည်းပါဘူး’

ကျောက်ရိဂျုံး အနေနှင့်မူ ဤမြို့တွင် ကြာကြာနေ၍ မဖြစ် ချေ။ သူ့နောက်က ဒုစရိုက်သမားများ ခြေရာခံ၍ လိုက်လာ တောင်း လိုက်လာနိုင်သည်။ လိုက်လာသော ဒုစရိုက်သမားများ အင်အားများပါက သူ့အနေနှင့် ပခုံးမှ ဒဏ်ရာကြောင့် မြို့ပြီး ခုခံနိုင်လိမ့်မည် မဟုတ်ပေ။ ပြီးတော့ သူ့အတွက်နှင့် မဆိုင်သော လူကောင်း သူ့ကောင်းများ အသက်တေး ရာယ် ကြုံတွေ့ရပေလိမ့်မည်။

နောက်တကြောင်းမှာ သူ့ကို မျှော်လင့်တကြီးဖြင့် ရွှေတိမ် လိန်လန်သည် စောင့်မျှော်နေပေလိမ့်မည်။ သူသာ အရောက် သက်ကျသွားပါက နောင်တတရားရပြီး ဒုစရိုက်သမားများကို နင်း တိုက်ခိုက်ရာတွင် အကူအညီအပြည့်အဝပေးမည့် ရွှေတိမ်

နန်း လိန်လန်နှင့် သိမ်ရှင်တို့တတွေ၏ အသက်ကို ကယ်တင်
လိမ့်မည် မဟုတ်တော့ချေ။

ပြီးတော့ ပျောက်ဆုံးနေသော သိုင်းကျမ်းကိုလည်း အချိန်
ပြန်တွေအောင် ရှာဖွေရပေဦးမည်။ အင်အား များပြားလှသော
စုစုရိုက်သမားများ ပြည်နယ် လုံခြုံရေးအဖွဲ့ကို လာရောက်
မတိုက်ခိုက်ခင် သူသည် အချိန်မီ ပြန်ရပေဦးမည်။ ထိုအကြောင်း
များကြောင့် ကျောက်ရိဂျားသည် ဤမြို့ကလေးတွင် ကြာကြာ
နေရန် မဖြစ်ပါချေ။

သူ့ပခုံးတွင် ပြင်းထန်သော ဒဏ်ရာ ရထားလင့်ကစား
ဝိညာဉ်တောင်ကို ရောက်ရန် အမြန်ဆုံး ခရီးဆက်ရပေလိမ့်မည်
မနက်ဖြန်တရက်ပင်လျှင် ရုပ်ပြောင်းဘုရင်အား သင်္ဂြိုဟ်မည်ဆို
ဆက်လက်နေရန် ဆုံးဖြတ်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

* * *

တကယ်တမ်း သူ့အနေနှင့် ရုပ်ပြောင်းဘုရင် ထိုက်ဟူး
အိမ်ကို ဝင်လာရသည်မှာ အကြောင်း တကြောင်းလည်း
ရှိသေးသည်။ သူသည် ခါးကုန်းကြီး ဖိန့်လျှူအသွင် ရုပ်ပြောင်း
၍ ထွက်ခွာသွားစဉ်က သူ၏ အဖိုးတန် သံမဏိ သက်တန်းစား

ရုပ်ပြောင်းဘုရင်၏ အိမ် လျှိုဝှက်ခန်းကလေးထဲတွင် ထားခဲ့
သည်။ ယခု အိမ်သို့ ဝင်လာခြင်းမှာ သက်တန်းစားကို ပြန်ယူရန်
သည်း ဖြစ်၏။

ကျွန်တော့် ဆန္ဒကတော့ ဒီမှာပဲ အေးအေးဆေးဆေး
သေးချင်ပါသေးတယ်။ ဒါပေမယ့် အရေးတကြီး အချိန်မီ
တာဝန်ကလေးတွေ ဆောင်ရွက်စရာ ရှိလို့ မနက်ဖြန် ရုပ်ပြောင်း
ဘုရင်ကို သင်္ဂြိုဟ်ပြီးယင် ခရီးဆက်မှု ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ အခု
အေးနေတဲ့အချိန် လောက်မှာပဲ ပခုံးက ဒဏ်ရာကို ကုပါမယ်

အရေးတကြီး တာဝန် ဆောင်ရွက်စရာ ရှိသေးသည်ဆို၍
မည်သူမှ မတားကြတော့ချေ။ လူမှုရေးတာဝန်ခံ တာဝန်က
သက်ပြင်းတံချက် ချလိုက်ပြီး...

‘အင်းလေ၊ လုံခြုံရေးမှူးကြီး အနေနဲ့ ဖုလူး တာဝန်တွေ
အရေးတကြီး ဆောင်ရွက်စရာရှိနေတယ်ဆိုတော့ တားလို့မဖြစ်
တော့ပါဘူး။ လုံခြုံရေးမှူးကြီး ခရီးမဆက်ခင် ဒဏ်ရာကိုကုသ
နိုင်ဖို့ ကျွန်တော် ဆောင်ရွက်ပေးပါမယ်’

ယင်အိုးစန်းက လက်ကာပြီး ဝင်ပြောသည်။

‘အို...နောင်ကြီးကျောက်နဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ကိစ္စအဝဝကို ကျွန်
တော်ပဲ တာဝန်ယူပါရစေ နောင်ကြီး တာဝန်၊ ကျွန်တော့် ညီ
လေးရဲ့ အသုဘ ကိစ္စကို ဦးစီး ဆောင်ရွက် ရတာနဲ့ ပင်ပန်းလှ
ပါပြီ’

လျန်းချွန်းကလည်း လိုလိုလားလား ဝင်ပြောသည်။

‘ဟုတ်ပါတယ် အစ်ကိုကြီး တာဝန်၊ ညွှန်သည်အတွက်တော့
အစစအရာရာ ကျွန်မတို့ပဲ တာဝန်ယူပါရစေ။ နို့မို့ ဆို ကျွန်မတို့

တသက်လုံး စိတ် ကောင်းနိုင်မှာ မဟုတ်တော့ပါဘူး။ ဒါမှလဲ တမလွန်ကို ရောက်နေတဲ့ မောင်လေးဟာ ကျေနပ်ပါလိမ့်မယ်

‘ကျွန်တော့်ကြောင့်တော့ အလုပ်မပိုစေချင်ပါဘူး။ အားလုံး ရပ်ပြောင်း ဘုရင်အတွက် ပူးဆူးသောက ရောက်နေရချိန်မှာ ဘယ်သူ့ကိုမှ ကျွန်တော် ဒုက္ခမပေးချင်ပါဘူး’

ကျောက်ရိဂျုံးက ဝင်ပြောသော်လည်း လူမှုရေး တာဝန်ခံ တာဝန်က....

‘မဟုတ်ဘာ လုံခြုံရေးမှူးကြီးရယ် လုံခြုံရေးမှူးကြီးက လူကောင်း ပကတိမှ မဟုတ်တာ၊ နောက်ဆုံး နောင်ကြီး ယင် အိုးစန်းတို့ရဲ့ ဆန္ဒကို လက်ခံလိုက်ပါ။ နို့မို့ လုံခြုံရေးမှူးကြီး ကသာ ငြင်းဆန်ယင် သူတို့တတွေ စိတ်ကောင်းကြမှာ မဟုတ် ပါဘူး’

ကျောက်ရိဂျုံးလည်း မငြင်းဆန်တော့ပဲ—

‘ကောင်းပြီလေ၊ ဒီလိုဆိုယင်လဲ ကျွန်တော် ခရီး မဆက်ခင် အဆင်ပြေသလိုသာစီစဉ်ပေးကြပါ။ မနက်ဖြန် သင်္ဂြိုဟ်ပွဲပြီးယင် ကျွန်တော် ခရီးဆက်ပါရစေ’

ထိုအခါမှ ယင်အိုးစန်းနှင့် လျန်းချွန်းတို့ ဇနီးမောင်နှံလည်း ကျေနပ်သွားကြသည်။ ယင်အိုးစန်းက လူမှုရေးတာဝန်ခံ တာဝန်ကို လှည့်၍....

‘ကဲ....နောင်ကြီးကျောက် အတွက်တော့ ကျွန်တော် တို့ပဲ ယူလိုက်ပါမယ်။ နောက်ပြီး တာဝန်လဲ ပင်ပန်းနေပါပြီ၊ ပြန်ပြီး အနားယူလိုက်ပါဦးလား’

‘ကိစ္စမရှိပါဘူး နောင်ကြီး ယင်၊ လုံခြုံရေးမှူးကြီး ရှိနေတော့ အညာ ဒီမှာပဲ ကျွန်တော် နေလိုက်ပါမယ်။ လုံခြုံရေးမှူးကြီး အတွက် အရေးပေါ် အကူအညီလိုယင် အနားမှာ ကျွန်တော် နေတော့ ကောင်းတာပေါ့’

ယင်အိုးစန်းတို့လည်း ဘာမှ ပြန်မပြောကြတော့ပဲ ကျောက် ရိဂျုံးနားနေအိပ်စက်ရန် နေရာချထားပေးကြသည်။ ယင်အိုး စန်းနှင့် လျန်းချွန်းတို့ ဇနီးမောင်နှံ နှစ်ယောက်စလုံး ကျောက် ရိဂျုံးအပေါ် ဖော်ရွေကြသည်။ စားရေးသောက်ရေး၊ ဆေးဝါး သဘောအတွက် လိုလေသေး မရှိအောင်လည်း စီစဉ်ပေးကြ သည်။ လူ့အပေါ် ကောင်းလွန်းသောကြောင့် ကျောက်ရိဂျုံး နဲ့ အားနာနေမိ၏။

ယင်အိုးစန်း ခေါ်လာသော သမားတော်ကြီးက ကျောက် ရိဂျုံး၏ ပခုံးမှ ဒဏ်ရာကို သေချာစွာ စစ်ဆေး၍ ဆေးထည့်ပေး သည်။ သောက်ဆေးလည်း ပေးသည်။ သမားတော်ကြီးမှာ ယင်များ ဖွေးဖွေးဖြူနေပြီ ဖြစ်သော အဘိုးအိုကြီး ဖြစ်၏။ သမားအိုကြီးကလည်း ကျောက်ရိဂျုံး၏ ပခုံးအရိုး ကြေသွား ကြောင်း ပြောသည်။ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား သိပ်မလှုပ်ပဲ ဤမှာပင် အနားနေနေ နေပါက အသင့်တော်ဆုံး ဖြစ်ကြောင်း၊ ထိုသို့ သာ ကုသလိုက်ပါက ခုနစ်ရက်အတွင်း ရောဂါ ပျောက်နိုင် ကြောင်း ပြောပြ တိုက်တွန်းသည်။

ကျောက်ရိဂျုံးက မနက်ဖန်ပင် ခရီးဆက်ရမည် ဖြစ်ကြောင်း ပြောသောအခါ အစွမ်းထက်သည်ဆိုသော သောက်ဆေးများ သာ ပေးခဲ့သည်။

သမားတော်ကြီး ပြန်သွားပြီး မကြာမီ ယင်အိုးစန်းနှင့် လျှန်းချွန်းတို့လည်း ခဏဆိုပြီး အပြင်ထွက်သွားကြသည်။ လူ့ရေး တာဝန်ခံ တာဝန်လည်း ကွမ်စီပြည်နယ် လုံခြုံရေးအဖွဲ့ကြီးမှ လက်ထောက် လုံခြုံရေးမှူး ကျောက်ရိရှူး ရောက်နေသည့် အကြောင်းကို သက်ဆိုင်ရာ မြို့တစ်ဝန်းများထံ သတင်းပို့ရန် ထွက်ခွာသွားသည်။

ထိုအခါမှ ကျောက်ရိရှူးသည် သံမဏိ သက်တန်းစား ဝှစ်တားခဲရာ လျှို့ဝှက်ခန်းကလေး ရှိရာသို့ လာခဲ့သည်။ လျှို့ဝှက်ခန်းမှာ နောက်ဖေးဘက် မီးဖိုခဆောင်တွင် ရှိလေသည်။ နောက်ဖေးခဆောင်တွင် နံရံကပ်ကြောင်အိမ်ကြီးတလုံးရှိသည်။ ကျောက်ရိရှူးက ကြောင်အိမ် ဝဲဘက်ခြေထောက်ကို ယာဘက်သို့ နှစ်ပတ်လှည့်သည်။ ယာဘက် ခြေထောက်ကို ဝဲဘက်သို့ နှစ်ပတ်လှည့်သည်။

ကြောင်အိမ်ကြီး တေးတိုက် ရွှေ့လျားသွားပြီး ကြောင်အိမ်ကြီး နောက်ဘက်တွင် လူတကိုယ် ဝင်သာရုံ အပေါက်တပေါက် ပေါ်လာသည်။ ကျောက်ရိရှူးက အထဲကို ခေါင်းပြု ဝင်လိုက်သည်။

လျှို့ဝှက် အခန်းလေးမှာ လေးပေပတ်လည်သာ ကျယ်ဝန်းသော အခန်းကျဉ်းကလေး ဖြစ်သဖြင့် လူတယောက် ချောင်ချောင်ချိချိ မဝင်နိုင်ချေ။ အခန်းထဲတွင် သူ၏ သက်တန်းစားကို ခြေရာလက်ရာမပျက် တွေ့ရသည်။

ကျောက်ရိရှူးသည် သက်တန်းစားကို မယူချေ။ ရွှေတိမ်နန်းခရဟာမှ ယူဆောင်လာသော နှစ်တစ်ထောင် အဆိပ်ပြေဆေးနှင့် သွေးစိမ်းဂမုန်းပင် အပါအဝင် ဆေးများကို ၎င်း၏ လျှို့ဝှက်အခန်းထဲမှာပင် ထပ်မံ၍ ထည့်ထားလိုက်၏။ မနက်ဖြန် ဤအိမ်မှ သူသွားကာနီးမှ ပြန်လည် ထုတ်ယူမည်ဟုလည်း ဆုံးဖြတ်ထားသည်။

သက်တန်းစားမှာ သူ့အတွက် လွန်စွာ အသုံးဝင်သလို ဆေးခါးပစ္စည်းများမှာလည်း ရွှေတိမ်နန်း လိန်လန်အတွက် လွန်စွာ အသုံးလိုသဖြင့် ဤအိမ်တွင် သူနေစဉ် ပျောက်ဆုံးမသွားစေရန် လျှို့ဝှက်ခန်းထဲတွင် လာထည့်ထားခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ပြီးမှ ကျောက်ရိရှူးသည် သူ့နေရာကိုပြန်လာကာ စိတ်အေးသက်အေး အနားယူလိုက်၏။ သူ့ပခုံးမှ ဒဏ်ရာမှာ တဆစ်ဆစ်နှင့် ကိုက်ခဲလျက်ရှိသည်။ သူသည် သမားအိုကြီး ပေးထားသော သောက်ဆေး တလုံးကို သောက်လိုက်သည်။ သမားအိုကြီးက ဒဏ်ရာမှ ကိုက်ခဲလာလျှင် သောက်ရန် မှာကြားထားသဖြင့် သောက်လိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။ ဆေးသောက်ပြီး ခဏအကြာတွင် သူ မျက်ခွံများ လေးလံလာပြီးနောက် နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်မောပျက်သွားတော့၏။

* * *

ကျောက်ရိဂျုံး နီးလာတော့ အခန်းထဲတွင် မီးထိန်နေအောင် ထွန်းထားသည်ကို တွေ့ရသည်။ သူ့အနီးတွင် ယင်အိုးစန်း၊ လျန်းချွန်းနှင့် လူမှုရေးတာဝန်ခံ တာဝန်ထံတို့ နေကြသည်ကို တွေ့ရသည်။

ဦးစွာ ကျောက်ရိဂျုံး သတိပြုမိသည်မှာ သူ့အာရုံကြောများ လေးလံ ထိုင်းမှိုင်းနေခြင်းပင် ဖြစ်၏။ မျက်ခွံတွေလည်း လေးနေသည်။ သွေးလည်ပတ်မှုလည်း နှေးနေသည်။ အင်အား လျော့သလိုလိုလည်း ဖြစ်နေသည်။ အိပ်ရေးဝအောင် အိပ်လိုက်ရသည့်အတွက် အားပြည့်လာရမည့်အစား အင်အား ဆုတ်လျော့နေခြင်းအတွက် ကျောက်ရိဂျုံး စဉ်းစားမရအောင် ဖြစ်မိသည်။

သူ့နီးလာလျှင် နီးလာခြင်း ဦးစွာ လူမှုရေးတာဝန်ခံ တာဝန်ခံက လှိုက်လှဲပြုံးရွှင်စွာ နှုတ်ဆက်စကား ဆိုသည်။

‘လုံခြုံရေးမှူးကြီး နီးလာပြီလား၊ အတော် အိပ်လိုက်တာပဲ။ ကျွန်တော်တို့တတွေ ထိုင်စောင့်နေတာ အတော်ကြာသွားပါပြီ။ အတော်ကလေး နေလို့ထိုင်လို့ ကောင်းသွားပြီလား’

‘နေရထိုင်ရတာ ထိုင်းထိုင်းမှိုင်းမှိုင်းကြီး ဖြစ်နေတယ် နောင်ကြီး တာဝန်ခံ၊ အားလဲ နည်းနေသလိုပဲ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ မသိဘူး’

ကျောက်ရိဂျုံး၏ အသံမှာလည်း အတော်ကလေး လေးနေသည်။ လေသံဖျော့နေသည်။ သူ့နဖူးပြင်တွင် ချွေးများ စိုလာပြီ၊ စကားပြောယင်း မောလာသည်။ ကျောက်ရိဂျုံး၏ အသံ အပြင်ကို ကြည့်၍ ယင်အိုးစန်းတို့ သုံးယောက်စလုံး ထိတ်ထိတ် ပျာပျာ ဖြစ်သွားကြ၏။

‘ဟုတ်တယ်၊ လုံခြုံရေးမှူးကြီးကို ကြည့်ရတာ အင်အား ချက်ယုတ်သွားသလိုပဲ၊ အသံတွေလဲ လေးနေတယ်၊ ဒဏ်ရာ ဘာတော့ ဘယ်နှယ် နေသေးသလဲ’

‘ဒဏ်ရာကလဲ အတော်ကလေး ကိုက်နေတယ်’
ယင်အိုးစန်းလည်း စိတ်မကောင်း ဖြစ်ဟန်ဖြင့် ခေါင်းကို ယမ်း၍

‘အင်း...ဘယ်လိုဖြစ်လို့ပါလိမ့်၊ သမားတော်ကြီး ပေးခဲ့တဲ့ သားကို သောက်ရှဲလား နောင်ကြီးကျောက်’

‘ဟုတ်ကဲ့၊ သောက်ပါတယ်’

ကျောက်ရိဂျုံးက ပြောပြောဆိုဆို ထအရပ်တွင် ခန္ဓာကိုယ် နှိုးယှိုင်းသွားပြီး လဲကျမလိုလို ဖြစ်သွားသဖြင့် ခုတင်ပေါ်တွင် ငြိမ်ထိုင်လိုက်ရသည်။ ယင်အိုးစန်း၊ လျန်းချွန်းနှင့် လူမှုရေးတာဝန်ခံ တာဝန်ထံတို့ သုံးယောက်သား ကျောက်ရိဂျုံး အနီးကို အဝေးကနဲ ရောက်လာပြီး ဖေးကိုင်လိုက်ကြ၏။ ယင်အိုးစန်းက ခေါင်းကို ယမ်း၍

‘နောင်ကြီးကျောက် ဘယ်လို ဖြစ်သွားတာလဲဟင်’

‘ခေါင်းထဲမှာ မိုက်ကနဲ ဖြစ်သွားလို့ပါ၊ ရင်ထဲမှာ မောနေပြီး ခန္ဓာရတာလဲ လေးလေးပင်ပင်ကြီး ဖြစ်နေတယ်၊ ခြေတွေ မာတုတ်တုတ် မသယ်ချင်သလိုပဲ’

လူမှုရေးတာဝန်ခံ တာဝန်ထံက ယင်အိုးစန်းကို အရေးတကြီး တွန်းသည်။

‘နောင်ကြီး ယင်... နောင်ကြီးယင်တို့ ခေါ်ပြီး ပြလက်စသမားတော်ကြီးကို အပြန်ဆုံး သွားပင့်ယင် ကောင်းမယ်။ တူတယ်။ လုံခြုံရေးမျှားကြီးရဲ့ ဝေဒနာနဲ့ သူ့ဆေးနဲ့ မတည့်ဘဲ ခုလိုဖြစ်တာများလား’

‘ဟုတ်ကဲ့...ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော် သွားခေါ်လိုက်ပါမယ်’
ယင်အိုးစန်းက ရေးကြီးသုတ်ပျာ ထွက်သွားမလို လုပ်ပြီး နောက်ပြန်လှည့်လာ၍ တာဝမ့်ကို ပြောသည်။

‘သမားတော်ကြီးကို သွားခေါ်မှာနဲ့ ပြန်လာမှာနဲ့ဆိုရင် အချိန်ပိုကြာသွားမယ် နောင်ကြီးတာဝမ့်၊ နောင်ကြီးကျောက်ခဲ သမားတော်ကြီးနဲ့ မြန်မြန်တွေ့နိုင်အောင် ကျွန်တော်နဲ့ တာဝမ့်တည်း နောင်ကြီးကျောက်ကိုပါ ခေါ်သွားယင် ကောင်းမယ်။ နောင်ကြီးကျောက် အခြေအနေ တခဏလေးနဲ့ ဆိုးလာတယ် မဟုတ်လား’

ထိုအချိန်တွင် ကျောက်ရိဂျုံးမှာ နှမ်းလျှ မောဟိုက်စွာဖြင့် ခုတင်ပေါ်တွင် ထိုင်လျက်ရှိသည်။ သူ့တကိုယ်လုံး တွင်လည်း ချွေးများ ရွှဲရွဲစိုလျက်ရှိနေသည်။ ကျောက်ရိဂျုံးကိုယ်တိုင်လည်း ဖောက်ပြန်လာသော ဝေဒနာကို စဉ်းစား၍ မရအောင် ဖြစ်နေသည်။

လူမှုရေးတာဝန်ခံ တာဝမ့်ဘာမှမပြောခင်မှာပင် လျန်းချွန်ကလည်း ပြောသည်။

‘ဟုတ်ပါတယ် အစ်ကိုတာဝမ့်၊ သူ့ကို သမားတော်ကြီး ခေါ်သွားတာပဲ ကောင်းပါတယ်။ သမားတော်ကြီးနဲ့ မြန်မြန်တွေ့တော့ မြန်မြန်ကုနိုင်တာပေါ့’

တာဝမ့်က သက်ပြင်း ချလိုက်ပြီး
‘အင်းလေ၊ လုံခြုံရေးမျှားကြီး လိုက်နိုင်မည်ဆိုရင် ခေါ်သွားတာပေါ့၊ ကျွန်တော်ပါ လိုက်ခဲ့မယ်’

‘ကျွန်တော်နဲ့ လျန်းချွန်တို့ နှစ်ယောက်ပဲ နောင်ကြီးကျောက်ကို ခေါ်သွားယင် ဖြစ်ပါတယ်။ နောင်ကြီး တာဝမ့်နဲ့ နှစ်ယောက်ပဲ နေခဲ့ပါ။ မတော်တဆ ညှော်သည်တွေ့လာယင် နောင်ကြီးတာဝမ့်ရှိမှ ကောင်းမှာ’

ယင်အိုးစန်း၏ စကားကို ဇနီးဖြစ်သူ လျန်းချွန်ကလည်း သဘက်ခံသည်။

‘မှန်ပါတယ် အစ်ကိုတာဝမ့်၊ ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက်ပဲ သွားလိုက်ပါမယ်။ ကျွန်မတို့ရဲ့ မြင်းလှည်းလဲ အဆင်သင့် ရှိနေတာပဲ။ ဘာမှ အပန်းမကြီးပါဘူး’

‘ကောင်းပြီလေ၊ ဒီလိုဆိုလဲ သွားကြပေါ့၊ ကျွန်တော်စောင့်ညွှန်ခဲ့ပါမယ်’

ထိုနောက် ယင်အိုးစန်းနှင့် တာဝမ့်တို့သည် ကျောက်ရိဂျုံးဘက်ကတချက်စီမှတွဲ၍ အိမ်ထဲမှ ခေါ်လာကြသည်။

ကျောက်ရိဂျုံး ကိုယ်တိုင်လည်း ဝေဒနာခံနေရသောကြောင့် ဘို၏ လုပ်ဆောင်ချက်ကို မည်သို့ မကန့်ကွက် တော့ချေ။ သို့သော်နှင့်တကိုယ် ဤကဲ့သို့အဖြစ်မျိုးကို မဖြစ်ဘူးချေ။

တခုခုတော့ မှားယွင်းနေပြီ ဖြစ်ကြောင်း တွေးမိသော်လည်း သာမားကြောင်း စဉ်းစား၍ မရချေ။

မြင်းလည်းပေါ်သို့ ကျောက်ရိဂျုံးကို တင်ပြီးနောက် ယင်အိုးစန်းနှင့်လျန်းချွန်းတို့လည်း မျက်နှာချင်းဆိုင်တွင် ဝင်ထိုင်ကြ၏။ အပြင်ဘက်တွင် အမှောင်ဖုံးနေပြီး မီးရောင်လဲ့လဲ့ ကလေးများကိုသာ မြင်ရသည်။

ယင်အိုးစန်းက တံခါးကို အလုံပိတ်လိုက်သောအခါ အပြင်ဘက်ကို လုံးလုံး မမြင်ရတော့ချေ။ မြင်းလည်းလည်း စတင်ထွက်ခွာလာခဲ့သည်။

ကျောက်ရိဂျုံးက နောက်ကိုမိုပြီး နှမ်းခွေစွာထိုင်၍ လိုက်ခဲ့သည်။

ယင်အိုးစန်းနှင့် လျန်းချွန်းတို့က ကျောက်ရိဂျုံးကို စိုးရိမ်ပူပန်သော မျက်နှာဖြင့် ကြည့်နေကြ၏။

ယင်အိုးစန်းက
'နောင်ကြီးကျောက်၊ အတော်ကလေး နေရထိုင်ရ ခက်နေသလား။

'ဟုတ်တယ် နောင်ကြီးယင်ရယ်၊ လူတကိုယ်လုံး ခြေထောက်လက်တွေ မသယ်ချင်အောင် နှမ်းနေတာပဲ၊ ဘယ်လိုဖြစ်တယ် မသိပါဘူး။ ကျွန်တေ့တို့ တသက်နဲ့တကိုယ် ဒီလိုတခါမှ မဖြစ်ဖူးပါဘူး'

'သမားတော်ကြီးဆီကိုရောက်ယင် နောင်ကြီးကျောက်ခံစားနေရတဲ့ဝေဒနာ ချက်ချင်းပျောက်သွားမှာပါ၊ ဧကတော့သည်းခံနေလိုက်ပါဦး'

စကားပြောလျှင်ပင် ပင်ပန်းလွန်းလှသောကြောင့် ကျောက်ရိဂျုံးက ဘာမှ ပြန်မပြောတော့ပဲ အသာ မိုးနိုးနေလိုက်သည်။ သူ့စိတ်ထဲတွင်လည်း စိုးရိမ်ပူပန်လျက် ရှိနေသည်။ သူ့အတွက် ပူပန်ခြင်း မဟုတ်ပဲ သူ့ကို မျှော်နေမည့် သူများကို တွေးမိ၍ ကျောက်ရိဂျုံး နောက်ဆံတင်းနေမိခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ဤအခါကလေးနှင့်ဘော့ သူ မဒေသနိုင်ကြောင်းကိုတော့သိသည်။ သို့သော် လက်ရှိ သူခံစားနေရပုံမျိုးနှင့် သုံးလေးရက် အတွင်း ခံရိုးဆက်နိုင်ဖို့ မလွယ်ချေ။

ထိုသို့သာ ဆိုပါက သူသည် ရွှေဘိမ်နန်း လိန်လန်ထံသို့ အချိန်မီ ပြန်ရောက်နိုင်လိမ့်မည် မဟုတ်တော့။ ပြီးတော့ သူ့ကို ဆရာယာချီ၊ ပိုင်ရိပိန်၊ ယွင်းအော်နှင့် လုံခြုံရေးမှူးချုပ်ကြီး ကျေးဇူးချီ အမှု ပြုသော လုံခြုံရေးအဖွဲ့ဝင်များက မျှော်နေကြသေးလိမ့်မည်။ သူတို့ထံသို့ အချိန်မီ ပြန်ရောက်နိုင်ပါဘော့မလား။ အတွေးကို တွေးမိသော ကျောက်ရိဂျုံး ပိုပြီး ရင်မောလာလေသည်။ စိတ်ထဲတွင် တင်းတင်းကျပ်ကျပ် ဖြစ်လာသည်။

သူသည် အပြင်ဘက်ကို မမြင်ရသော်လည်း မြင်းလည်းမှာ မြန်မြန် သွားနေကြောင်းသိသည်။ ယင်အိုးစန်းနှင့်လျန်းချွန်းလည်း ဘာမှ မပြောတော့ပဲ ငြိမ်၍ လိုက်လာကြသည်။

လှည်းဘီးကြိုက်သံသာ ကျောက်ရိဂျုံး နားထဲတွင် ကြားနေလေသည်။

‘ရောက်ကာနီးပါပြီ နောက်ကြီးကျောက်၊ သမားတော်ကြီး
= မြို့ပြင်မှာ တသီးတခြား နေတယ်လေ၊ ခရီးက နည်းနည်း
= သးလို့ အခုလို နောင်ကြီးကျောက်ကို တပါတည်း ခေါ်လာခဲ့ရ
= ကာပေါ့၊ ခကကလေး သည်းခံပြီး နေလိုက်ပါဦးဗျာ’

မိန်းမချောကြီး လျန်ချွန်းကလည်း နှစ်သိမ့်စကား ဝင်ပြော
= သည်။

‘ဟုတ်ပါတယ်ရှင်၊ အခုပဲ ရောက်တော့မှာပါ၊ ဒီ သမား
= တော်ကြီးက အတော်ကလေး ဆေးပညာ အစွမ်းထက်ပါတယ်’
ကျောက်ရိဂျုံးက ယင်းအိုးစန်းတို့ ဇနီးမောင်နှံကို အားနာ
= ဖြင့် ဘာမှ မပြောတော့ချေ။

ခဏကြာအောင် ထပ်သွားပြီးမှ မြင်းလှည်းက ရပ်တန့်သွား
= သေးသည်။ ယင်အိုးစန်း၏ အသံလည်း ပေါ်လာသည်။

‘နောင်ကြီး၊ နောင်ကြီးကျောက်’

ကျောက်ရိဂျုံး မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်သည်။ ယင်အိုးစန်းက မြင်း
= လှည်း တံခါးကို ဖွင့်လိုက်၏။ ပတ်ဝန်းကျင် တခုလုံးလည်း
= ခပ်ဆိတ် ငြိမ်သက်နေသည်။

ယင်အိုးစန်းတို့သည် ကျောက်ရိဂျုံးကို ပိတ်ထားသော အိမ်
= တံခါးပေါက်အထိ တွဲခေါ်လာခဲ့ကြသည်။ ကျောက်ရိဂျုံးမှာ
= ကျောက်ပင် ကောင်းကောင်းကြွ၍ မလျှောက်နိုင်တော့ပေ။ တံခါး
= ဖွင့်တွင် ရပ်မိသည်နှင့် ယင်အိုးစန်းက အသံမြင့်ကာ အော်
= လိုက်၏။

‘သမားတော်ကြီး၊ သမားတော်ကြီး’

အခန်း ○ ၇၄

အစွယ်ချိုးခံရခြင်း

မြင်းလှည်းမှာ အပြေးနှင့်နေသော်လည်း အချိန်အတော်ကြာ
= အောင် မောင်းနေသည်ကို ကျောက်ရိဂျုံး သတိပြုမိလာသည်။
= တကယ်ဘမ်းဆိုလျှင် ဤမြို့ကလေးမှာ ခပ်ကျဉ်းကျဉ်းသာပြင်
= တမြို့လုံး ပတ်မောင်းသည့်တိုင်အောင် ယခု သွားနှုန်းနှင့် ဤ
= အချိန်ကြာစရာ မလိုချေ။ မိမိကို ကုသသည့် သမားအိုကြီး
= မြို့ပြင်တွင် နေသည်ပဲထားဦး ဤမျှအထိ ကြာကြာသွားစရာ
= ဟု တွက်ဆမိလာသည်။

ထို့ကြောင့် ကျောက်ရိဂျုံးသည် အားယူပြီး ယင်အိုးစန်း
= မေးလိုက်မိ၏။

‘သွားရလှချည်လား နောင်ကြီးယင်၊ ခုထိတောင် မထောင်
= သေးဘူးလား၊ သမားတော်ကြီးက ဘယ်မှာတောင် နေလို့လဲ’

‘ဘယ်သူလဲ’

ချက်ချင်းပင် အိမ်ထဲမှ ပြန်မေးသံ ပေါ်လာသည်။ အထောက်ကြီး၏ အသံ မဟုတ်ကြောင်း ကျောက်ရိဂျုံး သိသည်။ လူငယ်တယောက် အသံပင် ဖြစ်၏။ ယင်အိုးစန်းကလည်း အထောက်ကြီး ပြန်ပြောသည်။

‘ကျုပ်တို့နဲ့ အရေးကြီးတဲ့ လူနာ ပါလာလို့ပါ။ အထောက်ကြီး ချီးမြှင့်တယ် မဟုတ်လား’

ပွင့်သွားသော တံခါးပေါက်ဝတွင် အသက် နှစ်ဆယ်လောက် အရွယ်ရှိလူငယ်တယောက်ပေါ်လာသည်။ လူငယ်က ပျာပျာသံပင် ကျောက်ရိဂျုံးကို ဝင်တွဲယင်း

‘ဝင်ပါခင်ဗျာ...ဝင်ပါ။ သမားတော်ကြီး ရှိပါတယ်။ အဖော်နေပါတယ်။ ကျွန်တော် သွားပြီး အကြောင်းကြားထိုင်ပါမယ်’

လူငယ်ကလေးမှာ သမားတော်ကြီး၏ တပည့် ဖြစ်လိမ့်မည်။ ကျောက်ရိဂျုံး တွေးမိသည်။ လူငယ်ကလေးက ယင်အိုးစန်းထဲမှ အတူ ကျောက်ရိဂျုံးကို အိမ်ထဲ တွဲခေါ်လာပြီး ခုတင်ထဲသို့ ပေါ်တွင် နေရာချထားပေးလိုက်သည်။ ထိုနောက် နောက်ဆုံးခန်းဘက်ဆီသို့ လူငယ်ကလေး ခပ်သွက်သွက် ထွက်ခွာသွားသည်။

ယင်အိုးစန်းနှင့် လျန်းချွန်းတို့ နှစ်ယောက်စလုံး လူငယ်အသံ ဝင်သွားသော တံခါးပေါက်သို့ တမျှော်မျှော် ဖြစ်နေကြ၏။ သူတို့ နှစ်ယောက်စလုံး လွန်စွာ စိတ်လှုပ်ရှားနေကြကြောင်း ကျောက်ရိဂျုံး အကဲခတ်မိလေသည်။

ခဏသာကြာပြီး အခန်းထဲမှ လူနှစ်ယောက် ထွက်လာကြသည်ကို ကျောက်ရိဂျုံး မြင်ရသည်။ တဦးမှာ နေ့လည်က ယင်အိုးစန်းတို့ ပင့်ခေါ်လာချက်အရ သူ့ကို ဆေးကုသပေးသွားသော သမားအိုကြီး ဖြစ်၏။

ပထမတော့ နောက်တဦးမှာ သမားတော်ကြီးကို သွားခေါ်သော လူငယ် ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ကျောက်ရိဂျုံး ယူဆသည်။ သို့သော် သူယူဆသလို မဟုတ်ချေ။ သမားတော်ကြီးနှင့် ပါလာသူမှာ လူငယ်တယောက် မဟုတ်ချေ။ အသက် ၄၀-၅၀ ဆယ်အရွယ် ကြီးတယောက်ပင် ဖြစ်လေသည်။ ထိုလူကြီး ကိုယ်ပေါ်တွင် သနီရောင်ဝတ်ရုံကြီးကို ဝတ်ထားသည်။

ကျောက်ရိဂျုံး၏ မျက်လုံးအစုံမှာ ပြာဝေစ ပြုနေပြီ ဖြစ်၍ သူ့ကြီး၏ မျက်နှာကို ပီပီသသ သဲသဲကွဲကွဲ မမြင်ရချေ။ သူ့စိတ်ထဲတွင် ထိုလူကြီးကို မြင်ဖူးသည်ဟုတော့ ထင်မိ၏။ မည်သူမည်ဝါ နန်းတော့ စဉ်းစားမရချေ။

သမားအိုကြီးနှင့် ဝတ်ရုံနီကြီးတို့ နှစ်ယောက်စလုံး ကျောက်ရိဂျုံးနှင့် မလှမ်းမဝေးတွင် ရပ်လိုက်သည်။ သမားအိုကြီး၏ မျက်နှာမှာ တည်ငြိမ်လွန်းနေပြီး ဝတ်ရုံနီကြီးကမူ ကျောက်ရိဂျုံးတို့ ကြည့်၍ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက်ကြီး ပြုံးနေသည်။ သူ့အမူအရာက လွန်စွာ အားရ ကျေနပ်နေပုံမျိုး ဖြစ်၏။

ကျောက်ရိဂျုံး ဝေခွဲမရ ဖြစ်နေစဉ်မှာပင် ယင်အိုးစန်းနှင့် လျန်းချွန်းတို့ နှစ်ယောက်စလုံး ထိုင်ရာမှ ပြိုင်တူလိုလို ထရပ်လိုက်ကြပြီး ဝတ်ရုံနီကြီးကို တရိုတသေ ဂါရဝပြုလိုက်ကြ၏။ ယင်အိုးစန်းနှင့် လျန်းချွန်းတို့၏ အပြုအမူကို ကျောက်ရိဂျုံး နားမလည်

နိုင်အောင် ဖြစ်မိသည်။ ဝတ်ရုံနီကြီးနှင့် ယင်အိုးစန်းတို့သည် မည်ကဲ့သို့ အဆက်အသွယ်ရှိပြီး မည်သည့်အတွက် ကျိုးနွံကြသည်ကို စဉ်းစား၍မရချေ။

ဝတ်ရုံနီကြီးက ယင်အိုးစန်းနှင့် လျန်းချွန်းကို တချက်ကြည့်ကာ ချီးကျူးစကား ဆိုသည်။

‘မင်းတို့ နှစ်ယောက်စလုံး ငါ့ရဲ့ လက်ရုံးတွေ ပီသကြပါစေတယ်။ ပီပီရီရီနဲ့ ခုလို လုပ်သားနိုင်ကြတာကိုလဲ ချီးကျူးတယ်ဟေ့၊ မိအတွက် မင်းတို့ကို ကောင်းကောင်းကြီး ချီးမြှင့်ရဦးမယ်’

ကျောက်ရိဂျုံး တွေဝေပြီး စဉ်းစားမရ ဖြစ်နေစဉ် ဝတ်ရုံနီကြီးက သူ့ကိုကြည့်၍ ခပ်ပြုံးပြုံး ပြောပြန်သည်။

‘ကျောက်ရိဂျုံး၊ မင်းကို ကြည့်ရတာ ငါ့ကို မှတ်မိပုံ မပေါ်ဘူး။ ငါ တယ်သူတယ်ဝါဆိုတာ မင်းစိတ်ထဲမှာ ဇဝေဇဝါ ဖြစ်နေတယ်နဲ့ တူတယ်။ လုံခြုံရေးစခန်း တိုက်ပွဲမှာတုန်းက မင်းနဲ့ ငါ မျက်နှာချင်း ဆိုင်ခဲ့ကြရသေးတယ်လေ၊ ဟား...ဟား...ဟား...ဟား’

ကျောက်ရိဂျုံး ထိတ်ကနဲ ဖြစ်သွားသည်။ အံ့ဩထိတ်လန့်ခြင်းသည်း ဖြစ်သွားသည်။ ဝတ်ရုံနီကြီးကို မည်သူမည်ဝါ ဖြစ်ကြောင်း ကောင်းကောင်းကြီး မှတ်မိပြီ ဖြစ်သောကြောင့်ပင်။

‘ဟင်...ခင်ဗျား...ခင်ဗျား၊ ကျန်ကျေ့’

‘ဟား...ဟား...ဟား...ဟား၊ ခုတော့လဲ မင်းက မှတ်မိလွယ်သားပဲ၊ သိပ်တုတ်တာပေါ့ကွာ၊ ငါ့ဟာ မင်းကို ကောင်းကောင်းကြီး ခုကွဲပေးမယ့် ကျန်ကျေ့ပဲ’

ဝတ်ရုံနီကြီးကား တချိန်က ကွမ်စီပြည်နယ် လုံခြုံရေးအဖွဲ့ကို သစ္စာဖောက် ထွက်ခွာသွားပြီး မကြာခင်က ဒုစရိုက်သမားများနှင့် ပူးပေါင်း၍ လုံခြုံရေးအဖွဲ့ကို လာရောက်တိုက်ခိုက်ခဲ့သော သစ္စာဖောက် နှစ်ယောက်အနက် ချယ်ရီ ဂိုဏ်း ခေါင်းဆောင် ကျန်ကျေ့ပင် ဖြစ်လေတော့သည်။

သူ့အတွက် အန္တရာယ် ကျရောက်ပြီ ဖြစ်ကြောင်း ကျောက်ရိဂျုံး သိလိုက်သည်နှင့် သူသည် အတွင်းအားကို စုစည်းလိုက်ပြီး နန်းကနဲ ထရပ်သည်။ သူ့ လှုပ်ရှားမှုမှာ ခါတိုင်းလို မသွက်သော်လည်း စောစောကထက်မို့ များစွာသွက်လက်သည်။ စောစောက ခြလက်များ လှုပ်ရှားရသည်မှာ လေးလံစွာ ရှိသော်လည်း သခု အန္တရာယ်ဟူသော အသိကြောင့် စိတ်က စေ့ဆော်၍ လှုပ်ရှားလိုက်သောအခါ သွက်လက်စွာ ပြန်လည် လှုပ်ရှားနိုင်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

သို့သော် သူ့ခန္ဓာကိုယ်က ခုတင်ပေါ် ဝုန်းကနဲ ပင်ထိုင် ပြန်ကျသွားသည်။ အနီးတွင် ရှိနေသော ယင်အိုးစန်းက သူ၏ သွေးကြောကို လှမ်း၍ ထိုးပိတ်လိုက်သောကြောင့် ဖြစ်လေသည်။ ယခုမှ ကျောက်ရိဂျုံးသည် ယင်အိုးစန်းနှင့် လျန်းချွန်းတို့မှာ ကျန်ကျေ့၏ လူများ ဖြစ်ကြောင်း ကောင်းကောင်းကြီး သိရလေပြီ။ သူသည် ရန်သူ၏ ထောင်ချောက်ထဲသို့ အလွယ်တကူ ဝင်ခဲ့ရလေပြီ။

တကယ်တော့ ယင်အိုးစန်းသည် ကျောက်ရိဂျုံးထက် သိုင်းပညာ များစွာ အဆင့်နိမ့်သူ ဖြစ်သည်။ ကျောက်ရိဂျုံးသာ လူ့ကောင်းပကတိ ဖြစ်နေပါက ယင်အိုးစန်းနှင့်လျန်းချွန်းတို့သည်

သိုင်းကွက် နှစ်ကွက် အတွင်းမှာပင် ကျောက်ရိဂျုံးကို ရှုံးနိုင်ခဲ့သည်။ ယခုအခါ ကျောက်ရိဂျုံးသည် အင်အား ယုတ်လျော့ခြင်း ခြေလက်များ သွက်လက်စွာ မလှုပ်ရှားနိုင်သည့် ဝေဒနာကို ခံစားနေရသဖြင့် ယင်အိုးစန်းသည် ကျောက်ရိဂျုံး၏ သွေးကြောကို ယခုကဲ့သို့ အလွယ်တကူ ထိုးပိတ်နိုင်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ကျောက်ရိဂျုံး ခြေလက်များမှာ လုံးလုံးလျားလျား မလှုပ်ရှားနိုင်တော့ချေ။ သူသည် အိကို တင်းတင်းကြိတ်၍ ယင်အိုးစန်းကို စူးစူးဝါးဝါး ကြည့်ကာ အော်ပြောလိုက်သည်။

‘ခင်ဗျားဟာ ရုပ်ပြောင်းဘုရင်ရဲ့ အစ်ကိုဖြစ်နေပြီ၊ ဒီ ဒုစရိုက်ကောင်ကြီးရဲ့ လက်အောက်ခံ ဖြစ်နေရသလား၊ ခင်ဗျားဟာ ရုပ်ပြောင်း ဘုရင်ဟာ ဒုစရိုက်သမားကြီး ဖိန်လျှူးကြောင့် သေဆုံးခဲ့ရတယ် ဆိုတာ ခင်ဗျားကို ကျုပ် ပြောပြထားသားနဲ့’

ကျောက်ရိဂျုံးသည် ဒေါသတကြီးဖြင့် အော်ပြောခြင်း ဖြစ်သော်လည်း သူ့အသံက ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာခြင်း မရှိပဲ အားနည်း ပျော့တော့သည်။ ယင်အိုးစန်းက အားပါးထရရယ်မောလိုက်ပြီး.....

‘ဟား.....ဟား.....ဟား.....ဟား မင်းက ခုထိတောင် ငါ့ကို ရုပ်ပြောင်းဘုရင်ရဲ့ အစ်ကိုလို့ ထင်နေတုန်းပဲလား ကျောက်ရိဂျုံး၊ မင်းဟာ လက်ရုံးရည်ကော နှလုံးရည်ပါ ပြည့်စုံတယ်လို့ ငါကြားထားတာ ခုတော့ မဟုတ်ပါလား၊ အင်မတန် ဉာဏ် အမြော်အမြင် နည်းတဲ့ အကောင်ပဲ၊ ခုထိ မင်း မသိသေးဘူး ဆိုဖန် ငါ ပြောပြမယ်၊ ငါနဲ့ ရုပ်ပြောင်းဘုရင်နဲ့ ဘာမှ မပတ်သက်ပါ’

‘မင်းရောက်လာ အပိုင်ဖမ်းချင်လို့ ရုပ်ပြောင်းဘုရင်အိမ်မှာ ထိုက်ကြိုစောင့်နေကြတာပဲ၊ လူမှုရေး တာဝန်ခံ တာဝန် ကလေး ဝန်ပြောင်းဘုရင်ရဲ့ ဆွေမျိုးသားချင်းတွေအကြောင်း မသိတော့ဘူးပြောတဲ့အတိုင်း ငါ့ကို ရုပ်ပြောင်းဘုရင်ရဲ့ အစ်ကိုဝမ်းကွဲလို့ ခေါ်တာပေါ့၊ ဟား ဟား ဟား ဟား ဒီ ကတည်းက မင်းကို သောင်ချောက်ထဲသွင်းဖို့ တို့အကွက်စပြီး ဝင်တော့တာပဲ’

ချယ်ရီဂိုဏ်းခေါင်းဆောင် ကျန်ကျေကလည်း ပြောင်လှောင်သဖြင့် ဝင်ပြောသည်။

ရွှေတိမ်နန်း စံအိမ်မှာ ခါးကုန်း ဖိန်လျှူးနဲ့ မုလိန်တို့ မင်းသက်ချက်နဲ့ သေကုန်ကြပြီဆိုတဲ့သတင်းကို တို့ကြားတာနဲ့ မင်းကို ခမ်းမိဖို့ တို့တွေ အားချင်း စီစဉ်ရတာပဲ၊ အပြန်မှာ မင်းဟာ ရုပ်ပြောင်းဘုရင်ရဲ့အိမ်ကိုလဲ ဝင်လာလိမ့်မယ်ဆိုတာကိုလဲ တွက်ဆထားတယ်လေ၊ ဒါကြောင့် ငါ့ရဲ့ လက်ရုံး တဆူလို့ အားကိုးရတဲ့ ယင်အိုးစန်းနဲ့ လျှန်းချွန်းတို့ကို လွှတ်ထားရတာပေါ့၊ ဟောဒီ သမားတော်ကြီးဟာလဲ ငါ့ရဲ့လှုပ်မင်းကို ဒီလောက်လွယ်လွယ်နဲ့ ခမ်းမိလိမ့်မယ်လို့တောင် ငါ ထင်မထားဘူး၊ ဟား ဟား ဟား ဟား ခုတော့လဲ လွယ်လွန်းလိုက်တာကွာ၊ လွယ်လွန်းလိုက်တာ’

ကျောက်ရိဂျုံးသည် ရှက်စိတ် ခံပြင်းစိတ်ကြောင့် ဘာမှ ပြန်မပြောနိုင်ချေ။ တကယ်တော့ သူသည် တဘက်လူကို ယုံစားမိသဖြင့် ရန်သူ ထောင်ချောက်ထဲ ဝင်တိုးရခြင်းပင်ဖြစ်၏။

ကျန်ကျေက ဆက်ပြောသည်။

‘ငါ့ရဲ့ သမားတော်ကြီးက မင်းကို အားပျော့ဆေး ပေးခဲ့တာပဲ၊ သူ ကိုယ်တိုင်လဲ တိုက်ခဲ့တယ်၊ မင်းဘာသာ မင်းလဲ’

သောက်တယ်၊ ဒါကြောင့် မင်းတကိုယ်လုံး အားတွေ ဆုတ်ပြီး ခြေတွေ လက်တွေ လှုပ်ရှားလို့မရအောင် ဖြစ်လာတာပေါ့။

ကျောက်ရိဂျုံးက နားကြားပြင်း ကပ်လာသဖြင့်...

‘တော်တော့ဗျာ၊ ပြောမနေနဲ့တော့၊ ကျုပ်ည့်လို့ ခင်ဗျာ တို့ လက်ထဲ ရောက်လာပြီပဲ၊ သတ်ချင် သတ်လိုက်’

‘ဟား ဟား ဟား ဟား မသတ်ပါဘူးကွာ မသတ်ပါဘူး၊ မင်းကိုသတ်လို့ ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ၊ လုံခြုံရေးအဖွဲ့ကို တို့တွေတိုက်ခိုက် သိပ် မဝေးတော့ဘူး၊ မင်းကို တို့လက်ထဲမှာ အသက် ရှင်ရက် တန်ဆာ ခံထားရမယ်၊ တို့လက်ထဲမှာ အသက်ရှင်ရက် မင်းရိုနေ တာဟာ လုံခြုံရေးအဖွဲ့ပေါ် နိုင်ကွက် တကွက်ပဲကွ၊ ဘာဖြစ် လို့လဲဆိုတော့ ခုချိန်မှာ မင်းဟာလဲ တွဲဘက်လက်ထောက် လုံခြုံ ရေးမှူးကြီး ဖြစ်နေတယ် မဟုတ်လား ဟား ဟား ဟား ဟား’

ကျောက်ရိဂျုံးစိတ်ထဲတွင် စိုးရိမ်ပူပန်နေမိသည်။ သူ့ အသက် သေရမှာကို မစိုးရိမ်ချေ။ သူ့ကိုသာဖမ်းပြီး လုံခြုံရေး အဖွဲ့တို့ အကျပ်ကိုင်မည်ဆိုလျှင် ဒုစရိုက်သမားများ အနေနှင့် အရေးသာ နိုင်သောကြောင့် ဖြစ်၏။

‘ဖြောင်း...ဖြောင်း...ဖြောင်း’

ကျန်ကျေ့က လက်ခုပ်သုံးချက် တီးလိုက်သည်။ လက်ခုပ်သံ အဆုံးတွင် အခန်းထဲသို့ အမည်းရောင်ဝတ်စုံ ဝတ်ထားသော လူနှစ်ယောက် ဝင်လာကြသည်။ သူတို့ကျောတွင် ဓားကိုယ်စီ လွယ်ထားကြသည်။ နှစ်ဦးစလုံး ကျန် ကျေ့ကို အရိုအသေပေး လိုက်ကြသည်။ ကျန်ကျေ့က ပြတ်သားသော လေသံဖြင့် အငိုက် ပေးသည်။

‘အန်းစုနဲ့ ခုံးစု၊ တို့လူတွေကို မိအိမ်ပတ်လည်မှာ ဝိုင်းပြီး ဝင်ခေါ်နေပစေ၊ တခြား ဘယ်သူပဲလာလာ အိမ်နားကို မကပ် ဝန်း၊ အတင်းလာမယ်ဆို သတ်ပစ်၊ ဂရုစိုက် စောင့်နေကြ’

‘ဟုတ်ကဲ့ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး’

ဝတ်စုံနက်နှစ်ဦး ပြန်ထွက်သွားကြသည်။

ကျန်ကျေ့ အကြည့်က ယင်းအိုးစန်းနှင့် လျန်းချွန်းထံရောက် သွားသည်။

‘ယင်အိုးစန်းနဲ့ လျန်းချွန်း၊ မင်းတို့နှစ်ယောက်က မိကောင့် ဘနားမှာပဲ အနီးကပ် စောင့်ကြည့်နေကြ၊ အစားအသောက်ကို ဘာမှ မသေရုံကျွေး၊ မိကောင့်ကို ကြိုတင်တုံ့ထားစရာ မလိုဘူး၊ ခြေတမ်း သွေးကြောပိတ်ထား၊ သမားတော်ကြီးက မိကောင့် အားပျော့ဆေး ကျွေးထားလိမ့်မယ်၊ မနက်ဖြန်ညဆို တို့တွေ ကခွာမယ်’

ထိုနောက် ကျန်ကျေ့နှင့် သမားအိုကြီးတို့သည် အခန်းထဲမှ ထွက် သွားကြလေသည်။ ယင်အိုးစန်းနှင့် လျန်းချွန်းတို့က ကျောက်ရိဂျုံးနှင့် မလှမ်းမကမ်းတွင် ထိုင်စောင့် ကျန်နေကြ၏။

ကျောက်ရိဂျုံးမှာ အားအင်လည်း ဆုတ်ယုတ်နေ၊ သွေး ကြောလည်း အပိတ်ခံထားရသဖြင့် ရုန်းထွက် လွတ်မြောက်ရန် လွယ်ချေ။ သူ့လွတ်မြောက်ရေးအတွက် ယင်အိုးစန်းတို့ကိုလည်း သည်းရုံး၍ ရလိမ့်မည် မဟုတ်ချေ။

အမောသာ အဖတ်တင်ပေမည်။ ထိုကြောင့် ကျောက်ရိရုံးသည် စိတ်ကို လျော့ထားပြီး ငြိမ်နေလိုက်ရသည်။

* * *

ကျောက်ရိရုံးသည် ထိုင်လျက်ကြီး သွေးကြောပိတ် ခံထားရသဖြင့် လှဲအိပ်၍လည်း မရချေ။ သူ့ အနေနှင့် အိပ်ချင်စိတ်လည်း မရှိချေ။ ရန်သူ့ လက်မှ လွတ်မြောက်နိုင်မည့် နည်းလမ်းကိုသာ စဉ်းစားနေမိသည်။

သူ့နည်းသူ့ဟန် သူ့အစွမ်းအစနှင့် လွတ်မြောက်နိုင်ဖို့ မလွယ်ချေ။ ယင်အိုးစန်းနှင့် လျန်းချွန်းတို့လည်း စည်းရုံး၍ ရလိမ့်မည် မဟုတ်ချေ။ သူ့ကို တဦးတယောက်က လာရောက် ကယ်တင်နိုင်မှသာ လွတ်မြောက်နိုင်ဖို့ မျှော်လင့်နေရပေသည်။

သို့သော် သူ့ကို လာရောက် ကယ်တင်မည့်သူကို စဉ်းစား၍ မရချေ။ အနီးစပ်ဆုံးလူဆို၍ လူမှုရေးတာဝန်ခံ တာဝန်ပေးသူ ဖြစ်သည်။ တာဝန်ပေးသည် သူ့ အဖမ်းခံနေရသည်ကို မည်သည့်နည်းနှင့်မှ သိနိုင်လိမ့်မည် မဟုတ်ချေ။ ယင်အိုးစန်းကိုလည်း ယခုအထိ ရုပ်ပြောင်းဘုရင်၏ အစ်ကိုဝမ်းကွဲဟူသော ထင်နေပေလိမ့်မည်။

တာဝန်ပေးသည် မိမိတို့ကို မနက်ဖြန် မွန်းတည့် အချိန်အထိ ဝိုက်ရှာလိမ့်မည် မဟုတ်ချေ။ မွန်းတည့်ချိန် ရောက်ပြန်လျှင် သည်းမြို့တွင်းနှင့် မြို့ပြင် အနီးအနား တဝိုက်တွင်သာ ရှာချိန်ရပေလိမ့်မည်။ ရုပ်ပြောင်းဘုရင်ကို ဂူသွင်းသင်္ဂြိုဟ်ရန် သူသည် ချင့်ရပေဦးမည်။ တာဝန်ပေးအနေနှင့် မြို့နှင့် အလှမ်းဝေးလှသော ဤနေရာအထိတော့ ရှာလိမ့်မည် မဟုတ်ချေ။

မိမိကို တာဝန်ပေး လာရောက် ကယ်တင်နိုင်ရေးမှာ မျှော်လင့်ချက် မရှိချေ။ ဤနေရာ ပတ်ဝန်းကျင်တွင် မိမိနှင့် အခြားမည်သူလည်း အဆက်အသွယ် မရှိချေ။ ထိုကြောင့် အခြားလူများ လာရောက် ကယ်တင်နိုင်ရေးမှာလည်း ပို၍ မျှော်လင့်ချက် မရှိချေ။

ကျောက်ရိရုံးသည် ထိုသို့ တွေးမိသောအခါ အတော်ကြီး ခံဘတ်ကျမိသည်။ သူ့သာ ရန်သူ့ လက်တွင်း ဆက်လက် ကျရောက်နေပါက ရွှေတိမ်နန်းလိန်လန်နှင့် သိမ်ရှန်တို့လည်း သေဆုံးပေလိမ့်မည်။ ပျောက်ဆုံးနေသော သိုင်းကျမ်းကို ပြန်တွေ့ရေးမှာလည်း မျှော်လင့်ချက်ရှိမည် မဟုတ်တော့ချေ။ လုံခြုံရေးအဖွဲ့သည် သူ့ကို ငဲ့ကွက်ပြီး ဒုစရိုက်သမားများကို အလျော့ပေးပါက ပို၍ ဆိုးပေတော့မည်။

ကျောက်ရိရုံး အတွေး သံသရာတွင် ချာချာ လည်နေစဉ် အခန်းထဲ ကျန်ကျေနှင့်အတူ သမားအိုကြီးတို့ စင်လာကြသည်။

ခေါင်းချင်းဆိုင်ကာ စကား တီးတိုးပြောနေကြသော ယင်အိုး
စန်းနှင့် လျန်းချွန်းတို့နှစ်ယောက်စလုံး ကမန်းကတန်း ထရပ်ထာ
ကျန်ကျေ့ကို အရိုအသေ ပြုလိုက်ကြ၏။ ကျန်ကျေ့က ကျောက်
ရိဂျုံးကို တချက် အကဲခတ်လိုက်ပြီးမှ ယင်အိုးစန်းကို မေးသည်။

‘ဘယ်နှယ်လဲဟေ့ ယင်အိုးစန်း၊ အခြေအနေတော့ အေးအေး
ဆေးဆေးပဲလား’

‘ဟုတ်ကဲ့... အေး အေး ဆေး ဆေး ပါပဲ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး
ဗီကောင် မြွေအစွယ်ချိုးထားသလို ဖြစ်နေပြီ၊ ခေါင်းမထောင်
နိုင်တော့ဘူး’

‘ဟား ဟား ဟား... ဗီလိပဲ ဖြစ်ရမှာပေါ့ကွာ၊ သမားတော်
ကြီးရဲ့ အားပျော့ဆေးကလဲအစွမ်းထက်ပေတာကိုး၊ ဗီကောင်ကို
ခုနစ်ရက်လောက် ဗီအားပျော့ဆေးကို ဆက်ပြီး တနေ့နှစ်လုံး
ကျွေးသွားယင် ဗီကောင်တသက်မှာ အတွင်းအားကို ပြန်သုံးစို့
ရတော့မှာ မဟုတ်ဘူး၊ သာမန် လူတယောက် လောက်တောင်
အင်အား ရှိတော့မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒါဆို အတွင်းအားနဲ့ တိုက်
ခိုက်ရတဲ့ ဗီကောင် သိုင်းပညာတွေဟာ လုံးလုံး သုံးလို့ရတော့မှာ
မဟုတ်ဘူး၊ ဟား ဟား ဟား’

‘အဟုတ်တမာကောင်ကြီး၊ ပါးစပ် ပိတ်ထားစမ်း’

ကျောက်ရိဂျုံးက ခံပြင်း ဒေါသစိတ်ဖြင့် အော်ပြောလိုက်
သည်။ သို့သော် သူ့အသံက ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်မလာ
ချေ။ အိမ်ကလေးအတွင်းမှလူများ ကြားသာရုံသာ ပေါ်ထွက်

သာသည်။ သူသည် အားပျော့ဆေး နှစ်လုံးကို သောက်ပြီး
သည်နှင့် သူ၏ အင်အားမှာ သိသိသာသာ ယုတ်လျော့သွားသည်
ကို ကိုယ်တွေ့ ခံစားနေရပြီး ဖြစ်၏။

‘ကျန်ကျေ့ ပြောသလို ခုနစ်ရက်လောက်သာ ဤဆေးကို
ဆက်စားနေရပါက သူသည် အမှန်ပင် အတွင်းအားကို ရာသက်
ပန် အသုံးပြု၍ ရတော့မည် မဟုတ်ချေ။ သိုင်းသမား တယောက်
အဖို့ သိုင်းပညာ ချေဖျက်ခံလိုက်ရခြင်းမှာ အသက်သေသည်ထက်
ပို ဆိုးရွားလေသည်။’

* * *

ကျောက်ရိဂျုံး၏ စကားကို ကျန်ကျေ့သည် စိတ်မဆိုးသည့်
ပြင် သဘောပင် ကျသွားသည်။

‘ဒေါသ မဖြစ်စမ်းပါနဲ့ ကျောက်ရိဂျုံးရယ်၊ ဒေါသဖြစ်တာ
ဟာ လူကို အင်မတန် ပင်ပန်းစေပါတယ်၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကို နှိပ်စက်

သလို ဖြစ်နေမှာပေါ့၊ အေးလေ မကြာခင် သိုင်းလောကမှာ ငို
ယွင်းဆန်း ဓားသမား ကျောက်ရိဂျုံးဆိုတဲ့ နာမည်ဟာ ပျောက်
ကွယ်ရတော့မယ် ဆိုတော့လဲ စိတ် မခကောင်းစရာ ပေပဲပေါ့
သို့ပေမယ့် မတတ်နိုင်ဘူးလေ၊ မင်းဟာ ဝါးစိမ်း ဘိုးဘိုး
တပည့်ရင်း ဖြစ်နေတဲ့အပြင် မင်းရဲ့သိုင်းပညာက တို့ကိုအများကြီး
ဒုက္ခပေးခဲ့ဘယ် ဆိုတော့ တို့ကလဲ မညှာနိုင်ဘူး၊ ကိုင်းသမား
ဘော်ကြီး သူ့ကို အားပျော့ဆေးတလုံးလောက် ထပ်တိုက်လို့
ပါဦး'

ကျန်ကျေ့က ကျောက်ရိဂျုံးကိုပြောယင်း တဆက်တည်း
သမားအိုကြီးကို အမိန့် ပေး လိုက် သည်။ သမားအို ကြီးက
ကျောက်ရိဂျုံးအနီးကို ကပ်လာသည်။ ကျောက်ရိဂျုံးမှာ
ကြောပိတ် ခံထားရသဖြင့် ခြေလက်များ လုံးလုံး မလှုပ်ရှားနိုင်
ချေ၊ သူ့ခေါင်းကိုသာ ခါယမ်းယင်း အော်ပြောနေသည်။

‘ကျုပ်နား မကပ်နဲ့၊ မကပ်နဲ့’

ယင်အိုးစန်းက ညာလက်ဖြင့် ကျောက်ရိဂျုံး၏ ဦးခေါင်းကို
ချုပ်ကိုင်လိုက်၏။ ပြီးနောက် ပါးနှစ်ဘက်ကို ညှစ်လိုက်၏။
ကျောက်ရိဂျုံး အသံမထွက်နိုင်တော့ပဲ ပါးစပ်လည်း ဟသွား၏။
သမားအိုကြီးက သူ့လက်ထဲတွင် ကိုင်လာသော ဆေးလုံး
ကလေးကို ကျောက်ရိဂျုံး ပါးစပ်ထဲ ထည့်ပေးလိုက်ပြီး ဇော်
ပိုးကို ဗုန်းကနဲ တချက် ရှိုက်လိုက်သည်။ ဆေးလုံးကလေးမှာ
ထွေးမထုတ်နိုင်ခင် ကျောက်ရိဂျုံး ပါးစပ်ထဲကို ကျသွားသည်။

ထိုအခါမှ ယင်အိုးစန်းသည် ကျောက်ရိဂျုံး၏ ခေါင်းကို
ကိုင်ထားရာမှ လွတ်ပေးသည်။

‘ဟား ဟား ဟား ဟား ဟား’

ကျန်ကျေ့က ကျောက်ရိဂျုံး၏ အဖြစ်ကိုကြည့်ပြီး သဘော
ရွာ အားပါးတရ ရယ်မောသည်။

‘ကျောက်ရိဂျုံးရယ်... မင်း မသောက်ချင်ဘူးဆိုလို့ ဖြစ်တာ
ဟုတ်ပဲနဲ့ ဘာဖြစ်လို့ အပင်ပန်းခံပြီး ငြင်းနေရတာလဲ၊
ဘက်ဘဝါ ဆေးကျွယ်င် အသာတကြည် သောက်လိုက်စမ်း
ကွာ’

ဆေးဝင်သွားပြီး တခဏအတွင်းမှာပင် ရင်ထဲတွင် ပူကနဲ ဖြစ်
သွားကာ လူသည်း မောဟိုက်နှမ်းခွေသွားသည်။ မျက်နှာတွင်
သီးချေးပေါက်များ ထွက်လာပြီး မျက်လုံး အစုံမှာလည်း
မင်းလာသည်။

ထိုစဉ် အိမ်အပြင်ဘက်မှ ‘ဝေါင်းကနဲ’ ကျားဟိန်းသံနှင့်အတူ
အများ ရုတ်ရုတ်သဲသဲ အော်ဟစ်သံလည်း ရုတ်တရက် ပေါ်
လာလေသည်။

‘ကျားကြီးဟေ့ ကျားကြီး...’

‘အား...’

‘ဟာ... ဆရာ အန်းစုံကို ကျားဆွဲသွားပြီ၊ လိုက်ကြဟေ့...
ရဲကြ’

တိတ်ဆိတ်သော ညအချိန် ဖြစ်သောကြောင့် ကျားဟိန်းသံ၊
ဟစ်ဟစ်များကို ကောင်းစွာ ကြားနေကြရသည်။ မွေးနေ
ရာ ကျောက်ရိဂျုံး၏ မျက်လုံးအစုံပင် ပြန်ပွင့်လာသည်။

‘ကျားဆွဲသွားလို့ ဆိုပါလား’

ကျန်ကျေ့က စိုးရိမ်တကြီး ပြောဆိုကာ ပြေးထွက်သွားသည်။ သူ့နောက်မှ ယင်အိုးစန်း၊ လျန်းချွန်းနှင့် သမားကြီးတို့လည်း ပြေးလိုက်သွားကြသည်။ သွေးကြောပိတ်ခံထားရသော ကျောက်ရိဂျိုး တယောက်သာ အိမ်ထဲတွင် မလှုပ်မယှက် ကျန်နေခဲ့သည်။

‘အမလေး... အား...’

‘ဟာ... နောက်တယောက်ကို ဆွဲသွားပြန်ပြီဟေ့...’

‘ဝေါင်း... ဝေါင်း...’

‘ဝိုင်းထားစမ်းဟေ့...ဝိုင်းထား၊ အနားကို အရမ်း မထကြနဲ့’

အပြင်ဘက်မှ ထိတ်လန့်တကြီးအော်သံများမှာ ဆက်တိုက်ပေါ်ထွက်နေသည်။

‘နည်းတဲ့ ကျားကြီး မဟုတ်ဘူး၊ အနားကပ်လာယင် ထင်မနှေးကြနဲ့’

ကျားဟိန်းသံ၊ မာန်ဖိသံမှာလည်း ကြောက်ခမန်းလိလိ ပေါ်ထွက်နေသည်။

‘ဝန်း...ဝေါင်း...ဝေါင်း’

ဤနေရာမှာ တောနက်ကြီး ဖြစ်သောကြောင့် ကျား ခေါင်းလှည့်လာသည်မှာ မဆန်းပေ။ သို့သော် အသံများကို ကြားရခြင်းအားဖြင့် ကျားသည် လူတယောက်တည်းကို ဆွဲ၍ ထွက်သွားခြင်း မဟုတ်ပဲ တယောက်ပြီးတယောက် လိုက်ကိုက်နေခြင်း ဖြစ်ကြောင်း သိသာနိုင်သည်။ ထိုကြောင့် ကျောက်ရိဂျိုးသည်

ကျန်ကျေ့၏ တပည့်များကို ရန်မူနေသော ကျားကြီး၏ အပြုအမူကို နားမလည်မိချေ။

ထိုစဉ် ကျောက်ရိဂျိုး အနီးသို့ လူတယောက် လှစ်ကနဲ ဆက်လာသည်။ ထိုသူ့ကို မြင်ရသောအခါ ကျောက်ရိဂျိုး ခြောက်စမ်းသာသွားသည်။ စိတ်ကယောင်ကစမ်း ဖြစ်နေသဖြင့် ဝေါင်းယောင်ထင်မှား မြင်ယောင်ခြင်း ဖြစ်လေမလားဟုပင် ငွေ့သည်။ သူ့နှုတ်မှလည်း လှစ်ကနဲ ခေါ်မိသည်။

‘ဟင်...အစ်ကိုကြီး ရိလူ’

သူ့ရွှေ့ကို ရောက်လာသူမှာ လုံးလုံး မျှော်လင့်မထားသော အကြီး ရိလူပင် ဖြစ်နေလေသည်။ ဝါးစိမ်းဘိုးဘိုး၏ လူယုံအောက်ကြီး ရိလူ၊ ပိုင်ယွင်ဆန်းတောင်တုန်းက သေလုမျောပါး အိတ်ရာတွေရထားလျက်မှ ကျားစီး၍ ထွက်ပြေးသွားသော ရိလူ၊ ကျောက်ရိဂျိုးတို့အပေါ် သံယောဇဉ်ကြီးလှန်းလှသော ရိလူ၊ ဤသို့သော ရိလူသည် ယခုတော့ မြန်းစားကြီး ရောက်လားပြီ။ ကျားဟိန်းသံများမှာလည်း လူ့အကြီး ရိလူ မွေးထားသော ကျားကြီး၏ ဟိန်းသံပင် ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ကျောက်ရိဂျိုး ချက်ချင်း သဘောမိသည်။

လူ့အကြီး ရိလူက သူ့နှုတ်ခမ်းတွင် လက်ညှိုးကပ်ပြပြီး ကျောက်ရိဂျိုးကို စကားမပြောရန် အချက်ပြသည်။ သူသည် ဤသို့ ကျောက်ရိဂျိုး အပိတ်ခံထားရသော သွေးကြောကို ကိုက်ညှိုးနှင့်ထိုး၍ ဖွင့်ပေးသည်။ ကျောက်ရိဂျိုး ခန္ဓာကိုယ် ကိုက်ချင်း ပြန်၍လှုပ်ရှားလာနိုင်သော်လည်း အင်အား ဆုတ်ယုတ်သဖြင့် ခြေလက်များမှာ လေးလံနေတုန်း ဖြစ်၏။

လူအကြီး ရိလူက ဆက်တိုက်ပင် ကျောက်ရိဂျိုး ပါးစပ်ထဲ
အနီရောင် ဆေးလုံးကလေးသုံးလုံး ခွဲထည့်ပေးသည်။ ကျောက်
ရိဂျိုးက မေးမြန်းမနေပဲ မျိုချလိုက်သည်။ လူအကြီး ရိလူက
သူ့ကို ကယ်တင်ရန် ရောက်လာခြင်း ဖြစ်သဖြင့် ယခုအချိန်တွင်
အထူးအထွေ မေးနေစရာမလိုပေ။

အိမ်ပြင်ဘက်တွင် ကျားဟိန်းသံ၊ လူများ အော်ဟစ်သံ
များက ဆူညံနေကြတုန်း ဖြစ်၏။

အနီရောင် ဆေးလုံးကို သောက်လိုက်သည်နှင့် ကျောက်
ရိဂျိုး၏ ရင်ထဲတွင် အေးကနဲ ဖြစ်သွားသည်။ ထိုထိုင်းနေသော
ဦးနှောက်မှာလည်း ချက်ချင်းပင် ကြည်လင်လန်းဆန်းလာသည်။
အင်အားများလည်း တဖြည်းဖြည်း ပြန်ပြည့်လာသလို ခံစား
သည်။

လူအကြီး ရိလူက ခုတင်ပေါ်တွင် တင်ပျဉ်ခွေ ထိုင်လိုက်ပြီး
ရှူရှိုက်လုပ်ပြကာ ပါးစပ်မှလည်း တအိအိတအအ ပြောသည်။
လူအကြီး ရိလူနှင့် အနေကြာခဲ့သော ကျောက်ရိဂျိုးသည် ဘာ
ဆိုလိုကြောင်း သိသည်။ ထိုကြောင့် သူသည် တင်ပျဉ်ခွေ ထဲ
လိုက်ပြီး အဘွင်းအား ကျင့်စဉ်ဖြင့် သွေးလေ လည်ပတ်မှု
လာအောင် လုပ်သည်။

* * *

ထိုစဉ် အခန်းထဲသို့ ယင်အိုးစန်းနှင့် လက်နက် ကိုင်ထား
သော ဝတ်စုံနက်နှစ်ယောက်တို့ ပြေးဝင်လာကြသည်။ ကျောက်
ရိဂျိုး အနီးတွင် လူအကြီးရိလူကို တွေ့ရသောအခါ အံ့ဩတကြီး
ဖြစ်သွားကြသည်။

‘ဟင်...ခင်ဗျား ဘယ်သူလဲ၊ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး မိထဲကို ရောက်
နေတာလဲ’

လူအကြီး ရိလူက နှုတ်နှင့် ပြန်မပြောတော့ချေ။ ဝတ်စုံနက်
နှစ်ယောက်နှင့် ယင်အိုးစန်းတို့ထံ ခုန်ဝင်ပြီး စတင်တိုက်ခိုက်လေ
ဘာ့သည်။ ဝတ်စုံနက် နှစ်ယောက်က ရိလူကို ခေးနှင့် ဆီးခတ်
ကြသည်။ ရိလူက ရှောင်တိမ်းပြီး ဝတ်စုံနက် နှစ်ယောက်လက်မှ
ခေးကို ရှိုက်ဖယ်ထုတ်သည်။ ထိုစဉ် ယင်အိုးစန်းက အတွင်းအား
ချင့်စဉ် ဝင်နေသော ကျောက်ရိဂျိုးကို ရန်ပြုရန် ပြေးသွား
သည်။ လူအကြီးရိလူက လက်နှစ်ဘက်နှင့် ဝတ်စုံနက်နှစ်ယောက်
ဘေး တိုက်ခိုက်နေရာမှ ယင်အိုးစန်း၏ ရင်ဘတ်ကို ခြေဖြင့်
ထိုးခတ်သည်။

‘ဖြန်း’
‘အင့်’

ယင်အိုးစန်း ရင်ဘတ်ကို ခြေနှင့် ခတ်မိပြီးနောက် ခြေ
သုံးလေးလှမ်း ယိုင်ဆုတ်သွား၏။ တဆက်တည်းပင် လူအကြီး
ရိလူ၏ ညာဘက် လက်ဝါးစောင်းက ဝတ်စုံနက် တယောက်၏
ညာဘက်ကို ခုတ်မိသွားသလို ဗယ်ဘက်လက်သီးက ကျန် ဝတ်စုံ
နက် တယောက်၏ ပခုံးကို ထိုးမိသွားသည်။

‘အ...အုန်း’

‘ရန်သူ...ရန်သူ’

ဝတ်စုံနက် နှစ်ယောက်စလုံး လဲကျသွားကြသည်။ ယင်အိုးစန်း၏ အော်သံကြောင့် အိမ်ထဲကို ဝတ်စုံနက် ဝတ်ထားသော လူသေးယောက် လက်နက် ကိုယ်စီကိုင်၍ ပြေးဝင်လာကြပြန်သည်။

သူတို့နောက်မှ လျှန်းချွန်းလည်း ပါလာသည်။ အပြင်ဘက်တွင် ကျားဟိန်းသံကို မကြားရတော့ချေ။

ယင်အိုးစန်းက မြေပေါ်တွင် ကျနေသောစားကို ကောင်ယူပြီး လူအကြီး ရိလူကို ဝင်တိုက်သည်။ ဝတ်စုံနက်လေးယောက်နှင့် မိန်းမချောကြီး လျှန်းချွန်းကပါ လက်နက်ကိုယ်စီဖြင့် လူအကြီး ရိလူကို ဝိုင်းတိုက်ကြသည်။ ကျောက်ရိဂျိုးကမူ တင်ပည့်ခွေထိုင်လျက် အတွင်းအား ကျင့်စဉ်ကို အပြင်းအထန် ကျင့်နေတုန်း ဖြစ်၏။

လူအကြီးရိလူနှစ်ယောက် ကြောက်စရာကောင်းသောဝူးဝူးဝါးဝါးအော်ဟစ်သံ ပေါ်လာပြီး သူ့အနီးကို ရောက်သောရန်သူများကို ပြန်တိုက်သည်။ ကျောက်ရိဂျိုးအနီးကို ရန်သူများ ရောက်မသွားစေရန်လည်း ပြင်းပြင်းထန်ထန် ကာကွယ်သည်။ သူသည် လက်နက်ကို မကိုင်ပဲ သံမဏိကဲ့သို့ မာကျောသော လက်ဝါးကြီး နှစ်ဘက်ဖြင့်သာ ရန်သူများကို တိုက်ခိုက်နေလေသည်။ သူ၏ လှုပ်ရှားမှုမှာ ထွားကျိုင်းသော ခန္ဓာကိုယ်နှင့်မလိုက်အောင် ပေါ့ပါး သွက်လက်လျက် ရှိသည်။

ကျောက်ရိဂျိုးသည် မျက်လုံးအစုံမှိတ်၍ ရှုရိုက်နည်းတူဖြင့် တွင်းအားကျင့်စဉ်ကို ဝင်နေသော်လည်း နားထဲတွင် လူအကြီး ဝူ၏ အော်ဟစ်သံနှင့် ဒုစရိုက်သမား ရန်သူများ၏ အော်ဟစ် နှိပ်ခိုက်သံများကိုသာ ကြားနေရသည်။ သို့သော် သူ့တွင် ခံလည် အင်အား မပြည့်ဝလာသေးသဖြင့် လူအကြီး ရိလူကို ခုညီနိုင်သေးချေ။ တဖြည်းဖြည်းတော့ ပြန်၍ အင်အားပြည့်ဝလာသည်ကို ခံစားမိသည်။ ထို့ကြောင့် အပြင်းအထန် လေ့ကျင့်သည်။

လူအကြီးရိလူသည် ဝတ်စုံနက်နှစ်ယောက်ကို လက်ဝါးစောင်း နှိပ်ချက်ဖြင့် လွှဲရိုက်၍ လွှဲချလိုက်ပြန်သည်။

ကျောက်ရိဂျိုးထံ လှမ်းသွားရန် ကြိုးစားနေသော ယင်အိုးစန်းကိုလည်း ရွှေမှဆီးခံ၍ နောက်ဆုတ်သွားအောင် တိုက်ခိုက်သည်။ လျှန်းချွန်းကမူ သံမဏိယပ်တောင်ဖြင့် လူအကြီး ရိလူကို ရိုက်ကြမ်း တိုက်ခိုက်သည်။ သူမ၏ ထက်မြက်လှသော သံမဏိ ယပ်တောင်အဖျားက လူအကြီးရိလူ၏လည်ပင်းအနီးမှ ပွတ်ကာ ဘာ ဝဲပျံလျက် ရှိနေသည်။

ထိုစဉ် အခန်းထဲသို့ ကျန်ကျေ့လည်း ရောက်လာသည်။

သူသည် အခန်းထဲမှ မြင်ကွင်းကိုကြည့်ပြီး ခဏမျှ အံ့ဩသွားသည်။ သူ့လက်ထဲတွင်လည်း အပြားကြီးရှိ ရှည်လျားလှသော အကြီးတစ်လက်ကို ဆုပ်ကိုင်ထားသည်။ သူသည် အခြေအနေ တွက်ဆမိသည်နှင့် ကျောက်ရိဂျိုးထံသို့ တရိုက်ထိုး ပြေးလာသည်။

လူအကြီးရိလူသည် ကျောက်ရိရှူးထံသို့ ကျန်ကျေ့ ခြေ သွားသည်ကို တွေ့နေရသည်။ သို့သော် ယင်အိုးစန်း၊ လှန်ချွန် နှင့် ဝတ်စုံနက်များက ပိတ်ဆို့ တိုက်ခိုက်နေသောကြောင့် ကျန် ကျေ့ကို မတားဆီးနိုင်တော့ချေ။

ထိုကြောင့် သူသည် ကျောက်ရိရှူးကို သတိပေးသည် အခါ နှင့် စူးစူးရှားရှား အော်လိုက်သည်။ သူ၏ အော်သံမှာ လူဝံကြီး တကောင်၏ အော်သံမျိုးနှင့် တူလှ၏။

‘ဂရား.... ဂါး....’

လူအကြီး ရိလူ၏ အော်သံကို ကျောက်ရိရှူး ကြားသည်။ ဤအသံမှာ သူ့ကို သတိပေး အော်ဟစ်သံ ဖြစ်ကြောင်းလည်း နားလည်သည်။ ပိုင်ယွင်းဆန်းဒတောင်တွင် လူအကြီး ရိလူနှင့် အတူတူ နေထိုင်စဉ်က ထိုကဲ့သို့ အော်ဟစ်လျှင် တဦးဦးကို သတိ ပေးခြင်းဖြစ်ကြောင်း ကျောက်ရိရှူး သိထားပြီး ဖြစ်၏။ ထို အချိန်တွင် သူသည် မူလအတိုင်း အားအင်ပြည့်ဖြိုးနေပြီ ဖြစ်၏။

ကျောက်ရိရှူးက မှိတ်ထားသော မျက်လုံးအစုံကို ဖြတ်ထုတ် ဖွင့်လိုက်သည်။ ချက်ချင်းပင် သူ့မျက်နှာအနီးတွင် ဓားထောင် တချက် ဝင်းကနဲ လက်သွားသည်ကို တွေ့ရသည်။ ကျန်ကျေ့က သူ့လည်ပင်းကို ဓားဖြင့် ပိုင်းချလိုက်သောကြောင့် ဖြစ်၏။

ကျောက်ရိရှူးသည် နောက်ကို ဆတ်ကနဲ လှန်ချလိုက်သည်။ ကျန်ကျေ့၏ ဓားက သူ့မျက်နှာပေါ်မှ ကပ်ပြီး ဝှိုးကနဲ ဖြစ် သွားသည်။ သူသည် နောက်ကို ပက်လက်လှန်ချလိုက်ပြီး ဗယ် ခြေဖြင့် ကျန်ကျေ့၏လက်မှ ဓားကို ခတ်သည်။ ညာခြေဖြင့် ကျန်ကျေ့၏ မျက်နှာကို ခတ်သည်။

ကျန်ကျေ့သည် ကျောက်ရိရှူး ဤသို့ ပြန်လည် တိုက်ခိုက် ခိုလှုံမည် မဟုတ်ဟု လုံးလုံး ထင်မှတ်မထားချေ။ သူ့ဓား ချက်ဖြင့် ကျောက်ရိရှူး ခေါင်းတခြား ကိုယ်တခြား ဖြစ်သွားပြီ ဟုသာ သေချာပေါက် ထင်မှတ်ထားသည်။ ယခုမှ ကျောက်ရိ ရှူးက လျှပ်တပြက် ရှောင်တိမ်းပြီး တဆက်တည်းပင် ပြန်လည် တိုက်ခိုက်လာသောအခါ ထိတ်ကနဲ ဖြစ်သွားပြီး နောက်ကို ဝှားဘိုက်ကရိုက် ခုန်ဆုတ်လိုက်ရတော့၏။ ထိုစဉ် ကျောက်ရိရှူး သည် ခုတင်ပေါ်မှ ခုန်ဆင်းပြီး မတ်တတ် ရပ်နေပြီဖြစ်၏။

လူအကြီး ရိလူသည် ယင်အိုးစန်းတို့နှင့် တိုက်ခိုက်နေရာမှ ကျောက်ရိရှူး၏ အခြေအနေကို မြင်ရသောအခါ စိတ်အေး သွားသည်။ ကျောက်ရိရှူးအတွက် စိတ်အေးသွားရပြီ ဖြစ်၍ သူသည် ကျောက်ရိရှူးကို အာရုံမစိုက်တော့ပဲ ယင်အိုးစန်းတို့ကို ချစ်ကြမ်း တိုက်ခိုက်တော့၏။

အံ့ဩခိတ်နှင့် ကျန်ကျေ့ နောက်ကို ခြေနစ်လှမ်း ထပ်ဆတ် သွားချိန်တွင် ကျောက်ရိရှူးသည် ရန်သူ့လက်မှ လွင့်စဉ်ကျနေ သော ကြမ်းပေါ်မှ ဓားတလက်ကို ညာလက်ဖြင့် ကောက်ယူ ခိုက်သည်။ သူသည် မူလကဲ့သို့ အားအင် ပြန်လည် ပြည့်ဖြိုး သာသော်လည်း ပခုံးမှ ဒဏ်ရာကြောင့် ဗယ်ဘက် လက်ကမူ ဘောင်းစွာ ပြန်လည် မလှုပ်ရှားနိုင်သေးချေ။

ကျောက်ရိရှူးသည် ကျန်ကျေ့က သူ့ကို ပြန်လည် မတိုက် ခိုက်နိုင်ခင်မှပင် ဝက်ပါ ဓားသိုင်းကွက်ကို သုံး၍ ကျန်ကျေ့ကို ဝှားစွာ တိုက်ခိုက်တော့သည်။

ကျောက်ရိဂျုံးကို ဝါးစိမ်းဘိုးဘိုးသင်ကြား ပေးထားသော ဝက်ပါဝါးသိုင်းမှာ ထက်မြက်သော သိုင်းကွက်ဖြစ်၏။ တကယ် တမ်းဆိုလျှင် သိုင်းကွက် သုံးဆယ်အတွင်း ကျောက်ရိဂျုံးသည် ကျန်ကျေ့ကို အနိုင်တိုက်နိုင်လေသည်။

သို့သော် သူ့ပခုံးမှ ပြင်းထန်သော ဒဏ်ရာကြောင့် ကျောက် ရိဂျုံးသည် ဝက်ပါသိုင်းကွက်ကို ပြင်းပြင်းထန်ထန် ထုတ်မသုံး နိုင်ချေ။ ဒဏ်ရာကိတ်နေရသဖြင့် သူ့လှုပ်ရှားမှုမှာ တိတိကျကျ လည်း မရှိချေ။ ထိုကြောင့် သူသည် သိုင်းကွက်သုံးဆယ် ကျော် လာသော်လည်း ကျန်ကျေ့ကို အနိုင် မတိုက်ခိုက် နိုင်သေးချေ။

ထိုအချိန် အတွင်းမှာပင် ကျန်ကျေ့၏ တပ်သားများ ထပ် ရောက်လာပြီး ကျန်ကျေ့နှင့်အတူ ကျောက်ရိဂျုံးကိုဝိုင်းတိုက်လာ ကြပြန်သည်။

ထိုကြောင့် ကျောက်ရိဂျုံးသည် ကျန်ကျေ့ကို အဓိကထား၍ မတိုက်နိုင်အောင် ဖြစ်နေသည်။ ကျန်ကျေ့ကလည်း ပြေးပေါက် ကိုရှာနေပြီ ဖြစ်၏။

လူအကြီးရိလူမှာ စူးစူးရှားရှား အော်ဟစ်ယင်း တိုက်ခိုက် နေတုန်း ဖြစ်၏။ သူ့လက်ဝါးစောင်းရိုက်ချက်ကိုမိ၍ ဝတ်စုံနက် အတော်များများနှင့် ယင်အိုးစန်းပါ လဲကျနေပြီဖြစ်၏။

လျန်းချွန်းနှင့် ဝတ်စုံနက် သုံးယောက်သာ သူ့ကို ဝိုင်းတိုက် နေကြသည်။ လျန်းချွန်း၏ ယပ်တောင် သိုင်းကွက်မှာ ယင်အိုး စန်း၏ ဝါးသိုင်းကွက်ထက် ပိုပြီး ထက်မြက်သဖြင့် သူမသည် ဤမျှ အချိန် ကြာမြင့်သည်အထိ ရိလူကို တိုက်ခိုက် နေနိုင်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

သို့သော် သူတို့သည် တိုက်စစ်ထက် ခံစစ်ကိုသာ သုံးနေကြရ သော၏။

ကျောက်ရိဂျုံးမှာလည်း ပြင်းပြင်းထန်ထန် လှုပ်ရှား လာရ သောအခါ သူ့ပခုံးမှ ဒဏ်ရာမှာ မီးစကြီးနှင့် အထိုးခံရသကဲ့သို့ အနဲ နှင့်ကျင်သွားမိသည်။

အချိန် ကြာကြာသာ ဆက်တိုက်ရပါက သူ့အနေနှင့် ကျန်ကျေ့ကို ဆက်၍ ဟန်တားနိုင်လိမ့်မည် မဟုတ်ကြောင်း သွက်မိလာသည်။

အဘွင်းအားကိုလည်း ညာဘက်လက်ဆီကို စုစည်းလိုက်၏။ အခါ သူ၏ဝါးက တုန်ခါလာပြီး အရောင် လက်လာသည်။

‘ထန်း...ထန်း’
‘ချမ်း...ချမ်း...ချမ်း’

ဝတ်စုံနက် နှစ်ယောက် လက်ထဲမှ ဝါးနှစ်ချောင်း လွှင့်စဉ် တိုက်သွားပြီး ဝါးသုံးချောင်းကမူ ထက်ပိုင်း ကျိုးကုန်သည်။

ကျောက်ရိဂျုံး လက်မှဝါးက တပြိုင်တည်းလိုလို ဝတ်စုံနက် ဝါးယောက်၏ ခန္ဓာကိုယ်များကို ထိုးခုတ်မိသွားသည်။ နာကျင် သည့်သွားသံများ ဆက်တိုက် ပေါ်လာပြီး ဝတ်စုံနက် ဝါးယောက်လေး လဲကျသွားကြသည်။

ထိုစဉ် ကျောက်ရိဂျုံးသည် ကျန်ကျေ့ကို ကျောပေး မိသလို သွားပြန်သည်။ ကျန်ကျေ့က ထိုအခွင့်ကောင်းကို ယူပြီး အောက်ဘက်မှနေ၍ ကျောက်ရိဂျုံး၏ကျောကို ဝါးဖြင့် အားကုန် ချိုးလိုက်လေ၏။ ကျောက်ရိဂျုံး ကိုယ်ကို အနည်းငယ် တိမ်းပြီး သက်ကို ကာပေးလိုက်ရာ ကျန်ကျေ့၏ ဝါးက ကျောက်ရိဂျုံး

ချိုင်းအောက်မှ ဖောက်ထွက်သွားသည်။ ကျန်ကျော့ သာ ဓားထိုး
ပင်၍ ပြန်ဆွဲ ထုတ်လိုက်ပါက ကျောက်ရိဂျုံး၏ ညာ လက်မှာ
ပခုံးမှ ပြတ်သွားနိုင်လေသည်။

ကျန်ကျော့ ကလည်း ထိုသို့ပင် ပြုလုပ်ရန် ကြံရွယ်ထားသည်။
သို့သော် ကျောက်ရိဂျုံးက သူ့ဓားနှင့် ဆတ်ကနဲ နောက်ပြန်
ထိုးလိုက်သည်။ ကျောက်ရိဂျုံး၏ဓားက ကျန်ကျော့ ရင်ဘတ်ကို
အချိန်ပြင်းစွာ ထိုးမိသွားသည်။

‘အား...’

ကျန်ကျော့ မျက်လုံး အပြူးသားနှင့် နာကျင်စွာအော်ဟစ်
ဝုန်းကနဲ ကျသွားတော့သည်။ ကျန်ကျော့ လဲကျ သေဆုံးသွား
သည်ကို မြင်သည်နှင့် မိန်းမချောကြီး လျန်းချွန်းနှင့် ကျန်
သေးသော ဝတ်စုံနက် နှစ်ယောက်မှာ ချာကနဲ လှည့်ထွက်ပြေး
တော့၏။

‘ဝူး...ဝူး...လား’

‘ဖြောင်း...အုံး’

‘အွန်း...အင့်...အား’

လူ အကြီး ရိလူသည် ထွက်ပြေးသွားသူများကို အလွန်
မပေးပဲ ဝူးဝူးဝါးဝါးအော်ကာ လှားကန်ခုန်လိုက်ပြီး လက်ဝါး
နှစ်ဘက်နှင့် ဆက်တိုက် ရိုက်ချလိုက်သည်။ လျန်းချွန်းနှင့် ဝတ်စုံ
နက် နှစ်ယောက်စလုံး လူအကြီး ရိလူ၏ ရိုက်ချက် ပြင်းပြင်း
ထန်ထန် ထိကာ ပါးပေမ့် သွေးပွက်ပွက်အန်လျက် လဲကျသွား
ကြသည်။

အိမ်ကလေးထဲတွင် မတ်မတ်ရပ်နိုင်သူဆို၍ ကျောက်ရိဂျုံးနှင့်
သူ့အကြီး ရိလူ တို့သာ ရှိတော့သည်။ ကျန်ကျော့နှင့် သူ့လူ
အားလုံးမှာ လဲကျ သေဆုံး နေကြပြီ ဖြစ်၏။

‘ဂါး...ဂရား...ဂါး’

‘ဘိုး ဘိုး ဘိုး ဘိုး’

လူအကြီး ရိလူသည် သူ့အကျင့်အတိုင်း လူဝံကြီးတကောင်
သို့ အော်သံပြုပြီး သူ့ ရင်ဘတ်ကို လက်ဝါး နှစ်ဘက်နှင့်
တုံးတုံး ပုတ်လိုက်သည်။ သူသည် ရန်သူကို အနိုင်ယူ တိုက်
ခတ်နိုင်သောအခါ ဤကဲ့သို့ ပြုမူတတ်လေသည်။

ကျောက်ရိဂျုံးကမူ အင်အားကို အစွမ်းကုန်ထုတ်၍ တိုက်ခိုက်
ပိတ်ရသောကြောင့် အနည်းငယ် နှမ်းနယ် ပင်ပန်းသွားသည်။
ပုခုံးမှဖက်ရာလည်း အဘော်ကလေး နာကျင်နေသည်။ သူ့
ခွာကိုယ်မှာ အနည်းငယ် ယိမ်းယိုင်လျက် ရှိသည်။

ကျောက်ရိဂျုံး အနီးသို့ လူအကြီး ရိလူ ရောက်လာပြီး တွဲ
တိုင်လိုက်သည်။

‘ကျွန်တော့်ရဲ့ ဗယ်ဘက် ပခုံးမှာ ပခုံးရိုး ကြေလောက်
အောင် ပြင်းပြင်းထန်ထန် အတွင်းဖက်ရာ ရထားတယ်...၊
အစ်ကိုကြီး ရိလူ’

လူအကြီး ရိလူက တအိအိနှင့်ပြော၍ ကျောက်ရိဂျုံးကို အိမ်
ပြင်ကို တွဲခေါ်သည်။ အိမ်ပြင်ဘက်တွင်လည်း သွေးသံရဲရဲနှင့်
သေဆုံးနေသော လူလေးယောက်၏ အလောင်းများကို တွေ့ရ
သည်။ လည်ပင်းကြီး ဟောက်ပက် ပေါက်လျက် သေနေသော

သမားတော် အဘိုးအိုကြီးလည်း တွေ့ရသည်။ ထိုအလောင်းများ
နှင့် မလှမ်းမဝေးတွင် ဒဏ်ရာအပြည့်နှင့် သေဆုံးနေသော ကျား
ကြီး တကောင်ကိုလည်း တွေ့ရသည်။

လူအကြီး ရိလူသည် ကျားသေကြီးဆီ ပြေးသွားပြီး ကျား
သေကြီးကို ဖက်ကာ ဝမ်းပန်းတနည်း ငိုကြွေးတော့၏။ ကျောက်
ရိရှူး ထင်ထားသည့်အတိုင်း ကျားကြီးမှာ လူအကြီး ရိလူ၏
ကျားကြီးပင် ဖြစ်တော့၏။

ကျောက်ရိရှူးကို ကယ်တင်ရေး အတွက် အသက်ပေး၍
ဆောင်ရွက်သွားခြင်း ဖြစ်၏။ ကျွန်ကျေနှင့် တပည့်များမှာ
အဆင့်မြင့် သိုင်းသမားများ ဖြစ်ကြသောကြောင့် ကျားကြီးထံ
ဝိုင်းဝန်းတိုက်ခိုက် သတ်ပစ်လိုက်ကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။

အခန်း ၀ ၂၅

ဝါဒီခမ်းဘိုးဘိုးထံမှ စာ

လူအကြီး ရိလူသည် ကျားကြီးကို ပေါက်စ အရွယ်ကလေး
ဘည်းက မွေးလာခြင်း ဖြစ်သောကြောင့် လွန်စွာ သံယောဇဉ်
သည်။ ကျားကြီးကလည်း လူအကြီး ရိလူကို လွန်စွာ ချစ်
သည်။ ယခုတော့ သူ့ချစ်သော ရိလူကို ကူညီယင်း အသက်စွန့်
သွားရလေပြီ။

ကျောက်ရိရှူးသည် သူ့အတွက်ကြောင့် အသက် သေဆုံး
သွားရသော ကျားကြီးအတွက် စိတ်မကောင်း ဖြစ်မိသည်။
သူသည် ကျားကြီးအနီးတွင် သွားထိုင်ပြီး ရိလူကို ပြောလိုက်
သည်။

၂၉၆ ❀ စက္ကသိုလ် ရဲလင်းအောင်

ကျွန်တော့်ကြောင့် အစ်ကိုကြီး ရိလူအပေါ်မှာ သူ့
ထားတဲ့ ကျားကြီးသေဆုံးသွားရတာ ကျွန်တော် စိတ်မကောင်း
ပါဘူး။ အစ်ကိုကြီး ရိလူရဲ့ ကျားကြီးဟာ ဘယ်သူ့ကို
အန္တရာယ် မပေးဘူးဆိုတာလဲ ကျွန်တော် သိပါတယ်။ ဒီကျား
ကြီးဟာ ဒုစရိုက်သမားတွေဖြစ်တဲ့ လူဆိုးတွေထက် ပိုပြီး တန်ဖိုး
ရှိပါတယ်။ ပိုပြီး မြတ်ပါတယ်'

ကျားကြီးကို ဖက်ငိုနေသော လူအကြီး ရိလူသည် အငိုတိတ်
လိုက်သည်။ သူသည် စိတ်အားတင်းပြီး ဝမ်းနည်းကြေကွဲစိတ်ကို
ဖြေပျောက်လိုက်သည်။

သမားအိုကြီး၏ အိမ်ကလေး ပတ်ဝန်းကျင်တွင် အသစ်
ရှင်လျက် ရှိသူဆို၍ ကျောက်ရိဂျုံးနှင့် လူအကြီး ရိလူတို့သာ
ရှိတော့သည်။

လူအကြီးရိလူက ကြီးမားလှသော ဓားကြီးတလက်ကိုယူပြီး
မြေပျော့ပျော့တွင် တွင်းတတွင်း စပြီးတူးသည်။ ကျောက်ရိဂျုံး
ကလည်း ဓားတလက်ကိုယူပြီး ညာလက်နှင့် ဝိုင်းတူးသည်။ လူအ
ကြီး ရိလူက မတူးရန် လက်ဟန်ခြေဟန်ဖြင့် ပြောသော်လည်း
ကျောက်ရိဂျုံးက ဆက်တူးမြဲတူးသည်။ တွင်းကြီး တူးပြီးသည်
နှင့် လူအကြီးရိလူသည် ကျားကြီးကိုဆွဲယူ၍ မြေမြုပ်လိုက်သည်။
ပြီးမှ သစ်ပင်ဘပင်နောက်တွင် ရှိသော ခရီးဆောင် အိတ်ကြီးကို
လွယ်လိုက်သည်။

ထိုနောက် ကျောက်ရိဂျုံးနှင့် လူအကြီးရိလူတို့သည် အိမ်
ကလေးကို ကျောခိုင်း၍ ထွက်ခွာလာခဲ့ကြသည်။ ကျောက်ရိဂျုံး
ကို လူအကြီးရိလူက တွဲခေါ်လာခြင်းဖြစ်၏။ သူတို့သည် မြို့ဘက်

သို့ လာခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်သည်။ အတော်ကလေး ခရီးပေါက်
လာသည့်တိုင်အောင် ကျောက်ရိဂျုံးသည် စကား မပြောဖြစ်
သေးချေ။

သန်းခေါင်ကျော် အချိန်လည်းဖြစ်၊ တောနက်ကြီးထဲတွင်
လည်း ဖြစ်သောကြောင့် သူတို့ လာခဲ့သည့် ခရီးစဉ်တလျှောက်
ဘွင် မည်သူ့ ကိုမျှ မတွေ့ရချေ။

ကျောက်ရိဂျုံးသည် မမျှော်လင့်ပဲ လူအကြီးရိလူ ရောက်လာ
သည့်အကြောင်းကို မေးမြန်းချင်သော်လည်း ဒုဏ်ရာက အလွန်
အမင်း နာကျင်နေသောကြောင့် မမေးနိုင်သေးချေ။ အတော်
ကလေး ခရီးပေါက်လာမှ သူတို့သည် ကျောက်တုံးကြီးတတုံး
ပေါ်တွင် ထိုင်နားလိုက်ကြ၏။ လူအကြီးရိလူက ပယောင်းတိုင်
ဘဝိုင်ကို ခရီးဆောင်အိတ်ထဲမှ ထုတ်ယူ၍ မီးထွန်းလိုက်သည်။
ပြီးနောက် ဆေးပုလင်းတလုံးကိုပါ ထုတ်ယူပြီး အဖြူရောင်
ဆေးလုံးကလေး နှစ်လုံးကို ကျွေးသည်။ ကျောက်ရိဂျုံးလည်း
အသောက်ချလိုက်သည်။

ဧကနှင့် သူ့ ဒဏ်ရာမှ နာကျင်မှုဝေဒနာ သက်သာသွားသည်
ကို ကျောက်ရိဂျုံး ခံစားရသည်။ ယခုမှ ကျောက်ရိဂျုံးသည်
သူ့အိမ်သမ္ပုကို မေးသည်။

'အစ်ကိုကြီးရိလူက ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဒီကို ရောက်လာတာလဲ၊
ကျွန်တော် ဒီမှာ အဖမ်းခံနေရတယ် ဆိုတာ ဘယ်လိုလုပ်
သလဲ'

လူအကြီးရိလူက ခရီးဆောင်အိတ်ထဲမှ စာတစောင်ကို ထု၏ ယူပြီး ကျောက်ရိဂျုံးကို ပေးသည်။ ကျောက်ရိဂျုံးက ချက်ချင်းပင် ဖြန့်ဖတ်ကြည့်သည်။ ထိုအခါ ဝါးစိမ်းဘိုးဘိုးက မိမိအတွက် ရေးပေးလိုက်သော စာတစောင် ဖြစ်ကြောင်း သိရလေသည်။

တပည့် ကျောက်ရိဂျုံး....

တပည့်တို့တတွေ ကွမ်စီပြည်နယ် လုံခြုံရေးအဖွဲ့ခေမာ မှာ ရောက်နေကြတယ်။ တပည့် ကျောက်ရိဂျုံး အဖေတို့ဘက် လက်ထောက် လုံခြုံရေးမှူး တာဝန်ကို ယူထားလုံခြုံရေးအဖွဲ့ကို အင်နဲ့အားနဲ့ ဝင်တိုက်ကြတဲ့ ဒုစရိုက်ကောင်တွေကို အောင်မြင်စွာ တိုက်ထုတ်နိုင်ခဲ့တယ်ဆိုသတင်းတွေကို ဘာကြားသိရပါတယ် တပည့်တို့အတွက် ဘာ ဂုဏ်ယူ ဝမ်းသာမိပါတယ်။

ဘာဟာ တပည့်တို့နဲ့ အတူမနေပေမယ့် တပည့်တို့ သတင်းကို အမြဲပင် နားစွင့်နေပါတယ်။ ဘာနဲ့ ခွဲနေကြပေမယ့် တပည့်တို့ စိတ်အားမငယ် ကြပါနဲ့။ အဓိဋ္ဌာန်ကြီးတခု ဝင်နေပါတယ်။ သို့ပေမယ့် သိလောကကြီး တခုလုံးနဲ့ တပည့်တို့တတွေ အကျဉ်းအကျွတ်ကြုံလာတဲ့တနေ့မှာတော့ လိုအပ်ယင် ဘာ ပေါ်လာမယ်။ ဘာဟာ အကြားအမြင် မရပေမယ့် တပည့်တို့တွေ သေလုမျောပါး ဒုက္ခရောက်နေပြီဆိုယင် စိတ်ထဲမှာ

သိလာတယ်။ အခု တပည့်ဆီကို ရိလူ ရောက်လာတာ ကြည့်ပေတော့။

တပည့်တို့ကို အထူး မှားကြားလိုတာက ပျောက်ဆုံးနေတဲ့ ဘာရဲ့ သိုင်းကျမ်းကို တွေ့အောင် ပြန်ရှာပါ။ တပည့်တို့နေတဲ့ အိမ်မှာ ရွှင်ကျီ ရေးခဲ့တဲ့ ရသေ့ရုပ်တော် ရှိတယ်မဟုတ်လား။ အိမ်နံရံမှာ ရေးခဲ့တာလေ။ ရွှင်ကျီဟာ ဒီရသေ့ရုပ်တော်ကို အဓိပ္ပာယ်မဲ့ ရေးခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး။ ဒီရသေ့ရုပ်တော်ရဲ့လှုပ်ရှားပုံဟာ သိပ်ပြီးထက်မြက်တဲ့ သိုင်းကွက်တွေပဲ။ ပြီးတော့ ဘာရဲ့ သိုင်းကျမ်းထဲက သိုးယောက်ပေါင်း တိုက်ခိုက်ရတဲ့ ဆန်ချိုင်း ဓားသိုင်း ကွက်တွေမှာ လွတ်ကွက်ဟာကွက်ကလေးတွေရှိနေတယ်။ တကယ်လို့သာ ဆန်ချိုင်းဓားကွက်ရဲ့ လွတ်ကွက် ဟာ ကွက်တွေမှာ ရသေ့ပုံတော်က သိုင်းကွက်ကို ဉာဏ်ရှိသလို ကြည့်နိုင်မယ်ဆိုယင် ဆန်ချိုင်းဓားသိုင်းဟာ ရှိရင်းစုံထက် သိုးလေးဆ အစွမ်းထက်ပါလိမ့်မယ်။

ဘာဝါးစိမ်းဘိုးဘိုး

ဝါးစိမ်းဘိုးဘိုး၏ စာကို ဖတ်ယင် ကျောက်ရိဂျုံး အံ့ဩသထက် အံ့ဩနေမိသည်။ ရွှင်ကျီ၏ ရသေ့ပုံများနှင့် ဆန်ချိုင်းဓားသိုင်း ဆက်စပ်လျက်ရှိကြောင်း သိရသောအခါ အလွန်အမင်း ဘဲလှုပ်ရှားမိသည်။ စာဖတ်၍ ဆုံးသည်နှင့် ကျောက်ရိဂျုံးသည် သိလိုသော အချက်များကို မေးမြန်းရန် လူအကြီး ရိလူဘက်ကို လှည့်လိုက်သည်။

‘ဟင်....’

ကျောက်ရိဂျုံး အံ့ဩဘကြီး ဖြစ်သွားရပြန်သည်။ လူအကြီး
ရိလူကို မတွေ့ရတော့သောကြောင့် ဖြစ်လေသည်။ လူအကြီး
ရိလူသည် စာထဲတွင် သူ့အားရုံဝင်စားနေစဉ်မှာပင် သူ့အနီးမှ
တိတ်တဆိတ် ထွက်ခွာသွားလေပြီ။ မမျှော်လင့်ပဲ ပျောက်သွား
သော လူအကြီး ရိလူပါပေ။

‘အစ်ကိုကြီးရိလူ....အစ်ကိုကြီးရိလူ’

လူအကြီးရိလူ ပျောက်ကွယ်သွားသည့်အတွက် ကျောက်ရိဂျုံး
စိတ်ထဲတွင် ဝမ်းနည်းသလိုလို စိတ်အားငယ်သလိုလို တမျိုးကြီး
ခံစားရလေသည်။ သူသည် နှုတ်မှ တကျော်ကျော် ခေါ်ယင်း
အနီးပတ်ဝန်းကျင်တွင် လှည့်ပတ် ရှာဖွေကြည့်သည်။ အချိန်
အတန်ကြာသည့်တိုင်အောင် ရှာသော်လည်း လူအကြီး ရိလူကို
မတွေ့တော့ပါချေ။ လူအကြီး ရိလူမှာ ပျောက်ချင်းမလှ ပျောက်
သွားလေပြီ။

သူသည် ဗဒေယာင်းတိုင်ထွန်းထားသောကျောက်တုံးကြီးဆီသို့
ပြန်လာပြီး ထိုင်သည်။ လူအကြီး ရိလူ ပြန်လာနိုး စောင့်သည်။
လူအကြီး ရိလူ တိတ်တဆိတ် ထွက်ခွာသွားခြင်းအတွက် သူ့ရင်
ထဲတွင် မတင်မကျ ဖြစ်နေသည်။ အလိုမကျသလို ဖြစ်နေသည်။
လူအကြီး ရိလူသည် အနီးအနားသို့ ခဏဘဖြုတ် ထွက်ခွာသွား
ခြင်းလား၊ သို့တည်းမဟုတ် ဝါးစိမ်းတိုးတိုးထံ အပြီးအပိုင် ပြန်
သွားခြင်းလား ဟူ၍ စဉ်းစားမရအောင် ဖြစ်နေသည်။

အနီးအနားသို့ အရေးပေါ်ကိစ္စနှင့် ခဏတဖြုတ် ထွက်သွား
ချင် ကိစ္စမရှိ၊ အပြီးအပိုင် ထွက်ခွာသွားလျှင်တော့ လူအကြီး
လူ၏ အပြုအမူမှာ အလွန် ဆိုးသည်ဟု ကျောက်ရိဂျုံး တွေးမိ
သည်။ တကယ်တမ်းသာ အပြီးအပိုင် ထွက်ခွာသွားပါက
အိမ်ကို နှုတ်ဆက်သွားသင့်သည်ဟု စဉ်းစားမိသည်။

မိမိအနေနှင့် လူအကြီး ရိလူမှတစ်ဆင့် ဝါးစိမ်းတိုးတိုးထံသို့
ပြန်ကြားစရာ၊ မေးမြန်းစရာတွေ အများကြီး ရှိနေသည်။ အခွင့်
အလမ်းပေါ်ပေါက် လူအကြီးရိလူနှင့်အတူ ဝါးစိမ်းတိုးတိုးထံသို့ လိုက်သင့်
ကံရပေလိမ့်မည်။

* * *

ကျောက်ရိဂျုံးသည် လူအကြီး ရိလူ ပြန်ရောက် အလာကို
မျှော်မျှော်နှင့် စောင့်သည်။ အချိန်တွေသာ တရွေ့ရွေ့ ကုန်
သွားရောင်းရောင်း နှစ်ပင် သမ်းလာလေပြီ။ လူအကြီး ရိလူကား ပြန်
ရောက်လာပါချေ။

သို့အခါမှ ကျောက်ရိဂျုံး လက် လျှော့လိုက် တော့ ၏။
လူအကြီး ရိလူ အပြီးအပိုင် ထွက်ခွာသွားပြီ ဖြစ်ကြောင်းလည်း
သွားသည်။

မည်မျှပင် သူ ဆက်စောင့်သော်လည်း လူအကြီး ရိလူထာပေါ်လာလိမ့်မည် မဟုတ်တော့ချေ။

ကျောက်ရိရှူး စိတ်ထဲတွင် အဖိုးတန် ပစ္စည်းတခုကို လက်ထဲတွင် ရပြီးမှ ကျပျောက်သွားသူလို ခံစားရသည်။

ဝမ်းနည်းသလိုလို၊ နှမြောသလိုလို....

ကျေးဇူးကလေးများလည်း အိပ်တန်းမှ နိုးထကြလေပြီ။ ကျေးဇူးကလေးများ မြည်ကြွေးတွန်ကျူးသံက ညဉ့်ထွက်ပေါ်လာသည်။

သစ်ကိုင်၊ တကိုင်းပေါ်မှ တကိုင်းသို့ မြူးထူးကူးလူးပျံသန်နေကြသည်။

နေရောင်ခြည်လည်း တဖြည်းဖြည်း လင်းလာသည်။

ကျောက်ရိရှူးသည် ထိုင်ရာမှထပြီး ကျောက်တုံးကြီးမှ ခွာခဲ့သည်။

မြို့ဘက်ဆီသို့ ဦးတည်လျှောက်ခဲ့သည်။

ညက လူအကြီး ရိလူ တိုက်လိုက်သော ဆေးကိုသောက်ကာ ရသဖြင့် သူ့ ပခုံးမှ ဒဏ်ရာများမှာ နာကျင်မှု မရှိတော့ချေ။

အိပ်ရေးပျက်၍ နွမ်းနယ်နေသည်မှတစ်ပါး မူလအတိုင်း အာဇာနည်များလည်း ပြည့်ပြည့်ဝဝ ရှိနေသည်။ သူသည် ကိုယ်တိုင်ပညာကို သုံး၍ ပြေးခဲ့ရာ မကြာမီ မြို့ကလေးသို့ ပြန်ရောက်လာသည်။

ရုပ်ပြောင်းဘုရင် ထိုက်ဟူး၏အိမ်သို့အရောက် အိမ်ရှေ့ဘက်တွင် ခေါက်တုန်ခေါက်ပြန် လမ်းလျှောက်လျက် လမ်းဘက်ကို အမျှော်မျှော် ဖြစ်နေသော လူမှုရေးတာဝန်ခံ တာဝန်ကို လှမ်းစော့ရသည်။ တာဝန်က ကျောက်ရိရှူးကို မြင်သောအခါ အံ့ဩသံကြီး ဖြစ်သွားပြီး ကမန်းကတန်း ပြေးလာသည်။ စိုးရိမ်သံကြီးလည်း မေးမြန်းသည်။

‘ဟင် လုံခြုံရေးမှူးကြီး ဘယ်လိုဖြစ်လာတာလဲ၊ နောင်ကြီး ဝင်အိုးစန်းနဲ့ အစ်မကြီး လျန်းချွန်းတို့ကော ဘယ်မှာ ကျန်ခဲ့လဲ၊ ကျွန်တော်ဖြင့် တညလုံး စိုးရိမ်စိတ်နဲ့ စောင့်နေလိုက်ရတာ၊ ဆခုတောင် လိုက်ရှာတော့မလို့’

ကျောက်ရိရှူးသည် သက်ပြင်းတချက် ချလိုက်ပြီး....

‘ဆိုးဆိုးရွားရွားတွေ ဖြစ်ပျက်ခဲ့ပါတယ် နောင်ကြီးတာဝန်၊ ကျွန်တော် အေးအေးဆေးဆေး ပြောပြပါမယ်၊ အဲ...ယင်အိုးစန်းနဲ့ လျန်းချွန်းတို့ဘော့ သေကျန်ခဲ့ပြီ’

‘ဗျာ...’

လူမှုရေးတာဝန်ခံ တာဝန် ပါးစပ် အဟောင်းသားဖြစ်သွားသည်။ ကျောက်ရိရှူးက အိမ်ထဲကိုဝင်လာသောအခါ တာဝန်သည် နောက်မှ ကတိုက်ကရိုက် လိုက်လာသည်။

အိမ်ထဲကိုရောက်မှ ကျောက်ရိရှူးသည် ညက ဖြစ်ပျက်ခဲ့ပုံအလုံးစုံကို အသေးစိတ် ရှင်းလင်း ပြောပြလေတော့၏။

လူမှုရေးတာဝန်ခံ တာဝန်သည် အံ့ဩပြီးယင်း အံ့ဩယင်း ဖြစ်နေသည်။

ကျောက်ရိဂျုံး ရှင်းလင်းပြောပြချက် ဆုံးတော့မှ တာဝန်ခံ တောက်တချက် ခေါက်လိုက်ပြီး...

‘တောက်...လက်စသတ်တော့ စီလူယုတ်မာတွေ မလိမ့်တယ် လာလုပ်တာပဲ၊ ကျွန်တော်ဖြင့် သူတို့ကို ရုပ်ပြောင်းဘုရင် ထိုက် ဟူးရဲ့ အစ်ကိုနဲ့ မရီးလို့ တကယ် ထင်နေတာ၊ သူတို့ကလဲ ယုတ္တိ ယုတ္တာနဲ့ အပြောကောင်းတာကိုး၊ တော်ပါသေးရဲ့ လုံခြုံရေးမှူး ကြီးရယ်၊ ကံသိပေလို့၊ လုံခြုံရေးမှူးကြီးသာ တခုခု ဖြစ်သွား ယင်တော့ ကျွန်တော်ပယောဂ ကင်းမှာ မဟုတ်ဘူး၊ အခု ကျွန် တော် ဘာလုပ်ရမှာလဲ လုံခြုံရေးမှူးကြီး’

‘စိမ့်က တာဝန်ရှိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေကို ကျွန်တော့်ဆီ ခေါ်လာ ခဲ့ပါ နောင်ကြီးတာဝန်၊ သူတို့ကို လမ်းညွှန်ပြီး အခင်းဖြစ်ပွား ခဲ့တဲ့ နေရာကို ကျွန်တော် လွှတ်လိုက်မယ်၊ ပြီးတော့ နောင်ကြီး ထိုက်ဟူးရဲ့ရုပ်အလောင်းကို သင်္ဂြိုဟ်ဖို့လဲ အားချင်းစီစဉ်ကြမယ်၊ နောင်ကြီးထိုက်ဟူးကိုသင်္ဂြိုဟ်ပြီးတာနဲ့ ကျွန်တော်လဲ ခရီး ဆက် ထွက်မယ်’

‘ဟင်... လုံခြုံရေးမှူးကြီး သိပ်ပြီး ပင်ပန်းနေပါတယ်၊ ပခုံးက ဒဏ်ရာလဲ သက်သာသေးတာလဲ မဟုတ်ဘူး၊ ချက်ချင်း ခရီးဆက်လို့ ဖြစ်ပါ့မလား၊ တရက် တန်သည် နှစ်ရက်တန်သည်၊ အနားယူပါဦးလား’

‘ကိစ္စမရှိပါဘူး နောင်ကြီး တာဝန်၊ ကျွန်တော့်မှာ အရေး ဘကြီး ဆောင်ရွက်စရာ ကိစ္စတွေ ရှိနေပါသေးတယ်၊ နောင်ကြီး ထိုက်ဟူးရဲ့ အိမ်နဲ့ သူပိုင် ပစ္စည်းပစ္စယတွေကိုတော့ သူ့ရဲ့ဆွေမျိုး သားချင်း အစစ်အမှန် ရောက်မလာမချင်း ဆိုင်ရာကပ်ထိန်းသိမ်း သားပါ’

ထိုနောက် လူမှုရေး တာဝန်ခံ တာဝန်သည် အိမ်မှ ထွက်ခွာ သွားပြီး ဤမြို့၏ လုံခြုံရေး အဖွဲ့ဝင်များကို ခေါ်လာ သည်။

သမားတော်ကြီး တယောက်ကိုလည်း ခေါ်လာသည်။ သမား တော်ကြီးက ကျောက်ရိဂျုံး ပခုံးမှ ဒဏ်ရာကို ဆေးထည့်ပေးပြီး သောက်ဆေးများလည်း ပေးသည်။ ကျောက်ရိဂျုံးသည် ကျန် ကျေ့တို့ အလောင်းများရှိရာ သမားအိုကြီး၏အိမ်ကို လမ်းညွှန် ဦး လိုအပ်သလို အရေးယူ ဆောင်ရွက်နိုင်ရန် မြို့လုံခြုံရေး အဖွဲ့ ဝင်များကို လွှတ်လိုက်သည်။

မွန်းတည့်ချိန်တွင် လူမှုရေးတာဝန်ခံ တာဝန်က ဦးစီးဆောင် ရွက်၍ ရုပ်ပြောင်းဘုရင် ထိုက်ဟူး၏ အလောင်းကို ဂူသွင်း သင်္ဂြိုဟ်လိုက်ကြသည်။

ညနေဘက်တွင် ကျောက်ရိဂျုံးသည် လျှိုဝှက်ခန်းထဲတွင် သူ ဝက်ထားသော သံမဏိ သက်တန်းခားနှင့် ဆေးပင်၊ ဆေးပုလင်း များကို ယူကာ ရုပ်ပြောင်းဘုရင် ထိုက်ဟူး၏အိမ်မှ ထွက်ခွာ လာခဲ့လေသည်။

သူသည် ရွှေတိမ်နန်း လိန်လန်ရှိရာ ဝိညာဉ်တောင်သို့ အချိန်
ရောက်သွားနိုင်မည် ဖြစ်သဖြင့် အတော်ကလေး စိတ်သက်သာ
ရမိသည်။

သူ့ ခြေလှမ်းများက သွက်လက် မြန်ဆန်လျက်။

အခန်း ○ ၇၆

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးနှင့် တွေ့ဆုံခြင်း

နေဝင်လိုဆဲဆဲ ညနေ၏ ဆည်းဆာသည် လွန်စွာလှပနေ
သည်။

လျှိုကြီးထဲတွင် မြူခိုးတွေ ဝေ့နေသည်။

ကောင်းကင်ပြင်က ငါးကြင်းကွက်သဏ္ဍာန် ပုစွန်ဆီသွေး
ရောင် တောက်နေသည်။

ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ ဝါးလုံးထိုး စီးကျနေသော ရေတံခွန်ကြီးမှာ
ဝင်လိုဆဲဆဲ နေရောင် ဟပ်သဖြင့် တလက်လက် တောက်ပနေ
သည်။

ပိုင်ရိပိန်သည် ချောက်ကမ်းပါးကြီး အစပ်ရှိ ကျောက်ထုံးကြီး တတုံးပေါ်တွင် ထိုင်ပြီး တွေ့တွေ့ကလေး ငေးနေထေသည်။

သူမ မျက်လုံးအစုံက ရီဝေ မှုန်မှိုင်းနေသည်။

သူမ စိတ်အာရုံက အဝေးဆီ လွင့်ပျံ့နေသည်။

သူမရှေ့မှ ငှက်ကလေးများ အဝေးဆီကို ပျံသွားတိုင်းလည်း စိတ်ထဲက တမ်းတမ်းတတ ရွတ်နေမိသည်။

‘ငှက်ကလေးတွေရယ်၊ အဝေးဆီကို ခရီးလွန်နေတဲ့မောင်ကို တွေ့ယင် ပြောလိုက်ကြစမ်းပါ။ မောင်ရဲ့ မပိုင်ရိပိန်ဟာ နေ့စဉ်နဲ့ အမျှ မောင်ကို လွမ်းဆွတ်သတိရနေပါတယ်လို့၊ မောင်တယောက် အမြန် ပြန်လာ ပါစေ ကြောင်းလဲ ဆုတောင်း နေပါတယ်လို့၊ ပြီးတော့ ဦးတည်ချက်မရှိ သွားနေတဲ့ မောင်အတွက်လဲ သိပ်ပြီး စိုးရိမ် ပူပန်နေပါတယ်လို့ ပြောလိုက်ကြစမ်းပါ ငှက်ကလေးတွေရယ်’

ထိုသို့ စိတ်ထဲမှ မြည်တမ်းပြီးတိုင်း သူမ၏ မျက်လုံးအိမ်ထဲတွင် မျက်ရည်ကြည်များ ရစ်ဝဲလာလေသည်။ သူမ၏ မျက်နှာ သွင်ပြင်မှာလည်း ကြေကွဲဆိုးနစ်မှု အသွင်ကို ဆောင်သည်။

သူတို့ထံမှ ကျောက်ရိဂျုံး ထွက်ခွာသွားသည်မှာ တစ်လကျော် သွားပြီ ဖြစ်၏။

ယနေ့အထိ သူတို့သည် ကျောက်ရိဂျုံး သတင်း အစအနကို မရချေ။

ဘယ်သောင်ဆိုက်၍ ဘယ်လမ်းရောက်နေမှန်းလည်းမသိချေ။ ကျောက်ရိဂျုံးသည် ပျောက်ဆုံးသွားသော သိုင်းကျမ်း၏ သဘင်းကိုရ၍ ရေဆုံးရေဖျား ဆက်ပြီး လိုက်နေလေသလား။ ယခုအထိ သိုင်းကျမ်းသတင်းကို မရသေးပဲ စမ်းတဝါးတါး နှိုးနှိုးနေလေသလား။ အန္တရာယ် ကြုံတွေ့နေရော့ သလား။ သားမှန်မှန် စားရရဲ့လား၊ အအိပ် မှန်မှန် အိပ်ရရဲ့လား’ အစရှိသဖြင့် လားပေါင်းများစွာ တွေးလျက် ပူပန်နေခဲ့ရသည်။

သောက ဖြစ်နေရသည်။

ပိုင်ရိပိန်သာမက ဆရာယာချီနှင့် ယွင်းအော်တို့လည်း ထိုသို့

ပူပင်သောက ဖြစ်ကြရလေသည်။

ပိုင်ရိပိန်ကမူ လွမ်းဆွတ် တသစိတ်ပါ ပိုသည်။

နေ့စဉ်နှင့်အမျှ သတိရသည်။

သူမသည် အားလင်ချိန်ရသည့် ညနေ ဆည်းဆာချိန်တိုင်း ကျောက်တုံးကြီးပေါ်တွင် လာထိုင်ပြီး ကျောက်ရိဂျုံး ရှိမည့် ဝင်္ကံ မှန်းဆ တမ်းတနေတတ်သည်။

ဤရက်ပိုင်းအတွင်း ယေ ဟုန်ဖေ့က ထင်မံ၍ ပေါ်မလာ ခဲ့ချေ။

အခါ အားလျော်စွာ သူမတို့နှင့်ဆရာယာချီတို့သည် ဤအနီး ဝန်းကျင်တွင် ယေ ဟုန်ဖေ့ တို့ကို ခြေရာချင်းထင်မျှ ရှာဖွေ သော်လည်း မတွေ့ကြချေ။

ယိယဲနှင့် ယေ ဟုန်ဖေ့ တို့ ဆရာတပည့် နှစ်ယောက်စလုံး ကျောက်ချင်းမလှ ပျောက်နေကြသည်။

ထို့ကြောင့် ဝါးစိမ်းဘိုးဘိုး၏ သိုင်းကျမ်းမှာ ယေဟုန်လေ့
ယူသွား မသွားတော့ သေချာစွာ မသိရချေ။

ပိုင်ရိပိန်သည် ကျောက်ရိရူးကို တမ်းတသလို ယေဟုန်လေ့
နှင့်လည်း အလွန်အမင်း တွေ့ချင်နေသည်။

အကယ်၍ သိုင်းကျမ်းကိုပင် ယေဟုန်ဖေ့ ခိုးယူသွားသည်
မှန်ပါက သူမအနေနှင့် သိုင်းကျမ်းကို ယေဟုန်ဖေ့ထံမှ မဖြုတ်
ဖြစ်သည့်နည်းနှင့် ပြန်ယူရပေလိမ့်မည်။

အကြမ်းနည်းကိုပဲ သုံးရသုံးရ၊ အနုနည်းကိုပဲ သုံးရ သုံးရ
သုံးရပေလိမ့်မည်။

* * *

နေဝန်းသည် အနောက် မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းထဲသို့ ငုပ်လျှိုး
ပျောက်ကွယ်သွားလေပြီ။ ထိုအခါ ဆည်းဆာက ပို၍ ပို၍ လှုပ်
လာသည်။ ကျေးငှက်တို့လည်း အိပ်တန်းတက်ရန် သံစာမြည်ကျွေး
ကြလေပြီ။

‘ဪ...တနေဝင်၍ တမိုးချုပ်တော့မှာပါကလား၊ ချစ်ရသူ
မောင်တယောက် ညအမှောင်ထဲမှာ တကိုယ်တည်း ခရီးနှင့်နေ
လေရော့သလား’

‘မေမေ’

နောက်ဘက်မှ ချစ်စဖွယ် မပီကလာ ပီကလာ ခေါ်သံကြောင့်
သွင့်မျောနေသော ပိုင်ရိပိန်၏ စိတ်မှာ ပြန်လည် စုစည်းမိလာ
သည်။

နောက်ဘက်ကို လှည့်ကြည့်မိသည်။ သားကလေး ရှောက်ယဲ့
ကို လက်တွဲလျက် လာနေသော ယွင်းအော်ကို မြင်ရသည်။
သားကလေး မျက်နှာကို မြင်ရတော့ ပိုင်ရိပိန် ရင်ထဲမှာ ချမ်းမြေ့
သွားသည်။

သူမက လက်ကမ်းလိုက်သောအခါ ရှောက်ယဲ့ကလေးမှာ
သူမ ရင်ခွင်ထဲ ရောက်လာသည်။

ယွင်းအော်က သူမ ဘေးနားတွင် အသာအယာ ထိုင်သည်။
ယွင်းအော်ကပင် စတင် စကားဆိုသည်။

‘ညီမလေးလဲ ညနေတိုင်း ဒီမှာ လာထိုင်ပြီး မောင်လေးကို
ညှိမ်းနေတော့တာပဲကိုး’

‘မောင်ကို လွမ်းတာထက် ပူပန်စိုးရိမ်ရတာပါ မမရယ်၊
အခုဆို မောင် ထွက်သွားတာ တလကျော်သွားပြီ၊ ဘာသတင်း
လဲ မရ၊ ဘယ်ဆီဘယ်လမ်း ရောက်နေမှန်းလဲ မသိ၊ ညီမ လိုက်
လာမယ် ဆိုတာကိုလဲ တဘယာချီက ခွင့်မပြု’

‘မောင်လေးက ဘယ်သွားမှန်းမသိပဲ ညီမလေး လိုက်သွားလို့
ဘာ့ ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲကွယ်၊ သူ့ရောက်နေတာက အရှေ့ဘက်၊
ညီမလေး လိုက်သွားမှာက အနောက်ဘက်ဆိုယင် တလွဲစီ ဖြစ်
ကုန်ကြမှာပေါ့၊ ဒီတော့မှ မမတို့တွေ မောင်လေး အတွက်သာ

မကပဲ ညီမလေးအတွက်ပါ ထပ်ပြီး ပူပန်သောက ရောက်ကြ
ရဦးမယ်၊ လူချင်းလွဲပြီး မောင်လေး ပြန်ရောက်လာယင် ညီမလေး
အတွက် သောက ဖြစ်လိမ့်ဦးမယ်၊ ဒါကြောင့် ဘာဘာဆိုသ
ညီမလေးကို လိုက်မသွားခိုင်းတာပါ၊ ပြီးတော့ ဒုစရိုက်သမား
တွေ စုဝေးပြီး လာတိုက်ဖို့ အချိန်က မဝေးတော့ဘူး မဟုတ်
လား၊ ဒီလိုအချိန်မျိုးမှာ မမတို့တတွေ တကွဲတပြားစီ ဖြစ်နေ
ကြယင် မကောင်းဘူးပေါ့'

'ဘာဘာဆိုလဲ ဒီကို ရောက်မလာတာ သုံးရက်လောက်ရှိဘူး
ပြီနော် မမ၊ ဘာတွေများ အလုပ်ရှုပ်နေလို့လဲ မသိဘူး'

'ဘာဘာဆိုကိုယ်တိုင် အထူး ဖိတ်ကြားထားတဲ့ ရှောင်ထင်
ဂိုဏ်းချုပ် ဆရာတော်ကြီး ရောက်လာပြီ မဟုတ်လား ညီမလေး
ပြီးတော့ ဖိတ်ကြားထားတဲ့ တခြားဧည့်သည် သိုင်းအကျော်
အမော်ကြီးတွေလဲ ရောက်နေကြပြီ ဆိုတော့ ဘာ ယာဆိုလဲ
ဧည့်ခံနေရ ဆွေးနွေးတိုင်ပင်နေရနဲ့ အလုပ်ရှုပ်နေ မှာပါကွယ်
အလုပ်အားလို့ကတော့ မမတို့ဆီကို ပြေးလာမှာပါ'

'အင်း ဘာဘာဆိုလဲ ဒီတခါတော့ ဒီမှာစွဲစွဲမြဲမြဲ နေတယ်
နော်၊ ဘာဘာဆိုတာတနေရာမှာ တလပြည့်အောင်တောင် မနေ
တတ်ဘူး၊ အဘည်ဘကျမနေပဲ သိုင်းလောကမှာ လှည့်လည်
သွားနေရမှ ကျေနပ်နေတဲ့ လူမျိုး မဟုတ်လား'

'ဟုတ်ပါတယ် ညီမလေး၊ ဒါပေမယ့် ခုအခြေအနေမျိုးမှာ
တော့ ဘာအနေနဲ့ ဒီကထွက်သွားလို့ ဘယ်ဖြစ်ပါလဲ ကွယ်
ကြီးမားလှတဲ့ ဒုစရိုက်သမားတွေရဲ့ရန်ကို ကာကွယ်ရာမှာ ဘာ

နမူ ဖြစ်မှာမဟုတ်လား၊ ပြီးတော့ ဒီသို့နေရာစိမ်းမှာ မမနဲ့
မလေးကို ဥပက္ခာပြုပြီးသားခုံရမှာ စိတ်မချဘူးနဲ့တူပါတယ်၊
မင်း မောင်လေးသာ ပြန်ရောက် လာယင်တော့လဲ ဘာဘာဆို
မျိုးတဖုံ'

'သမီးတို့ရေ၊ ယွင်းအော် ပိုင်ရိပိန်'
တဲအိမ်ကလေးဆီမူ ဆရာယု ချီ၏ အော်ခေါ်သံ ရုတ်တရက်
ပါလာသဖြင့် ယွင်းအော် တပိုင်းထစနှင့် စကားရပ်လိုက်၏။

'ဟော... ဘာဘာဆို ရောက်နေပြီ'

'သွားကြရအောင် ညီမလေး၊ လာပြီ ဘာ လာပြီ'
ယွင်းအော်က လှမ်းအော် ပြောယင်း နှစ်ယောက် စလုံး
ဘိသွက်ထရပ်ကာ တဲအိမ်ကလေးဆီ လျှောက်လာ ခဲ့ကြသည်။
ရှောက်ယုံကလေးကို ပိုင်ရိပိန်က ချီလာသည်။

တဲအိမ်ကလေးရှေ့တွင် ဆရာယာချီ၊ လုံခြုံရေးမှူး ချုပ်ကြီး
ကျုံးချီနှင့် တရုတ် ဘုန်းတော်ကြီးတပါး ရပ်နေကြသည်ကို
ကြုံရသည်။

တရုတ် ဘုန်းတော်ကြီးမှာ အသက် ရှစ်ဆယ် အရွယ်ခန့်ရှိ
လက်ထဲတွင် နဂါးရုပ်ပုံသဏ္ဌာန် ရုပ်လုံး ထွင်းထားသော
ဘင်ဂွေ တချောင်းကို ကိုင်ထားသည်။

လည်ပင်းတွင် ပွေးပွေးပြူနေသော ပုတီးကြီး တကု်ကို ဆွဲ
ထားသည်။

ဘုန်းတော်ကြီးမှာ ဥပဓိရုပ်ခန့်ညားလှပြီး ကြည်ညိုလေးစား
ရာလည်း ကောင်းသည်။

ပိုင်ရိပိန်နှင့် ယွင်းအော်တို့ နှစ်ယောက်သည် တရုတ်ဘက်
ဘော်ကြီးရှေ့ကို အဆောက်ဘွင် ရှိကျိုးစွာကနဲတော့လိုက်ကြသ
ယင်း ဘုန်းတော်ကြီးမှာ ရှောင်လင် ကျောင်းတော်ကြီး
ဂိုဏ်းချုပ်ဆရာတော်ကြီး ဖြစ်လိမ့်မည်ဟုလည်း တွေးမိကြသည့်
ဆရာယာချီက ဘုန်းတော်ကြီးကို လေးစား ရိုက္ခန်း
လျှောက်ထားသည်။

‘ဒီမိန်းကလေး နှစ်ယောက်ဟာ ဝါးစိမ်းဘိုးဘိုးရဲ့ တပည့်ရင်
တွေပါပဲ ဆရာတော်ဘုရား၊ သူ့နာမည်က ယွင်းအော်ပါ။ နာ
နာမည်က ပိုင်ရိပိန်ပါ။ ဒီကလေးကတော့ ကျောက်ရိပ်
ပိုင်ရိပိန်တို့ရဲ့ သားကလေးပါ ဘုရား’

ဘုန်းတော်ကြီးက တည်ငြိမ်စွာ ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညီ
လိုက်ပြီး

‘အိမ်း...ဒကာလေးရဲ့ သတင်းနဲ့ ဒကာမလေးတို့ရဲ့ သတင်း
ကိုတော့ ဘုန်းကြီး ကြားတန်သလောက် ကြားပြီးပါပြီ။ ဝါး
စိမ်းဘိုးဘိုးရဲ့ တပည့်တွေပီပီ သိုင်းပညာ ထက်မြက်ကြတယ်
တာကို သိရလို့လဲ ချီးကျူးပါတယ်ကွယ်။ အမှန်တရား ဘယ်
ရပ်တည်ပြီ၊ တိုင်းပြည်အကျိုးကို ဆောင်ရွက်တဲ့ ဒကာမ
ကျောက်ရိပ်ရဲ့လဲ ဘေးမသိရန်မခဲ ပြန်ရောက်လာပါ လိမ့်မယ်’

‘မှန်လှပါဘုရား ဆရာတော် ဘုရားထံက အခုလို အား
ကောင်းကြားရဟာ တပည့်တော်မတို့ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်
ကြပါတယ်။ ဖူးတွေရတဲ့လှတဲ့ ဆရာတော်ဘုရားကိုလဲ ဖူး
ဖူးတွေရတဲ့အတွက် ပိုပြီး ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်မိပါတယ်’

ဘုန်းတော်ကြီးသည် ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်၍ လုံခြုံ
ချုပ်ကြီး ပေကျုံးချီကို ပြောလိုက်၏။

‘ကိုင်း ဒကာကြီးပေကျုံးချီ ရွှင်ကျီရဲပန်းချီ ရုပ်ပုံတွေကို
လာကြည့်ရအောင် ဘယ်မှာရှိနေသလဲ’

ဒီအိမ်ကလေးထဲက နံရံမှာ ရေးထားပါတယ် ဘုရား
သျှင်တုန်းက ဒီအိမ်ကလေးထဲမှာ ရွှင်ကျီနေခဲ့တာပါ ကြွပါ
ဘုရား ကြွပါ’

ထိုအခါမှာ ယွင်းအော်နှင့် ပိုင်ရိပိန်တို့လည်း ရှောင်လင်
သားချုပ် ဆရာတော်ကြီး ဤနေရာသို့ ရောက်လာရခြင်းမှာ
ချီရုပ်များကို ကြည့်နေချောက်လာခြင်း ဖြစ်ကြောင်း သိကြ
တာတူ၏။

လုံချုံရေ မူးချုပ်ကြီး ပေကျုံးချီက ဘုန်းတော်ကြီးအား
အောင်သွားသောအခါ ဆရာ ယာချီက ခေါင်းညိတ်ခေါ်
၍ ယွင်းအော်နှင့် ပိုင်ရိပိန်တို့လည်း အိမ်ထဲကို လိုက်သွား
ကြသည်။

မောင်စပျိုးနေပြီ ဖြစ်သောကြောင့် ပေကျုံးချီသည် အသင့်
ဆောင်လာသော ဖဒယောင်းတိုင်ကြီးကို မီးသွန်းညှိလိုက်ရာ
မီးလှောင်အတွင်း ထိန်ထိန် လင်းသွားတော့၏။

ဆရာယာချီ၊ ပေကျုချီနှင့် ဘုန်းတော်ကြီးတို့သည် နန်းရတန်းပုံပန်းချီရှင်များကို အနီးကပ် ဖြည့်ကြသည်။

ယင်းအော်နှင့် ပိုင်ရိပိန်တို့က နောက်ဘက်သို့ သွားရန် ရပ်နေကြသည်။

သူတို့သည် ရှောင်လင် ဂိုဏ်းချုပ်ဆရာတော်ကြီး၏ ထံသို့ ယူဆချက်ကို ကြားလိုသဖြင့် ရပ်နေကြခြင်းဖြစ်၏။

နံရံပေါ်မှ ရုပ်ပုံပန်းချီပုံကို ရေးခဲ့သူမှာ ရှောင်လင်ကျောင်းကိုယ်တော်ကြီးတပါးပင် ဖြစ်သောကြောင့် ဤရုပ်ပုံများပတ်သက်သည့် အကြောင်းအရာကို ဂိုဏ်းချုပ်ဆရာတော်ကြီး သိကောင်းသိလိမ့်မည်ဟု တွေးမိကြသည်။

ဆရာယာချီနှင့် ပေကျုချီတို့သည် ဤရုပ်ပုံများကို အကြိမ်ကြိမ် အခါခါ တွေ့ဖူးခဲ့ကြပြီဖြစ်၍ ယခုအခါ အားထုတ်မကြည့်ကြတော့ချေ။

ကြည့်သည်ဆိုရုံမျှ အပေါ်ယံလောက်သာ ကြည့်ကြသော်လည်း ရှောင်လင်ဂိုဏ်းချုပ် ဆရာတော်ကြီးကမူ ဤရုပ်ပုံများအသေးစိတ် သေချာစွာလေ့လာကြည့်နေသည်။

ဘုန်းတော်ကြီး၏ အမူအရာကို မြင်ရုံဖြင့် ရုပ်ပုံများကို ဝင်တစာ၊ ရှိလှကြောင်းလည်း သိလာသည်။

ဘုန်းတော်ကြီး၏ စိတ်အာရုံ ပျက်သွားမည်စိုးသဖြင့် သူမူ စကားမဆိုကြချေ။

ပိုင်ရိပိန်သည် ရှောင်လင်ကလေးထံမှ အသံထွက်မည် ဖြင့် ရှောင်လင်ကလေးကို ကျောက်ကုန်းပွတ်ပေးပြီး ထွက်ခွာခဲ့သည်။

သူတို့သည် ဘုန်းတော်ကြီးထံမှ ထွက်ပေါ်လာမည့်ထင်မြင်ဆချက်ကိုသာ စောင့်မျှော် နားထောင်နေကြသည်။

အိမ်ကလေးထဲတွင် လူတယောက်မှ မရှိသည့်အလား၊ အတန်အောင် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လျက် ရှိနေသည်။

-+---

ရွှင်ကျီ ရေးသားသွားခဲ့တဲ့ ဒီရုပ်ပုံတွေဟာ သိပ်ပြီး ထက်
ပိုတဲ့ သိုင်းကွက်တွေပဲကွယ်၊ ထူးခြား ဆန်း ပြား မူလည်း
ပယ်

ရှောင်လင့်ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး၏ မိန့်ကြားချက်ကို ကြားရသော
ခါ ယွင်းစောင့်၊ ပိုင်ရိုပိုနီသာမက ဆရာ ယာချီနှင့် ပေကျိုး
ဘို့ပါ အံ့ဩတကြီး ဖြစ်သွားကြသည်။

သူတို့အားလုံးစိတ်ထဲတွင် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး၏ ထင်မြင် ယူဆ
ကံမှာ ဟုတ်မှဟုတ်ရဲ့လား ဟူ၍ပင် တွေးမိကြသည်။

အမှန်လည်း မည်သူမဆို ရုပ်ပုံပန်းချီများကို မြင်ရုံဖြင့် ဆိုင်း
ကံများကို ဖော်ကျူးထားသော ရုပ်ပုံများဟု ထင်နိုင်စရာ
ရှိချေ။

ရုပ်ပုံများမှာ သိုင်းကွက်များဖြစ်ကြောင်း ဆက်စပ်တွေးနိုင်
ရာမှရှိသည့်ပြင် ဖရိုဖရဲလည်း ဖြစ်နေကြ၏။

ပေကျိုးချီက တအံ့တဩကြီးနှင့် ပြန်မေးသည်။

‘အံ့ဩစရာပါပဲတုရား၊ ထပ်ညှိတော်လည်း အဆင့်မြင့် သိုင်း
ညာကို လက်တွေ့ရော စာတွေ့ပါ သင်ကြားခဲ့ဖူးသူပါ၊ ဒီရုပ်
ပုံတွေကို ကြည့်ခဲ့တာလဲ အကြိမ်တရာ မကတွေ့ပါဘူး၊ ဒါ
အဖယ် ဒီရုပ်ပုံတွေဟာ ဆရာတော်မိန့်ကြားသလို ထက်မြက်ထဲ
ပိုင်းကွက်တွေ ပြင်လိမ့်မယ်ဆိုတာ နည်းနည်းမှ မတွေးမိခဲ့ပါ
ဘူး။ အမှန်အတိုင်း ဖွင့်ယဝန်ခံရမယ်ဆိုယင် ရုပ်ပုံတွေကအင်္ဂါ
အစုံအပြင် လက်ဆူကလဲ ညှိနုပါတယ်၊ တပုံနဲ့ တပုံလဲ
လုံး အဆက်အစပ်ရှိပါတူး ဒါကြောင့် သိုင်းကွက်တွေ
ပြင်လိမ့်မယ်လို့ နည်းနည်းမှ မထင်မိတာပါ) တုရား’

အခန်း * ၇၇

ဆန့်ကျင်ဘက်ပညာ

‘အဟမ်း’

အချိန် အတော်ကြာသွားမှ ဘုန်းဘော်ကြီးသည် ချစ်
တချက် ဟန့်လိုက်သည်။

ချောင်းဟန့်သံက တိတ်ဆိတ်မှုကို ဖောက်ခွင်းလျက်
လောင်စွာ ပေါ်ထွက်လာသည်။

ဘုန်းဘော်ကြီးသည် ဆရာ ယာချီနှင့် ပေကျိုးချီ
တချက်ကြည့်လိုက်ပြီးမှ ပြည်လေးစွာ မိန့်ကြားသည်။

‘မုန်ပါတယ်၊ ဒကာကြီး ပေကျိုးချီအကြောင်း သိ
တော့ ဒီရုပ်ပုံတွေကိုမြင်ရုံနဲ့ ထက်မြက်တဲ့ သိုင်းကွက်တွေဆိုတာ
သိကြမှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒီလိုမသိအောင်လဲ ရွှင်ကျီက
လက်ထုကိုဖျက်ပြီး ပန်းချီမပေးတတ်တဲ့သူရဲ့ ရေးပုံရေး
ရေးသွားတာပဲ၊ ထကယ်တော့ ရွှင်ကျီဟာ ပန်းချီ
ထက်ထက် မြက်မြက် ကွမ်းကျွမ်း၊ ကျင်ကျင် ဖတ်မြောက်
ဆိုတာ ကျုပ်အသိဆုံးပဲ’

တုန်းတော်ကြီး၏ ကောင်းကြောင့် ပန်းချီပညာအကြောင်း
နားလည်သော ယွင် အော်မှာ အံ့ဩသွားရပြီ သည်၊
သူမကိုယ်တိုင်ပင် ဤပန်းချီထက်ပို၍ ရွှင်ကျီကို
ပညာ လုံ့လုံးမတတ်ဟု ထင်မိသည်။

ယခုတော့ ရွှင်ကျီမှာ ပန်းချီပညာကို ထက်မြက်စွာ
ပြောကြောင်း၊ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက ဇိန့်ကြီးနေလေပြီ။
ရွှင်ကျီ၏အကြောင်းကို သိထားသော ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး
မှာ မှားနိုင်စရာမရှိချေ။

ရှောင်လင်ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ဆက်လက်မိန့်ကြားသည်။
‘ကျုပ်တို့ ရှောင်လင် ကျောင်းတော်ကြီးရဲ့ သိုင်း ကျောင်း
တွေမှာ ရုပ်ပုံနဲ့ပဲ သပ်သပ်သပ်ကြား လေ့ကျင့်ရတဲ့ သိုင်းပညာ
ရပ်တွေ အများကြီးရှိပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဒီရုပ်ပုံတွေရဲ့ သိုင်း
ကွက်တွေကတော့ ရှောင်လင် သိုင်းကွက်တွေထက် သိုင်းကွက်
မျိုးတော့မဟုတ်ဘူး၊ ရွှင်ကျီ သူ့ကိုယ်တိုင် တီထွင် သွား
သိုင်းကွက်တွေပဲ ဖြစ်လိမ့်မယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ရှောင်လင်
သိုင်းကွက်တွေနဲ့ အတော်ကလေး ဆန့်ကျင်နေလို့ပဲ’

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးသည် ပန်းချီရုပ်ပုံများကို တချက်ကြည့်လိုက်
ပြီးမှ သက်ပြင်းချ၍ ဆက်ပြောသည်။

‘အိမ်- ရွှင်ကျီဟာ တချိန်တုန်းက ရှောင်လင် ကျောင်း
တော်ကြီးမှာ ကျုပ်နဲ့ တန်းတူ အခွင့်အာဏာရှိသူပါပဲ၊ ဒါပေ
မယ့် သူမှာ သိုင်းပညာကသာတော့နဲ့ ရောရောယှက်ယှက် နေ
ချင်တဲ့ အကျင့်စရိုက်ရှိနေတယ်၊ ရှုပ်ထွေးတဲ့ ပြဿနာတွေမှာလဲ
ဝင်ပါချင်တဲ့အကျင့်ရှိတယ်၊ ပိုပြီးဆိုးတာက ရှောင်လင်သိုင်း
ပညာ နည်းစနစ်ကိုသာ မကျင့်သုံးပဲ သူ့ တာသား တီထွင်တဲ့
သိုင်းပညာကို တိတ်တဆိတ်လေ့ကျင့်ပြီး အသုံးပြုတဲ့အကျင့်ပဲ
ရှောင်လင်ကျောင်းတော်ကြီးရဲ့ စည်းကမ်းချက်တွေထဲမှာဂိုဏ်း
ချုပ်ကြီးရဲ့ခွဲ ‘ပြုချက်’ ရှိပဲ ကိုယ့်သာသာ သိုင်းပညာကိုတီထွင်
ပြီး တိတ်တဆိတ်အသုံးပြုရဘူး’

‘သိုင်းလောက သားတွေက အကူအညီ တောင်းမလှပဲ
ဘော်ရုံတန်ရုံ အရေးအခင်းထဲမှာ နေရာတကာဝင်မပါရဘူးလို့
ပါရှိတယ်၊ ဒီတုန်းကကျုပ်ဟာ ဂိုဏ်းချုပ်ဆရာတော်မဖြစ်သေး
ဘူး၊ ရွှင်ကျီက အဲဒီစည်းကမ်းချက် နှစ်ချက် ပေါက်ဖျက်
တော့ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက သတိပေးတယ်၊ သု.ရဲ့ ပြုမူချက်တွေ
ရပ်တန့်ကရပ်ဖို့ သတိပေးတယ်’

ပေကျိုးချီက စိတ်ထဲတွင် မရှင်းလင်းသဖြင့် ဝင်မေးလေ
သည်။

‘တပည့်တော် လျှောက်ထားပါရစေ ဘုရား၊ တကယ်တော့
ကောင်းမွန်တဲ့ သိုင်းပညာ တီထွင်မှုမျိုးဆိုရင်တော့ လက်ခံ

ဆင်တယ်လို့ တပြည့်တော် ထင်မိပါတယ်။ ရွှင်ကျီဟာ သူ့
သိုင်းပညာစတိုးတက်မှုရှိအောင် တီထွင်တာမို့လို့ အပြစ်ရှိသူ
လို့လဲ တပည့်တော် ထင်မြင်ယူဆမိပါတယ်'

ရှောင်လင် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညီညီ
'အိမ်း... ဧကာကြီးဟာ ရွှင်ကျီကို ကြည်ညိုလေးစား
သူဆိုတော့ ခုလိုထင်မြင်ကောင်း ထင်မြင်မိမှာပေါ့လေ။ ကျုပ်
ကိုယ်တိုင်လဲ ပုဂ္ဂိုလ်ရေးအရဆိုရင် ရွှင်ကျီအပေါ်မှာ အပြစ်
မမြင်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့်ကျောင်းတော်ကြီးရှိ စည်းကမ်းချက်
အခိုင်အမာရှိခဲ့တယ်။ ပြီးတော့ ရွှင်ကျီတီထွင်တဲ့ သိုင်းပညာ
ရပ်တော့ဟာ ရှောင်လင်ကျောင်းထွက်ကြီးရဲ့ သိုင်းပညာ
စနစ်တွေနဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက် သိုင်းပညာရပ်တွေ ဖြစ်နေတယ်။
အပြင်လူတယောက် အနေနဲ့ဆိုရင်တော့ အပြစ်ရှိပေမယ့်
ရှောင်လင် ဂိုဏ်းဝင်လဲဖြစ် ရှောင်လင် ဂိုဏ်းတော်ကြီးမှာ
အရေးပါအရာထောက်တဲ့ ရွှင်ကျီလိုပုဂ္ဂိုလ်မျိုး အနေနဲ့ကျတော့
အပြစ်ရှိနေတာပေါ့လေ။ ဒီတုန်းက ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးဟာ ရွှင်ကျီ
ကို အတန်တန်သတိပေးသေးပေမယ့် မရဘူး။ နေ့စဉ်ဆုံးတော့
ရွှင်ကျီဟာ ရှောင်လင်ကျောင်းတော်ကြီးက အပြီးအပိုင် ထွက်
ခွာသွားလိုက်တာ ရွှင်ကျီ ကွယ်လွန်သွားရှာတဲ့ အထိ
သတင်းကိုတောင် မကြားရတော့ပါဘူး။ ဒါ့အပြင်ကျုပ်တို့
လာတော့မှ သူ့သတင်းကို ကြားရတော့တာပါပဲ'

ပ ခုမှ ပိုင်ရိပ်နဲ့ ငွေအောင်တို့လည်း ရွှင်ကျီ၏ ရာဇဝင်
နောက်ကြောင်းကို သိကြရတော့၏။

သူတို့အနေနှင့် ဝင်ပြောစရာအကြောင်း ရှိသဖြင့် ငြိမ်၍ သခ
ကားထောင်နေကြသည်။

---*---

ရှောင်လင် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက သက်ပြင်းချ၍ ဆက်ပြော
သည်။

'အိမ်း... ရွှင်ကျီဟာ သူတပါးလက်ချက်နဲ့ ကွယ်လွန်ခဲ့တာ
ဟာလဲ သိုင်းလောကသားတွေရဲ့ ပြဿနာမှာ ဝင်ရှုပ်လို့ဖြစ်
မှာပဲ။ ရှောင်လင်ကျောင်းတော်ကြီးရဲ့ စည်းကမ်းချက်အတိုင်း
သာနေမယ်ဆိုရင် ခုထိ သက်ရှိထင်ရှား ရှိနေဦးမှာပါ။

'အင်းလော် သူ့ရဲ့ အတိတ်ကံစားအကြောင်းကြောင့်ဖြစ်
ရတယ်လို့ပဲ ဖြေရတော့မှာပေါ့။ တကယ်တန် တွေးကြည့်တော့လဲ
သူဟာ ရှောင်လင်ကျောင်းတော်ကြီးရဲ့ စည်းကမ်းချက်နှစ်ချက်
ကို ဖောက်ဖျက်တာလဲပြီ။ အစစအရာရာတော်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ပါပဲ။
သမားဓမ္မနဲ့ ပတ်သက်လို့လဲ အတော်ကြည်ညို လေးစားရော
ကောင်းအောင် နေထိုင်ကျင့်ကြံခဲ့တဲ့သူပါ'

ဆရာယာချီက နံရံမှ ပန်းချီရုပ်ပုံများကို လက်ညှိုးထိုး၍
'တပည့်တော်ဘောင်မှ ဒီရုပ်ပုံတွေဟာသိုင်းကွက်ဖေ၊
တယ်လို့ မရိပ်စားမိပါဘူး ဘုရား၊ ဆရာတော်ဘုရား ငိန့်ကြား
မှပဲ သိရပါတော့တယ်၊ ဒီသိုင်းကွက်တွေဟာ ထက်မြက်တဲ့သိုင်း
ကွက်တွေသာ မှန်ယင်တော့ တိမ်မြုပ် ပျောက်ကွယ်သွား
နှမြောစရာ ကောင်းလှပါတယ် ဘုရား၊ အရှင်ဘုရားကိုယ်တော်
တိုင် ဖေ၊ထုတ်ပြီး သင့်တင့်လျောက်ပတ်တဲ့ နေရာမှာ အသုံး
ချမယ်ဆိုယင် သင့်မြတ်ပါလိမ့်နော်'

ရှောင်လင် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက ရုပ်ပုံများကိုစော့၍ ကြည့်ပြီး
ခေါင်းကိုဖြည်းလေးစွာ ခါယမ်းလိုက်ကာ

'သိုင်းကွက်တွေဟာ တကွက်နဲ့တကွက် အဆက်အပေါင်း
ဟာကွက် လွတ်ကွတ်တွေ အများကြီးရှိနေသလိုပဲ ဆရာယာချီ
ရုပ်ပုံတွေကလဲ အင်္ဂါမစုံပဲ တပိုင်းတစတွေ ဖြစ်နေတယ် ဒီ
အင်္ဂါမစုံအောင် ရေးခဲ့တာဟာ တမင်သက်သက် မြုပ်ကွက်
သဘောနဲ့ ရေးခဲ့တာပဲ၊ အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံရယင်တော့ သူ
သိုင်းကွက်တွေကို ဒီအတိုင်းဖေ၊ထုတ်ဖို့ ကျုပ်လဲမဝ ဝန်ခံတာ
အချိန်တော်တော်ယူပြီး ဖေ၊ထုတ်ယင်တော့ ရှေးလားမသိဘူး
ဒါတောင် ဖေ၊ထုတ်နိုင်မယ်လို့ သေချာပေါက် ပြောလို့ မရဘူး
ဒကာကြီး'

ရွှင်ကျိ ရေးသားခဲ့သောသိုင်းကွက်များကို ဖေ၊ထုတ်
မှာ အလှမ်းဝေးနေသဖြင့် ပေကျုံးချီနှင့် ဆရာယာချီတို့သည်
ရင်းသိုင်းကွက် ဖေ၊ထုတ်ရေးတွင် စိတ်မဝင်စားကြတော့

လာလောဆယ်သူတို့သည် ရောက်လစေ့၌ ဒုစရိုက်သမားများကို
ကပ်ခိုက် ချေမှုန်းနှိုးချေအတွက် အဓိကသား၍ဆောင်ရွက်ကြ
ပေလိမ့်မည်။

+ + +

အပြင်ဘက်ထွင် အမှောင်ထု စိုမှီးနေလေပြီ၊
ပိုင်ရိပီနီ ရင်ခွင်ထဲမှ ရှောက်ယံ့ကလေးသည် အိပ်ပျော်နေ
နေပြီ။

'ဒါလောက်ဆို တော်လောက်ပါပြီ ဒုကာကြီး ပေကျုံးချီ၊
ချုပ်တို့တွေ ပြန်ကြစို့နဲ့'

'မှန်ပါ ဘုရား'

ပေကျူးချိက ခေါင်းညိတ်၍ ယွင်းအော်နှင့် ပိုင်ရိပိန်တို့ကို
လျှောက်လာသည်။

‘တူမကြီးတို့ နှစ်ယောက်တည်း ဒီမှာနေရထိုက်ရတာ အဆင်
မပြေဘူးဆိုရင် ဟိုကို ပြောင်းခဲ့ကြပါလား’

‘နေရထိုက်ရတာတော့ အဆင်ပြေပါတယ်ဦးကြီး’

ဆရာယာချီလည်း အနီးသို့ရောက်လားပြီ...။

‘အဆင်ပြေပေမယ့် ကျေးဇူးတင်ရုံနဲ့ ပြန်ရောက်မလာခင်တော့
တူမကြီးတို့တတွေဟိုမှာ ပြောင်းနေကြယာဦးကောင်းမယ်၊ ဒုတိယ
ကောင်တွေကလဲ နေလား ညလား ရောက်ချင်ရောက်လာကြတာ
ဆိုတော့ အရေးအကြောင်းဆို တစုတဝေးတည်း ရှိနေတော့
ကောင်းတာပေါ့ကွယ်’

ဆရာယာချီကိုယ်တိုင် ပြောနေမှတော့ ယွင်းအော်နှင့် ပိုင်ရိ
ပိန်တို့မှာ မငြင်းသာတော့ချေ။

‘ကောင်းပါပြီ ဘဘ၊ တစ်ရက်နှစ်ရက်လောက်စောင့်ကြည့်
ပြီး သမီးတို့တတွေ ပြောင်းလာခဲ့ကြပါမယ်၊ တစ်ရက်နှစ်ရက်
တော့ ဒီမှာနေပါရစေဦး’

‘အေးကွယ်၊ နေချင်သေးသပဆိုလဲ တစ်ရက်နှစ်ရက်တော့
နေကြဦးပေါ့’

ထို့နောက် ဆရာယာချီ၊ ရှောင်လင် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးနှင့် ပေ
ကျူးချိတို့သည် ယွင်းအော်နှင့် ပိုင်ရိပိန်တို့ကို နှုတ်ဆက်၍ အိမ်
ထဲမှ ထွက်ခွာလာခဲ့ကြလေသည်။

.. 0 ...

ရင်း ဝတ်ရုံညိုကြီးကို ယွင်းအော်နှင့် ပိုင်ရိပိန်တို့ မမြင်ပူးကြချေ။

ဝတ်ရုံညိုကြီးမှာ ဆံပင်များ ပွေးပွေးဖြူနေပြီ ဖြစ်သော အဘိုးအိုကြီးဖြစ်၏။

လက်ထဲတွင် အရောင်တလက်လက် တောက်ပနေသော သားခြူးယပ် လက်နက်ကို ကိုင်ထားသည်။

ဝတ်ရုံညို အဘိုးကြီး၏ ဝဲဘက်ဘေးတွင် ရပ်နေသူကို မြင်ရသောအခါ ယွင်းအော်နှင့် ပိုင်ရိပိန်တို့ နှစ်ယောက်စလုံး အံ့ဩဝိတ်လန့်သွားကြသည်။

ထိုသူကား ဒုစရိုက် ခေါင်းဆောင်ကြီးတဦးဖြစ်သော သေမင်းဘမန်ပင် ဖြစ်လေသည်။

သေမင်းဘမန်သည် အနီရောင် ဝတ်ရုံကြီးကို ဝတ်ဆင်ထားလေသည်။

ဝတ်ရုံညိုကြီး၏ ယာဘက်ဘေးတွင် ရပ်နေသူကို မြင်ရသောအခါ ယွင်းအော်တို့ နှစ်ယောက်စလုံး နှလုံးတုန် ရင်ခုန်သွားကြသည်။

တုန်လှုပ်ချောက်ချားသွားကြသည်။

ရုတ်တရက်မြင်လျှင်မြင်ချင်း မကောင်းဆိုးရွားကြီးတကောင် ပါနေချောသလားဟုပင် ထင်လိုက်မိကြသည်။

သေချာကြည့်မှ အသားအရေ ပွေးပွေးဖြူနေပြီ အရိုးခေါ် အရေတင်အောင် ပိန်လိုလွန်းလှသော အဘွားအိုကြီး ဘယောက်ဖြစ်ကြောင်း သိကြရသည်။

အခန်း ၀ ၇၀

သေမင်းဘမန်

ယွင်းအော်နှင့် ပိုင်ရိပိန်တို့လည်း နောက်မှ လိုက်လာကြသည်။

အိမ်ကလေးထဲမှ ထွက်လိုက်ကြသည်နှင့် အိမ်ရှေ့ မြေပုခင်းလပ်တွင် ရပ်နေသော လူသုံးယောက်ကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် လှမ်း လှမ်း ရပ်တန့်သွားမိကြသည်။

လူသုံးယောက်မှာ ဟျဉ်ပြီး ရပ်နေကြခြင်း ဖြစ်၏။

အလယ်တွင် ရပ်နေသောသူမှာ အညိုရောင် ဝတ်ရုံကြီး ဝတ်ဆင်ထားသည်။

အဘွားအိုကြီး လက်ထဲတွင် ပွေးပွေးဖြူနေသော အရိုး
ချောင်းကြီးတချောင်းကို တောင်တော်သဖွယ် ကိုင်ဆောင်ထား
သည်။

လည်ပင်းတွင်မူ လူ့အရိုးခေါင်းပုံသဏ္ဍာန် ရှိသော လက်သီး
ဆုပ်ခန့် အလုံးကြီးများကို ပုတီးကုံးသဖွယ် သိ၍ ဆွဲထားသည်။

သူမ၏ မျက်နှာမှာလည်း အရိုးပေါ် အရေတင်နေသဖြင့်
အရိုးခေါင်းကြီး တခေါင်းလို ဖြစ်နေသည်။

ဖြူပွေးသော ဆံပင်များက ပြန့်ကျနေသည်။

အထူးခြားဆုံး အချက်မှာ သူမ၏ ပခုံးပေါ်တွင် အဖြူ
ရောင် လင်းတငှက်ကြီးတကောင် ငြိမ်သက်စွာ နားလျက် ရှိနေ
ခြင်းပင်။

ဆရာ ယာချီ၊ ပေကျုံးချီနှင့် ရှောင်လင် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးပင်
လျှင် ထိုလူသုံးယောက်ကို မြင်လိုက်သည်နှင့် အတော်ကြီး
မျက်စိမျက်နှာ ပျက်သွားကြသည်။

ဝတ်ရုံညို အဘိုးကြီးက ဦးညွတ်လိုက်ပြီး ဦးစွာ စကားဆို
လေသည်။

‘အခုလို အချိန်မှာ ရှောင်လင် ကျောင်းတော်ကြီးရှဲ့ ဂိုဏ်း
ချုပ်ကြီးကိုပါ တွေ့ဆုံရတဲ့အတွက် တပည့်တော်တို့အနေနဲ့ ဖူးခွင့်
ကြုံလို ဖူးကြရလို့ အတိုင်းမသိ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်မိပါ
တယ် ဘုရား’

ဘုန်းတော်ကြီးက တာမူ ပြန်မပြောချေ။

ဆရာယာချီကသာ သေမင်းတမန်ကို စူးစူးရဲရဲကြည့်ပြီး တင်း
မာသော လေသံဖြင့် ပြောသည်။

‘သေမင်းတမန်၊ မင်းက အားကိုးအားထားတွေကိုခေါ်လာ
ခဲ့ပြီပေါ့၊ ဟုတ်လား...’

သေမင်းတမန်က အားပါးတရ ရယ်မောယင်း...

‘ဟား ဟား ဟား ဟား၊ ငါက မင်းတို့ကို အလစ်ချောင်းပြီး
ရောက်လာတာမှ မဟုတ်ပဲ ယာချီ၊ မင်းတို့ဆီကို အင်အားစုဝေး
ပြီး ငါပြန်လာခဲ့မယ်လို့ စာရေး အသိပေးထားသားပဲ၊ အခု
ငါ့ ကံတိအတိုင်း ငါ့အားကိုးသင့် အားကိုးထိုက်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး
တွေကို တောင်းပန်ပြီး ခေါ်လာခဲ့ပြီလေ၊ ငါ့ သတ်မှတ်ထားတဲ့
ရက်ထက် စောပြီး ရောက်လာတာပဲ ပြောစရာ ရှိပါတယ်’

ကြောက်စရာ အသွင်သဏ္ဍာန်ရှိသော အဘွားအိုကြီးက သူ့
လက်ထဲမှ အရိုးချောင်းကြီးကို မြေကြီးပေါ် ‘ဒေါင်’ကန်
ဆောင်လိုက်သည်။

သူမ ပခုံးပေါ်မှ ငြိမ်နေသော လင်းတကြီးလည်း အပေါ်
ကို ငါးပေခန့်မြင့်အောင် ခုန်လိုက်ပြီး အတောင်ပံ တဖျပ်ဖျပ်
ခတ်ကာ ပခုံးပေါ်တွင် ပြန်နားသည်။

အဘွားအိုကြီးထံမှ သေးမျှင်စူးရှသော အသံလည်း ပေါ်
ထွက်လာသည်။

‘ဟိတ်... သေမင်းတမန်နဲ့ ငါနဲ့ဟာ ကျေးဇူး မကင်းရာမကင်း၊
ကြောင်း ရှိခဲ့ကြတဲ့သူတွေ၊ ဒါပေမယ့် ရိုးရိုးတန်းတန်း လူက
ဖိတ်ခေါ်လို့တော့ ငါ့မလိုက်လာဘူး၊ လိုက်ရော အကြောင်း
ကလေးတွေ ပေါ်လာတော့ ငါလိုက်လာရတာပဲ’

ဆရာယာချီက အတွားအိုကြီးကိုကြည့်၍ ပြောသည်။

‘ကျွန်တော် ကြားသိထားရသလောက်တော့ အရိုးမယ်တော် ကြီးဟာ လွန်ခဲ့တဲ့ အနှစ်နှစ်ဆယ်ကျော်လောက်က မကောင်းတဲ့ ဒုးရိုက် အလုပ်တွေကို လုပ်ခဲ့ပေမယ့် နောက်ပိုင်းမှာ နောင်တ တရားရပြီး သိုင်းလောကကို စွန့်ခွာသွားတယ်။ တနေရာမှာ အေးအေးချမ်းချမ်းနဲ့ ဇာတ်မြုပ် နေထိုင်သွားတယ်လို့ ကြားသိ တားရပါတယ်။ အခုတော့ အရိုးမယ်တော်ကြီးဟာ သေမင်း တမန်ရဲ့ ဖိတ်ခေါ်ချက်နဲ့ ကျွန်တော်တို့ကို ရန်မူဖို့ ဘာဖြစ်လို့ လိုက်လာရတာလဲ’

‘ငါပြောပြီးပါပကောလားယာချီ၊ လိုက်လာစရာအကြောင်း ရှိလို့ပါလို့’

‘ဘယ်လို လိုက်လာစရာ အကြောင်းလဲ’

‘ဝါးစိမ်းတိုးတိုးရဲ့တပည့် ကျောက်ရိရှူးကို သတ်မလို့’
အရိုးမယ်တော်ကြီး၏ စကားကြောင့် ယွင်းအော်သာမက ပဲ ဆရာယာချီပါ အံ့ဩဘကြီး ဖြစ်သွားသည်။

ဆရာယာချီက ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားပြီး...

‘ဘယ်လို...ကျောက်ရိရှူးကို သတ်လို့ ဟုတ်လား၊ ကျောက် ရိရှူးဟာ လူငယ်ကလေးတယောက်ပါ။ ကျောက်ရိရှူးလို လူငယ် ကလေးနဲ့ အရိုးမယ်တော်ကြီးလို သိုင်း အကျော် အမော်ကြီးနဲ့ ဘယ်လိုများ ဆက်စပ် ပတ်သက်နေလို့လဲ’

‘တောင်ပင်လယ် ငါးနန်းနက်ကျွန်း၊ ဂိုဏ်းချုပ် မုလိန်ဟာ ငါ့ရဲ့ မောင်တဝမ်းကဲ့ဆိုတာ နင်မသိဘူးလား ယာချီ၊ ဝမ်းကွဲ ဆိုပေမယ့် ငါက မောင်အရင်းလိုပဲ ချစ်တယ်။ တလောကလုံး

မှာ သွေးသားရင်းချာဆိုလို့ ငါ့မှာ သူတယောက်တည်း ရှိတာ၊ ခုတော့ ကျောက်ရိရှူး လက်ချက်နဲ့ မုလိန် သေသွားပြီ’
အရိုးမယ်တော်ကြီး၏ အသံက တုန်ယင်လာပြီး ဆိုနှင့်စွာ ခပ်သွားသည်။

ဆရာယာချီက ပိုမို သေချာစေရန် ပြန်မေးသည်။
'ဟုတ်ရဲ့လား၊ ကျွန်တော်တို့တောင် ဒီသတင်းကို မကြားရ
သေးဘူး'

'ဟုတ်တယ်၊ မုလိန်အလောင်းကို ငါ့ကိုယ်တိုင်သိရှိခဲ့တာ၊
ကျောက်ရိဂျုံးလဲ တို့လက်ထဲကို ရောက်ပြီးမှ လွတ်သွားတယ်၊
သူ့ဟာကျန်ကျေ့ကိုလဲ သတ်ပြီး ထွက်ပြေးသွားတယ်'

ယခု တခါတော့ လုံခြုံရေးမှူးချုပ်ကြီး ပေကျုံးချီက
အားပေးတရ ဝင်ပြောသည်။

'ကျန်ကျေ့ကိုလဲ ကျောက်ရိဂျုံးကသတ်လိုက်နိုင်တယ် ဟုတ်
လား၊ ကောင်းတယ် ကောင်းတယ်၊ လူကောင်းတွေကို ဒုက္ခ
အမျိုးမျိုး ပေးနေတဲ့ ဒုစရိုက်သမား တယောက် လျော့သွား
တာပေါ့'

အရိုး မယ်တော်ကြီးက မျက်စောင်းတချက် ထိုးလိုက်ပြီး....

'ကျန်ကျေ့ သေတာ ငါနဲ့မဆိုင်ဘူး၊ မုလိန် သေတာတော့
ငါနဲ့ တိုက်ရိုက်ပတ်သက်တယ်၊ ကျောက်ရိဂျုံး ကောင်းကောင်း
ကြီး လက်စားချေရမယ်၊ ကျောက်ရိဂျုံးကိုသာ ငါ့လက်ထဲအပ်
ပါ၊ နင်တို့ အရေးအခင်းထဲမှာ ငါမပါပဲ ပြန်သွားမယ်'

'ကျောက်ရိဂျုံး ခရီးထွက်သွားတာ တလကျော်ရှိပြီ၊ ဒုထိ
ပြန်မလာသေးဘူး၊ တကယ်လို့ ပြန်လာယင်လဲ ခင်ဗျားလိုလူမျိုးရဲ့
လက်ထဲကို မအပ်နိုင်ဘူး'

အခန်း ၀ ၇၉

ကောက်ထိုက်စင်း၏ တောင်းဆိုချက်

သူမ၏ စကားကြောင့် ဆရာယာချီတို့ အားလုံးမှာ အံ့ဩ
တကြီး ဖြစ်သွားကြ၏။

ဤသတင်းကို သူတို့ မကြားကြရသေးချေ။

ဤသတင်းသာ မှန်ကန်တိကျပါက မုလိန်လို လူမျိုးကို
ကျောက်ရိဂျုံးက သုတ်သင်နိုင်သည့်အတွက် ဝမ်းသာစရာသတင်း
စကား ဖြစ်နေလေသည်။

ကျောက်ရိဂျုံး အတွက်လည်း ရင်အေးကြရပေလိမ့်မည်။

‘ဒေါင်’

အရိုးမယ်တော်ကြီးက ဒေါသတကြီးဖြင့် အရိုးတောင်ဝှေး
ကြီးကို မြေပေါ် ဆောင်ချလိုက်ပြန်သည်။

ငခုံးပေါ်မှ လင်းတဖြူကြီးမှာ ငါးပေခန့် ခုန်လိုက်ပြီး
အခတောင်ပံ တဖျပ်ဖျပ်ခတ်ကာ ပခုံးပေါ် ပြန်နားသည်။

သူမက ဒေါသတကြီးဖြင့် အော်ပြောမည်အပြု ဝတ်ဇုံညို
အဘိုးအိုကြီးက လက်ကာပြကာ ဝင်ပြောသည်။

‘စိတ်အေးအေး ထားပါဗျာ၊ မယ်တော်ကြီး လိုချင်သလို
ဖြစ်သာရမှာပါ။ အခွင့်အခါ သင့်အောင်သာ စောင့်ပါ။ မယ်

တော်ကြီးရဲ့ လက်ထဲကို ကျောက်ရိဂျိုး ရောက်လာရပါ စေ့မယ်’
ထိုအခါမှ အရိုးစု မယ်တော်ကြီးသည် ဘာမှ ဆက်မပြော

တော့ပဲ ငြိမ်နေလိုက်တော့သည်။

* * *

ဝတ်ရုံညို အဘိုးအိုက ဆရာယာချီကို လှည့်ကြည့်သည်။
ဆရာ ယာချီကလည်း ဝတ်ရုံညို အဘိုးအိုကို စူးစူးရဲရဲကြည့်
ပြီး ပြောသည်။

‘ဘယ်နှယ်လဲ တောင်ပင်လယ် မိကျောင်းကြီး ကောက်ထိုက်
စင်းရှဲ့၊ ခင်ဗျားကကော အနှစ်သုံးဆယ် လုံးလုံး ပျောက်ချက်
သား ကောင်းနေပြီမှ အခု ဘာဖြစ်လို့ ပြန်ပေါ်လာရတာလဲ၊
သေခါနီးမှ အမိုက်ဇာတ် ပြန်ခင်းချင်လို့လား’

ဝတ်ရုံညို အဘိုးကြီးမှာ တောင်ပင်လယ် မိကျောင်းဘွဲ့ရ
ကောက်ထိုက်စင်း ဖြစ်၏။

သူသည် တချိန်က သိုင်းအကျော်အမော်ကြီး တယောက်
ဖြစ်ပြီး ဒုဂရိုက်လုပ်ငန်းကို ဦးစီးဦးဆောင်လုပ်ကာ ကျူးလွန်ခဲ့သူ
ဖြစ်၏။

လွန်ခဲ့သော အနှစ် သုံးဆယ်လောက်ကမူ တောင်ပင်လယ်
မိကျောင်း ကောက်ထိုက်စင်းသည် လုံးလုံး ပျောက်ကွယ်သွား
သည်။

သူ့သတင်းကို မည်သူမျှ မကြားကြရချေ။ တချို့က သူ
သေပြီဟုပင် ထင်မှတ်ကြ၏။

ယခုမူ သူသည် ပြန်လည် ပေါ်ထွက်လာလေပြီ။

တောင်ပင်လယ် မိကျောင်းကြီး ကောက်ထိုက်စင်းကို မြင်ရ
သောအခါ ဆရာယာချီပင်လျှင် အံ့ဩ ထိတ်လန့်သွားသည်။
တောင်ပင်လယ် မိကျောင်းကြီး ကောက်ထိုက်စင်း၏ သိုင်းဗညာ
ဝါးစိမ်းဘိုးဘိုးနှင့် တန်းတူရှိသောကြောင့် ဖြစ်၏။ ဆရာ
ယာချီ ကိုယ်တိုင် ကောက်ထိုက်စင်းကို ယှဉ်ပြိုင် တိုက်ခိုက်လျှင်
အနိုင်ယူနိုင်လိမ့်မည် မဟုတ်ချေ။

သို့သော် ဆရာယာချီသည် ရွံ့တွန့်တွန့် အမူအရာ မပြပဲ ဟန်လုပ်၍ တင်းတင်းမာမာ ပြောနေခြင်း ဖြစ်၏။

ဆရာယာချီ၏ စကားကို ကြားရသောအခါ ကောက်ထိုက်စင်းက မျက်နှာမဲ့လိုက်ပြီး

‘ပထမတကြိမ် ကျုပ်ကို လာပြီး စည်းရုံးတုန်းက ကျုပ်နဲ့ လက်ရည်တူ ယှဉ်ပြိုင်ရမယ့်လူမျိုး မရှိလို့ သေမင်းတမန်တို့နဲ့ မပူးပေါင်းခဲ့ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ခုတော့ ကျုပ် မပါလို့ မဖြစ်တော့ဘူး။ မင်းတို့တွေကလဲ ရှောင်လင်ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးနဲ့ ယုံအင်းတို့လို ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးတွေကိုတောင် ဖိတ်ခေါ် စည်းရုံးထားတယ် မဟုတ်လား။ သေမင်းတမန်က ငါနဲ့ မကင်းရာ မကင်းကြောင်း ပတ်သက်နေကြတဲ့သူတွေ၊ မင်းတို့က အင်အားနဲ့ မတရား အနိုင်ယူမှာမျိုးကိုတော့ ငါ မခံနိုင်ဘူး’

လုံခြုံရေးမူးချုပ်ကြီး ပေကျုံးချီသည် သိင်းလောကသားများ အကြောင်းကို ဆရာယာချီနှင့် ရှောင်လင်ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးတို့ လောက် မသိချေ။

ကောက်ထိုက်စင်း၏ အကြောင်းကိုလည်း မသိချေ။

ထိုကြောင့် ကောက်ထိုက်စင်း၏စကားကို ကြားရသောအခါ ဒေါသတကြီး ဖြစ်သွားပြီး ဝင်ပြောသည်။

‘ဟေ့... ဒုစရိုက်ကောင်ကြီး၊ သိပ်ပြီး လေထွားမနေနဲ့၊ ကျုပ်တို့ဟာ အမှန်တရားဘက်က ရပ်တည်တဲ့သူ၊ ခင်ဗျားတို့က

မဟုတ်မမှန် လုပ်နေကြတဲ့သူ၊ ခင်ဗျား ပါလာရုံမကလို့ ခင်ဗျားထက် တော်တဲ့ လူမျိုး ပါလာပါစေ၊ ကျုပ်တို့ကတော့ တိုက်ခိုက် သုတ်သင်ပစ်မှာပဲ၊ အသေဆိုးနဲ့ မသေချင်ယင် နောက်ပြန်ဆုတ်သွားကြ’

ရှောင်လင်ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက လက်ကာပြလိုက်၍ ပေကျုံးချီသည် ပြောလက်စ စကားကို ရပ်လိုက်ရသည်။ သို့မဟုတ်ပါက သူသည် ဒေါသတကြီးနှင့် ယခုထက် ပိုမို ကြမ်းတမ်းသော စကားများကို ဆက်လက် ပြောဆိုနေဦးမည် ဖြစ်၏။

* * *

ရှောင်လင်ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးသည် ချောင်းတချက် ဟန်လိုက်ပြီးမှ ချောင်းဖျသော လေသံဖြင့် ပြောသည်။

‘ဒကာကြီး ကောက်ထိုက်စင်း၊ ကျုပ်တို့ဒကာကြီးတို့ အသက်တွေလဲ ကြီးလာကြပါပြီ၊ ငယ်စဉ်က အသိဉာဏ်မကြွယ်သေးလို့ မိုက်ခဲ့ဘာလဲ မိုက်ခဲ့ပြီးကြပြီပဲ၊ ယခုအချိန်မှာတော့ စိတ်နောက်

ကိုယ်ပါ မမိုက်သင့်တော့ဘူး၊ ဒကာကြီးတို့ဘက်ကလဲ သိုင်းပညာ ထက်မြက်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ အများကြီးရှိပါတယ်။ လူအင်အားလဲ များပါတယ်။ ဒီလိုပဲ ဒီဘက်ကလဲ လူအင်အား အများကြီး ရှိနေပါတယ်။ တဘက်နဲ့တဘက် တိုက်ပွဲကြီးဖြစ်ကြယင် လူတွေ သောက်သောက်လဲ သေခဲကြ ပျက်စီးကြမယ်။ ဒီလူတွေကို မှီခိုအားထားရတဲ့ မိသားစုတွေဟာလဲ အတိ ဒုက္ခရောက်ကြရ မယ်။ ဒီတော့ အင်အားကြီးမားလှတဲ့ တိုက်ပွဲကြီးကိုရှောင်ပြီး သွေးမြေ မကျပဲ နှစ်ဦးနှစ်ဘက် ပြေလည်နိုင်မယ့် နည်းလမ်းကို ရွာကြံကြံဖို့ ကြားကနေ ဘုန်းကြီး မေတ္တာရပ်ခံချင်တယ် ဒကာ ကြီး ကောက်ထိုက်စင်း’

တောင်ပင်လယ် မိကျောင်းကြီး ကောက်ထိုက်စင်းက အား ပါးတရ ရယ်လိုက်ပြီး....

‘ဟား ဟား ဟား ဟား၊ ဆရာတော်က ဘုန်းကြီးပီပီ တရားချနေတာကိုး၊ တပည့်တော်က ဒုစရိုက် အလုပ်တွေကို လုပ်နေပေမယ့် ဘာသာရေးကို အလေးထားပါတယ်။ ရှောင်လင် ဂိုဏ်းတော်ကြီးရဲ့ ဂိုဏ်းချုပ်ဖြစ်တဲ့ ဆရာတော်ကိုလဲ ကြည်ညို လေးစားပါတယ်။ ဆရာတော်က ကြားကနေ မေတ္တာရပ်ခံတဲ့ အတွက်လဲ ဆရာတော်ရဲ့ မိန့်စကားကို နားထောင်ချင်ပါတယ်။ တပည့်တော်တို့ဘက်မှာတော့ တပည့်တော်ဟာ ဦးစီးဦးဆောင် အဖြစ် တာဝန်ယူထားရတဲ့ သူပါ။ တပည့်တော် ဆုံးဖြတ်ချက် တခုတည်းနဲ့ ပြီးပါတယ်။ တပည့်တော် အနေနဲ့လဲ တိုက်ပွဲကြီး

မိပြီး နှစ်ဘက်စလုံးက လူတွေ သောက်သောက်လဲ သေကြ ကို မလိုသားပါဘူး။ တပည့်တော်တို့ရဲ့ လိုအင်ဆန္ဒ ပြည့်ဝ မယ် ဆိုယင်တော့ တပည့်တော်တို့ တိုက်ခိုက်တဲ့ အလုပ်မျိုးကို လုပ်ပါဘူး’

‘ဒကာကြီး ကောက်ထိုက်စင်းတို့ရဲ့ လိုအင်ဆန္ဒက ဘာလဲ’
 ‘စိကွမ် ပြည်နယ်မှာရှိတဲ့ ဘုရင့် အမှုထမ်းတွေ အားလုံး ခင်ခွာသွားရမယ်။ နယ်စားကြီးက အစ ထွက်သွားရမယ်။ စီမံပြည်နယ်ဟာ ဘုရင့်အုပ်ချုပ်မှု လက်အောက်မှာ မရှိရဘူး။ စီမံပြည်နယ်ကို တပည့်တော်တို့ဘာသာ တပည့်တော်တို့ စိုးမိုး ခဲ့ချုပ်မယ်။ ဒါဆိုယင်တော့’

‘တော်စမ်းဗျာ၊ အရှူးပါးစပ်လို ပေါက်ကရ ပြောမနေနဲ့၊ ဘာ ပြောသလို ဘယ်တော့မှ ဖြစ်လာမှာ မဟုတ်ဘူး’
 လုံခြုံရေးမှူးချုပ်ကြီးပေကျိုးချီက နားကြားပြင်း ကင်လာ ခဲ့ ကောက်ထိုက်စင်း၏ စကားမဆုံးခင် ကြားမှ ဖြတ်အော် သည်။

‘ကောက်ထိုက်စင်းလည်း ဒေါသဖြစ်သွားပြီ....’
 ကျုပ်ပြောတဲ့အတိုင်း မဖြစ်ဘူးဆိုယင်တော့ သွေးချောင်း အောင် တိုက်ကြရမှာပဲ လုံခြုံရေးမှူးချုပ်ကြီး’
 ရှောင်လင် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက လက်ကား၍ ဝင်ပြောသည်။
 ‘ဒနပါဦး ဒကာကြီး ကောက်ထိုက်စင်း နေပါဦး၊ ဒကာ တောင်းဆိုချက်တွေကတော့ ဘယ်လိုမှ မလိုက်လျော

နိုင်တဲ့ တောင်းဆိုချက်တွေ ဖြစ်နေတယ်။ ဘုရင်မင်းမြတ်ကကော ကွမ်စိပြည် နယ်စားကြီးကကော ဘယ်လိုမှ သဘော တူကြမှာ မဟုတ်ဘူး၊

‘ဒါဖြင့်လဲ တပည့်တော် ပြောသလို တိုက်ပွဲကြီး ကျင်းပရ ပေါ့ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး’

‘ဒကာကြီးရဲ့ တောင်းဆိုချက်ကို မပြင်နိုင်တော့ဘူးလား’
‘တပည့်တော်ကတော့ နည်းနည်းကလေးမှ မပြင်နိုင်ပါဘူး ဘုရား။ ဒီ တောင်းဆိုချက်အတိုင်း ဖြစ်မလာယင်တော့ တိုက်ရ မှာပါပဲ’

‘အင်းလေ၊ ဒီလိုဆိုယင်လဲ ဒကာကြီး ပေကျုံးချီတို့ဘက် ကလဲ ပြန်တိုက်ကြမှာပဲ။ နှစ်ဘက်စလုံး ကျုပ် မေတ္တာရပ်ခံချင် တယ်။ လူတွေ သောက်သောက်လဲ သေစေမယ် တိုက်ပွဲကြီးကို ဖန်တီးမယ့်အစား လူနည်းနည်းလောက်နဲ့ပဲပြီးမယ့် သိုင်းပညာ ယှဉ်ပြိုင်ပွဲကိုလုပ်ပြီး အရှုံးအနိုင်ကို ဆုံးဖြတ်ကြယင် ကောင်း လိမ့်မယ် ထင်တယ်’

ရှောင်လင်ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး၏ဆိုလိုချက်ကို မည်သူမှ နားမလည် သဘောမပေါက်ကြချေ။

* * *

ထို့ကြောင့် ပေကျုံးချီနှင့် ကောက်ထိုက်စင်းတို့က ရွှေဆင့် နောက်ဆင့် မေးလိုက်ကြ၏။

‘ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးရဲ့ ဆန္ဒကို ရှင်းရှင်းလင်းလင်း သိပါရစေ’
‘ဘယ်လို ယှဉ်ပြိုင်မှုမျိုးလုပ်ပြီး အရှုံးအနိုင်ကို ဆုံးဖြတ်ရ မှာလဲ ဘုရား’

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက စဉ်းစဉ်းစားစား ပြန်ပြောသည်။

‘ကျုပ်ရဲ့ဆန္ဒကို အမှန်အတိုင်း ပြောရမယ်ဆိုယင် ဒကာကြီး ပေကျုံးချီတို့ ဘက်ကလဲ စိတ်ကြိုက် သိုင်းသမား လေး ငါး ဆယ်ယောက် ရွေးထုတ်၊ ဒကာကြီး ကောက်ထိုက်စင်းတို့ ဘက် ကလဲ စိတ်ကြိုက်သိုင်းသမား လေး ငါး ဆယ်ယောက်ရွေးထုတ်။ သဲဒီလူတွေ နှစ်ဦးနှစ်ဘက် သိုင်းပြိုင်ပွဲကြီးလုပ်ပြီး အရှုံးအနိုင်ကို ဆုံးဖြတ် စေချင်တယ်။ တကယ်လို့ ဒကာကြီး ပေကျုံးချီတို့ ဘက်က ရှုံးမယ်ဆိုယင် ဒကာကြီး ကောက်ထိုက်စင်းရဲ့ အလို ဆန္ဒအတိုင်း ဖြစ်အောင် လိုက်လျောရမယ်။ အဲ့...ဒကာကြီး ကောက်ထိုက်စင်းတို့ဘက်က ရှုံးမယ်ဆိုယင်တော့ အနှစ်နှစ်ဆယ် အတွင်း ဒကာကြီး ကောက်ထိုက်စင်းတို့ အားလုံး မကောင်းမှု ဝရိုက် အလုပ်တွေ မလုပ်တော့ပါဘူးလို့ ဝန်ခံကတိ ပေးပြီး ဒီအတိုင်းပဲ နေကြရမယ်’

ဘောင်ပင်လယ် မိကျောင်းကြီး ကောက်ထိုက်စင်းသည် သဘောကျစွာဖြင့် ချက်ချင်းပင် ပြန်ပြောသည်။

‘တပည့်တော်ကတော့ ဆရာတော်ရဲ့ အစီအစဉ်ကို သိပ်ပြီး သဘောကျပါတယ်။ ဒီအစီအစဉ် အတိုင်းသာ ဖြစ်မယ်ဆိုယင်

တော့ တိုက်ပွဲကြီးလဲ ဖြစ်စရာ မလိုတော့ဘူး၊ လူတွေလဲသောက်
သောက်လဲ သေစရာ မလိုတော့ဘူး၊ တပည့်တော်တို့ ဘက်က
ရှုံးနိမ့်မယ်ဆိုယင်လဲ အနှစ်နှစ်ဆယ် အတွင်းမှာ ကောင်းမွန်စွာ
နေပါမယ်ဆိုတဲ့ ကတိကိုလဲ ပေးပါမယ်၊ ကတိအတိုင်းလဲ တပည့်
တော်ရဲ့လူတွေ နေပါစေမယ်၊ လုံခြုံရေးမှူးချုပ်ကြီးတို့ ဘက်
ကသာ သဘောတူမတူ သိပါရစေတော့'

လုံခြုံရေးမှူး ချုပ်ကြီး ပေးကျုံးချိက သက်ပြင်းတချက် ချ
လိုက်ပြီး ဘုန်းတော်ကြီးကို ပြောသည်။

'တပည့်တော်တို့ဘက်က ရှုံးနေမယ်ဆိုယင် ကွမ်စီပြည်နယ်ကို
သူတို့လက်ထဲ အပ်ရမယ် ဆိုတော့ ဒီဆုံးဖြတ်ချက်ကို တပည့်
တော် တဦးတည်းဆုံးဖြတ်လို့ မဖြစ်ပါဘူး၊ နယ်စားကြီးကိုအသိ
ပေးပြီး ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ယူရပါလိမ့်မယ်၊ သုံးရက်လောက်တော့
အချိန်ပေးပါဘုရား'

ရှောင်လင်ဂိုဏ်းချုပ် ဆရာတော်ကြီးက ခေါင်းတဆတ်ဆတ်
ညိတ်၍

'ဟုတ်ပါတယ်လေ၊ ဒီလောက်ကြီးကျယ်တဲ့ အရေးအခင်းကို
နယ်စားကြီးတောင် သူ့ဘာသာသူ ဆုံးဖြတ်ရဲမှာ မဟုတ်ပေဘူး၊
ဒီတော့ ဒီလိုလုပ်ပါ ဒကာကြီး၊ ကောက်ထိုက်စင်း'

'အမိန့်ရှိပါဘုရား'

'နောက်ခုနစ်ရက်တိတိ ပြည့်တဲ့နေ့မှာ ဒကာကြီးတို့ လာခဲ့
ကြပါ၊ ဒီတော့မှ ဒကာကြီး ပေးကျုံးချိတို့ရဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို သိ
ရပါမယ်၊ သိုင်းပညာယှဉ်ပြိုင်ပွဲလုပ်ပြီး အရှုံးအနိုင်ကို ဆုံးဖြတ်
ကြမယ်ဆိုယင် အဲဒီတော့မှ ပြိုင်ပွဲစည်းကမ်းချက်တွေကို နှစ်ဦး
နှစ်ဘက် ကျေနပ်အောင်ထပ်ပြီး ညှိနှိုင်း ကြတာပေါ့'

ကောက်ထိုက်စင်းသည် ခဏမျှ စဉ်းစားပြီး ခေါင်းညိတ်
ကာ

'ကောင်းပါပြီ ဆရာတော်ဘုရား၊ ခုနစ်ရက် ပြည့်တဲ့နေ့မှာ
တပည့်တော်တို့ ထပ်လာခဲ့ကြပါမယ်'

ထိုနောက် ကောက်ထိုက်စင်း၊ အရိုး မယ်တော်ကြီးနှင့် သေ
မင်းတမန်တို့ သုံးဦးသည် ပြေးထွက်သွားကြကာ အမှောင်
ခဲတွင် ပျောက်ကွယ် သွားကြတော့သည်။

* * *

ဆရာယာချိက သက်ပြင်းတချက် ချလိုက်ပြီး

'အင်း.... ဒီအနီးအနား ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ဒီဒုစရိုက်ကောင်
တွေ ရောက်နေကြတာတောင် တပည့်တော်တို့တွေ လုံးလုံး
မသိစားမိကြဘူး၊ သူတို့မှာ လူအင်အား ဘယ်လောက်ပါ
လဲ၊ ဘယ်လို လူမျိုးတွေ ပါလာတယ်ဆိုတာ ဒီခုနစ်ရက်
တွေမှာ စုံစမ်းကြည့်ကြမှ ဖြစ်မယ်'

ပေကျုံးချီကလည်း ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်၍....

‘ကျုပ် လူတွေကို ဖြန့်ပြီး စုံစမ်းခိုင်းထားပါတယ် ဆရာ ယာချီ၊ ဒီညအတွင်းပဲ နယ်စားကြီးဆီ သွားအကြောင်းကြား တိုင်ပင်ရမယ်၊ အပန်းမကြီးဘူး ဆိုယင် ဆရာတော်ဘုရားပေါ် လိုက်ခဲ့စေချင်ပါတယ် ဘုရား’

‘လိုက်ခဲ့မယ် ဒကာကြီး ပေကျုံးချီ၊ လိုက်ခဲ့မယ်၊ နယ်စား ကြီး သဘောပေါက် နားလည်အောင်ပဲ ဘုန်းကြီးကိုယ်တိုင် ရှင်းပြမယ်၊ ဘုန်းကြီးဆန္ဒကတော့ လူတွေ သောက်သောက်လဲ သေမယ့် တိုက်ပွဲကြီးမျိုး မဖြစ်စေချင်ဘူး’

ဆရာ ယာချီကလည်း ယွင်းအော်နှင့် ပိုင်ရိပိန်တို့ကို လှည့် ပြောလိုက်သည်။

‘ကိုင်း.... တခါတည်းပဲ ဘာတို့နဲ့ လိုက်ခဲ့ပြီး ဟိုမှာ ပြောင်း နေကြပေတော့၊ ဒုစရိုက်သမားတွေ ဒီအနီးအနားမှာ ရောက်နေ ကြလေတော့ ဒီမှာ သမီးတို့ နှစ်ယောက်တည်း နေကြလို့ မဖြစ် တော့ဘူး၊ အရိုးမယ်တော်ကြီးကလဲ တူမောင် ကျောက်ရိရှူး အပေါ် အတော်ကလေး အခဲမကြေ ဖြစ်နေတာ၊ တော်ကြာ တူမကြီးတို့ကိုဖမ်းပြီး ကျောက်ရိရှူးကို အကျပ်ကိုင်ယင် ခတ် လိမ့်မယ်’

ပိုင်ရိပိန်က စိတ်လှုပ်ရှားစွာဖြင့်....

‘အဲဒီ အတွားကြီးပြောတဲ့ စကားတွေဟာ မှန်ပါ့မသား ဘာ၊ မုလိန်နဲ့ ကျန်ကျေ တို့တတွေ မောင်ရွဲလက်ချက်နဲ့ သေ ဆိုတာလေ’

‘အင်း.... အရိုးမယ်တော်ကတော့ လိမ်မပြောပါဘူး တူမ လေး၊ သူပြောတာ မှန်လိမ့်မယ်လို့ ဘာထင်တယ်၊ ဒါဆို တူမောင် ကျောက်ရိရှူးဟာ ဘေးမသိရန်မခ ရှိသေးတယ်ဆိုတာ သွက်လို့ရပြီး သူ့အတွက် စိုးရိမ်ပူပန်စရာ မလိုတော့ဘူး၊ အချိန် ဘန်ယင် သူ ပြန်လာပါလိမ့်မယ်’

လုံခြုံရေးအဖွဲ့ဝင်များ၊ သိုင်းလောကမှ ဖိတ်ကြားထားသော
ညွှန်သည်များ နေရာယူ ထိုင်နေကြသည်။

၎င်းလုံခြုံရေး အဖွဲ့ဝင်များမှာ လူပေါင်း သုံးရာကျော်ခန့်
လေသည်။

အနောက်ဘက်ရှိ ရှည်လျားသော မဏ္ဍပ်ကြီးထဲတွင်မူ အဝတ်
အစား အမျိုးမျိုးကို ပရမ်းပတာ ဝတ်ဆင်ထားသောလူ သုံးရာ
ခန့် နေရာယူ ထိုင်နေကြ၏။

ထိုသူတို့ကား ဒုစရိုက်အဖွဲ့အစည်း အသီးသီးမှ ဒုစရိုက်သမား
များ ဖြစ်လေသည်။

ဘောင်ဘက် မဏ္ဍပ်ထဲတွင်မူ ကွမ်စီပြည်နယ် နယ်စားကြီး
ဖေဟန်၊ ဆရာယာချီ၊ လုံခြုံရေးမှူးချုပ်ကြီး ပေကျိုးချီ၊
အက်ထောက် လုံခြုံရေးမှူးကြီး လျှောင်အင်း၊ ယွင်းအော်၊
ခိုင်ရိပ်နီနှင့် အထီးကျန် သိုင်းသမားကြီး ယုံအင်း အပါအဝင်
လုံခြုံရေး ရဲရဲတောက် ငါးဖော်နှင့် ဟန်တန်တို့ ထိုင်နေကြသည်။

လုံခြုံရေးအဖွဲ့မှ အရေးပါ အရာရောက်သော ပုဂ္ဂိုလ်များနှင့်
ဆရာယာချီ၊ ပေကျိုးချီတို့၏ ဖိတ်ကြားချက်အရ ရောက်လာ
သူသည့် ညွှန်သည် သိုင်း အကျော်အမော် ကြီးများလည်း ရှိနေ
ကြသည်။

မြောက်ဘက် မဏ္ဍပ်ထဲတွင်မူ တောင်ပင်လယ် မိကျောင်း
ကြီး၊ ကောက်ထိုက်စင်း၊ အရိုးမယ်တော်ကြီး၊ သေမင်းတမန်၊

အခန်း ၀ ၈၀

နယ်လုသိုင်းပြိုင်ပွဲ

လုံခြုံရေးအဖွဲ့ စခန်းဝင်းကြီးအတွင်းရှိ မြေကွက်လပ် ကျယ်
ကြီးထဲတွင် လူများနှင့် ပြည့်လှစခန်း ရှိနေသည်။ ကွင်းကြီး၏
ပတ်လည်တွင် မဏ္ဍပ်ကြီးများ ထိုးထားသည်။

အရှေ့ဘက်ရှိ ရှည်လျားသော မဏ္ဍပ်ကြီးထဲတွင် ကွမ်စီပြည်
နယ် လုံခြုံရေးအဖွဲ့ဝင် တံဆိပ်များပါသော ဝတ်စုံများကို ဝတ်
ဆင်ထားသည်။

ကျားလုံ၊ ဝံပုလွေမလေး၊ ချန်ဖုန်နှင့် ဒုစရိုက်လောကမှ သိုင်းအကျော်အမော် ခေါင်းဆောင်ကြီးများ ထိုင်နေကြသည်။

ကွင်းကြီးထဲတွင် ရှိနေကြသော လူများအားလုံးပင် စိတ်လှုပ်ရှားစွာဖြင့် လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်နေကြသည်။

အားလုံးပင် စတင် ကျင်းပတော့မည့် သိုင်းပြိုင်ပွဲကြီးကို လွန်စွာ စိတ်ပါဝင်စား နေကြလေသည်။

ယနေ့တွင် ဒုစရိုက် လောကသားများနှင့် သုစရိုက်လောကသားများ သိုင်းပညာ စတင်ယှဉ်ပြိုင်ကြမည် ဖြစ်၏။

လူပေါင်းများစွာ သေကြမည့် တိုက်ပွဲကြီးကို မဖြစ်စေလိုသော ရှောင်လင် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး၏ ဆန္ဒအတိုင်း သိုင်းပြိုင်ပွဲကြီးကား ဖြစ်မြောက်လေပြီ။

ခါနီးဆိုထားသောနေ့တွင် ပေကျူးချီထံသို့ မိကျောင်းကြီးကောက်ထိုက်စင်းတို့ တတွေ ရောက်လာကြသည်။

ထိုခုနစ်ရက်အတွင်း နယ်စားကြီးသည် ဘုရင်မင်းမြတ်ထံ ခြေမြန်တော်လွှတ်၍ အခြေအနေ အရပ်ရပ်ကို တင်ပြသည်။

ဘုရင်မင်းမြတ်မှာလည်း ရှောင်လင်ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ကိုယ်တိုင်ပေးသော အကြံလည်းဖြစ်၊ လူတွေ့လည်း သောက်သောက်လဲသေမည့် တိုက်ပွဲကြီး ဖြစ်မှာလည်း မလိုလားသဖြင့် နယ်စားကြီး ကောင်းမည် ထင်သလိုသာ ဆုံးဖြတ်စီစဉ်ပါဟု အကြောင်းပြန်ကြားခဲ့သည်။

ထို့ကြောင့် နယ်စားကြီး ဝူးပေ့ဟန်သည် ရှောင်လင်ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး၏ သဘောဆန္ဒကို လက်ခံလိုက်တော့၏။

မိကျောင်းကြီး ကောက်ထိုက်စင်းတို့လူစု ရောက်လာသောအခါ ပေကျူးချီ၊ ဆရာယာချီနှင့် လျှောင်အင်းတို့သည် လက်ခံတော့ဆိုကြသည်။

မည်သို့မည်ပုံ သိုင်းပညာ ပြိုင်ပွဲကို ယှဉ်ပြိုင်ကြမည့်အကြောင်း ညှိနှိုင်း ဆွေးနွေးကြသည်။

ရှောင်လင်ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ဦးဆောင်သော ရှောင်လင်ကျောင်းတော်ကြီးမှ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး လေးဦးတို့ကမူ ကြားမှ ပြေပြေလည်လည်ဖြစ်ရန် ညှိနှိုင်းပေးကြသည်။

ဆရာယာချီ၏ ဖိတ်ခေါ်ချက်အရ ရှောင်လင်ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးသည် လုံခြုံရေးအဖွဲ့သို့ လာရောက်စဉ် သူနှင့်အတူ ရှောင်လင်ဂိုဏ်းကြီးမှ အရေးပါ အရာရောက်သော ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးလေးဦးလည်း ပါလာကြသည်။

ပေကျူးချီနှင့် ကောက်ထိုက်စင်းတို့ နှစ်ဦးဘက်မှ သဘောတူညီချက်အရ ရှောင်လင်ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အပါအဝင် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ငါးဦးသည် ကြားမှ ညှိနှိုင်း ဖြေရှင်းပေးရခြင်း ဖြစ်လေသည်။

နောက်ဆုံးတွင် သိုင်းပြိုင်ပွဲကြီး ကျင်းပရန် နှစ်ဦးနှစ်ဘက် စည်းကမ်းချက်များ၊ သတ်မှတ်ချက်များ၊ နေ့ရက်များကို အပြီးအပိုင် ရွေးချယ်လိုက်ကြသည်။

ထို့ကြောင့် ယနေ့သည် သိုင်းပြိုင်ပွဲကြီး စတင်ပြီး ကျင်းပရန် ပထမနေ့သို့ ရောက်လာခဲ့လေပြီ။

ယှဉ်ပြိုင်မည့် မြေကွက်လပ်ကြီးထဲတွင်လည်း နှစ်ဘက်လူများ ငုံ့စုံညီညီ ရောက်နေကြလေပြီ။

အစီအစဉ် မစသေးသဖြင့် လူများအားလုံး လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်နေကြပြီး စကားပြောသံ၊ ရယ်မောသံများလည်း ညံ့စို့လျက် ရှိ၏။

* * *

မြေကွက်လပ်၏ အလယ်ဗဟိုတွင် ကျယ်ဝန်းသော စင်မြင့်ကြီး ရှိနေသည်။

၎င်း စင်မြင့်ကြီးမှာ သိုင်းပညာ ယှဉ်ပြိုင်ပွဲ ပြုလုပ်မည့် စင်မြင့် ကြီးပင် ဖြစ်၏။

စင်မြင့်ကြီးနှင့် မလှမ်းမကမ်းတွင်ရှိသော ထိုင်ခုံကြီးငါးလုံး တွင် ရှောင်လင်ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အပါအဝင် ရှောင်လင် အဖွဲ့ဝင် ငါးဦးသည် ကြီးစွာသော ဣန္ဒြေဖြင့် ထိုင်နေကြသည်။

ရှောင်လင် အဖွဲ့ဝင် ငါးဦးသည် နှစ်ဦးနှစ်ဘက်မှ သဘောတူ ညီချက်အရ ပြိုင်ပွဲခိုင်များ ပြုလုပ်ကြရမည်ဖြစ်၏။

ယှဉ်ပြိုင်သူများ၏ အရှုံးအနိုင်ကို ဆုံးဖြတ်ကြရမည် ဖြစ်လေ သည်။

ယွင်းအော်နှင့် ပိုင်ရိပိန်တို့သည် ဆရာယာချီအနီးတွင် ထိုင်နေ ကြပြီး သူမတို့နှစ်ဦးစလုံး မျက်စိမျက်နှာ မကောင်းကြချေ။

ဆရာယာချီနှင့် ပေကျုံးချီတို့လည်း မျက်စိမျက်နှာမကောင်း ကြပေ။

သို့သော် လူကြီးများဖြစ်သဖြင့် ဣန္ဒြေဆည်၍ ထားနိုင်ကြ သည်။

လူငယ်များဖြစ်သော ယွင်းအော်နှင့် ပိုင်ရိပိန်တို့ကမူ ဣန္ဒြေ ဆည်၍ မရလောက်အောင် မျက်စိမျက်နှာ ပျက်နေကြ၏။

သူတို့အားလုံး သတ်မှတ်ထားသည့် ရက်ထက် ကျော်လွန် သည့်တိုင်အောင် ပြန်ရောက် မလာသေးသော ကျောက်ရိဂျုံး အတွက် စိုးရိမ်နေသောကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

ပြီးတော့ ဆရာယာချီနှင့် ပေကျုံးချီတို့သည် ကျောက်ရိဂျုံး ကို သိုင်းပြိုင်ပွဲတွင် ထည့်သွင်းရန် သေချာပေါက် ရည်မှန်း ထားပြီး ဖြစ်၏။

သို့သော် ယခုထိ ကျောက်ရိဂျုံး ပြန်ရောက်မလာသောအခါ အစီအစဉ်တွေ အလွဲလွဲအချောချော ဖြစ်ကုန်တော့မည်ကို စိုးရိမ် ခံကြသည်။

ယခု သိုင်းပြိုင်ပွဲမှာ တရားသဖြင့် ယှဉ်ပြိုင်မည့် ပြိုင်ပွဲ ဖြစ်သဖြင့် မိမိတို့ဘက်မှ အနိုင်ရလိမ့်မည်ဟု ဆရာ ယာချီတို့က တွက်ဆထားကြသည်။

ကျောက်ရိဂျုံးတို့ကိုလည်း အားကိုးအားထား ပြုကြသည်။ သို့သော် ကျောက်ရိဂျုံးကား ရောက်မလာချေ။

အကယ်၍သာ ခြေချော်လက်ချော် ဖြစ်ကာ မိမိတို့ဘက်မှ ရှုံးနိမ့်သွားပါက ကွမ်စီပြည်နယ်ကို ဒုစရိုက်သမားများလက်သို့ ထိုးအပ်ရပေတော့မည်။

ကွမ်စီပြည်နယ်သာမက ပြည်မကြီး တခုလုံး အခြေအနေ ဆိုးဆိုးရွားရွား ကြုံတွေ့ရပေတော့မည်။

ဆရာ ယာချီတို့ စိတ်ထဲတွင်လည်း ထိုအရေးကို တွေးကာ စိုးရိမ် ပူပန်နေကြသည်။

‘ဒန်း... ဒန်း... ဒန်း...’

လူသံဆူသံများကို ဖုံးလွှမ်းသွားအောင် ကြေးလင်ဗန်းကြီး တီးခတ်သံက ကျယ်လောင်စွာ သုံးချက်တိတိ ပေါ်ထွက်လာသည်။

ဆူညံနေသော အသံများအားလုံး ရုတ်ခြည်း တိတ်ဆိတ်သွားသည်။

သိုင်းပြိုင်ပွဲကြီး စတင် ကျင်းပတော့မည်ဖြစ်ကြောင်း အချက်ပေး တီးခတ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သဖြင့် လူအားလုံး၏ မျက်လုံးများက ကွင်းလယ်ရှိ စင်မြင့်ကြီးဆီ ရောက်သွားသည်။

ကွင်းကြီးတကွင်းလုံး အပ်ကျသံပင် ကြားရလောက်အောင် တိတ်ဆိတ်မြိမ်သက်နေသည်။

ဧကသာကြာပြီး စင်မြင့်ပေါ်သို့ အသက်လေးဆယ် အရွယ်ရှိ လူတယောက် တက်လာသည်။

သူ့ ကိုယ်ပေါ်တွင် ပန်းရောင် ပိုးဝတ်စုံကို သားသားနားနား ဝတ်ဆင်ထားသည်။

လက်ထဲတွင်လည်း စာရွက်လိပ်ကြီးတလိပ်ကို ကိုင်လာသည်။

သူကား ဤသိုင်းပြိုင်ပွဲကြီး၏ အခမ်းအနားမှူးပင် ဖြစ်လေသည်။

* * *

အခမ်းအနားမှူးက စင်မြင့်ကြီးအလယ်တွင် ရပ်ပြီး စာရွက်လိပ်ကိုဖြန့်ကာ သိုင်းပြိုင်ပွဲ အစီအစဉ်ကို စတင် ဖတ်ကြားကြေငြာလေသည်။

‘သိုင်းပြိုင်ပွဲကြီးကို အားပေးရန် ရောက်လာတဲ့ ညွှန်ပရိသတ် အပေါင်းတို့ ခင်ဗျား၊ ယခု အချိန်ကစပြီး သိုင်းပြိုင်ပွဲကြီးကို ပထမနေ့အဖြစ် စတင် ကျင်းပပါတော့မယ်။ သိုင်းပြိုင်ပွဲကြီးကို ငါးရက်တိတိ ဆက်လက် ကျင်းပသွားမှာလဲ ဖြစ်ပါတယ်။ တနေ့ကို သုံးကြိမ်သုံးခါတိတိ ယှဉ်ပြိုင်ပါမယ်။ ဒီနေ့ ပထမနေ့မှာ လက်ဝါးသိုင်း ပြိုင်ပွဲ ကျင်းပမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ ပြိုင်ပွဲဝင်ကြ မယ် ပုဂ္ဂိုလ်တွေရဲ့ နာမည်စာရင်းကိုတော့ ကြိုတင် ပေးမထား ပါဘူး။ စတင် ယှဉ်ပြိုင်ခါနီးမှပဲ နှစ်ဦးနှစ်ဘက်စလုံးက စာရင်း ပေးပြီး ယှဉ်ပြိုင်ကြမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီပြိုင်ပွဲကြီးရဲ့ အရှုံးအနိုင်နဲ့ စည်းကမ်းချက်တွေကို သတ်မှတ်ဆုံးဖြတ်မှာကတော့ ရှောင်လင် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးနဲ့ ရှောင်လင် ကျောင်းတော်ကြီးမှ အဖွဲ့ဝင်ကြီး များပဲ ဖြစ်ပါတယ် ခင်ဗျား’

ပရိသတ် အားလုံးလိုလို၏ မျက်လုံးများက ရှောင်လင်ဂိုဏ်း ချုပ်ကြီးနှင့် အဖွဲ့ဝင်ကြီးများထံသို့ ရောက်သွားကြသည်။ မည်သူမှ စကားမဆိုကြပဲ အခမ်းအနားမှူး၏ ကြေငြာချက်ကို စိတ်ပါဝင်စားစွာ တိတိတဆိတ် နားထောင် နေ ကြ သည်။ အခမ်းအနားမှူးက ကြေငြာချက်ကို ခဏသာရပ်ပြီး ဆက်လက် ကြေငြာပြန်သည်။

‘ပထမဆုံးနေ့အဖြစ် ဒီနေ့ ယှဉ်ပြိုင်မှာကတော့ တဦးချင်း လက်ဝါးသိုင်းပြိုင်ပွဲပဲ ဖြစ်ပါတယ်ခင်ဗျား။ သုံးကြိမ်သုံးခါ ယှဉ် ပြိုင်ပါမယ်။ ပထမအချိန်မှာ သိုင်းကွက်နှစ်ဆယ်၊ ဒုတိယအချိန်မှာ သိုင်းကွက်ငါးဆယ်နဲ့ နောက်ဆုံး တတိယအချိန်မှာတော့ အရှုံး

အနိုင် ပေါ်တဲ့အထိ ယှဉ်ပြိုင်ရမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ အကယ်၍ ပထမ အချိန်မှာ အရှုံးအနိုင်ပေါ်ယင်လဲ ဒုတိယနဲ့ တတိယအချိန်ကို ဆက်ပြီး ယှဉ်ပြိုင်စရာ မလိုတော့ပါဘူး။ ဒုတိယအချိန်နဲ့ အရှုံးအနိုင် ပေါ်ယင်လဲ တတိယအချိန်ကို ဆက်ပြီး ယှဉ်ပြိုင်စရာ မလိုတော့ ပါဘူး။ ကျန်တဲ့ လေးရက်မှာလဲ နေ့စဉ်နေ့တိုင်း ခုလိုပဲ သုံးကြိမ် သုံးခါ ယှဉ်ပြိုင်ကြရမှာပါ။ ပထမအချိန်ကို အခု မနက်ပိုင်းမှ စပါမယ်။ ဒုတိယအချိန်ကို မွန်းတည့်ချိန်မှာ ပြန်စပါမယ်။ တတိယ အချိန်ကို ညနေပိုင်းမှာ ပြန်စပါမယ်။ ဒီလို အချိန်နားပေးရ တာဟာ ယှဉ်ပြိုင်သူတွေအတွက် လွတ်ကွက် ဟာကွက်တွေကို ချိန်ဆဖို့နဲ့ အနားယူနိုင်ဖို့ပါပဲ’

အခမ်းအနားမှူးသည် စကားကိုရပ်လိုက်ပြီး ပရိသတ်များကို တချက် အကဲခတ် ကြည့်လိုက်ပြန်သည်။

ပြီးမှ အစီအစဉ်ကို ဆက်လက် ကြေငြာပြန်သည်။ ‘ညွှန်ပရိသတ် အပေါင်းတို့ခင်ဗျား...ဒုတိယနေ့မှာ ယှဉ်ပြိုင် မှာကတော့ တဦးချင်း အတွင်းအား ယှဉ်ပြိုင်ပွဲပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ တတိယနေ့မှာ ယှဉ်ပြိုင်မှာကတော့ တဦးချင်း ဓားသိုင်းပြိုင်ပွဲပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ စတုတ္ထနေ့မှာတော့ ကိုယ်ဖော့ပညာကို တဦးချင်း ယှဉ်ပြိုင်ကြရမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ နောက်ဆုံးရက်ဖြစ်တဲ့ ပဉ္စမနေ့ မှာတော့ သုံးယောက်တဲ့ ဓားသိုင်း ယှဉ်ပြိုင်ကြရမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ ငါးရက်ငါးမျိုး ယှဉ်ပြိုင်ရာမှာ သုံးရက်သုံးမျိုး အနိုင်ရတဲ့ ကက်ဟာ ဒီသိုင်းပြိုင်ပွဲကြီးမှာ အနိုင်ရတယ်လို့ သတ်မှတ်ဆုံးဖြတ် ပါလိမ့်မယ်။ ညွှန်ပရိသတ် အပေါင်းတို့ခင်ဗျား...ယခုအချိန်က ပြီး ကွမ်မီပြည်နယ် လုံခြုံရေးအဖွဲ့နဲ့ တောင်ပင်လယ် သိုင်းဂိုဏ်း

ပေါင်းစုံတို့၍ သိုင်းပညာ ယှဉ်ပြိုင်ပွဲကြီး စတင် ကျင်းပပါတော့ မယ်ခင်ဗျာ'

'ဖြောင်း ဖြောင်း ဖြောင်း ဖြောင်း ဖြောင်း'

'ခွီ ခွီ ခွီ ခွီ...ဖြောင်း ဖြောင်း'

ပရိသတ်များထံမှ ဩဘာ လက်ခုပ်သံများ တခဲနက် ပေါ် ထွက်လာလေသည်။

လက်ခုပ်ဩဘာသံများ အဆုံးသတ်သွားတော့မှ အခမ်း အနားမှူးက ဆက်၍ကြေငြာသည်။

'ညွှန်ပရိသတ် အပေါင်းတို့ ခင်ဗျား၊ ဗီ သိုင်းပြိုင်ပွဲကြီး၍ နှစ်ဦးနှစ်ဘက် ကျေနပ်စွာ သတ်မှတ်ထားတဲ့ စည်းကမ်းချက် အရ အသက် ငါးဆယ်အထက် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများ ပါဝင်ယှဉ်ပြိုင် ခွင့် မရှိပါဘူး။ ဗီလို စည်းကမ်းသတ်မှတ်ရတာလဲ အကြောင်း ရှိပါတယ်။ အသက် ငါးဆယ်အထက် သိုင်းသမားကြီးတွေဟာ အများအားဖြင့် သိုင်းပညာ ထက်မြက်လွန်းတဲ့ သိုင်းအကျော် အမော်ကြီးများ ဖြစ်ကြပါတယ်။ ထိပ်တန်း သိုင်းအကျော် အမော်ကြီးများ အချင်းချင်း ရင်ဆိုင်ယှဉ်ပြိုင်ကြမယ် ဆိုယင် အရှုံးအနိုင် ပေါ်လာတာနဲ့အမျှ ကြီးစွာသော အငြိုးတွေလဲ ထားကြပါလိမ့်မယ်။ သိုင်း အကျော်အမော်ကြီးများ အငြိုး ကြီးလာကြတာနဲ့အမျှ သိုင်း လောကကြီးမှာ ကြီးစွာသော သတ်မှတ်မှုတွေပေါ်ပေါက်လာပြီး သိုင်းလောကကြီးတခုလုံး အန္တရာယ် ကျရောက်လာနိုင်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် ဒီပြိုင်ပွဲမှာ အသက် ငါးဆယ်အထက် သိုင်းသမား အကျော်အမော်ကြီး များကို ယှဉ်ပြိုင်ခွင့် မပြုစေပဲ အသက် ငါးဆယ်အောက်

သိုင်းသမားများကိုသာ ယှဉ်ပြိုင်ခွင့်ပေးဖို့ သတ်မှတ်ထားခြင်း ဖြစ်ပါတယ်'

ညွှန်ပရိသတ်များထံမှ တီးတိုး ဝေဖန်သံများ ပေါ်ထွက် လာကြသည်။

* * *

တချို့ကလည်း ဤစည်းကမ်းချက်ကို ကြိုက်နှစ်သက်ကြပြီး တချို့ကလည်း မကြိုက်နှစ်သက်ကြချေ။

'ဒန်း...ဒန်း...ဒန်း'

ထိုစဉ် တီးတိုး ဝေဖန် ပြောဆိုသံများကို ဖုံးလွှမ်းလျက် ကြေးလင်ဗန်းကြီး တီးသံ သုံးချက်တိတိ ပေါ်ထွက်လာတော့ သည်။

စကားသံများ ရုတ်ခြည်း တိတ်ဆိတ်သွားသည်။

ထိုအခါမှ အခမ်းအနားမှူးသည် ဆက်လက် ကြေငြာလေသည်။

‘ညွှတ်ပရိသတ်များ ခင်ဗျား၊ ဒီနေ့ လက်ဝါးသိုင်း ယှဉ်ပြိုင်ပွဲမှာ ပါဝင်ယှဉ်ပြိုင်မယ့် ပုဂ္ဂိုလ်နှစ်ဦးရဲ့ နာမည်ကို ကြေငြာပါမယ်။ လုံခြုံရေးအဖွဲ့ဘက်က ယှဉ်ပြိုင်မယ့် သိုင်းသမားကတော့ သံလက်ဝါး လွေထိန်ပဲ ဖြစ်ပါတယ် ခင်ဗျား’

‘ဟေး... သံလက်ဝါး လွေထိန်ကွ’

‘သံလက်ဝါးဟေ့၊ သံလက်ဝါးကွ’

‘ဖြောင်း ဖြောင်း ဖြောင်း ဖြောင်း၊ ရှိ ရှိ’

လုံခြုံရေး အဖွဲ့ဝင်များဘက်မှ အော်ဟစ် အားပေးသံများ ဩဘာ လက်ခုပ်သံများ တခဲနက် ပေါ်ထွက်လာလေသည်။

သံလက်ဝါး လွေထိန်ကို သိုင်းလောကသားတိုင်း လိုလို သိကြသည်။

သူသည် အသက် လေးဆယ်ကျော်ခန့်သာ ရှိသေးသော်လည်း သူ၏ လက်ဝါးသိုင်းကွက်မှာ အထူး ကျော်ကြားလှလေ၏။

ယှဉ်ပြိုင်မည့်သူ၏ နာမည်ကို ယခုမှ ကြေငြာသဖြင့် တောင်ပင်လယ်မိကျောင်းကြီး ကောက်ထိုက်စင်းတို့တတွေ ခေါင်းချင်း ရိုက်သွားကြ၏။

ထိုစဉ် ဩဘာ ပေးသံများ၊ အားပေးသံများ ငြိမ်သွားသဖြင့် အခန်းအနားမှူးသည် ဆက်၍ ကြေငြာပြန်သည်။

ညွှတ်ပရိသတ် အပေါင်းတို့ ခင်ဗျား၊ တောင်ပင်လယ် သိုင်းဂိုဏ်းပေါင်းစုံဘက်မှ ယှဉ်ပြိုင်မယ့် လူကတော့ တစ္ဆေလက်ဝါး လီယန်ဟွမ်း ဖြစ်ပါတယ် ခင်ဗျား’

‘ရှိ ... ရှိ... ရှိ... ဖြောင်း... ဖြောင်း... ဖြောင်း... ဖြောင်း’

‘တစ္ဆေလက်ဝါးကွ၊ တစ္ဆေလက်ဝါး’

‘တစ္ဆေလက်ဝါး လီယန်ဟွမ်းတဲ့ဟေ့’

ဒုစရိုက်သမားများ ရှိသော ဖဏ္ဍပ်ဆီမှ တခဲနက် အော်ဟစ် အားပေးသံများ ပေါ်ထွက်လာပြန်သည်။

တစ္ဆေလက်ဝါး လီယန်ဟွမ်းမှာလည်း ပင်လယ်ဘက်မှ ဒုစရိုက်သမား လောကတွင် ထင်ရှားကျော်ကြားသူ ဖြစ်၏။

သူသည် အသက် လေးဆယ်ပင် မပြည့်သေးသော်လည်း သူ၏ လက်ဝါး ရိုက်ချက်ကြောင့် သေဆုံး ခဲ့ရသူများမှာ လေးဆယ်ထက် မနည်းတော့ချေ။

သူနှင့် ပြိုင်ဘက်မှန်သမျှ သေဆုံး သွားရသည်သာ များလေ သံလက်ဝါး လွေထိန်နှင့် ယှဉ်ပြိုင်မည့်သူမှာ တစ္ဆေလက်ဝါး လီယန်ဟွမ်းဖြစ်ကြောင်း သိရသောအခါ ဆရာယာချီ၏ စိတ်ထဲတွင် စိုးရိမ်မကင်း ဖြစ်သွားမိသည်။

တောင်ပင်လယ် မိကျောင်းကြီး ကောက်ထိုက်စင်း တို့ဘက်မှ လူရွေးမှန်ကြောင်းလည်း စိတ်ထဲတွင် ဝန်ခံမိသည်။

စင်မြင့်ကြီးပေါ်သို့ လူနှစ်ယောက် တက်လာသည်။

နှစ်ဦးစလုံး လူသွားကြီးများ ဖြစ်ကြပြီး တဦးက အဖြူ ခရောင်သိုင်း ကိုယ်ကျပ်ဝတ်စုံကို ဝတ်ထားကာ တဦးက အမည်း ခရောင်သိုင်း ကိုယ်ကျပ်ဝတ်စုံကို ဝတ်ထားသည်။

အခမ်းအနားမူက အဖြူရောင်ဝတ်စုံ ဝတ်ထားသူမှာ တစ္ဆေ
လက်ဝါး လီယန်ဟွမ်း ဖြစ်ကြောင်း ပရိသတ်များနှင့် မိတ်ဆက်
ပေးပြီး ရှောင်လင်ဂိုဏ်းချုပ် ဆရာတော်ကြီး၏ အချက်ပေး ခွင့်
ပြုချက်ရသောအခါ သံလက်ဝါး လွေထိန်နှင့် တစ္ဆေလက်ဝါး
လီယန်ဟွမ်းတို့သည် စဘင် ယှဉ်ပြိုင် တိုက်ခိုက်ကြ လေတော့၏။

အခန်း ○ ၈၁

အချိန်မီ

သံလက်ဝါး လွေထိန်နှင့်တစ္ဆေလက်ဝါး လီယန်ဟွမ်းတို့သည်
ဘဦးကိုတဦး ပြင်းပြင်းထန်ထန် တိုက်ခိုက်နေကြသည်။

နှစ်ဦးစလုံး ထက်မြက်သော သိုင်းသမားများ ဖြစ်ကြသဖြင့်
အရမ်းကာရော မဝင်ကြပဲ ပညာသားပါပင် တိုက်ခိုက်ကြ၏။

သူတို့နှစ်ဦး၏ လက်ဝှေ့ယမ်း သံများက လေကို ဖြတ်သွား
သိုင်း တဟောဟော မြည်ဟည်းလျက်ရှိသည်။

နှစ်ဘက်ပရိသတ်များ ထံမှလည်း အားပေးအော်ဟစ်သံများ ဆူညံလျက် ရှိလေသည်။

ဆရာယာချီ၊ ပေကျူးချီ၊ ယုံအင်း အစ ရှိသော သိုင်း အကျော်အမော်ကြီးများကမူ ယှဉ်ပြိုင်ပွဲကို မျက်တောင်မခတ်စွာ စူးစိုက်စိုက် ကြည့်နေကြ၏။

သိုင်းကွက် ဆယ်ကွက် အထိ ယှဉ်ပြိုင်ပြီးသောအခါ တစ္ဆေလက်ဝါး လီယန်ဟွမ်း၏ လက်ဝါးသိုင်းကွက်မှာ သံလက်ဝါး လွေထိန်ထက် သာကြောင်း ဆရာယာချီ အကဲခတ်မိသဖြင့် အတော်ကလေး စိတ်မသက်မသာ ဖြစ်သွားသည်။

ဆရာယာချီသည် သူ့အနီးတွင် ရှိနေသော လက်ဝါး သိုင်း အကျော်အမော်ကြီး တဦးကို တီးတိုးပြောဆိုလိုက်သည်။

‘မိတိုင်းဆိုယင် လွေထိန်ရဲ့ အခြေအနေ ဟန်မှာ မဟုတ်ဘူး ဆရာပင်၊ မိဘချီပြီးယင် ဆရာပေါင်း တတ်နိုင်သလောက် လွေထိန်ရဲ့ လွတ်ကွက် ဟာကွက်တွေကို ထောက်ပြ ပေးပါဦး’

လက်ဝါး သိုင်း ရာဇာကြီး ဆရာပေါင်းကလည်း ခေါင်းညိတ်၍ ...

‘ဟုတ်တယ် ဆရာယာချီ၊ အခု အတိုင်းသာ ဆက်သွားယင် လီယန်ဟွမ်း အနိုင်ရလိမ့်မယ်၊ မိဘချီပြီးယင် လွေထိန်ကို ကျွန်ပြောပါ့မယ်’

တစ္ဆေလက်ဝါး လီယန်ဟွမ်းက အကွက်စေ့စေ့ တိုက်ခိုက်သည်။

သံလက်ဝါး လွေထိန်၏ သိုင်းကွက်တွင်မူ လွတ်ကွက် ဟာကွက်များ ရှိနေသည်။

ဤအကြောင်းကို ကာယကံရှင်များပင် မသိနိုင်ပဲ မျက်စိဝင်သော ထိပ်တန်း သိုင်းရာဇာကြီးများသာ သိနိုင်လေသည်။

တောင်ပင်လယ် မိကျောင်းကြီး ကောက်ထိုက်စင်းကလည်း ဒီသဖြင့် တပြုံးပြုံး ဖြစ်နေသည်။

သိုင်းကွက်နှစ်ဆယ် ပြည့်သွားသောအခါ ရှောင်လင် ဂိုက်၊ ချုပ်ကြီးက အချက်ပြလိုက်သဖြင့် ယှဉ်ပြိုင်ပွဲကို ခေတ္တ ရပ်နားလိုက်လေသည်။

မွန်းတည့်ချိန်မှ ဒုတိယအချိန်ကို ပြန်စမည်ဖြစ်သဖြင့် ပရိသတ်အချို့မှာ အနီးအနားသို့ လမ်းလျှောက် ထွက်သွားကြသည်။

တချို့လည်း အနီး ပတ်ဝန်းကျင်တွင် ထိုင်ပြီး သိုင်းပြိုင်ပွဲအကြောင်းကို ဝေဖန် ပြောဆို နေကြသည်။

ဆရာယာချီ၊ လုံခြုံရေးမှူးချုပ်ကြီး ပေကျူးချီ၊ ယုံအင်း၊ သိုင်းအော်နှင့် ပိုင်ရိပိန်တို့လည်း လမ်းလျှောက်ထွက်ခဲ့ကြသည်။

ဆရာယာချီက သံလက်ဝါး လွေထိန်၏ အခြေအနေ မဟန်ကြောင်း ပြောပြသည်။

အားလုံးပင် စိတ်မကောင်း ဖြစ်နေမိကြသည်။

‘အိမ်း...ပွဲဦးထွက် ဖြစ်တဲ့ မိပွဲမှာ ကျုပ်တို့ဘက်က ရှုံးလို့ဘတော့ ရှက်စရာ သိပ်ကောင်းမှာပဲ၊ ဘယ်လိုလုပ်ရမယ်တောင် သိတော့ပါဘူး ဆရာယာချီရယ်’

‘သိပ်လဲ စိုးရိမ်ပူပန်မနေပါနဲ့ဗျာ၊ လွေထိန်ကို ဆရာပေါင်းကလဲ ပြပေးပါလိမ့်မယ်’

သူတို့သည် လမ်းလျှောက်၍ စကား ပြောလာကြယင်းမှ လူသူရှင်းလင်းသော ဝင်းတံခါးပေါက်နား အထိ ရောက်လာကြသည်။

ထိုစဉ် ပိုင်ရိပိန်ထံမှအံ့ဩခမ်းသာစွာ ပြောလိုက်သော စကားသံ ပေါ်ထွက်လာလေသည်။

* * *

‘ဟင်.... ဟိုမှာ မောင်လေး ပြန်လာပြီ’

ကျန်လူ အားလုံးပါ ဗိတ်လှုပ်ရှား သွားကြပြီး ပိုင်ရိပိန်လက်ညှိုးညွှန်ရာကို ကြည့်လိုက်ကြ၏။

ဝင်းတံခါးဆီသို့ ခပ်သွက်သွက် လာနေသော ကျောက်ရှုးကို တွေ့လိုက်ကြရသည်။

အားလုံး ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်သွားကြသည်။

ပိုင်ရိပိန်က အံ့ဩတကြီး ထပ်ပြောသည်။

‘ဟင်.... သိမ့်ရှုန်လဲ ပါလာပါလား၊ မောင်နဲ့ သိမ့်ရှုန်တို့ ဘယ်လို တွေ့လာကြတာပါလိမ့်’

ယုံအင်းကလည်း တအံ့တဩ ဝင်ပြောသည်။

‘ဟင်....ဟိုလူကြီးဟာ ရွှေတိမ်နန်း လိန်လန်ပဲ၊ ရွှေတိမ်နန်း လိန်လန်လဲ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ဧီပါလာတာလဲ’

ရွှေတိမ်နန်း လိန်လန်အကြောင်းကို ကြားဖူး ထားသော ဆရာယာချီနှင့် ပေကျုံးချီတို့လည်း အံ့ဩသွားကြရပြန်လေ၏။

သူတို့နှစ်စု လူချင်းဆုံမိကြသောအခါ ဝမ်းသာအားရ နှုတ်ဆက်စကား ဆိုကြလေသည်။

ရွှေတိမ်နန်းလိန်လန်နှင့် ယုံအင်းတို့လည်း အပြန်အလှန် နှုတ်ဆက်ကြသည်။ တဦးကိုတဦးလည်း မိတ်ဆက်ပေးကြသည်။

ကျောက်ရိရှုးမှာ ပိုင်ရိပိန်လက်ထဲမှ သားကလေး ရှောက်ယဲ့က ယူချီပြီး တပြုံးပြုံး ဖြစ်နေသည်။

ဆရာယာချီက တစုံတခုကို စဉ်းစားမိသဖြင့်

‘ကိုင်း၊ ကျုပ်တို့အားလုံး ရှင်ကျိရဲ့ တဲအိမ်ကလေးကို သွားကြအောင်၊ ဟိုကျမှ အေးအေးဆေးဆေး စကား ပြောကြမယ်၊ ပုဂံရိုက်ကောင်တွေ တူမောင် ကျောက်ရိရှုးကို လောလောဆယ်

ဘွဲ့သွားကြလို့ မဖြစ်သေးဘူး’

ပေကျုံးချီကလည်း အရိုးမယ်တော်ကြီးနှင့် ကျောက်ရိဂျုံးကို လောလောဆယ် မတွေ့စေချင်သေးသဖြင့် ဆရာယာချီ၏ အစီအစဉ်ကို ထောက်ခံသည်။

သူတို့သည် လူသူကိုရှောင်ပြီး ပိုင်ရိပိန်တို့ နေခဲ့သော တဲအိမ်ကလေးဆီသို့ အပြေးလာခဲ့ကြသည်။

တဲအိမ်ကလေးဆီသို့ ရောက်သောအခါ ယွင်းအော်နှင့် ပိုင်ရိပိန်တို့က စားဖို့သောက်ဖို့ အားချမ်း ချက်ပြုတ်ကြသည်။

ဆရာယာချီနှင့် ပေကျုံးချီတို့က လက်ရှိ ဖြစ်ပျက် နေသော အခြေအနေများကို ကျောက်ရိဂျုံးကို နားလည်အောင် သေချာစွာ ရှင်းလင်း ပြောပြကြသည်။

ဆရာယာချီနှင့် ပေကျုံးချီတို့သည် သိုင်းပြိုင်ပွဲကို ပြန်မသွားတော့ချေ။

နေ့လည်စာကို ကျောက်ရိဂျုံးတို့နှင့် အတူတူ စားလိုက်ကြသည်။

စားယင်းသောက်ယင်းမှ ကျောက်ရိဂျုံးနှင့် ရွှေတိမ်နန်း လိန်လန်တို့က သူတို့ တွေ့ကြုံခံစားခဲ့ရပုံ များကို ဆရာယာချီတို့ တတွေ သဘောပေါက် နားလည်အောင် သေချာစွာ ရှင်းလင်း ပြောပြသည်။

ရွှေတိမ်နန်း လိန်လန်က....

‘ကျုပ်နဲ့ သိမ့်ရှန်တို့ နှစ်ယောက်စလုံး တူမောင် ကျောက်ရိဂျုံးရဲ့ စွမ်းဆောင်ချက်ကြောင့် အသက် ရှင်ရတာပါ။ ကျုပ်တို့ သွားလာနိုင်တဲ့အထိ စောင့်နေရလို့ ရက်နည်းနည်းတော့ ကြာသွားတယ်။ တူမောင် ကျောက်ရိဂျုံး ရလာတဲ့ ပခုံးက ဒဏ်ရာကိုလဲ ပျောက်အောင် ကုနေရသေးတယ်။ အခု သက်သာသွားတာနဲ့ အားချင်း ခရီးနှင်လာကြတာပဲ။ ကျုပ်လဲ ဒုစရိုက်ကောင်တွေကို ယှဉ်ပြိုင် တိုက်ခိုက်ချင်လို့ လိုက်လာတာ။ ဒါပေမယ့် အသက် ငါးဆယ်အထက် သိုင်းသမားကြီးတွေ ယှဉ်ပြိုင်ခွင့် မရှိဘူးဆိုတော့ ဒီအခွင့်အရေးကို ကျုပ်လဲ ဘယ်ရတော့မှာလဲ’
ယုံအင်းက....

‘ဒုစရိုက်ကောင်တွေကို တိုက်ခိုက်ဖို့အခွင့်အရေးကို တချိန်ချိန်မှာတော့ ရဦးမှာပါ ဆရာ လိန်လန်ရယ်’
ပိုင်ရိပိန်က ကျောက်ရိဂျုံးကို မေးလိုက်သည်။
‘ဘာ ဝါးစိမ်းဘိုးဘိုးရဲ့ သိုင်းကျမ်းကိုကော ပြန်ရခဲ့ရဲ့လား မောင်....’

ကျောက်ရိဂျုံးက စိတ်ပျက်လက်ပျက် ခေါင်းကို ခါယမ်း၍ ‘မရခဲ့ပါဘူး မမ ပိုင်ရိပိန်ရယ်။ ရက်တွေ သိပ်လွန်နေလို့ ဂျွန်တော်လဲ ပြန်လာခဲ့ရတယ်။ ကျွန်တော့် အဓိကရည်ရွယ်ချက် မအောင်ခဲ့ဘူးပေါ့’

ယွင်းအော်က ဝင်၍ နှစ်သိမ့်စကား ဆိုသည်။
‘မောင်လေးအနေနဲ့ သိုင်းကျမ်းကို မရခဲ့ပေမယ့် ဦးကြီး လိန်လန်တို့လို ကယ်သင့်ကယ်ထိုက်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးတွေရဲ့ အသက်

ကို ကယ်တင်လာနိုင်ခဲ့တယ်။ ဒုစရိုက်ခေါင်းဆောင်ကြီးတွေဖြစ်တဲ့ မုလိန်နဲ့ ကျန်ကျော့တို့ကို တိုက်ခိုက်သုတ်သင်နိုင်ခဲ့တယ်။ မောင်လေးရဲ့ ခရီးစဉ်ဟာ အကျိုးရှိပါတယ်ကွယ်။ သိုင်းကျမ်းကိုတော့ အေးအေးဆေးဆေး ထပ်ရွာကြတာပေါ့။

ပေကျိုးချီက မျက်မှောင် ကြုတ်လိုက်ပြီး....

‘ဝါးစိမ်းဘိုးဘိုးရဲ့ ဓားသိုင်းကျမ်းစာအုပ်ထဲက သုံးယောက်ပေါင်း တိုက်ခိုက်ရတဲ့ ဆန်ချိုင်း ဓားသိုင်းဟာ သိပ်ပြီး ထက်မြက်တဲ့ ဓားသိုင်းကွက်တွေဆိုတာ တူမကြီးတို့တွေ ပြောပြလို့ ကျုပ်တို့ သိထားရပါတယ်။ သိုင်းပြိုင်ပွဲ မကျင်းပခင်မှာလဲ တူမောင် ကျောက်ရိဂျုံး ပြန်လာလိမ့်မယ်လို့ထင်ပြီး သိုင်းပြိုင်ပွဲ အစီအစဉ်မှာ သုံးယောက်တို့ ဓားသိုင်း ယှဉ်ပြိုင်ရမယ့် ပွဲကိုလဲ ထည့်ထားမိတယ်။ တူမောင် ကျောက်ရိဂျုံးနဲ့ တူမကြီးတို့တတွေ သုံးယောက်ပေါင်းပြီး ဆန်ချိုင်း ဓားသိုင်းကို အသုံးပြုမယ် ဆိုယင် တဘက် ပြိုင်ဘက်တွေကို နိုင်လိမ့်မယ်လို့ ကျုပ်တို့ တွက်ဆမိတာနဲ့ ဒီလိုပြိုင်ပွဲမျိုးပါ ထည့်ပေးဖို့ တောင်ပင်လယ် မိကျောင်း ကောက်ထိုက်စင်းက ကမ်းလှမ်းလာတော့ ကျုပ်တို့လဲ သဘောတူလိုက်တယ်။ တူမောင် ကျောက်ရိဂျုံးအနေနဲ့ ရက်နောက်ကျပြီး ရောက်လာပေမယ့် ဆန်ချိုင်း ဓားသိုင်းကို ဖြတ်လမ်းနည်းနဲ့ လေ့ကျင့်ဖို့ အချိန်ရပါသေးတယ်။ ဒါပေမယ့် သိုင်းကျမ်းစာအုပ်က မရှိတော့ ဘယ်လိုလုပ် လေ့ကျင့်ကြတော့မလဲ’

ဆန်ချိုင်း ဓားသိုင်းကွက် အကြောင်းကို အတော်ကလေး လတောပေါက်ထားသော ယွင်းအော်က စဉ်းစဉ်းစားစားနှင့် ပြန်ပြောသည်။

‘အခု မောင်လေး ကျောက်ရိဂျုံးလဲ ပြန်ရောက်လာပြီ။ ကျွန်မတို့ မောင်နှမသုံးယောက် အနေနဲ့ မူလ ရည်ရွယ်ထားတဲ့ အတိုင်း ဆန်ချိုင်း ဓားသိုင်းကိုတော့ အတတ်နိုင်ဆုံး လေ့ကျင့်ရမှာပဲ။ သိုင်းပြိုင်ပွဲရဲ့ နောက်ဆုံးနေ့ သုံးယောက်တို့ ဓားသိုင်း ပြိုင်ပွဲမှာ ကျွန်မတို့ သုံးယောက်ပဲ ဝင်ကြရမှာ မဟုတ်လား။ ကျွန်မနဲ့ ညီမလေး ပိုင်ရိပိန်တို့ဟာ ဘဘဝါးစိမ်းဘိုးဘိုးနဲ့ တွဲပြီး ဆန်ချိုင်း ဓားသိုင်းကို လေ့ကျင့်သင်ကြားခဲ့ဖူးတော့ အခု မောင်လေးနဲ့ လေ့ကျင့်မယ်ဆိုယင် ဖြစ်နိုင်ပါလိမ့်မယ်။ ဘဘဝါးစိမ်းဘိုးဘိုးရဲ့ သိုင်းကျမ်းစာအုပ် ရှိနေယင် ပိုကောင်းတာပေါ့။ ပိုပြီး တိတိကျကျ လေ့ကျင့်နိုင်တာပေါ့။ ဒါပေမယ့် လောလောဆယ် သိုင်းကျမ်းစာအုပ်မှ မရှိပဲ၊ တတ်သလောက် မှတ်သလောက်ပဲ လေ့ကျင့်ကြရမှာပေါ့’

‘ဝါးစိမ်းဘိုးဘိုးရဲ့ ဓားသိုင်းကျမ်း ရှိပါတယ်လေ’ ရုတ်တရက် စကားသံတသံ ထွက်ပေါ်လာသည်။ အိမ်ကလေးထဲမှ ထွက်ပေါ်လာသော စကားသံမဟုတ်ချေ။ အိမ်ကလေး အပြင်ဘက်မှ ထွက်ပေါ်လာခြင်း ဖြစ်လေတော့၏။

ရုတ်တရက် ထွက်ပေါ်လာသော ထိုစကားသံကြောင့် အိမ်ထဲရှိ ဆရာယာချီတို့ အားလုံး ထိတ်ကနဲ ဖြစ်သွားကြလေတော့သည်။

‘အပြင်ဘက်က ဘယ်သူလဲဟေ့’

ဆရာယာချီက အော်မေးယင်း အိမ်ပြင်ကို ပြေးထွက်လေ
သည်။

သူ့စိတ်ထဲတွင် ဒုစရိုက်သမားများ ရောက်လာပြီး သူတို့
ပြောနေသော စကားများကို ချောင်း နားထောင်နေသည်ဟု
ထင်မိ၏။

ဆရာ ယာချီနောက်မှ ကျန်လူများလည်း ပြေးလိုက်လာ
ကြသည်။

အခန်း ○ ၈၂

လျှိုဝှက် ဆွေးနွေးပွဲ

အိမ်ရှေ့ဘက်ကို ရောက်လာကြသောအခါ အိမ်ရှေ့ မြေ
ကွက်လပ်တွင် လူနှစ်ယောက် ရပ်နေကြသည်ကို တွေ့ကြရ၏။

ထို နှစ်ယောက်ကို တွေ့ကြသည်နှင့် ဆရာ ယာချီသည်
ခြေလှမ်း တန်ကနဲ ရပ်သွားပြီး အံ့ဩဘကြီးလည်း ဖြစ်သွား
သည်။

ကျောက်ရိဂျုံ၊ ယင်းအော်နှင့် ပိုင်ရိပိန်တို့လည်း မျက်လုံး
အပြူးသား၊ ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားကြသည်။

‘ဟင်...ယိယံ’

‘အစ်ကို ယေ့ ဟုန်ဖေ့’

ဆရာယာချီနှင့် ပိုင်ရိပိန်တို့၏ ပါးစပ်မှ အံ့ဩတကြီး ရေရွတ်သံလည်း ပေါ်ထွက်လာကြ၏။

မြေကွက်လပ်တွင် ရပ်နေသူနှစ်ဦးမှာ ယေ့ ဟုန်ဖေ့နှင့် သူ၏ ဆရာ ယိယံတို့ ဖြစ်ကြလေသည်။

* * *

ယေ့ ဟုန်ဖေ့၏ မျက်နှာမှာ ညှိုးနေကာ ပိုင်ရိပိန်ကို မဝံ့မရဲဖြင့် ကြည့်နေသည်။

ယိယံသည် ဆရာယာချီ အနီးကို လျှောက်လာသည်။ ဆရာယာချီနှင့် ငါးပေခန့်အကွာတွင် ရပ်လိုက်သည်။

ဆရာယာချီမှာ ယိယံ့ ရောက်လာခြင်းအတွက် စိုးရိမ်စိတ်ဖြစ်မိသည်။

ယခု အချိန်တွင် ဒုစရိုက်သမားများကို အနိုင် ယူနိုင်ရေးအတွက် ပြင်းပြင်းထန်ထန် ကြိုးစားနေချိန်တွင် ယိယံ့နှင့် ယေ့ ဟုန်ဖေ့တို့ကို ပြဿနာ မဖြစ်လိုချေ။

ယိယံ့ ရောက်လာတိုင်း ပြဿနာ ပါလာတတ်သည် မဟုတ်ပါလား။

ဆရာယာချီ၏ စိတ်ထဲမှ အတွေးကို ယိယံ့က သိဟန်ဖြင့် ဦးစွာ စတင် ပြောဆိုသည်။

‘ကျုပ်ကို မြင်တာနဲ့ ခင်ဗျား ခေါင်းနောက်သွားသလား ဆရာယာချီ၊ အခု ကျုပ်ရောက်လာတာ ခင်ဗျားကို ဒုက္ခပေးဖို့ ရောက်လာတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ညှိနှိုင်းစရာ တချက်လဲရှိလို့၊ တောင်းပန်စရာလဲရှိလို့’

‘ဘာတွေညှိနှိုင်းပြီး ဘာတွေ တောင်းပန်မှာလဲ ဆရာယိယံ့’

ယိယံ့က ပေကျုံးချီနှင့် ရွှေတိမ်နန်း လိန်လန်တို့ကို မျက်လုံးတချက် ဝေ့ကြည့်လိုက်ပြီး

‘ခင်ဗျားနဲ့ ကျုပ်တို့ ဆရာတပည့်နဲ့ ခဏလောက် သပ်သပ် ဆွေးနွေးချင်တယ်၊ ဖြစ်မလား၊ အဆင်ပြေမှ တခြား လူတွေ သိချင်သိပါစေ’

ယိယံနှင့် ဆွေးနွေးလျှင် အကျိုးမယုတ်နိုင်ကြောင်း ဆရာ
ယာချီ တွေးမိသဖြင့် ခေါင်းညိတ် သဘော တူလိုက်သည်။
ချက်ချင်းပင် ဆရာယာချီသည် ကျေးဇူးချီကို ခွင့်ပန်ပြီး ယိယံနှင့်
ယေ ဟုန်ဖေ တို့ကို တဘက် တအိမ်ကလေးအတွင်းသို့ ခေါ်သွား
သည်။

ကျောက်ရိရူးတို့ လူစုက အိမ်ထဲကိုပြန်ဝင်ပြီး အခြေအနေကို
စောင့်ကြည့်နေကြသည်။

ကျောက်ရိရူး စိတ်ထဲတွင် ယေ ဟုန်ဖေ တို့ ဆရာတပည့်
ရောက်လာသည်ကို ဘဝင်မကျအောင် ဖြစ်မိသည်။

မိမိတို့ကို ရန်မူရန် ပရိယာယ်ဆင်၍ ရောက်လာခြင်း ဖြစ်လေ
မလားဟု တွေးမိသည်။

သူတို့သည် စကားမဆိုပဲ အတွေးကိုယ်စီဖြင့် စောင့်နေကြ
သည်။

ခဏသာကြာပြီး သူတို့ထံသို့ ဆရာယာချီ ခပ်သွက်သွက်
ရောက်လာသည်။

သူ မျက်နှာမှာ တက်ကြွရွှင်လန်းလျက် ရှိနေသည်။ ကျောက်
ရိရူးတို့ အားလုံးပင် သိလိုစိတ်ဖြင့် ဆရာယာချီကို ဝိုင်းကြည့်
ကြသည်။

ဆရာယာချီက ရွှင်မြူးတက်ကြွစွာ ပြောသည်။

‘အခြေအနေတွေကတော့ မထင်မှတ်တာတွေ ဖြစ်လာပြီ
နောင်ကြီး ပေကျုံးချီ၊ ယိယံက ကျုပ်တို့နဲ့ ပူးပေါင်းပြီး
ဒုစရိုက်သမားတွေကို တိုက်ခိုက်တဲ့နေရာမှာ ပါဝင်ချင်သတဲ့’

ဆရာယာချီ စကားကြောင့် ကျောက်ရိရူးတို့အားလုံး ဝမ်း
မြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်သွားကြသည်။

လုံခြုံရေးမှူးချုပ်ကြီး ပေကျုံးချီက....

‘ဟာ....ဒီအတိုင်း ဆိုယင်တော့ ဝမ်းသာစရာပေပေပေါ့ ဆရာ
ယာချီ၊ ကျွန်တော်တို့ကလဲ ဒီလို ပြောင်းလဲလာပါစေလို့ မျှော်
လင့်နေကြတာပဲ မဟုတ်လား’

‘ပြီးတော့ ကျုပ်တို့ကို သူ တောင်းပန်တယ်’

‘ဘယ်အတွက် တောင်းပန်ရတာလဲ၊ ဆရာယာချီနဲ့ ယှဉ်ပြိုင်
တိုက်ခိုက်မဲ့တဲ့ အတွက်ကြောင့် ဘောင်းပန်တာလား’

‘မဟုတ်ပါဘူး၊ ဝါးစိမ်းဘိုးဘိုးရဲ့သိုင်ကျမ်းကို ခိုးယူသွားတဲ့
သူဟာ သူ့တပည့် ယေ ဟုန်ဖေ ပဲ၊ ဒါကို သူက ဝန်ခံတယ်’

‘ဟင်’

‘နောင်ကြီး ယေ ဟုန်ဖေ ဟုတ်လား’

ယွင်းအော်နှင့် ပိုင်ရိပိန်တို့ကလွဲပြီး ကျန်လူများ အံ့ဩသွား
ကြသည်။

ယွင်းအောင်နှင့် ပိုင်ရိပိန်တို့ကမူ လက်ကိုင်ပဝါ သဲလွန်စကို တွေ့ကတည်းက ယေ့ဟုန်ဖေ့ပင် ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ထင်ထားကြ သဖြင့် မအံ့သြကြချေ။

* * *

ဆရာယာချီက ဆက်ပြောသည်။

‘ယိယဲ့ဟာ ပြောတယ်၊ သူ့တပည့် ယေ့ဟုန်ဖေ့ဟာ ဒီပြစ် ချက်ကို ကျူးလွန်ခဲ့တဲ့အတွက် ဒီပြစ်ချက်ကျေအောင် သိုင်းပြိုင်ပွဲ ပွဲစဉ်ငါးပွဲမှာ ယေ့ဟုန်ဖေ့ကို တပွဲ ပါဝင် ယှဉ်ပြိုင်ခွင့် ပေးရ မယ်တဲ့။ စတုတ္ထခန့်မှာ ပြိုင်မယ့် ပွဲစဉ်လေးဟာ ကိုယ်ဖော့ပညာ ပြိုင်မယ့်ပွဲဆိုတာ သူ့သိနေတယ်။ အဲဒီ ကိုယ်ဖော့ပညာ ပြိုင်ပွဲမှာ ယေ့ဟုန်ဖေ့ကို ပါဝင်ယှဉ်ပြိုင်ခွင့် ပေးပါတဲ့’

‘ဖြစ်ပါလား ဆရာယာချီ၊ ယေ့ဟုန်ဖေ့ဟာ ကိုယ်ဖော့ ပညာ ကောင်းလို့လား’

‘ယိယဲ့ဟာ ကျုပ်ထက် ကိုယ်ဖော့ပညာ သာတယ်ဆိုတာ ကျုပ်ဝန်ခံဖူးပါတယ်။ ဒီတော့ ကျုပ် ထင်တာလေ ယိယဲ့့ ရဲ့ တပည့် ယေ့ဟုန်ဖေ့ဟာလဲ ကိုယ်ဖော့ပညာ ကောင်းလိမ့်မယ်။ တူမောင် ကျောက်ရိရှူးတို့ထက်တောင် သာလိမ့်မယ်လို့ ကျုပ် ထင်တယ်’

ကျောက်ရိရှူးက မဆိုင်းမတွ ဝန်ခံ ပြောဆိုသည်။

‘မုန်ပါတယ် ဘာဘာချီ နောင်ကြီး ယေ့ဟုန်ဖေ့ဟာ ကျွန်တော်တို့ထက် ကိုယ်ဖော့ပညာ ပိုကောင်းပါတယ်’

လုံခြုံရေးမှူးကြီး ပေကျိုးချီက....

‘ယိယဲ့ဟာ စေတနာမှန်နဲ့ပြောတာကော ဟုတ်ရဲ့လား ဆရာ ယာချီ၊ ကျုပ်တို့ဘက်က နှစ်နှာအောင် ပရိယာယ် ဆင်လာတာ ချားလား၊ ဒါဆိုယင် ကျုပ်တို့တတွေ အကျိုး နည်းကြလိမ့် မယ်....’

‘ယိယဲ့ဟာ ဘွင်းဘွင်းသမားပါ နောင်ကြီး ပေကျိုးချီ၊ ပရိယာယ် မသုံးတတ်ပါဘူး၊ သူ့တပည့် ယေ့ဟုန်ဖေ့့ ရဲ့ ပြစ် ချက်ကို ကျေအောင် ဒီလိုကမ်းလှမ်းတာပဲ ဖြစ်လိမ့်မယ်၊ ယိယဲ့့ ကိုယ်တိုင်လဲ စိတ်ပြောင်းသွားတာ အမှန်ပဲ’

‘ဝါးစိမ်း ဘိုးဘိုးအပေါ် အငြိုးကြီးတဲ့ စိတ်နဲ့ ကျုပ်တို့ကို ခူပေါင်းဘူးလို့ ငြင်းဆိုထားတဲ့ ယိယဲ့ဟာ အခုမှ ဘယ်လို ခြံ့ပြုံး စိတ်ပြောင်းသွားတာလဲ’

၃၀၀ ❀ တက္ကသိုလ် ရဲလင်းအောင်

‘ဒုစရိုက်သမား အုပ်စုထဲမှာ တောင်ပင်လယ် မိကျောင်းကြီး ကောက်ထိုက်စင်း ပါလာလို့ပဲ နောင်ကြီး ပေကျုံးချီ၊ ယိယံနဲ့ ကောက်ထိုက်စင်းတို့ဟာ တကယ် ရန်သူတွေလေ၊ ဒါကြောင့် ယိယံ ဟာ စိတ်ပြောင်းသွားတာပါပဲ။ နောက်တချက်က ဝါးစိမ်း ဘိုးဘိုးရဲ့ သိုင်းကျမ်းကို သူ့တပည့်က ခိုးယူ လေ့ကျင့်ခဲ့တဲ့ အတွက်ပဲ။ ဒါပေမယ့် ယေ့ဟုန်ဖေ့ဟာ သူ့ကို အသိမပေးပဲ တယောက်တည်း တိတ်တဆိတ် လေ့ကျင့်နေတော့ ခရီးမရောက် ပါဘူး’

‘အင်းလေ၊ ယိယံ အနေနဲ့ တကယ် စိတ်ပြောင်းသွားလို့ ကမ်းလှမ်းလာတာမျိုး ဆိုယင်တော့ ကျွန်တော်တို့တတွေ ဝမ်း ပန်း တသာ ကြိုဆို လက်ခံ ရမှာပေါ့၊ ယေ့ဟုန်ဖေ့ ကိုလဲ ကိုယ်ဖော့ပညာ ပြိုင်ပွဲမှာ ပါဝင်ခွင့်ပေးရမှာပေါ့’

ဆရာယာချီသည် ချက်ချင်းပင် ပြန်ထွက်သွားပြီး ယိယံနှင့် ယေ့ဟုန်ဖေ့ တို့ကို ခေါ်လာသည်။

ပေကျုံးချီတို့ လူစုအားလုံးနှင့် မိတ်ဆက်ပေးသည်။

ကျောက်ရိဂျုံးကလည်း ယေ့ဟုန်ဖေ့ အပေါ် မည်သို့မှ သဘောမထားပဲ ရင်းရင်းနှီးနှီး နှုတ်ဆက်စကား ဆိုသည်။

ယွင်းအော်နှင့် ပိုင်ရိပိန်တို့ကလည်း ဝမ်းပန်းတသာ စကား ဆိုကြသည်။

ထိုအခါမှ မျက်နှာပူနေသော ယေ့ဟုန်ဖေ့မှာ နေသာ ထိုင်သာ ရှိလာပြီး ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင် ဖြစ်လာသည်။

ယေ့ဟုန်ဖေ့က ကျောက်ရိဂျုံး၊ ယွင်းအော်နှင့်ပိုင်ရိပိန်တို့ကို ဘောင်းပန်စကား ဆိုပြီး ဝါးစိမ်းဘိုးဘိုး၏ သိုင်းကျမ်းစာအုပ် ကို ပြန်အပ်သည်။

ကျောက်ရိဂျုံးမှာ အလွန် အရေးကြီးနေသော သိုင်းကျမ်း စာအုပ်ကို ပြန်ရသဖြင့် အလွန်အမင်း ဝမ်းသာသွားကြသည်။

* * *

ဆရာယာချီက

‘တူမောင် ကျောက်ရိဂျုံးနဲ့ မင်းတို့နှစ်ယောက်က ဒီမှာပဲနေ ပြီး ဆန်ချိုင်းဓားသိုင်းကို အပြင်းအထန်လေ့ကျင့်ကြပါ၊ သိုင်း ကျမ်းစာအုပ်လဲ ပြန်ရနေပြီပဲ၊ တူမောင်ကျောက်ရိဂျုံး အနေနဲ့ သန်ချိုင်း ဓားသိုင်းကို မတတ်ပေမယ့် တူမတို့ နှစ်ယောက်က သဘောပေါက်အောင် ပြောပြပြီး လေ့ကျင့် သင်ကြားပေးယင် ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်၊ တူမောင် ကျောက်ရိဂျုံးဟာ သဘောပေါက် ဝွယ်တဲ့ လူငယ်တယောက်ပါ’

ယွင်းအော်က....

‘သိုင်းကျမ်း၊ စာအုပ်ကို ပြန်ရမှတော့ ဖြစ်ပါတယ်ဘာ၊ ဆန်ချိုင်းစားသိုင်းကွက်ကို ဖြတ်လမ်းကပဲ အပြင်းအထန်လှေ့ကျင့် ယင် အချိန်မီနိုင်ပါတယ်’

‘ဗီရက်ပိုင်းထဲမှာ တူခမောင် ကျောက်ရိဂျုံး အနေနဲ့ ဟိုကို လုံးလုံး မလာနဲ့၊ ဒုစရိုက်သမားတွေ အထူးသဖြင့် အရိုးမယ် တော်ကြီး အနေနဲ့ တူခမောင် ကျောက်ရိဂျုံး ပြန်ရောက်နေ တာ လုံးလုံး မသိစေချင်သေးဘူး၊ သိသွားယင် ဒီကြားထဲမှာ အနှောင့်အယှက် ပေးလာမှာ စိုးလို့ပါ’

‘ကောင်းပါပြီ ဘာ၊ ဗီမှာပဲ မမတို့နှစ်ယောက်နဲ့ သိုင်း လှေ့ကျင့်နေပါ့မယ်’

‘ဘာကိုယ်တိုင် မကြာခဏလာပြီး သိုင်းပြိုင်ပွဲရဲ့ အခြေအနေ ကို ပြောပြမယ်၊ ဆရာယာချီတို့ ဆရာတပည့်ကတော့ လုံခြုံရေး စခန်းမှာ လိုက်တည်းကြပေါ့၊ ဆရာ လိန်လန်တို့လဲ ဟိုမှာပဲ လိုက်တည်းပေါ့’

ယခုမှ တချိန်လုံး စကားမပြောပဲ ငြိမ်နေသော သိမ့်ရှန်ထ ဝင်ပြောသည်။

‘ကျွန်မကတော့ ဗီမှာပဲ မမလေးတို့နဲ့ နေခဲ့မယ်၊ မမတို့တွေ ဖြောင့်ဖြောင့်တန်းတန်း သိုင်းလှေ့ကျင့်ရအောင် ကလေး ထိန်း ပေးမယ်၊ ချက်ပြုတ်ပေးမယ်’

ပိုင်ရိပိန်ကလည်း အမြင်မှန်ရနေပြီဖြစ်သော သိမ့်ရှန်ကို လိုလို လားလား လက်ခံသည်။

ခဏနေပြီး ဆရာယာချီတို့အားလုံး ပြန်သွားကြသည်။

တဲအိမ်ကလေးတွင် ကျောက်ရိဂျုံး၊ ယွင်းအော်၊ ပိုင်ရိပိန်၊ သိမ့်ရှန်နှင့် ရှောက်ယဲ့ကလေးတို့သာ ကျန်ခဲ့သည်။

ထို့ကြောင့် ကျောက်ရိဂျုံးတို့သည် နောက်ဆံမတင်းပဲ သိုင်း
လေ့ကျင့်နိုင်ကြသည်။

ဉာဏေဘက်တွင် ဆရာယာချီနှင့် ပေကျုံးချီတို့ မျက်စိမျက်နှာ
ပျက်နှင့် ရောက်လာကြသည်။

ယနေ့ လက်ဝါးသိုင်း ပြိုင်ပွဲ၏ သဘင်းကို စိတ်မချမ်းမြေ့
စွာဖြင့် ပြောပြကြသည်။

ယနေ့ သိုင်းပြိုင်ပွဲတွင် ဒုဇရိတ် သမားများဘက်မှ ယှဉ်ပြိုင်
သော တစ္ဆေလက်ဝါး လီယန်ဟွမ်းသည် သံလက်ဝါး လေ့ထိန်
ကို တတိယအချီ သိုင်းကွက်သုံးဆယ်မပြည့်ခင်တွင် အနိုင်ယူလိုက်
လေပြီ။

ကျောက်ရိဂျုံးတို့လည်း လွန်စွာ စိတ်မကောင်း ဖြစ်ကြရ၏။

ပဲ့စဉ်လေးပွဲ ကျန်သေးသဖြင့် စိတ်ပျက် အားမလျော့ဘဲ
အချင်းချင်းလည်း ပြန်လည် အားပေးကြသည်။

ဆရာယာချီနှင့် ပေကျုံးချီတို့ ပြန်သွားကြသည်နှင့် ကျောက်
ရိဂျုံးတို့သည် ဆန်ချိုင်းဓားသိုင်းကို လေ့လာ၍ လေ့ကျင့်ကြပြန်
သည်။

သူတို့သည် ဉာဏ်ခေါင် တိုင်သည်အထိ လေ့ကျင့်ကြပြီးမှ
အိပ်စက် အနားယူကြသည်။

နောက်တနေ့ ဝေလီဝေလင်းတွင် ထ၍ ဆက်လက် လေ့
ကျင့်ကြပြန်သည်။

ကျောက်ရိဂျုံးမှာ ဆန်ချိုင်း ဓားသိုင်းကို လုံးလုံးတတ်
မြောက်သူ မဟုတ်သဖြင့် ယွင်းအော်နှင့် ပိုင်ရိပိန်တို့သည် ဆန်

အခန်း ○ ၈၃

ရင်တထိတ်ထိတ်

ယွင်းအော်နှင့် ပိုင်ရိပိန်တို့သည် ချက်ချင်းပင် ဆန်ချိုင်း ဓား
သိုင်းကို ထပ်မံ လေ့လာကာ ကျောက်ရိဂျုံး နားလည်အောင်
ပြောင်းလင်းပြောပြပြီး ဆန်ချိုင်းဓားသိုင်း လေ့ကျင့်မှုကို စတင်
ပြုလုပ်နေကြသည်။

သိမ့်ရှန်က ရှောက်ယဲ ကလေးကို ထိန်းကျောင်းပြီး ချက်ရေး
ပုံစံကို တာဝန်ယူလေသည်။

ချိုင်းခေးသိုင်း၏ အထက်မြက်ဆုံး အနှစ်သာရ အရှိဆုံး သိုင်းကွက်များကိုသာ ဖြတ်လမ်းမှ လေ့ကျင့်ကြ၏။

သူတို့သည် သိုင်းလေ့ကျင့်မှုတွင် စိတ်ပါဝင်စား လွန်းနေသဖြင့် အချိန်ကုန်မှန်းမသိ ကုန်သွားကြသည်။

ဥနေဘက်တွင် ဆရာယာချီနှင့် ပေကျုံးချီတို့ ရောက်လာကြပြန်သည်။

သူတို့နှစ်ဦး၏ မျက်နှာများမှာ ဆယ်နှစ်စာလောက် အိုစာသွားသယောင် ထင်ရသည်။ အတော်ကြီး ချုံးကျသွားကြသည်။

သူတို့၏ မျက်နှာအမူအရာကို မြင်ရုံနှင့် ယနေ့ သိုင်းပြိုင်ပွဲတွင်လည်း အခြေမလှကြောင်း ကျောက်ရိရှူးတို့ တွက်ဆမိကြ၏။

ယနေ့ ဒုတိယနေ့ အတွင်းအားသိုင်းပြိုင်ပွဲတွင် ဒုစရိုက်သမားများဘက်မှ ကွမ်းယိနှင့် လုံခြုံရေးအဖွဲ့ဘက်မှ ပိုရှဲ့ဖန်တို့ ယှဉ်ပြိုင်ကြရာတွင် ကွမ်းယိက ပိုရှဲ့ကို သုံးချီတွင် အနိုင်ယူသွားကြောင်း ပြောပြကြသည်။

ပေးကျုံးချီက စိတ်လှုပ်ရှားစွာဖြင့် ဆက်လက်ပြောဆိုသည်။

‘ပွဲစဉ်ငါးပွဲမှာ သူတို့ဘက်က နှစ်ပွဲဆက်တိုက် နိုင်သွားကြပြီတူမောင်၊ သူတို့တတွေ အတော်ကလေး အူမြူးနေကြတယ်။ နောက်ကျန်တဲ့ သုံးပွဲမှာသာ တပွဲ ထပ်နိုင်ယင် ဦးကြီးတို့တွေ့ခဲ့အခြေအနေဟာ မတော့ဝံ့စရာ ဖြစ်သွားပြီ။ နှစ်ဦးနှစ်ဘက် ကဆီရှိတဲ့အတိုင်း ဒီကွမ်စီပြည်နယ်ကို သင်းတို့လက် ပေးလိုက်ရတော့မယ်’

ကျောက်ရိရှူးက အားပေးနှစ်သိမ့်သည်။

‘သိပ်လဲ အားမလျော့ပွဲပါနဲ့ ဦးကြီးရယ်၊ နောက် သုံးချီကို ကျွန်တော်တို့ဘက်က နိုင်အောင် ကြိုးစားရမှာပေါ့၊ မနက်ဖြန် တဦးချင်း ခေးသိုင်းပြိုင်ပွဲမှာ ကျွန်တော်တို့ဘက်က ဘယ်သူပြိုင်မလဲ ဦးကြီး’

‘ပထမတော့ ခေးဝိဇ္ဇာ ဟန်းကျောက်ကို ယှဉ်ပြိုင်ခိုင်းမလို့ ပါပဲ၊ ဒါပေမယ့် သိပ်ပြီး စိတ်မချချင်တော့ဘူး’

ယွင်းအော်က ဝင်ပြောသည်။

‘ဒီလိုဆို မနက်ဖြန် တဦးချင်း ခေးသိုင်းပြိုင်ပွဲကို ကျွန်မ ဝင်ပါရစေ ဦးကြီး၊ ဘာ ဝါးစိမ်းဘိုးဘိုးရဲ့ ထိုက်ချီ ခေးသိုင်းနဲ့ ပြိုင်ယင် အနိုင်ရလိမ့်မယ် ထင်ပါတယ်’

‘တူမကြီး ဝင်ပြိုင်ယင် ဒီမှာ လေ့ကျင့်တာကို ဘယ်လို လုပ်မလဲ’

‘မောင်လေး ကျောက်ရိရှူးနဲ့ ညီမလေး ပိုင်ရိပိန်တို့ပဲ လေ့ကျင့်ကြယင် ဖြစ်ပါတယ်၊ အချိန်က အရေးကြီးလာပြီ ဟေ့တ်လား...’

နောက်ဆုံးတွင် ဆရာ ယာချီကပါ ယွင်းအော် ယှဉ်ပြိုင်ရန် သဘောတူလေသည်။

နောက်တနေ့တွင် သိုင်းပြိုင်ပွဲသို့ ယွင်းအော် ထွက်သွားသည်။ ကျောက်ရိရှူးနှင့် ပိုင်ရိပိန်တို့သာ သိုင်းကျမ်းကို လေ့ကျင့်ယင်း ကျန်ခဲ့သည်။

သူတို့ စိတ်ထဲတွင် ယွင်းအော်အတွက် စိုးရိမ်ပူပန်နေကြသဖြင့် သိုင်းကျမ်းကို လေ့ကျင့်ရာတွင် စိတ်မဖြောင့်ကြတော့ချေ။

အချိန်မှာ တန်ဖိုးရှိနေသဖြင့်သာ ဇွတ်မှိတ် လေ့ကျင့်နေကြရသည်။

မွန်းလွဲပိုင်းတွင် ဆရာ ယာချီ၊ ပေးကျုံးချီနှင့် ယွင်းအော် တို့သည် ရွှင်မြူးတက်ကြွစွာဖြင့် ရောက်လာကြသည်။ ရောက်ရောက်ချင်း ဆရာ ယာချီက ယနေ့ တဦးချင်း ဓားသိုင်းပြိုင်ပွဲတွင် ယွင်းအော်က ဒုစရိုက်သမားများဘက်မှ ဓားဝိဇ္ဇာ ထိုစမ်းကို ဒုတိယအချိန်တွင် အနိုင်ယူလိုက်ကြောင်း အားပေးတရ ပြောပြသည်။

ကျောက်ရိဂျုံးနှင့် ပိုင်ရိပိန်တို့လည်း အလွန်အမင်း ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာ ဖြစ်သွားကြလေသည်။

ဆရာ ယာချီတို့ ပြန်သွားကြသောအခါ ကျောက်ရိဂျုံးတို့ သုံးဦးသည် ဆန်ချိုင်း ဓားသိုင်းကို တက်တက်ကြွကြွ ဆက်လက် လေ့ကျင့်ကြပြန်သည်။

စတုတ္ထ ပွဲစဉ်အဖြစ် ကိုယ်ဖော့ပညာ ယှဉ်ပြိုင်ပွဲကို သူတို့သည် သိပ်ပြီး မစိုးရိမ်မိကြချေ။

ယေ့ဟုန်ဖေ့က သူတို့ဘက်မှ ပါဝင်ယှဉ်ပြိုင်မည် ဖြစ်သောကြောင့်ပင်တည်း။

ယေ့ဟုန်ဖေ့၏ ကိုယ်ဖော့သိုင်းပညာကိုမူ သူတို့ ယုံကြည်မှု အပြည့်ရှိကြသည်။

ကိုယ်ဖော့ပညာ ယှဉ်ပြိုင်ပွဲတွင် ယေ့ဟုန်ဖေ့ အနိုင်ရလိမ့်မည်ဟု တွက်ဆမိကြသည်။

သူတို့ တွက်ဆထားသည့်အတိုင်းလည်း မှန်နေသည်။ စတုတ္ထနေ့ ညနေပိုင်းတွင် ဆရာယာချီနှင့် ပေးကျုံးချီတို့သည် ရင်ကော့၍ ရောက်လာကြသည်။

ယနေ့ ကိုယ်ဖော့ပညာ ပြိုင်ပွဲတွင် ယေ့ဟုန်ဖေ့က တဘက် ပြိုင်ဘက်ကို အပြတ်အသတ် အနိုင်ရလိုက်ကြောင်း အားတက် ရွှင်မြူးစွာ ပြောကြသည်။

အခုအတိုင်းဆိုယင်တော့ ပွဲစဉ် လေးပွဲ ယှဉ်ပြိုင်ပြီးကြတဲ့ အခါမှာ သူတို့က နှစ်ပွဲနိုင်၊ ဘာဘက်က နှစ်ပွဲနိုင် ဖြစ်နေကြပြီ၊ မနက်ဖြန် တူမောင်တို့ဘတွေယှဉ်ပြိုင်ကြမယ်၊ နောက်ဆုံးပွဲစဉ်ဟာ အရေးအကြီးဆုံး ပွဲစဉ် ဖြစ်နေပြီ၊ ဒီနောက်ဆုံးပွဲစဉ်က ဘာဘက်က ကြံမိမှာနဲ့ ဒုစရိုက်ကောင်တွေရဲ့ ကံကြမ္မာကို အဆုံးအဖြတ် ပေးမယ် ပွဲပဲ၊ တူမောင်တို့ရဲ့ သိုင်းပညာ၊ တူမောင်တို့ရဲ့ ကြိုးစားမှု ပေါ်မှာ အများကြီး တည်နေပြီ။

‘မနက်ဖြန် ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ပြိုင်ဘက်တွေဟာ ဘယ်သူ့ဘယ်ဝါ ဆိုတာ ဘာဘက် သိကြပြီလား။’

‘သူတို့ဘက်က အထူးလျှို့ဝှက်ထားတယ်ကွယ်၊ မသိရသေး သူ့။ ဒါနဲ့ တူမောင်တို့ရဲ့ ဆန်ချိုင်း ဓားသိုင်း လေ့ကျင့်မှု အခြေအနေကော။’

‘ကျေနပ်စရာ ကောင်းလောက်အောင် တိုးတက်ပါ့ကွယ် ဘာ၊ ပြိုင်ဘက်တွေဟာ ဘယ်သူပဲ ဖြစ်နေပါစေ၊ ကျွန်တော်တို့ ကောင်းကောင်းကြီး ယှဉ်ပြိုင်နိုင်ကြပါလိမ့်မယ်။’

အချိန်က အရေးကြီးနေပြီပို့ ဆရာယာချီနှင့် ပေကျုံးချီ
တို့သည် စကားအပို မပြောကြတော့ပဲ မနက်ဖြန် ပြုလုပ်ရမည့်
အစီအစဉ်များကို ပြောဆို ညှိနှိုင်းကြကာ ပြန်သွားကြလေသည်။
ထိုနေ့က ကျောက်ရိဂျုံးတို့သည် သန်း ခေါင် ကျော် အထိ
သိုင်းလေ ကျင့်ကြလေသည်။

အခန်း ○ ၈၄

အသေအကျေ နောက်ဆုံးပွဲ

သိုင်း ယှဉ်ပြိုင်ပွဲကြီး၏ နောက်ဆုံး နေ့လည်း ဖြစ်၊ ဤ
နောက်ဆုံး ပွဲစဉ်၏ အရှုံးအနိုင်မှာလည်း သိုင်းပြိုင်ပွဲကြီး တခု၏
အရှုံးအနိုင် ဆုံးဖြတ်ပွဲလည်း ဖြစ်သောကြောင့် ပရိသတ်များမှာ
ဆူး စိတ်ဝင်စားဆုံး စိတ်အလှုပ်ရှားဆုံး ပွဲစဉ် ဖြစ်လေသည်။

ဆရာယာချီနှင့် တောင်ပင်လယ် မိကျောင်းကြီးကောက်ထိုက်
တို့လို ခေါင်းဆောင်ပိုင်းမှ သိုင်းအကျော်အမော်ကြီးများ
လျှင် ဣန္ဒြေပျက်လောက်အောင် စိတ်အလှုပ်ရှားနေကြ၏။

ယနေ့ယှဉ်ပြိုင်ကြမည့် ပြိုင်ဘက်တွေမှာ မည်သူမည်ဝါတွေ ဖြစ်ကြောင်း တဘက်နှင့် တဘက်လည်း မသိကြချေ။

အချိန်စေ့သဖြင့် အခမ်းအနားမှူးသည် စင်မြင့်ပေါ်ကို တက်လာသည်။

ယနေ့ သိုင်းပြိုင်ပွဲမှာ သုံးယောက်တွဲ ယှဉ်ပြိုင်ရမည့် ဓားသိုင်း ပြိုင်ပွဲ ဖြစ်ကြောင်း၊ ယနေ့ပွဲ၏ အရှုံးအနိုင်သည် သိုင်းပြိုင်ပွဲကြီး တခုလုံး၏ အရှုံးအနိုင်သာဖြစ်ကြောင်း အကျယ်တဝင့် ရှင်းလင်း ပြောပြပြီးနောက် အခမ်းအနားမှူးသည် ယှဉ်ပြိုင်မည့်သူများ၏ စာရင်းကို ဆက်လက် ကြေငြာလေတော့သည်။

‘ညွှပ်ပရိသတ် အပေါင်းတို့ ခင်ဗျား၊ ယခုစတင် ယှဉ်ပြိုင် တော့မယ့် သုံးယောက်တွဲ ဓားသိုင်းပြိုင်ပွဲမှာ တောင်ပင်လယ် သိုင်းဂိုဏ်း ပေါင်းစုံဘက်က ယှဉ်ပြိုင်မယ့် ပုဂ္ဂိုလ်သုံးဦးကတော့ တောင်ပင်လယ် မိကျောင်းကြီး ကောက်ထိုက်စင်းရဲ့ တပည့်ရင်း တွေဖြစ်ကြတဲ့ ရေသရဲသုံးဖော်ပဲ ဖြစ်ပါတယ် ခင်ဗျား’

‘ဟေး...ရေသရဲ သုံးဖော်ကွ၊ ရေသရဲသုံးဖော်’

‘ဖြောင်း ဖြောင်း ဖြောင်း ဖြောင်း၊ ရှိရှိ’

ဒုစရိုက်သမားများဘက်မှ အားပေး အော်ဟစ်သံများ ထွက်ပေါ်လာသည်။

လက်ခုပ် သြဘာသံများ ရပ်သွားသောအခါ အခမ်းအနားမှူးက ဆက်၍ ကြေငြာသည်။

‘ညွှပ်ပရိသတ် အပေါင်းတို့ ခင်ဗျား၊ ကွမ်စီ ပြည်နယ် လုံခြုံရေး အဖွဲ့ဘက်က ယှဉ်ပြိုင်မယ့် ပုဂ္ဂိုလ်သုံးဦးကတော့ သိုင်းအကျော်အမော်ကြီး ဝါးစိမ်းဘိုးဘိုးရဲ့ တပည့်များ ဖြစ်ကြတဲ့ ပိုင်ယွင်ဆန်း ဓားသမား ကျောက်ရိရှူး၊ ယွင်းအော်နဲ့ ပိုင်ရိပိန် တို့ပဲ ဖြစ်ကြပါတယ်’

‘ဟေး...ပိုင်ယွင်ဆန်း ဓားသမားကွ’

‘ယွင်းအော်ဟေ့၊ ယွင်းအော်’

‘ပိုင်ရိပိန်ကွ၊ ပိုင်ရိပိန်’

‘ရှိ ရှိ ရှိ၊ ဖြောင်း ဖြောင်း ဖြောင်း ဖြောင်း’

လုံခြုံရေး အဖွဲ့ဝင်များထံမှ တခဲနက် အားပေး အော်ဟစ်သံများ ပေါ်ထွက်လာကြပြန်သည်။

ကျောက်ရိရှူး၏ နာမည်ကို ကြားရသောအခါ တောင်ပင်လယ် မိကျောင်းကြီး ကောက်ထိုက်စင်း၊ အရိုးစုမယ်တော်နှင့် သေမင်းတမန်တို့မှာ မျက်စိမျက်နှာ ပျက်သွားကြလေသည်။

သူတို့သည် ကျောက်ရိရှူး ပြန်ထောက်နေကြောင်းကို မသိကြချေ။

ယခုမှ သိကြရသဖြင့် အံ့ဩသွားကြသည်။

အရိုး မယ်တော်ကြီးက ဒေါသတကြီးဖြင့် ထရပ်လိုက်သည်။

ကောက်ထိုက်စင်းက ဟန့်တားထားရသည်။

'ဒေါသကို ထိန်းထားပါခင်ဗျာ၊ ကျောက်ရိဂျုံးတို့ကို ကျုပ်
တပည့်တွေက အနိုင် တိုက်ကြပါလိမ့်မယ်၊ ကျောက်ရိဂျုံးရဲ့
ခေါင်းကို ဖြတ်ပြီး မယ်တော်ကြီးဆီကို ယူလာခိုင်းပါမယ်'
ထိုအခါမှ အရိုးမယ်တော်ကြီးက မကျေမနပ်ဖြင့် ပြန်ထိုင်
သည်။

ထိုစဉ်မှာပင် စင်မြင့်ကြီးပေါ်သို့ ဓားကိုယ်စီ ကိုင်ထား
သော ကျောက်ရိဂျုံး၊ ယွင်းအော်နှင့် ပိုင်ရိပိန်တို့ တက်လာ
ကြသည်။

* * *

တပြိုင်တည်းလိုလိုပင် တောင်ပင်လယ် မိကျောင်း ကောက်
ထိုက်စင်း၏ တပည့်များဖြစ်သော ရေသရဲ သုံးဖော်လည်း
စင်မြင့်ပေါ် ရောက်လာကြသည်။

ရေသရဲ သုံးဖော် ဘွဲ့ကို ရထားသော ကောက်ထိုက်စင်း၏
တပည့် သုံးယောက်စလုံး ခန္ဓာကိုယ် သွယ်လျပြီး အရပ်ရှည်သူ
များ ဖြစ်ကြ၏။

ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက် တူညီသလို မျက်နှာပေါက်ကလည်း
ဆင်ကြသည်။

သို့သော် သူတို့ သုံးဦးသည် သွေးသား တော်စပ်သူများ
မဟုတ်ကြချေ။

ရေသရဲဘွဲ့ကို ရထားကြခြင်းမှာ ရေထဲတွင် သူမတူအောင်
ကျွမ်းကျင်ကြသောကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

သူတို့သုံးဦးသည် ပင်လယ်ဘက်တွင် ကြီးပြင်းလာကြသူများ
ဖြစ်ပြီး ဓားသိုင်းကို လေ့ကျင့်ရာတွင် ပင်လယ်တွင်းရေအောက်၌
လေ့ကျင့်ခဲ့ကြသည်။

သူတို့သည် ရေအောက်မှာပင်လျှင် ဓားကို လေထဲမှာကဲ့သို့
သွက်လက်အောင် ဝှေ့ယမ်း လှုပ်ရှားနိုင်ကြသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း တောင်ပင်လယ်မိကျောင်း ကောင်းထိုက်
စင်းသည် သူ့တပည့် သုံးယောက်ကို ယုံကြည် စိတ်ချစွာဖြင့်
အရေးကြီးလှသော ဤနောက်ဆုံးပွဲစဉ်တွင် ပါဝင်စေခြင်းပင်
ဖြစ်လေသည်။

ရေသူရဲညီနောင် သုံးဖော်၏ လက်ထဲတွင် အပြားကြီးပြီး
အသွားရှည်လှသော ဓားတလက်စီကို ကိုင်ဆောင်ထားကြသည်။

ကျောက်ရိဂျုံးကမူ သူ၏ သံမဏိသက်တန်ခါးကို ကိုင်ဆောင်
ထားသည်။

ဒန်းကနဲ ကြေးလင်ပန်းကြီး တီးခတ်သံ ပေါ်လာသည်။
စတင် ယှဉ်ပြိုင်ရန်အတွက် အချက်ပေးသံပင် ဖြစ်လေသည်။
ကျောက်ရိဂျိုးတို့ သုံးယောက်နှင့် ရေသရဲ သုံးဖော်တို့လည်း
အချက်ပေးသံ ပေါ်လာသည်နှင့် စတင် တိုက်ခိုက်ကြလေတော့
သည်။

အခန်း ○ ၈၅

ဆန်ချိုင်းဓားကွက်

စင်မြင့်ပေါ်ရှိ လူခြောက်ယောက်မှာ ရှုပ်ထွေးသွားကြလေ
သည်။

ဓားရောင်တွေ ဝင်းဝင်း လက်သွားကြသည်။

ဓားဓားချင်း ထိမိသံ တထန်းထန်း မြည်သံမှာ လူအားလုံး
ဌားလောက်အောင် ပေါ်ထွက်လာသည်။

ညှော်ပရိသတ် အားလုံးပင် စင်မြင့်ဆီသို့ အာရုံ စူးစိုက်နေကြ
သည်။

မည်သူမှ စကားမဆိုနိုင်ကြ။

ထို့ကြောင့် စင်မြင့်ပေါ်မှ အော်ဟစ် တိုက်ခိုက်သံများကို ကျယ်လောင်စွာ ကြားနေကြရသည်။

ဆရာယာချီ၊ ပေကျူးချီနှင့် နယ်စားကြီး ဝူးဖေဟန်တို့ပင် လျှင် အသက်ရှုရန် မေ့နေကြသည်။

ရင်တထိတ်ထိတ်နှင့် ယှဉ်ပြိုင်ပွဲကို ကြည့်နေမိသည်။

သိမ်ရှန်ပင်လျှင် ရှောက်ယဲကလေးကိုချီပြီး ကျောက်ရိဂျုံးတို့ တိုက်ခိုက်ပုံကိုကြည့်၍ စိတ်ထဲမှ ဘုရားတနေသည်။

ရေသရဲ ညီနောင်သည် ရေဘဝဲ သိုင်းကွက်ကို အသုံးပြု၍ ယှဉ်ပြိုင် တိုက်ခိုက်နေကြခြင်း ဖြစ်၏။

ရေဘဝဲ သိုင်းကွက်မှာ တောင်ပင်လယ် မိကျောင်း ကောက် ထိုက်စင်း တီထွင်ထားသော ဓားသိုင်းကွက် ဖြစ်၏။

ရေဘဝဲကောင်၏ သဘာဝ အကျင့်စရိုက်ကို လေ့လာ၍ တီထွင်ထားခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ရေဘဝဲကောင်မှာ လက်ချောင်းတွေ များစွာရှိသော ပင်လယ် အောက်တွင်နေသည့် သတ္တဝါ ဖြစ်သည်။

ရေဘဝဲကောင် သွားသည့်အခါ များစွာသော သူ့လက် များကို စုချည် ဖြန့်ချည်နှင့် သွားတတ်သည်။

ရေဘဝဲ ဓားသိုင်းကွက်မှာလည်း ထိုအတိုင်းပင် ဖြစ်၏။

ရန်သူကို တိုက်ခိုက်သည့်အခါ စုချည် ဖြန့်ချည်နှင့် တိုက်ခိုက် ရလေသည်။

ရေသရဲ သုံးဖော်သည် သုံးပွင့်ဆိုင် ကျောချင်း ဂပ်လိုက်၊ ကျောက်ရိဂျုံးတို့ သုံးယောက်ကို ဖောက်ထွက်၍ အပြင်ဘက်မှ ဝိုင်းဝန်း တိုက်ခိုက်လိုက် လုပ်နေကြသည်။

ဆန်ချိုင်း ဓားသိုင်းကို အသုံး ပြုသော ကျောက်ရိဂျုံးတို့ သုံးယောက်မှာ အမြဲတမ်း တြိဂံ ပုံသဏ္ဍာန် နေကြရသည်။

တဦးကို တဦး အပေးအယူလုပ်ကာ ဖေးဖေးမမနှင့် တိုက် ခိုက်ရသော သိုင်းကွက်မျိုး ဖြစ်၏။

သိုင်းကွက် ဆယ်ကွက် ကျော်လာသောအခါ ရေသရဲ သုံး ဖော်နှင့် ကျောက်ရိဂျုံးတို့သည် တဘက်နှင့် တဘက် အခြေ အနေကို ခန့်မှန်းလာနိုင်ကြသည်။

ရေသရဲသုံးဖော်၏ ဓားချက်မှာ မိမိတို့ထက် သွက်ကြောင်း လည်း ကျောက်ရိဂျုံးတို့ တတွေ သိကြရသဖြင့် စိတ် ထဲတွင် စိုးရိမ် မကင်းပင် ဖြစ်လာကြသည်။

ကိုယ်တိုင်ယှဉ်ပြိုင်နေကြသော ကျောက်ရိဂျုံးတို့ပင်လျှင် ဤသို့ သိနေကြသဖြင့် ပြိုင်ဘက် နှစ်ဘက်စလုံး၏ လှုပ်ရှားမှုကို ကြည့် နေကြသော ဆရာယာချီတို့မှာ အခြေအနေကို ပိုပြီး သိရှိ ခန့်မှန်း နိုင်ကြလေသည်။

ယှဉ်ပြိုင်ပွဲကို ကြည့်၍ ရေသရဲ သုံးဖော်၏ တိုက်ခိုက်ပုံမှာ ကျောက်ရိဂျုံးတို့ သုံးယောက်ထက်သာကြောင်း သိလာကြလေ သည်။

ဆရာယာချီ၊ ပေကျူးချီ၊ နယ်စားကြီး ဝူးဖေ့ဟန်တို့ စိတ်ထဲတွင်လည်း ပူပန် စိုးရိမ်နေကြသည်။

စိတ် မချမ်းမသာလည်း ဖြစ်နေကြသည်။

ရေသရဲ သုံးဖော်က ကျောက်ရိဂျုံးတို့ကို အကွက်စေ့စေ့ ဖိတိုက်ယင်း ပထမအချီ ပြီးဆုံးသွားလေပြီ။

ညှော်ပရိသတ် အားလုံးပင် ဤပွဲစဉ်၌ ရေသရဲ သုံးဖော်က အသာစီးမှ ယှဉ်ပြိုင်ခဲ့ကြကြောင်း ဝေဖန်ပြောဆို နေကြလေသည်။

ထို့ကြောင့် ဒုစရိုက်သမားများ ဘက်မှ အားတက် ဂုဏ်ယူ ဝံ့ကြွားစွာဖြင့် ပျော်တပြုံးပြုံး ရှိနေကြသည်။

လုံခြုံရေး အဖွဲ့သားများမှာမူ ၎င်းတို့ဘက်မှ အရေးနိမ့်နေ ရသည့်အတွက် အားငယ်နေမိကြသည်။

လုံခြုံရေး အဖွဲ့သားများမှာ ဆရာယာချီ၊ ပေကျူးချီ၊ နယ်စားကြီး ဝူးဖေ့ဟန်တို့ကိုသာ အားကိုးတကြီးဖြင့် မျှော်ကြည့် နေကြသည်။

ရေသရဲသုံးဖော်မှာ ရင်ကော့၍ ပျော်ရွှင်မြူးစွာ သူတို့၏ ဆရာ တောင်ပင်လယ် မိကျောင်း ကောက်ထိုက်စင်းထံသို့ရောက် လာကြသည်။

ကောက်ထိုက်စင်းက ရေသရဲသုံးဖော်ကို အားပေး ချီးကျူး သည်။

ရေသရဲသုံးဖော်၏ တိုက်ကွက်များမှာလည်း အားပေးချီးကျူး စရာပင် ဖြစ်လေသည်။

‘ဒီအတိုင်းဆိုယင် ဒီပွဲစဉ်မှာ ငါ့တပည့်တွေနိုင်မှာ သေချာ တယ်ဟေ့၊ ဒီထက်နည်းနည်းပိုပြီး ကြိုးစားကြ၊ ဒုတိယ အချီမှာ အပြတ်နိုင်ယင် ပိုကောင်းတယ်၊ နောက်ဆုံး တတိယ အချီမှာ နိုင်ယင်လဲ ကျောက်ရိဂျုံးရဲ့ ခေါင်းကို ဖြတ်ပြီး ဟောဒီက မယ် တော်ကြီးရဲ့လက်ကို အပ်ကြပေတော့ တပည့်တို့’

ထိုအချိန်တွင် ကျောက်ရိဂျုံး၊ ယွင်းအော်နှင့် ပိုင်ရိပိန်တို့သည် မျက်စိမျက်နှာ သိပ်မကောင်းလှပဲ ဆရာယာချီထံသို့ ရောက်လာ သည်။

ဆရာယာချီကလည်း စိုးရိမ်စိတ်နှင့် လှမ်းမေးသည်။

‘အခြေအနေ ဘယ်လိုလဲ တူမောင် ကျောက်ရိဂျုံး’
ကျောက်ရိဂျုံးက သက်ပြင်းချလိုက်ပြီ။

‘ကျွန်တော်တော့ သိပ်အားမရဘူး ဘာ၊ တကယ် ရန်သူနဲ့ ယှဉ်တဲ့အခါ ကျွန်တော်တို့ အသုံးပြုတဲ့ ဆန်ချိုင်း ဓားသိုင်းမှာ လွတ်ကွက်ဟာကွက်တွေ ရှိနေတယ်လို့ ကျွန်တော် ထင်တယ်၊ ဒါပေမယ့် အဲဒီလွတ်ကွက် ဟာကွက်တွေကို ကျွန်တော်တို့ ရှာလို့ မရကြဘူး’

‘တူမောင် ကျောက်ရိဂျုံးတို့အနေနဲ့ ဒီသိုင်းကွက်ကို လေးငါး ရက်ထဲနဲ့ လေ့ကျင့်ကြရလို့လဲ ဖြစ်ချင် ဖြစ်မှာပေါ့၊ ကဲ ဒုတိယ အချီ မစခင်မှာ မင်းတို့ချင်း ညှိနှိုင်းပြီး ထပ်လေ့ကျင့်ကြပါဦး၊ ဒီပွဲစဉ်မှာ တို့ရူးလို့ကတော့ တို့အားလုံး ကိုယ့်ကိုယ်ကို သတ် သေကြဖို့ပဲ ကောင်းတော့တယ်’

ကျောက်ရိဂျား၊ ယင်းအောင်နှင့် ပိုင်ရိပိန်တို့လည်း လုံခြုံရေး မှူးချုပ်ကြီး ပေကျုံးချီ၏ ရုံး အဆောက်အအုံ အတွင်းကိုလာ ကာ သေချာစွာ ညှိနှိုင်း၍ ဆန်ချိုင်း ဓားသိုင်းကို ပြင်းပြင်း ထန်ထန် လေ့ကျင့်ကြပြန်သည်။

*

အခန်း ○ ၈၆

ဝါးစိမ်းဘိုးဘိုး

‘ရေသရဲ၊ သုံးဖော်ကွ၊ ဖိတိုက်ဟေ၊ ဖိတိုက်’
‘ပိုင်ယွင်ဆန်း၊ ဓားသမား၊ နလံမထူတော့ဘူးကွ၊ ဟား ဟား ဟား’

‘ရှိ...ရှိ... ပြောင်း...ပြောင်း’
ရေသရဲသုံးဖော်နှင့် ကျောက်ရိဂျားတို့ သုံးယောက်တွဲ ဓား သိုင်းပြိုင်ပွဲ ဒုတိယအချိန်မှာ စတင်နေလေပြီ။ ညွှန်ပရိသတ်များ၏ အော်ဟစ် အားပေးသံများမှာ ဆူဆူညံနေသည်။

အော်ဟစ် အားပေးသံများမှာ ဒုစရိုက်သမားများ ဘက်မှ ပေါ်ထွက် နေခြင်းဖြစ်ပြီး လုံခြုံရေး အဖွဲ့ဝင်များ ဘက်ကမူ တာသံမှမထွက်ပဲ ငြိမ်နေကြတော့သည်။

ဒုတိယအချီ ပြန်စသည်။

ရေသရဲသုံးဖော်သည် ကျောက်ရိဂျုံးတို့ကို အတင်း ဖိတိုက် သည်။

ရေသရဲသုံးဖော်၏ တိုက်ကွက်မှာ ပိုပြီး အကွက် စိတ်လာကာ ပို၍ ပြင်းပြင်းထန်ထန် သွက်သွက်လက်လက် ရှိသည်။

ကျောက်ရိဂျုံးတို့သည် သိုင်းကွက် ဆယ်ကွက် အထိသာ တိုက်စစ်ကို သုံးနိုင်ကြပြီး နောက်ပိုင်းတွင် တိုက်စစ်ကို လုံးလုံး မသုံးနိုင်ကြတော့ပဲ ခံစစ်ဖြင့်သာ ယှဉ်ပြိုင်ကြရတော့၏။

ထို့ကြောင့် လုံခြုံရေး အဖွဲ့ဝင်များဘက်မှ စိတ်ဓာတ် အကြီး အကျယ် ကျကာ အသံ လုံးလုံး မသွက်နိုင်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ဆရာ ယာချီ၊ ပေကျုံးချီနှင့် နယ်စားကြီး ဝူးဖေဟန်တို့၏ မျက်နှာများတွင် ချွေးသီးချွေးပေါက်များ ရွှဲရွှဲစိုနေသည်။

ကျောက်ရိဂျုံးတို့ဘက်မှ အခြေမလှတော့ကြောင်း သိကြရပြီ ဖြစ်သဖြင့် အလွန်အမင်းလည်း စိတ်ဓာတ်ကျသွားကြသည်။

ဤအတိုင်းသာ ဆိုပါက ကတိရှိသည့် အတိုင်း ကွမ်စီပြည် နယ်ကို ဒုစရိုက်သမားများ လက်သို့ ထိုးအပ် လိုက်ရပေတော့ မည်။

ပဲ့စဉ် ငါးပဲ့တွင် နောက်ဆုံးပဲ့စဉ်ကိုသာ ရေသရဲ သုံးဖော်က အနိုင်ရပါက ဒုစရိုက်သမားများဘက်မှ သုံးပဲ့နိုင် ဖြစ်သွားကာ သိုင်းပြိုင်ပွဲကြီးတွင် အနိုင်ရသွားပြီ ဖြစ်ကြောင်း ဆုံးဖြတ်ကြရ ပေလိမ့်မည်။

* * *

ဒုတိယအချီ ပြီးခါနီးလေ ကျောက်ရိဂျုံးတို့ အခြေအနေမှာ ပိုဆိုးလာလေပင် ဖြစ်သည်။

နယ်စားကြီး ဝူးဖေဟန်က တုန်လှုပ်သော အသံကြီးဖြင့် ဆရာ ယာချီကို ပြောသည်။

‘ဘယ်လိုလဲ ဆရာ ယာချီ၊ ဒီအတိုင်းဆို ဒုစရိုက်ကောင် တွေရဲ့ လက်ထဲ ကျုပ်ရဲ့ ကွမ်စီပြည်နယ်ကို ထိုးအပ်လိုက်ရတော့ မလို ဖြစ်နေပြီ၊ ဝါးစိမ်း ဘိုးဘိုးရဲ့ ဆန်ချိုင်း ဓားသိုင်းက ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ’

ဆရာ ယာချီကလည်း သက်ပြင်းချ၍...
'ကျွန်တော်လဲ မစဉ်းစားတတ်အောင် ဖြစ်နေပါပြီ နယ်
စားကြီး၊ ကျောက်ရိဂျုံး အနေနဲ့ ဒီသုံးလေးရက်အတွင်းကလေး
မှာ သင်ကြားလေ့ကျင့်ရတာကြောင့်ပါလား၊ ဆန်ချိုင်း ဓား
သိုင်းကွက်တွေဟာ တံကယ်ပဲ လွတ်ကွက် ဟာကွက်တွေ ရှိနေ
သေးသလားဆိုတာ အစဉ်းစားရ ခက်နေပါပြီ ခင်ဗျာ'

ရေသရဲ သုံးဖော်၏ ဓားသုံးလက်က ကျောက်ရိဂျုံးတို့ သုံး
ယောက်စလုံး၏ ကိုယ်ပေါ်တွင် အမြဲတမ်း ဝဲနေကြသည်။

ကျောက်ရိဂျုံးတို့မှာ ကစဉ့်ကလျား ရှောင် တိမ်း နေ ကြရ
သည်။

'ဒန်းကနဲ' ကြေးလင်ဗန်းကြီး တီးခတ်သံ ပေါ်လာပြီး
ဒုတိယအချီ ပြီးသွားသည်။

ဒုစရိုက်သမားများသည် သူတို့ဘက်မှ သေချာပေါက် နိုင်ရ
တော့မည်ကို ခန့်မှန်း တွက်ဆနိုင်ကြပြီ ဖြစ်သဖြင့် ခုန်ပေါက်
မြူးတူး အော်ဟစ်နေကြသည်။

လုံခြုံရေး အဖွဲ့ဝင်များကမူ ခေါင်းငိုက်စိုက်ချလျက် ငြိမ်နေ
ကြသည်။

ဘောင်ပင်လယ်မိကျောင်း ကောက်ထိုက်စင်းသည် ပျော်
တပြုံးပြုံး မော်မဆုံး ဖြစ်နေသည်။

ကျောက်ရိဂျုံး၊ ယွင်းအော်နှင့် ပိုင်ရိပိန်တို့သည် နွမ်းနယ်
စိတ်ပျက်သော မျက်နှာများဖြင့် ဆရာယာချီအနီးကို ရောက်
လာကြသည်။

သူတို့ကိုယ်တွင် ချွေးတွေ ရွှဲစိုနေပြီး မိန်းမသားများ ဖြစ်
ကြသော ယွင်းအော်နှင့် ပိုင်ရိပိန်တို့မှာ မျက်ရည်များပင်
ကျလျက် ရှိနေကြသည်။

'သမီးတို့တော့ ကိုယ်ကျိုး နည်းကုန်ကြပြီ ထင်ပါရဲ့ ဘာ
ရယ်'

စိတ်ခိုင်လှသော ဆရာ ယာချီပင်လျှင် မျက်ရည်ဝေနေလေ
သည်။

'တူမတို့လဲ ကြိုးစားကြတာ ဘာတို့ အသိအမြင်ပါကွယ်၊
ပွဲက ပြီးသေးတာမှ မဟုတ်ပဲ၊ စိတ်ဓာတ် တင်းထားကြပါဦး၊
ကြိုးစားကြပါဦး'

ကျောက်ရိဂျုံးက စို့နှင့်သော လေသံဖြင့် ပြောလိုက်လေ
သည်။

'ဒီပွဲမှာ ကျွန်တော်တို့ ရှုံးလို့ အသက် သေမှာကို မစိုးရိမ်
ပါဘူး ဘာရယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်တို့ အသုံးပြုတဲ့
ဆန်ချိုင်း ဓားသိုင်းဟာ ဘာ ဝါးစိမ်းဘိုးဘိုးရဲ့ ဓားသိုင်း
ကွက်လဲ ဖြစ်၊ ကျွန်တော်တို့ ကိုယ်တိုင်ကလဲ ဘာဝါးစိမ်း
ဘိုးဘိုးရဲ့ တပည့်တွေ ဖြစ်တော့ ကျွန်တော်တို့သာ ရှုံးသွား
ယင်ဘာ ဝါးစိမ်းဘိုးဘိုး နာမည်ပျက်တော့မှာကို တွေးပြီး
ပူပန်မိပါတယ်'

'ဘာဖြစ်လို့ နာမည် ပျက်ရမှာလဲ၊ ဝါးစိမ်းဘိုးဘိုးတဲ့၊ ငါ့ရဲ့
နာမည် ဘယ်တော့မှ အပျက်မခံဘူးဟေ့'

ထိုစဉ် လူကြားထဲမှ ရုတ်တရက် အသံထွက်လာပြီး အဘိုး
အိုကြီး တယောက် ထွက်လာလေသည်။

အားလုံးပင် အဘိုးကြီးကို မြင်သောအခါ အံ့ဩသွားကြ
သည်။

ယင်း အဘိုးကြီးမှာ ဝါးစိမ်း ဘိုးဘိုးကြီး ဖြစ်နေလေ
တော့၏။

* * *
①
၇၇
၆၄

‘ဟင်... ဝါးစိမ်းဘိုးဘိုး’

‘ဘဘ... ဘဘ’

‘ဘဘ ရောက်လာပြီ၊ ဘဘ ရောက်လာပြီ’

ကျောက်ရိဂျုံး၊ ယွင်းအော်နှင့် ပိုင်ရိပိန်တို့ သုံးယောက်
စလုံး ပြေးသွားကြပြီး ဝါးစိမ်းဘိုးဘိုးကို ဖက်လိုက်ကြလေ
သည်။

ယွင်းအော်နှင့် ပိုင်ရိပိန်တို့က ငိုရှိုက်၍...
‘ဘဘရယ်၊ သမီးတို့တွေ အခြေအနေဆိုးနဲ့ ကြုံနေကြရပါ
တယ်၊ ကယ်ပါဦး’

ဝါးစိမ်းဘိုးဘိုးက ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်၍...
‘ဒုတိယအချိန် စကတည်းက ဘဘ ရောက်နေတာပါ။ အား
လုံးကို မြင်ရတယ်။ သိပ်လဲ စိုးရိမ်မနေကြပါနဲ့ သမီးတို့ရယ်၊
တကယ်တော့ ခုလိုဖြစ်ရတာ ကျောက်ရိဂျုံး ညံ့လို့ပဲ’

ကျောက်ရိဂျုံး အံ့ဩသွားပြီး...
‘ဗျာ... ကျွန်တော် ညံ့လို့ ဟုတ်လား၊ ဘဘ၊ ဘယ်လိုညံ့တယ်
ဆိုတာ ရှင်းပြပါဦး’

‘မင်းက ဘဘ စာရေးပြီး မှာလိုက်သလိုမှ မလိုက်နာပဲ၊
ဆန်ချိုင်း ဝေးသိုင်းကို အသုံးပြုတဲ့အခါမှာ ရှင်ကျီ ရေးခဲ့တဲ့
ပန်းချီရုပ်ပုံ သိုင်းကွက်တွေနဲ့ ပူးပေါင်းပြီး အသုံးပြုပါ ဆိုတာ
လေ’

‘ဟာ... ဟုတ်ပါရဲ့’
ယခုမှ ကျောက်ရိဂျုံး သတိရမိပြီး သူ့ကိုယ်သူ အပြစ်တင်၍
မဆုံးတော့ချေ။

‘ကိုင်း... နောက်မှ ပြောစရာ ရှိတာ ပြောကြ၊ မင်းတို့
သုံးယောက်စလုံး ခုချက်ချင်း ငါနဲ့လိုက်ခဲ့ကြ၊ ရှင်ကျီရဲ့ ပန်းချီပုံ
သိုင်းကွက်တွေ ရေးထားတဲ့ဆီကို သွားကြမယ်၊ တတိယပုံအချို့
မစခင် မင်းတို့ကို ဖြတ်လမ်းနည်းနဲ့ ငါ့ကိုယ်တိုင် သင်ပေးမယ်’

ဆရာယာချီ၊ ပေကျုံးချီနှင့် နယ်စားကြီး ဝူးပေဟန်တို့မှာ
ယခုမှ ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင် တက်တက်ကြွကြွ ဖြစ်လာကြသည်။

ဝါးစိမ်းဘိုးဘိုးက ကျောက်ရိရှုံ၊ ယွင်းအော်နှင့် ပိုင်ရိပိန်
တို့ကို ခေါ်သွားသည်။

လူများ ရှုပ်ထွေးနေကြသဖြင့် တောင်ပင်လယ် မိကျောင်း
ကောက်ထိုက်စင်းတို့သည် ဝါးစိမ်းဘိုးဘိုး ရောက်လာသည်ကို
မသိလိုက်ကြချေ။

အခန်း ၀ ၇၇

အောင်ပွဲ

‘ဒန်း...’

တတိယအချိန်ရန် အချက်ပေးသံ ပေါ်လာသည်နှင့် သဲရဲ
သုံးဖော်က ကျောက်ရိရှုံတို့ကို တရကြမ်း စတင် တိုက်ခိုက်ကြ
သည်။

သဲရဲသုံးဖော်၏ အမူအရာက အားမာန် အပြည့်နှင့် တက်ကြွ
နေကြသည်။

ကျောက်ရိဂျုံး၊ ယွင်းအော်နှင့် ပိုင်ရိပိန်တို့သည် စိုးရိမ်ပူပန်သော အသွင် မရှိတော့ပဲ တက်တက်ကြွကြွ ဖြစ်နေကြသည်။ သူတို့သည် တြိဂံပုံသဏ္ဍာန် ပုံသေနေရာ မယူကြတော့ပဲ တဖြောင့်တည်း နေရာယူလိုက်၊ စတုဂံပုံသဏ္ဍာန် နေရာယူလိုက်နှင့် တိုက်ခိုက်နေကြသည်။

သူတို့၏ တိုက်ခိုက်ပုံမှာ ပြောင်းလဲသွားပြီ ဖြစ်၏။ ပထမ စေချင်း သိုင်းကွက် ဆယ်ကွက်အတွင်း ရေသရဲသုံးဖော်က ကျောက်ရိဂျုံးတို့ကို ဖိတိုက်ကြသည်။

ရေသရဲသုံးဖော် စိတ်ထဲတွင် ပွဲမြန်မြန်ပြတ်လိမ့်မည်ဟု ထင်ထားကြသည်။

သူတို့ပင် အနိုင်ရလိမ့်မည်ဟုလည်း သေချာပေါက် တွက်ဆထားကြ၏။

- ‘ထန်း ထန်း... ဝှီး’
- ‘ဝှစ် ဝှစ် ချမ်း’
- ‘ဟိတ် - ယား’

‘ရေသရဲသုံးဖော်ကွ၊ ရေသရဲသုံးဖော်’

‘ပိုင်ယွင်ဆန်း ဓားသမားရဲ့ ခေါင်းကို ဖြတ်ဟေ့’

‘ကောင်မလေးတွေကို မသတ်ပါနဲ့၊ ငါတို့ ရာသက်ပန်စောင့်ရှောက်ပါမယ်’

ဒုစရိုက်သမားများဘက်မှ အော်ဟစ် လှောင်ပြောင်သံများလည်း ပေါ်ထွက်နေသည်။

သို့သော် သိုင်းကွက် ဆယ်ကွက် ကျော်လာသောအခါ ဒုစရိုက်သမားများဘက်မှ အသံများ တဖြည်းဖြည်း တိတ်လာကြသည်။

မျက်စိမျက်နှာလည်း ပျက်စပြုလာကြသည်။ လုံးဝ မျှော်လင့်မထားပဲ ကျောက်ရိဂျုံးတို့က ရေသရဲသုံးဖော်ကို တိုက်ခိုက်လာကြသောကြောင့်ပင် ဖြစ်လေသည်။

ရေသရဲသုံးဖော်မှာ အံ့ဩတုန်လှုပ်စွာဖြင့် ခံစစ်ကို အသုံးပြုနေကြရလေသည်။

- ‘ပိုင်ယွင်ဆန်း၊ ဓားသမားကွ၊ ပိုင်ယွင်ဆန်း၊ ဓားသမား’
- ‘ဝါးစိမ်းဘိုးဘိုးရဲ့ တပည့်တွေကွ’
- ‘ယွင်းအော်ကွ’
- ‘ပိုင်ရိပိန်ကွ’

လုံခြုံရေး အဖွဲ့ဝင်များဘက်မှ ဝမ်းသာအားရ အော်ဟစ်အားပေးသံများလည်း ပေါ်ထွက်လာသည်။

ကျိန်းသေပေါက် သူ့တပည့် ရေသရဲသုံးဖော် အနိုင်ရလိမ့်မည်ဟု တွက်ထားသော တောင်ပင်လယ် မိကျောင်း ဧကောက်ထိုက်စင်းပင်လျှင် အံ့ဩတကြီး ဖြစ်သွားပြီး မျက်စိမျက်နှာ ပျက်နေသည်။

ကျောက်ရိဂျုံးတို့၏ သိုင်းကွက် အဘယ်ကြောင့် ပြောင်းလဲတိုးတက်လာကြောင်းကို စဉ်းစားမရအောင် ဖြစ်နေမိသည်။

ဆရာယာချီတို့ တတွေမှာ ရင်ကော့၍ တပြုံးပြုံး ဖြစ်နေကြသည်။

တောင်ပင်လယ် မိကျောင်း ကောင်းထိုက်စင်းသည် ဆရာ
ယာချီတို့ဘက် ရှိရာသို့ အမှတ်တမဲ့ လှမ်းကြည့်လိုက်သော အခါ
ယခုမှ ဆရာယာချီဘေးတွင် ထိုင်နေသော ဝါးစိမ်းဘိုးဘိုးကို
တွေ့မြင်ရတော့၏။

သူသည် ပို၍ အံ့ဩ တုန်လှုပ်သွားသည်။

ပထမအချိန်နှင့် ဒုတိယအချိန်တွင် သူ့တပည့် သရဲ သုံးဖော်က
အသာစီးမှ ယှဉ်ပြိုင်နေပြီး ယခုတတိယအချိန်မှ ဆိုးဆိုးရွားရွား
အခြေအနေနှင့် ကြုံရခြင်းမှာ ဝါးစိမ်းဘိုးဘိုး ရောက်လာခြင်း
ကြောင့် ဖြစ်ကြောင်းလည်း ဆက်စပ်တွေးမိသည်။

သူ့ တွေးထင်ချက်မှာ မှန်လည်းမှန်ပေသည်။

ဝါးစိမ်းဘိုးဘိုးသည် ကျောက်ရိဂျုံး ယွင်းအော်နှင့် ပိုင်ရိပိန်
တို့ကို ခေါ်သွားကာ ဆန်ချိုင်းဓားသိုင်းနှင့် ရွှင်ကျီ သိုင်းကွက်
များကို နေပေါင်းစပ်၍ ကျောက်ရိဂျုံးတို့အား ဖြတ်လမ်းနည်းဖြင့်
သင်ကြားပေးခဲ့သည်။

ထိုအခါမှ ဆန်ချိုင်းဓားသိုင်းတွင် လွတ်ကွက်ဟာကွက်များ
ပျောက်သွားပြီး ပိုမို ထက်မြက် လာကြောင်းလည်း တွေ့ကြရ
သည်။

ယခု သူတို့သည် နောက်ဆုံးအချိ အနေဖြင့် ရေသရဲသုံးဖော်
နှင့် ယှဉ်ပြိုင်သောအခါ အသာစီးမှ တိုက်ခိုက်နိုင်ကြသည်။

ရေသရဲ သုံးဖော်မှာ သိုင်းကွက် သုံးဆယ်ကျော် တိုက်ခိုက်
ပြီးသောအခါ ဓာတ်ကလျား ဖြစ်လာကြသည်။

ပြေးပေါက်ကိုသာ ရှာနေကြတော့၏။

သိုင်းကွက် ငါးဆယ်ကျော်သည်နှင့် ကျောက်ရိဂျုံး၊ ယွင်း
အော်နှင့် ပိုင်ရိပိန်တို့သည် တဦးနှင့်တဦး အချက်ပေးကာ အတွင်း
အား စုစည်းလိုက်ကြသည်။

‘ယား’

တပြိုင်တည်းပင် မာန်သွင်း အော်ဟစ်လိုက်ကြပြီး သူတို့ကိုယ်
များကို ချာစာနဲ့လှည့်ကာ ဓားများကိုလည်း ဝှေ့ယမ်း လိုက်ကြ
သည်။

ဓားရောင်များ ဝင်းကနဲ လက်သွားကြသည်။

‘ချမ်း’

‘ချမ်း’

‘ချမ်း’

‘အား’

‘အီး’

‘အွန်’

ရေသရဲ၊ သုံးဖော်လက်မှ ဓားများ ထက်ပိုင်းကျိုးသွားကြ
သည်။

တဆက်တည်းပင် သူတို့၏ ခန္ဓာကိုယ်မှ သွေးများ ဖြာထွက်
လာပြီး သုံးယောက်စလုံး ဝုန်းကနဲ လဲကျသွားကြတော့၏။

‘ဟေး... ဒုစရိုက်သမားတွေ သေကုန်ကြပြီဟေ့’

‘တို့အောင်ပြီ၊ တို့အောင်ပြီ’

‘ဒုစရိုက်သမားတွေ ထွက်သွားကြ၊ ထွက်သွားကြ’

‘အဖျက်သမားတွေ ချေမှုန်းရေး တို့အရေး’

လုံခြုံရေး အဖွဲ့ဝင်များထံမှ တခဲနက် အော်ဟစ်သံများမှာ
မိုးသို့တိုင်အောင် တစ်ဝက်ညံ့သွားသည်။

ကျောက်ရိဂျုံး၊ ယင်းအော်နှင့် ပိုင်ရိပိန်တို့၏ မျက်နှာတွင်
ချွေးတွေ ရွဲရွဲစိုနေသော်လည်း ပြုံးပန်းတွေ ဝေနေလျက်...

ဒုစရိုက်ကောင် အဖျက်သမားများမှာ သိုင်းပြိုင်ပွဲကြီး၏
ဆုံးဖြတ်ချက်ဖြင့် အမြီးကုပ်သွားကြရပြီ ဖြစ်လေတော့သတည်း။

ပြီးပါပြီ။

စာရှုသူများ၏မေတ္တာကို ခံယူလျက်
တက္ကသိုလ် ရဲလင်းအောင်